

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

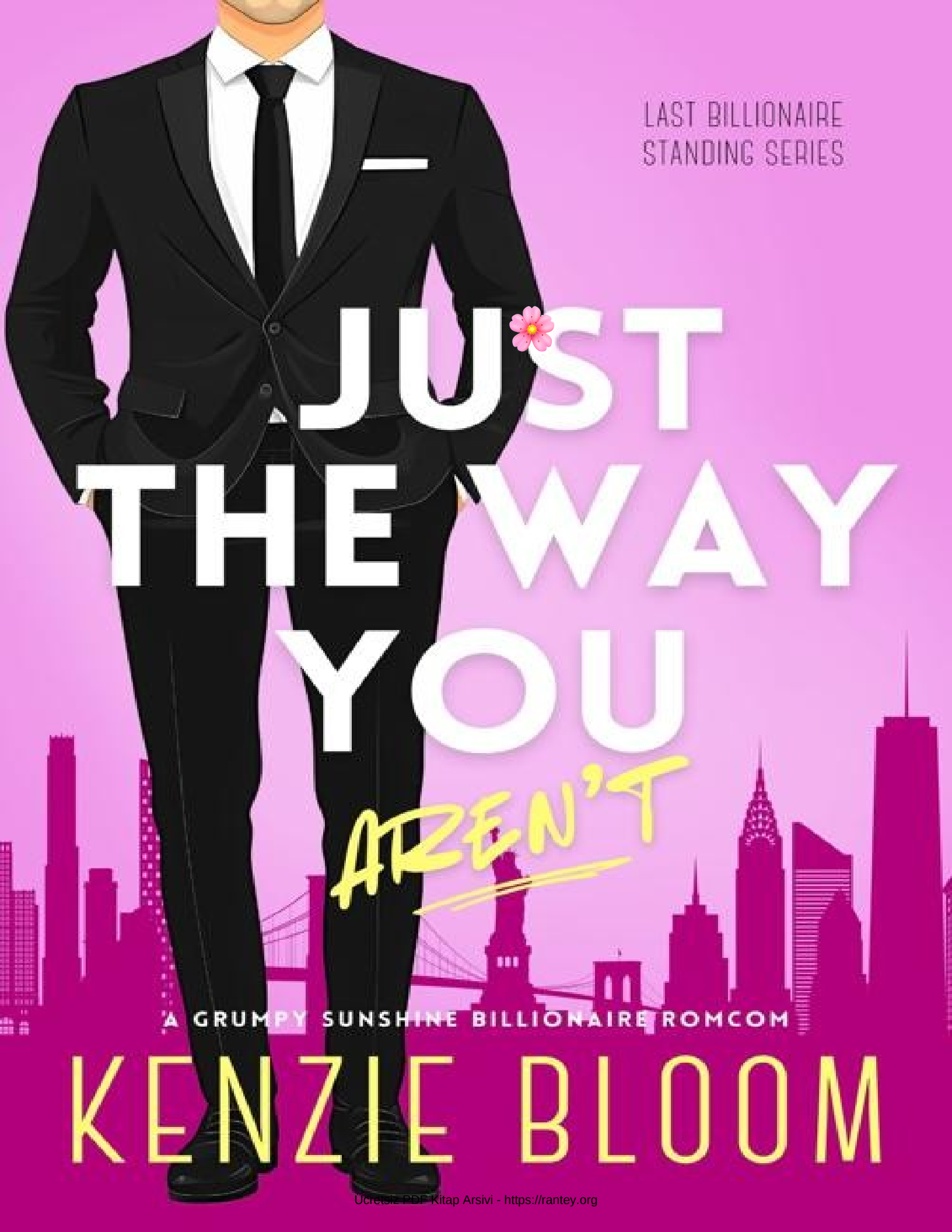
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAST BILLIONAIRE
STANDING SERIES

JUST THE WAY YOU AREN'T

A GRUMPY SUNSHINE BILLIONAIRE ROMCOM

KENZIE BLOOM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SADECE SENİN OLMADIĞIN GIBI

AYAKTA KALAN SON MİLYARDER SERİSİ

BİRİNCİ KİTAP

KENZIE BLOOM

Telif Hakkı © 2025 by Kenzie Han

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, kopyalanamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Aksi belirtilmedikçe, bu kitaptaki tüm isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, olaylarla ya da mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

CONTENTS

[Seri Hakkında](#)
[Olmadığınız Gibi](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34 Sonsöz](#)
[Kenzie'den Bir Not](#)

Yazar Hakkında
Ayrıca yazan: Kenzie
Bloom

ABOUT THE SERIES

Ayakta Kalan Son Milyarder serime hoş geldiniz! Altı muhteşem, bağıllık fobisi olan milyarder CEO, kimin en uzun süre bekâr kalacağı üzerine bahse giriyor ama kaderin başka planları var. Her kitap, Manhattan'ın bu kodamanlarını, zıt kutupların kimyası ve zorunlu yakınlık durumları aracılığıyla mükemmel eşleriyle tanışırken takip ediyor. Güçlü, bazen huysuz erkeklerin, milyarlarından korkmayan, çalışkan kadınlara aşık olduğu, tatlı baharatlı, kahkahalarla güldüren romantik komedi romanlarını seviyorsanız, bu güçlü bekarların domino taşları gibi devrilmesini izlemeye bayılacaksınız - her seferinde bir milyarder!

JUST THE WAY YOU AREN'T

A LAST BILLIONAIRE STANDING NOVEL

Manhattan'ın en tutucu CEO'su asla programını bozmaz, ama yaşlı bakımıyla ilgilenen kâr amacı gütmeyen kuruluşun yöneticisi Willow Harper, yaşlılar tombala gecesi için yönetim kurulu toplantılarını iptal ettirir. Halkla ilişkiler sorunu olan huysuz bir milyarder, altın kalpli, güneşli bir kaos kraliçesiyle tanıştığında, kurtarılmaya gerçekten ihtiyacı olan kimdir?

Ben Damien Langley-milyarder, kontrol manyağı, ve, Basına göre, kalpsiz bir şirket canavarı.

Bağlamından koparılmış bir alıntı itibarımı yerle bir edip önemli bir müşteri hesabımı tehlikeye attıktan sonra, yönetim kurulum beni halkla ilişkiler rehabilitasyonuna zorluyor: kameralara gülümse, iyi hissettiren bir hayır kurumunda gönüllü ol, insan gibi davran.

Willow Harper'a girin.

İyimserlik, koli bandı ve saf iradeyle bir arada tutulan bir yaşlı bakım organizasyonu olan Silver Hearts'ı yönetiyor. O, insan formundaki güneş ışığı, benim kutupsal zıttım ve bir şekilde kameralar çekimi durdurduktan sonra bile kalmamı istiyor.

Hasar kontrolü olarak başlayan şey gerçek bir şeye dönüşüyor: burger dalış randevuları, acil mutfak onarımları ve olması gerekenden daha sert vuran bir öpücük.

O benim dünyama uymuyor... ama aniden, benim dünyam onsuz çalışmıyor.

Milyarder altı arkadaşım la gizli bir milyon dolarlık bahse girmiş olmam da çok kötü.

Bekâr kal. Aşık olmak yok. Kazanan hepsini alır.

Peki ya Willow?

Onunla yatağında bir gece daha geçirirsem bahsi, müşteri hesabını ve sahip olmadığımı yemin ettiğim kalbimi kaybedeceğim.

BÖLÜM 1

DAMIEN

"R okuyun ve ağlayın, beyler."

Arkadaşımın kartlarına kaşlarımı çatarak bakıyorum. masaya. "Böbürlenmek çok kaba bir davranış Finn."

Grubumuz, New York'un en seçkin sosyal kulüplerinden biri olan Retreat'teki özel poker odamızda toplanmıştı - sadece benim ve masadaki diğer beş milyarder gibi belirli bir finansal statüye sahip üyelere hitap eden bir kulüp. Özellikle bu gece, Retreat adının hakkını veriyor. Langley Enterprises'ı yönetmenin ve giderek düşmanlaşan bir yönetim kuruluşuyla uğraşmanın sürekli baskısından kaçabildiğim birkaç yerden biri.

Finn Bardot sırtıyor, deri koltuğunda arkasına yaslanıp bir kadeh malt viskiyi dudaklarına götürüyor. "Bir erkek kazanmaktan heyecan duyamaz mı?"

"Damien haklı. Böbürlenmek kabalıktır," diyor Alec Beckett. Katlanırken bile küçük bir gülümseme gamzelerini ortaya çıkarıyor. "Ayrıca, henüz kazanmadın. Sende ne var Wyatt?"

Wyatt Reed kartlarını yere koyuyor ve hepimiz kaşlarımızı kaldırarak floş royal'ine bakıyoruz. "Sizinle iş yapmak bir zevkti çocuklar," diyor yumuşak bir ses tonuyla. Siyah, dalgalı saçları ve her zamanki gülümsemesiyle kahverengi gözleri ışıltıyor ve onu grubumuzun Kazanovası olarak tanımlıyor.

"Buraya neden geldiğimi bile bilmiyorum," diye homurdanıyor Bradford Hayes, elindeki kâğıtları masaya saçılacak şekilde savurarak.

"Reed'de şeytan şansı var."

Wyatt sırtıyor. "En azından bu sefer beni hile yapmakla suçlamadın."

"Gece henüz bitmedi," diyor Gabriel Sinclair. Her zamanki gibi sessiz ve gizemli, hepimize kaşlarını kaldırarak bakıyor ve viskisinden ölçülü bir yudum alıyor. Ancak yoğun gri gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Harvard'da 'başarılı insanlar' hakkındaki bir soru-cevap oturumunda tanıştığımızdan beri aynı beş adamla oynuyorum. Hepimiz için sıkıcı, korkunç bir deneyimdi ve sonrasında içmeye gitmiştik. On iki yıllık viskiyle birbirimize bağlandık ve işleri devam ettirme kararı aldık. The Retreat'te poker oynamayı öneren Finn'di. Hepimiz kabul ettik, üyelikler aldık ve yıllar sonra hala her hafta buluşuyoruz.

Yakın zamana kadar haftalık toplantılarımızda yedinci bir üye vardı. Ta ki Mason "Makine" Steele gidip geçici asistanına aşık olana kadar. Tatlı Lucy Pembroke'un ona yaptığı büyü Mason'ı tamamen çıldırtmıştı.

Çift sadece kaçıp evlenmekle kalmamış, Mason tropik kaçışlarından tamamen değişmiş bir adam olarak dönmüştü. Şirketini ve hatırı sayılır tüm mal varlığını satmış, ardından eskiden hâkim olduğu iş dünyasından emekli olmuş ve şu anda Lucy ile bebek yaptığı Turks ve Caicos'ta yaşamayı tercih etmişti.

Tam bir çılgınlık. Mason'ın bize söylemek için Retreat'e geldiğinde ne kadar gülünç derecede mutlu görüldüğünü hatırlarken başımı sallıyorum. Tanrı beni ya da herhangi birimizi o zavallı ahmak gibi olmaktan korusun.

"Başka bir oyun mu?" Başka bir şey düşünmeye hevesli bir şekilde soruyorum. Finn'e bakıyorum. "Biz oynarken yaralarını sarman gerekmiyorsa tabii?"

Sırtıyor ve beni tersliyor. "Sadece birkaç yüz bin kaybettik. Cep harçlığı, haksız mıyım?"

Hepimiz aynı fikirde olduğumuzu mırıldanıyoruz. Altı milyarlar için birkaç yüz bin dolar devede kulak kalır. Ama aslında para için oynamıyoruz. Övünme hakkı için oynuyoruz.

Ve her zamanki gibi Wyatt bunların çoğunu topladı. Büyüyen dağına eklemek için fiş potunu tırmıklıyor ve kartlarımız için elini uzatıyor. "Bu benim anlaştığım, değil mi?"

"Tam zamanında," diyor Brad. "En azından sen dağıtırken kazanma ihtimalin yok."

Gabe, Brad'in dağılmış kartlarını toplayıp kendininkilerle birlikte Wyatt'a uzatıyor, o da bizimkileri ve destenin geri kalanını alıp bir Vegas krupiyesi gibi karıştırmaya başlıyor.

"Gösteriş budalası," diye mırıldanıyor Alec.

Finn gülüyor. "Hey şimdi. Romatizmalı bir ihtiyar gibi konuşmaya devam edersen seni Damien sanmaya başlayabiliriz."

"Romatizmalı bir ihtiyar gibi konuşmuyorum," diye cevap veriyorum sabırsızca.

Diğer beşi bana bakıyor ve hepsinin Finn'in değerlendirmesine katıldıkları izlenimini ediniyorum.

"Sadece iş, hepsi bu. Eminim hepimiz yüksek stresli işlerimiz olduğu konusunda hemfikirizdir," diye belirtiyorum. "CEO olmak öyle kolay bir iş değil."

Brad kıkırdıyor. "Parkta yürümek için zaman ayırman gerekir."

"Programında var mı?" Alec soruyor.

Wyatt kartları dağıtmaya başlarken, "Sanmam," diyor.

"Demek ki hiçbir zaman olmayacak," diyor Alec. "Bu arada Damien, her zamanki Çarşamba golf maçımı Salı gününe aldım, böylece bu sefer hepimiz gelebileceğiz."

Kaşlarımı çattım. "Böyle şeyleri en az bir hafta önceden bilmek istediğimi biliyorsun."

Finn, "Bu, Bay Ben'den bir 'hayır'." diyor, "Ajandamda Olmayan Hiçbir Şeyi Yapamam."

Alec kaşlarını çatıyor. "Ama bir hafta önce Çarşamba günü gelemeyeceğini ama Salı günü gelebileceğini söylediğini hatırlıyorum. Programımı boşaltmayı başardım..."

Elimi kaldırdım. "Salı günü yarın. Bunu şimdi yapmam mümkün değil."

"Önceden haber vermek yok, Damien yok." Brad sırtıyor.

Alec gözlerini devirir. "Ayarlamaları özellikle senin gelebilmen için yaptığımı biliyorsun."

Sadece bir golf maçı için tüm haftamı altüst etme baskısına sinirlenerek kaşlarımı çatıyorum. "Bunu bana bir hafta önce söylemeliydin. Üzgünüm ama bunu yapamam."

"Peki." Alec kartlarını topluyor ve isyan edercesine onlara bakıyor.

Onu bu kadar sinirli görmek beni rahatsız ediyor. Ne de olsa programım hakkında onu önceden uyarmıştım. Ve bu masadaki herkes programımı hiçbir şey için değiştirmedigimi bilir. Langley Enterprises'da yakaladığımız büyük balıkla birlikte, en yakın arkadaşlarım olarak gördüğüm bu mankafalara zaman ayırmak bile benim için yeterli. Ama haftalık poker oyunumuz var ve programımızda var. Bu da onu kutsal bir günden daha kutsal kılıyor.

"Hey, sersem, sıra sende," diyor Finn, düşünceli halimi bölerek.

Güzel bir somurtmanın bölünmesinden ben de hoşlanmıyorum. Kartlarıma bakıyorum, sonra masanın üzerinde duran kartlara. "Bahis," diyorum ve birkaç bin dolar değerinde fişi ortaya atıyorum. Zaten iki çiftim var. Şansım yaver giderse, bir full house elde edebilirim.

"Görüyorum." Gabe fişlerini atar.

"Son zamanlarda Mason'dan haber alan oldu mu?" Alec soruyor. "Yükselt." Wyatt daha fazla fişi potaya ekler, onun

İfade dikkatle nötr. "Ve evet, aslında. Dün ondan sinir bozucu derecede neşeli bir kartpostal aldım. Her şey

Ada hayatının ne kadar harika olduğunu ve hepimizin ziyarete gelmesi gerektiğini."

Brad viskisine doğru homurdanıyor. "Ziyaret mi? Bunun için kimin zamanı var ki?"

"Geçen gün Mason'dan aldığım bir e-postaya göre," diyor Alec, kartlarını inceleyerek, "hepimiz çok fazla çalışıyoruz ve 'dengeyi bulmamız' gerekiyor." Parmaklarıyla havalı tırnak işaretleri yapıyor ve bu sırada neredeyse kartlarını düşürüyor.

Wyatt'ın bahsini görüp görmemeyi düşünürken bir yandan da fişlerimi düzenliyorum. "Denge abartılıyor. Makine eskiden bunu anlardı."

"Makine resmen emekli oldu," diyor Gabe sessizce. "Bunu açıkça belirtti."

Yüzümü buruşturuyorum. "Mason Steele, birleşme ve satın almalarla milyarlar kazanan adam, artık günlerini gün batımını izleyerek ve rom punch içerek geçiriyor."

Alec kartlarını katlayarak başını sallıyor. "En azından tutarlı biri. Mason bir şeye karar verdiğinde, sonuna kadar gider."

Brad kartlarını yere atarak, "Bitti," der. "Çıkmak demişken, Mason da öyle. Aklını kaçırmış."

"O gece Lucy'ye nasıl baktığını hatırlıyor musun?" Finn soruyor. "Sanki ayı ve yıldızları asmış gibi."

"Bir Saint Bernard gibi salyalarını akıttığını hatırlıyorum," diye mırıldanıyorum ve sonunda aramaya karar veriyorum. "İki çift."

Wyatt sırtıtarak, "Üçlü bir tür," diye karşı çıkıyor.

Tiksintiyle kartlarımı geri itiyorum. "Adam bir sahil kulübesinde yaşamak için çatı katını sattı. Bir sahil kulübesi! Sırada ne var? Kenevir giysiler giymeye ve yoga öğretmeye mi başlayacak?"

"Kartpostala göre," diyor Wyatt, kazancını toplarken, "sörf yapmayı öğreniyor."

Homurdanıyorum. "Bin dolara bahse girerim ki yıl bitmeden şehre tek başına dönecek."

Finn, "Ne kadar alaycı," diyor ama yüz ifadesinden benimle aynı fikirde olduğu anlaşılıyor.

Brad ciddiyle başını sallıyor. "Evlendikten sonra Lucy'yi bizimle tanıştırmaya getirdiğinde yüzünü gördün mü? Delicesine mutluydu. O adam gidici ve bir daha asla geri gelmeyecek."

Alec başını sallıyor. "Ben de bu bahse girmek istemiyorum. Makine sonsuza dek devre dışı."

Finn düşünceli görünüyor. Finn'in düşünceli görünmesi her zaman çok tehlikelidir. En son böyle görüldüğünde hepimizi BASE atlayışına gitmeye ikna etmişti. "Bahis için daha iyi bir fikrim var. Aslında bunu ilk öneren Gabe'di. Mason ve Lucy'nin burada olduğu o gece ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Hatırlat bana," diyor Gabe, parmağını bardağının kenarında gezdirerek.

"Ayakta Kalan Son Milyarder," diyor Finn, kelimeleri bir reklam panosu gibi havada çerçeveleyerek. "Yani tam olarak böyle demedin ama Mason'la insanoğlunun bildiği en eski tuzak olan aşka düştüğü için dalga geçtikten sonra parasını ortaya koymaya istekli olan var mı diye sordun."

Kaşlarımı çattım. "Yine mi geldin?"

Finn hepimize muzipçe sırıtıyor. "En son aşık olanımızın büyük bir para kazanacağına dair bahse giriyoruz. Yüz binlerce dolar gibi önemsiz bir para da değil. Milyonlar."

Kıkırdıyorum. "Finn, hiçbirimizin aşık olmaya vakti olmayacak. Çok meşgulüz."

Brad, "Ben ömür boyu bekâr kalacağım," diyor. "Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım."

"Duyduk duymadık demeyin," diye katılıyor Alec.

"Hiçbirimiz asla potu kazanamayacağız," diyor Wyatt gülerek. "Denizde sadece birinde karar kılmak için çok fazla güzel balık var."

"Bu ilginç bir fikir," diyor Gabe. "İşte ruh bu!" Finn kargalar.

Gabe omuz silkiyor. "Ama önümüzdeki on yıl içinde hiçbirimiz Bayan Doğru ile tanışamazsak, bahis geçersiz sayılacak. Damien'ın da dediği gibi, muhtemelen hiçbirimiz bu bahsi kazanamayacağız."

"Hmm." Finn başını sallıyor. "Adam haklı. Tamam, on yılın sonunda ayakta kalan birden fazla adam olursa, parayı bölüşecekler. Anlaştık mı?"

"Bahis ne kadar?" Alec temkinli bir şekilde soruyor.

"Adam başı bir milyon," diyor Finn. "Yani ayakta kalan son adam altı milyon dolar alacak."

"Ya da daha doğrusu, beş milyon dolar ve kendi yatırımını geri alacak," diye düzeltiyor Alec.

"İyi, iyi. Ama mesele sayılar değil," diye devam ediyor Finn. "Bu gurur için beyler. Ben, kendi adıma, bir kadının beni taşaklarımdan yakalamasına asla izin vermeyeceğim."

Wyatt sırtıyor. "Denemeden eleştirme-"

"Katılıyorum," diyorum ve elimi uzatıyorum.

Finn kendi elini benimkinin üzerine koyuyor, sonra Wyatt, sonra Alec, sonra Brad ve son olarak biraz tereddütle Gabe.

"Pekâlâ, hepimiz varız." Finn sırtıyor. "İyi olan kazansın."

Cep telefonum gelen bir mesajla çalıyor ve diğer beş kişi inliyor.

"Bunları kapatma konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Alec burnunu çekiyor.

Homurdanıyorum. "Sörf tahtam kışımın dibinde. Mesajlarımı okuduğumu göstermezsem arama ekibi gönderirler. İsteyeceğim son şey Rhonda'nın buraya gelip beni saçımdan tutup sürüklemesi."

"Şu anda bir milyonunu yatırmak zorunda." Finn gülüyor. "Zaten çalışan bir karısı var."

"Ha-ha." Rhonda babamın asistanıydı ve şimdi benim asistanım. Yetmişli yaşlarında, gözleri iyi görmüyor ve sadece en basit bilgisayar becerilerine sahip, ama bu onu hesaba katılması gereken bir güç olmaktan alıkoymuyor. Özellikle de iş beni bulmaya geldiğinde. "Kadın tam bir tazi," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Diğerleri içtenlikle gülüyor.

Mesajlarımı kontrol ediyorum ve bir küfür savuruyorum.

Pislik Alfred: *Neredesin?!*

Princeton'da eğitim almış bir adamın bir metinde 'r u' ifadesini kullanabilmesi gerektiğinden emin değilim, ama bunu sorgulamayacağım.

Ben: *Ne istiyorsun? Bugün pazartesi akşamı.*

Pislik Alfred: *Ofise geri dön. Acil yönetim kurulu toplantısı!*

Telefonuma kaşlarımı çatıyorum. Hatırladığım kadarıyla ben ve babamın ölümünden beri Yönetim Kurulu Başkanı. Ancak her nasılsa Alfred Rothchild yönetim kurulu toplantılarını çağırmayı ve kendi tarafına oy toplamayı kendine görev edinmiş durumda. Ve sırf beni kızdırmak için planlanmamış yönetim kurulu toplantıları düzenlemekten özel bir zevk alıyor gibi görünüyor.

O ve yandaşları benden nefret ediyor. Bu yüzden kesinlikle bu kurul toplantısında olmam gerekiyor. "Üzgünüm çocuklar. Gitmem gerekiyor."

Finn gözlerini devirdi. "Alfred the Asshole?"

"Bir tanesinde anladım." Ayağa kalkıyorum.

"Fişlerini nakde çevirmeyecek misin?" Brad soruyor.

Omuz silkiyorum. "Sende kalsın. Onları pota ekle. Elli bin bana zarar vermez, zaten kaybediyordum."

"Kaybediyordun." Finn kıkırdıyor ve fişlerimi masanın ortasına yığıyor.

"Canlarına oku," diyor Wyatt, kadehini bana doğru kaldırarak. "Seni ezip geçmelerine izin verme."

"O gün o gün olacak," diye mırıldandım. Retreat'ten çıkarken kendime sertçe, "Ben Langley Enterprises'ın CEO'suyum," diyorum. **Ben.**

Ve orada var değil bir iyi lanet olası şey Alfred Rothchild'ın bu konuda yapabilecekleri.

BÖLÜM 2

WILLOW

Il rleyen Roberto'ya çarpmamak için direksiyonu kırıyor, nereye gittiğine değil yere bakıyor. Roberto'nun nerede olduğunu bilmediğinden değil.

çoğu zaman gidiyor.

"Ah canım." Onun ve Juana'nın evinin iki blok ötesinde yemek minibüsünü hızla durduruyorum, sonra inip yaşlı adamın yanına koşuyorum. "Roberto, nasılsın?"

Başını bana doğru çeviriyor, sulu gözleri bir an beni tanıyamıyor. Ama sonra gülümsüyor. "Willow! Oh, iyiyim, çok iyiyim. Ama... evim nerede?" diye soruyor endişeyle.

"Neredeyse vardın," diye cevap veriyorum, onu nazikçe çevirip evini göstererek.

Mısır öğütmekten önlüğü mısır unu tozuyla dolmuş zavallı Juana -çünkü hayatında hiç marketten alınmış tortilla yememiş ve şimdi de yemeye başlamayacak- sokağın ortasından koşarak geliyor. "Ah, Willow! Tanrı'ya şükürler olsun. Roberto, aşkım, maçı izlediğini sanıyordum?"

Kafası karışmış görünüyor. "İzliyor muydum?"

"Evet, sevgilim, izliyordun." Juana yanımda durup nefes almak için eğildikten sonra Roberto'nun koluna giriyor ve onunla birlikte yavaşça sokakta ilerliyor.

Onlar çok sevimli küçük bir çift ve bugün benim rotamda değiller, çünkü yemek kamyonetindeki hasta bir gönüllünün yerini dolduruyorum ve insanlarla ev sahibi sorunları hakkında görüşmüyorum, ama yardımına ihtiyaçları olduğunu söyleyebilirim. Juana'nın yüzünde yine gergin çizgiler var.

Yemeğin kalmasına karar verdim. "Bayan Baumgartner'ın yemeğini hemen bırakıp geliyorum, tamam mı Juana? Bir sorun olduğunu söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim meleşim. Ama önce sen yemeklerini bitir. Kimse aç kalmamalı," diyor kararlılıkla. "Gümüş Kalpler sana sahip olduğu için çok şanslı."

Ona en neşeli gülümsememi veriyorum. "Yemekleri çabucak bitireceğim ve sonra konuşabiliriz... Bay Powers hakkında?"

Juana başını sallıyor. "Bu sefer Roberto Jr."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Ah evet. Onları bir eve yerleştirmek isteyen oğul. "Sen bana bırak Juana. Bu teslimatları bitirdikten hemen sonra döneceğim."

Bana hoşgörölü bir gülümseme verdi. "Gelebildiğin zaman geleceğini biliyorum." Bana kocaman, unlu bir sarılma veriyor. "Bağış kampanyasını da unutma!"

Ben de tüm gücümle ona sarılıyorum ve minibüse geri dönerken ikisine de el sallıyorum. Aslında birkaç saat içinde söz konusu bağış kampanyasıyla ilgili bir toplantı yapmam gerekiyor ama onlar beni bekleyecek. Juana'nın durumu, bana göre, ulaşabileceğim yerde yanan bir ateş ve nasıl döneceğimi bilmeseydim ben olmazdım.

Juana ve Roberto geçerken Bay Katz kafasını kapıdan çıkarıyor ve bana bakıyor. Camımı indirdim.

"Bay Powers daha fazla mektup gönderdi. Sanırım bu sefer bizi gerçekten tahliye etmek istiyor," diye hırıltılı bir sesle konuşuyor Bay Katz. Benimle konuşmak için oksijen kablosunu uzatabildiği kadar uzattı ve her zamanki gibi yaşlı golden retriever köpeği Old Tucker, sahibinin gömleğini çekiştirmek için evden çıktı. Yaşlı Tucker, Bay Katz'ın oksijeni söz konusu olduğunda ikisinden daha sorumludur.

Hmm. Açıkçası, bağış toplama toplantısını yeniden planlamam ve onun yerine burada bir mahalle toplantısı yapmam gerekecek. Yaşlı kiracılarını böyle korkuttuğu için Bay Powers'a yazıklar olsun! "Yakında döneceğim, Bay Katz. Komşulara bugün ilerleyen saatlerde bir toplantı yapacağımızı söyleyin, tamam mı?"

Başını salladı, Yaşlı Tucker'ın dişleri gömleğini her çekişinde geriye doğru çekiliyordu. "Teşekkürler Willow. Bağış toplama toplantınız olduğunu biliyoruz."

"Tutacak." Bu benim sloganım. En yakında yanan ateşi söndürürseniz, diğer her şey tutacaktır.

"Bayan Baumgartner'a benden selam söyle?" Bay Katz utangaç bir şekilde sordu.

Gülümsüyorum. Keşke onun oksijen tüpü ile adamın oksijen tüpü arasındaki kablolar yeterince uzun olsaydı da ikisi doğru dürüst bir randevuya çıkabilseydi. Ama her ikisi de dışarı çıkmayı daha mümkün kılacak daha hafif taşınabilir sistemleri bekliyor. Takip etmem gereken başka bir şey daha var. "Ona tüm sevginizi getireceğim."

Bay Katz'ın kulakları pembeleşiyor ve Yaşlı Tucker'ın onu evine geri çekmesine izin vermeden önce bir "teşekkür ederim" mırıldanıyor.

Minibüsü vitese takıp üç blok daha gidiyorum, geçerken Juana ve Roberto'ya el sallıyorum, sonra her zaman zamanın ağırlığı altında nefes veriyormuş gibi görünen soluk tuğla bir binanın önünde duruyorum. Bir zamanların parlak kırmızı yangın merdiveni paslanmış, pencereler soyulan kaplamaların altında sarkmış ve sanki binanın kendisi yorgunmuş gibi basamaklar dengesiz bir şekilde yerleşmiş.

Bay Baumgartner beklenmedik bir şekilde kalp krizinden öldüğünden beri bu şekilde. Bayan Baumgartner hala zemin kattaki kira kontrollü dairelerinde yaşıyor, ancak küçük şeylere yetişemiyor - koridordaki aydınlatma armatürlerinin tozunu alıyor, ön basamakları süpürüyor, bırakmak istediğinde kapı ziline çalıştığından emin oluyor.

Birkaç küçük tamirata yardım etmesi için bir gönüllü göndermeyi aklıma not ettim.

Yemeklerini almak üzere minibüsten iniyordum ki telefonum çaldı. Bağış kampanyasının yemek şirketinden arıyorlardı.

"Bayan Harper." Acaba gergin Bayan Banks'in sesi tüm müşterileriyle böyle kuşatılmış gibi mi çıkıyor? "Bana bağış gecesine kaç kişinin katılacağını söylemeniz gerekiyor."

"Lütfen bana Willow deyin," diye cevap veriyorum neşeyle. "Korkarım henüz personel sayımızı tam olarak bilmiyorum. Bu akşam komiteyle birlikte sayıların üzerinden geçecektim ama..."

Uzun bir iç çekiş oldu. "Ama bir şey çıktı."

"Evet," dedim utanarak. Kendimi öğretmeni tarafından sorguya çekilen bir öğrenci gibi hissediyorum. Ya da öyle olmak üzereyim.

"Bayan Harper, ben bir işletme işletiyorum. Minimum depozitoya ihtiyacım var..." Bayan Banks, bana Charlie Brown'ın öğretmenini hatırlatan genizden gelen bir ses tonuyla başlıyor. Üzülerek söylüyorum ki dersi de bana hemen hemen aynı geliyor: "Wah-wah-wah-wah- wah-wah." Bunu daha önce de duymuştum.

"Ah canım, saate bak! Elimden geldiğince çabuk size döneceğim. Bugünün sonuna kadar. Teşekkür ederim!" Mırıldanıyorum ve telefonu hızla kapatıyorum.

İç çekerek minibüsün yan tarafına yaslanıyorum. Asıl sorun, evlerinde kalmak isteyen pek çok yaşlı insana pek çok hizmet sunarken, bütçemizin son derece kısıtlı olması. Yemek şirketi tutmak astronomik bir masraf, özellikle de bu bağış kampanyasının başarılı olup olmayacağını bile bilmediğim için. Yemek şirketi ve mekan kirasıyla birlikte, zarar bile etmemiz mümkün değil. Ve ben bunu kabul edemem.

"Juana'nın tortilla yapmasına izin vermelisin," diyor Bayan Baumgartner, verandasına çıkarak.

Bayan Baumgartner hiçbir numarayı kaçırmaz. "Korkarım gerçekten yapar." Kıkırdayarak merdivenlerden yukarı zıplıyorum. Bayan Baumgartner da oksijen tüpünün uzunluğunu zorluyor. Biraz daha uzun olsaydı, bazen kapısının önünde güneşin altında oturabilirdi.

Onun yerine, bayat kokulu bir eve giriyorum. Elinden geldiğince iyi muhafaza ediyor, ancak toz yer yer çökmüş ve birkaç köşede bir tür tüylü film oluşturmuş. Bir tane daha eklerdim.

Ama Bayan Baumgartner başkasının gelip temizlik yapmasını istemeyecek kadar gururlu. Ve ben onun bu bağımsız ruhunu seviyorum ve bunu dünyalara değişmem. Ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Bu sefer rosto ve yaz kabağı. En sevdiğinden."

"Küçük kırmızı patateslerle mi?" diye soruyor, umutlu bakarak. "Tabii ki!" Sırıttıyorum. "Şimdi, oturun. Bugün öğle yemeği ızgara peynirli sandviç ve biraz domates çorbası. Senin için ısıttırım."

"Willow, bunu yapmana gerek yok. Bu yaşlı bunak için öğle yemeğini ısıtmadan da yeterince işin olduğunu biliyorum."

"Saçmalama. Unutmadan," diye ekliyorum, sırtıtışım yaramazlığa dönüşüyor. "Bay Katz sevgilerini yolladı."

Bayan Baumgartner sevgiyle gülümsüyor ve gerçekten de kanepesine oturup yemeğini ısıtmama izin veriyor. "Şu yaşlı büyücü."

"Tanıdığım sadece bir kişi için çekici," diye takılıyorum.

Kıkırdıyor ve oksijen tüpünü biraz çekiştirerek uzaklara bakıyor.

Yaşlı mikrodalga yemeğini ısıtmak için uğraşırken ben de aceleyle burun kanülünü yerine yerleştirmeye çalışıyorum. "Bunun bir yere gitmesini istemiyorum."

"Doğru. Ama bir yere gitmek istiyorum. Yeni oksijenimi ne zaman getirecekler?" Bayan Baumgartner soruyor, aslında bana sormuyor ama yüksek sesle yakınıyor.

Elini okşayarak, "Bunu kontrol edeceğim," diye onu temin ediyorum. Mikrodalga fırın çalışıyor ve ben mutfığa geri dönüyorum. Tepsi olarak kullandığımız kurabiye tepsiyle geri dönüyorum ve çorbasını ve sandviçini yanındaki TV masasına koyuyorum.

Bayan Baumgartner gönülsüzce yemeye başlıyor ve acaba Bay Katz'dan hiç bahsetmeli miydim diye düşünüyorum. Sonra birden kızarmış peynirini bana doğrulttu. "Senin iyi bir adama ihtiyacın var."

"Şimdi ne var?" Şaşkın bir kahkahayla karşılık veriyorum.

"Beni duydun. İyi bir adam. Neden hâlâ bir yuva kurmadın? Çok nazıksın. Çok güzelsin. Gençlerin dediği gibi 'tam bir bütünsün'." Bayan Baumgartner elindeki kızarmış peyniri sanki teklif ettiği bir erkekmiş gibi bana doğru sallıyor.

İçimde kabaran kıkırdamalara engel olamıyorum. "Bayan Baumgartner! Artık her sözünüzü dinleyen iyi bir adamınız daha olduğuna göre, bana tuzak mı kurmaya çalışıyorsunuz?"

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet." Telefonu yüksek sesle çalıyor. "Bu arada..." Telefonu açıyor ve bir FaceTime aramasına cevap veriyor. "Merhaba, Irving sevgilim."

Telefonda Bay Katz'ın saç fişkırtan kulağının resmini görüyorum ve gülmemek için ağzımı kapatıyorum.

"Irving, canım, FaceTime'dayız. Ekrandan bana bakabilirsin," diyor Bayan Baumgartner sabırla.

Görüntü eğilip hareket ediyor ve birden Bay Katz'ın burnuna bakar hale g e l i y o r u z . "Doris?"

"Biraz daha uzağa, canım." Bayan Baumgartner gülümsüyor.

Bay Katz sonunda ekranda beliriyor ve Yaşlı Tucker da kafasını kadraja sıkıştırmaya çalışıyor. "Sana güzel bir öğle yemeği dilemek istedim, Doris."

"Teşekkür ederim." Kızardı. "Bugün lazanya mı yiyeceksiniz?"

Bay Katz akşam yemeği kutusunu kaldırıyor. "Pizza."

Bayan Baumgartner gülüyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en sevimli genç kız kıkırdaması. Birbirlerini genç tutmaları hoşuma gidiyor. "Benim için de bir dilim al."

"Yapacağım," diyor Bay Katz.

"Ve onu Tucker'a yedirmeyi bırak!" diye onu uyarıyor. Bay Katz'ın onu dinlemeye hiç niyeti yok. Bunu biliyorum. O da biliyor.

Ve salyaları akan Yaşlı Tucker da bunu biliyor.

"Elbette," diye yalan söylüyor Bay Katz. "Görünüşe göre Family Feud zamanı geldi. Birlikte izleyelim mi?"

Onun için televizyonu açıyorum. Her zaman Game Show Network'ü açıyor. Tıpkı Bay Katz gibi. "Kendim çıkacağım," diye fısıldıyorum.

Bayan Baumgartner, "Durun! Bana hâlâ neden evli olmadığınızı söylemediniz," diye itiraz ediyor.

"Güzel soru," diye kabul ediyor Bay Katz.

Ona ve hafifçe titreyen bir elinde tuttuğu telefona gülümsüyorum. "Zamanım yok! Ayrıca, henüz yeterince eğlenceli birini bulamadım."

İkisi de homurdanıyor ama sonra birbirlerine o kadar dalıyorlar ki sinsice geri çekilebiliyorum.

Günün geri kalanında kalbim biraz sıkışıyor. Sanırım hayatımı birlikte sürdürebileceğim bir ortağımın olması güzel olurdu. Eğlenceli, nazık, esnek biri. Benim gibi biri. Her konuda gerçek bir ortak.

Günümü bitiriyorum ve herkesi sakinleştirdiğim gece yarısı mahalle toplantısından sonra eve gidiyorum. Zihinsel olarak kendimi Bay Powers'ın kapısına yanan bir torba kaka bırakmaktan alıkoymaya çalışıyorum ama müşterilerim için daha fazla sorun yaratmak istemiyorum. Silver Hearts'ın onun bize karşı çalışmasına ihtiyacı yok, müşterilerin de yok. Yani, zaten olduğundan daha fazla.

Harap olmuş eski dairemin kapısından içeri girdiğimde, kedilerim Rufus ve Mingo'nun tüm saksıları masalardan ve tezgâhlardan düşürdüğünü ve yerde korkunç bir dağınıklık bıraktığını, pitbullum Tiny'nin ise çöplükten yeni çıkmış kanepe minderlerini paramparça ettiğini görüyorum. Yaşlı dachshund meleğim Spike da bir kaza geçirdi ve söz konusu kanepenin arkasına saklanıyor. Son sahibi idrarını tutamadığı için onu evden atmış ve benim de tutacağımdan korkuyor gibi görünüyor.

Felakete bakıyorum ve sadece gülüyorum. "Buraya gel, Spike, seni zavallı şey. Oh! Tiny, ağzında hala biraz yastık var!" İkisini de kucaklayıp kendime yaklaştırıyorum ve başlarından öpüyorum.

Rufus ve Mingo miyavlıyor ve biri ayak bileklerime dolanırken diğeri bana kafa atıyor.

Uzun bir süre dağınıklıkla uğraşmadım. "Benim aptal kazlarım nasıl?" Onlarla bebek gibi konuşuyorum. "Benim küçük aptal kazlarım."

Bir hayat arkadaşı bulma konusunu tekrar düşünüyorum ve kontrol listesine pazarlık konusu olmayan bir madde daha ekliyorum. "Hayvansever olsa iyi olur."

BÖLÜM 3

DAMIEN

"T Langley Enterprises CEO'su Damien, "Bu proje için evlerinden vazgeçmekten mutlu olmalılar" diyor.

Langley, mahalle sakinlerinin. Bir inşaat projesi için çaresiz ev sahiplerini katleden kalpsiz bir milyarder daha." Şirketin konferans salonunda yönetim kurulu bana bakarken başımı kaldırıp bakıyorum. "Oh, hadi ama. Bu tam bir saçmalık. Bu alıntıyı tamamen bağlamından koparmışlar. Tanrı aşkına, Bill'e onlara evlerinin değerinin iki katını vermesini söylemiştim!"

"Okumaya devam et," diyor Alfred, neredeyse neşeli bir sesle. "Devam... okumaya devam ne? Bu saçmalık mı?" Ben homurdanıyorum.

"Neden?"

"Oh, öğreneceksin," diye sırtıyor.

Yürüyen saçlı sakalı birbirine karışmış adamı yumruklamak istiyorum ama bunun muhtemelen yönetim kurulu üyelerini bana karşı kışkırtacağına karar veriyorum. Makalenin geri kalanına göz atıyorum, sonra midemin kıcımdan aşağı düştüğünü hissediyorum. "Hepimizin bildiği gibi aile dostu bir şirket olan Guardian Productions'ın böyle aile dostu olmayan bir adamla aynı yatağa girmesi bu muhabirin aklını başından alıyor." Alay ettim. "İşte bu kadar. İftira attığı için bu kadının peşine düşmeliyiz. Ya da öyle yapmamız *gerekirdi*, eğer bu alakasız küçük bir paçavra olmasaydı. Bu saçmalığı kimse okumaz."

Alfred sanki bana mermi fırlatmak için bir platform inşa ediyormuş gibi parmaklarını önünde dikeyyor. Ve öyle de yapıyor. "Guardian Productions'ın CFO'su o 'alakasız küçük paçavrayı' okuyor ve bu eleştiriyi bayrak direğine kadar yükseltti. Bizimle olan işlerini çekip başkasına vermekten bahsediyorlar. Bu da elbette stüdyoların, film setlerinin, ofislerin vs. olmayacağı anlamına geliyor. Eminim bunun Langley Enterprises'in baban öldüğünden beri yaptığı en büyük anlaşma olduğunu hatırlıyorsunuzdur. O gerçek bir yağmacıydı."

Dişlerimin minesini gıcırdatıyorum. Alfred'in sıksa, kel kıcı, pandemi sonrası bu ekonomide 'yağmur yağdırmanın' ne kadar zor olduğunu bilseydi, işletmeler hala evden çalışma teşvikleri lehine büyük ofis binalarını kapatırken, muhtemelen büyük çenesini kapatırdı. Hal böyleyken, karaya vurmuş bir levrek gibi aval aval bakmaya devam ediyor.

"Bu tür bir reklamı kaldıramayız. Guardian Productions'ı kaybetmeyi göze alamayız," diyor parmağıyla cilalı, kalın ahşap konferans masasına vurarak.

Yandaşlarından biri, "Hayır, yapamayız," diye ekliyor.

Diğerleri de başlarını sallıyor, Alfred'in kanatları altında olmayanlar bile ve ben yenildiğimi biliyorum. Uzun bir iç geçirdim. "Ne yapmam gerekiyor ve ne kadara mal olacak?"

"Oh, bunu senin için çoktan hallettik," diyor Alfred, neredeyse beklentiden ağzı sulanarak.

Benim için 'çoktan çözdükleri' her neyse, çok ama çok acı verici olacak, bunu biliyorum. "Öyle mi?" Homurdanıyorum.

"Yaptık," diyor Alfred. "Silver Hearts'ta gönüllü olarak çalışmanı ayarladık. Bağış toplamalarına yardımcı olacaksın."

"Gümüş kim?" Kaşlarımı kaldırarak yankıladım.

"Gümüş Kalpler. Yaşlılıklarında evlerinde kalmak isteyen yaşlılara hizmet veriyorlar. Aslında tek bir şemsiye altında çeşitli programları var - gıda dağıtımı, hukuki yardım, bahçe işleri ve ev temizliği. Adını siz koyun." The

Şu anda konuşan yönetim kurulu üyesi, Gladys adında, hayatının yaşlılık dönemine yaklaşmış, şen şakrak bir sarışın. Organizasyon hakkında övgüler yağdırmaya devam ediyor. "Gümüş Kalpler'in İcra Direktörü Willow adında çok tatlı bir kadın-"

"Bağış kampanyası için ne kadar paraya ihtiyaçları var?" Birkaç yüz bin dolarla bu işi halledebileceğimden emin bir şekilde soruyorum.

Gladys bana onaylamayan bir bakış attı ve Alfred gerçekten kıkırdadı. *Chortles*.

"Korkarım para kesmek için bu sefer gitmiyor, Damien," diyor, yağlanmış gri saçının bir kısmı gözlerinin içine düşüyor.

Homurdanıyorum. "Para nasıl kesmez? Para her şeyi düzeltir. Bağış kampanyasının amacı da bu, değil mi? Organizasyon için para toplamak?"

Gladys buz gibi bir sesle, "Eminim bir bağışa minnettar olurlar," diyor, "bu senin imajını kurtarmakla ilgili. *Bizim imajımız*. Eminim farkındasınızdır, Langley Girişimcilik'in CEO'su şirketin yüzüdür."

Alfred başını sallar. "Ve şu anda o yüz, ilerleme adına çaresiz insanları evlerinden atmaya kararlı kalpsiz bir piç gibi görünüyor." Dudakları neşeyle seğiriyor. "Hiçbirimiz senin hakkında buna gerçekten inanacak değiliz."

Artık resmileşti. Bu toplantının sonuna kadar dişlerimi sıkımdan bir azı dişimi kaybedeceğim. Yönetim kurulunun geri kalanı kendi aralarında mırıldanırken ben "Tabii ki hayır," diye sızlanıyorum. Düşündüğümünden daha fazla düşmanım ya da en azından şüphelim var.

"Willow'a yardıma gideceğini söyledik bile." Gladys gülümseyerek neşesini geri kazandı. "Senin gibi planlama ve kaynak tahsisi konusunda yetenekli birinin bu bağış toplama işine yardımcı olması onun üzerinden çok şey alacak."

Birkaç derin nefes alıyorum, sonra telefonumu çıkarıyorum. Takvimimi getirdim ve kaşlarımı çattım. "Sanırım onu üç hafta sonra bugün saat ikide randevulaştırabilirim-"

"Oh hayır," diye sözümü kesiyor Alfred, sanki şakayı kaçırmışım gibi kıkırdayarak. "Anlamıyor gibisin. Yarın onunla buluşacaksın."

"Yarın mı?" Ona inanmaz gözlerle bakarak tekrarlıyorum. "Evet. Her şey ayarlandı."

Gözlerim tikler. Öfkemi dizginlemek için çok ama çok uğraşıyorum. Ama bu sefer işe yaramıyor. "Programım hakkında Rhonda'ya danışmadın mı?" Gümbürdüyorum. "Ben yarın bir şey yapmam! Son derece meşgulüm. En az bir hafta önceden haber vermeniz gerekiyor ve bu da cömertliğimden kaynaklanıyor."

Kurul üyeleri birbirlerine bakmaya başladı. Tabutuma bir çivi daha çaktığımı fark ettim. Alfred çok memnun oldu.

"Öfke, öfke," diye bağıyor. "Ve bazılarımız bir muhabir tarafından nasıl böyle yakalanabildiğinizi merak ediyor."

Kel kafasını bir sivilce gibi patlatmayı hayal ediyorum. Onun yerine sakın bir nefes alıyorum. "Yönetmem gereken bir şirketim var. Bir başkasının bağış toplayıcısıyla ilgilenmek için öylece gezip tozamaz. Eğer ihtiyaçları olan paraysa, sorun değil. Silver'ın bağış toplama etkinliğinde görünmem gerekiyorsa, tamam, bunu yaparım. Ama her şeyi öylece bırakamaz-"

"Yapabilirsin. Ve yapacaksın." Alfred sandalyesinde doğrulurken göğsünü şişiriyor. Adamın kafasının omzuma kadar çıktığı düşünülürse, bu çok yüksek değil. Ama bunu heybetli göstermeyi başarıyor, özellikle de etrafındaki ahbablarıyla birlikte. "Sen bu şirketin yüzüsün ve şu anda üzerinde çok fazla yumurta var. Bunu düzeltmelisin Damien, yoksa düzelterek birini buluruz."

"Bu da ne demek oluyor?" Soğuk bir şekilde soruyorum.

Omuz silkiyor. "Açıkçası, hepimiz senin Langley Enterprises'ın CEO'su olman gerektiğini düşünmüyoruz. Biz belki senin

çok erken emekli olmalı ve dizginleri daha halk dostu birine devretmelidir."

"Kim? Sen mi?" Rüzgârda uçuşan saçlarıyla mı? Bu kısmı yüksek sesle söylemiyorum çünkü görünüşe göre sinirlerim üzerinde çalışmam gerekiyor.

"Şart değil. Zaten seni görevden alsaydık bu senin vereceğin bir karar olmazdı," diye cevaplıyor Alfred.

"Yani şimdi de beni kovmaktan mı bahsediyoruz?" Homurdanıyorum.

Yönetim kurulunun çoğunluğunun -küçük bir çoğunluk da olsa- bu konuda hemfikir olmadığını söyleyebilirim. Alfred de bunu biliyor. Yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırıyor.

"Sadece söylüyorum, henüz bize huysuz bir görev yöneticisinden daha fazlası olabileceğini göstermedin. Beni yanlış anlama ama Langley Enterprises'in kamuya açık yüzü olarak istediğimiz imajı tam olarak yansıtmıyorsun. Bunu değiştirmen için sana bir fırsat veriyoruz. Anlıyor musun?"

Gayet iyi anlıyorum. Taşaklarım bir mengenenin içinde ve Alfred Rothchild kolu çeviriyor. Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Sanırım Rhonda'nın birkaç şeyi değiştirmesini sağlarsam yarın onunla buluşabilirim," diye homurdandım. "Ama bu benim çok fazla zamanımı almamalı. Uymam gereken bir programım var."

Alfred bana sırtıyor. "Senin değerli programını bozmak istemeyiz," diye sırtıyor.

Cehenneme kadar yolu var. Aklıma Alfred'in fotoğrafını dosyalarımızdan çıkarıp malikânedeki nadiren kullandığımız oyun odamıza, dart tahtasının hemen üzerine asmak geliyor. Benim için harika bir stres giderici olabilir.

Gladys, "Sadece senin ve dolayısıyla Langley Enterprises'in kalpsiz, kurumsal bir canavar olmadığını tüm dünyaya göstermeni istiyoruz," diye açıkladı. "Şirketin imajını kurtarmak ve Guardian Productions'ı müşterimiz olarak tutmak adına başkalarına yardım etmek için biraz zaman harcaman gerçekten çok mu zor olurdu?"

Bunun beni öldürebileceğinden oldukça eminim ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine, dişlerimi sıkıp, umarım bir şeye benzeyen bir şey yapıyorum.

cana yakın bir gülümseme. "Haklısınız, elbette. Şirketin imajını düzeltmekten ve Guardian Production'ın bize olan inancını yeniden tesis etmekten mutluluk duyarım. Ne de olsa bu benim işim."

"Damien, sana gerçekten güveniyoruz," diyor Gladys.

"Bebekleri öpecek ve yaşlı kadınlara yardım edecek miyim? sokakta da mı?" Tatlı tatlı sordum.

Gladys'in yüzü düştü.

"Yaşlı kadınlara yardım ediyorsundur herhalde. Birkaç bebeği de öpersen halkla ilişkiler açısından fena olmaz," diyor Alfred. "Ama iğneleme olmadan da yapabiliriz."

"Ben zaten pek çok hayır etkinliğine katılıyorum," diye belirtiyorum. "Ve birkaç değerli amaca düzenli olarak bağışta bulunuyorum. O paçavranın bunu haber yaptığını göremezsiniz."

Gladys derin bir iç çeker. "Çünkü gerçekten işin içine girip ellerinizi kirletmiyorsunuz. Gezegendeki her CEO para bağışlıyor ve şu ya da bu bağış kampanyasına takım elbiseyle katılıyor. Bunun haber değeri yok. Guardian Productions'ı ayakta tutmak için iyi bir halkla ilişkiye ihtiyacımız var. Florida'da en başarılı çocuk filmlerine dayanan bir eğlence parkı açmaktan bahsediyorlar. Bundan pay almak istemediğini söyleyemezsin. Bazı ofis binaları ve stüdyolar inşa etmek için bir sözleşme bile yapamıyorsak, bir eğlence parkı inşa etmek için kesinlikle bize başvurulmayacaktır. Ve Silver Hearts değerli bir organizasyon. Ayrıca ihtiyacımız olan imajı da destekliyor - insanları evlerinden almak yerine evlerinde tutuyorsunuz."

Alfred sol tarafımda oturduğu yerden omzuma vurarak, "Harika bir iş çıkaracağını biliyorum, Damien," diyor.

Başarısız olmamı bekliyor. Masanın etrafına bakıyorum ve neredeyse hepsinin öyle olduğunu fark ediyorum. Henüz Alfred'le aynı fikirde olmayan kararsızlar bunu bir test olarak kullanmayı planlıyorlar.

"Teşekkürler Alfred," diye karşılık veriyorum, dişlerimi tekrar göstererek ona doğru sıkı bir gülümsemeyle. "Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye kıs kıs gülüyor.

Ayağa kalkıyorum. "Başka bir şey yoksa, programımı biraz yeniden düzenlemem gerekiyor gibi görünüyor. Bu toplantıyı erteleyebilir miyiz?"

Kurul başını sallıyor. Diğerleri ayağa kalkmaya başladı.

Alfred evrak çantasını almak için eğildiğinde, saçındaki tarak ölü bir hayvan gibi başının diğer tarafına doğru savruluyor ve parlak, yağlı, çıplak bir kafa derisi ortaya çıkıyor.

"Oh, Alfred?" Dedim.

Sarsılarak ayağa kalkarken başını masanın altına çarpıyor. "Ah!" Bana ters ters bakıyor. "Evet, Damien?"

"Saçların yine kaçmaya çalışıyor." Toplantı boyunca kuruldaki herhangi birine verdiğim ilk içten gülümsemeyi ona veriyorum.

Gözleri açılıyor ve evrak çantasını bırakıp hızla saçlarını düzeltiyor.

Tek kelime etmeden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve ofisime doğru ilerliyorum. Rhonda ile konuşmam gerek.

BÖLÜM 4

DAMIEN

"**I** Bunu kabul ettiğime inanamıyorum," diye mırıldanıyorum kravatımı düzeltmeyi bitirirken, böylece tam olarak ortalanmış oluyor. I

Takım elbiseme eklemek için çekmecemdeki kol düğmelerini açıyorum ve aradığım çiftin her zamanki yerinde olmadığını fark ediyorum.

Kaşlarımı çatarak aşağıdaki çekmeceyi açtığımda üst kattaki hizmetçi Eliza'nın benimle yine sessiz bir organizasyon savaşı başlattığını görüyorum. Kol düğmelerim için onun anlamadığı bir sistemim var. Onları renklerine göre sıralamayı tercih ediyor. Ben ise resmiyete göre sıralamayı tercih ediyorum. Daha az resmi kol düğmelerim en üst çekmecede olmalı, daha süslü olanlar ise aşağıya ait. Şimdi, altın olanlar platin ve beyaz altının yanında bir arada kümelenirken, zümrüt safir ve yakutun yanında militan bir kare içinde.

Onun organizasyon becerilerini suçlayamam; farklı olduğumuz nokta stil.

"Lanet olsun sana Eliza," diye homurdanıyorum, aradığım L harfi yazılı platin kol düğmelerini ararken. Onunla bir konuşma daha yapmam gerekecekti. İngilizceyi çok iyi bilmiyormuş gibi davrandığı bir konuşma. Evet, Eliza kurnaz biri. Ama numarası bende var.

Kendime bolca zaman bırakmış olmama rağmen, kol düğmesi arama işi beni üç dakika geriye götürdü ve bundan hiç memnun değilim. Aceleyle Mercedes'ime gittim, üç-üç dakikayı düşündüm.

-Rhonda'nın yeniden planlamak zorunda kaldığı toplantılar, böylece günümün yarısını Willow Harper'la birlikte olmaya ayırabildim.

Göz tiklerim. Kalıcı olacağını düşünmeye başlıyorum. Eğer öyleyse, yönetim kurulundaki ezeli düşmanımın onuruna Alfred adını veriyorum.

Washington Heights'taki Silver Hearts ofislerine gitmek için şehri boydan boya geçerken ışıklar benim lehime değil. Daha doğrusu ofise. Görünüşe göre, tüm organizasyon tek bir ofisten hareket etmeyi başarıyor. Sundukları hizmetlerin sayısı düşünüldüğünde, bunu akıl almaz buluyorum. Önümdeki araba ışıktaki sürünerek geçmeyi başarırken direksiyonu sıkıca kavriyorum ama beni kırmızıda bırakıyor.

Bisikletli kızıl saçlı bir kadın, viteslerine dolanmakla tehdit eden eteğiyle zarıfçe karşıya geçiyor. Etraftaki trafiğe bakıyorum, şüpheli mahalleden bahsetmiyorum bile ve aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ediyorum.

Birden tam refüjde duruyor, arka lastiği trafiğin içine doğru fırlıyor.

İnliyorum ve alnımı direksiyona bastırıyorum. Şeritlerimizin darlığı göz önüne alındığında, ya ondan ya da yanımdaki eski Chevy Nova'dan yeni Mercedes'ime bir çizik almadan onu geçemeyeceğim. Nova'ya göz kırpmıyorum. Hala çalışan bir tane olduğunu bilmiyordum. O arabayı üretmeyi 80'lerde bırakmamışlar mıydı?

Arkamda bir araba yüksek sesle korna çalıyor ve ben de başımı kaldırıp yeşil ışığa bakıyorum. Refüjdeki kadını uyarmak için iki kez kornaya basıyorum ama kadın hareket etmek yerine bana el sallıyor.

Ne istiyor bu kadın?

Camımı indiriyorum. "Bayan," diye bağıriyorum korna sesleri arasında. "Trafiği engelliyorsunuz!"

Eğiliyor ve ben bir an için gördüğüm en mükemmel kışla büyüleniyorum, uçuşan bir eteğin içinde. Ağzım sulandı. En son ne zaman

Seviştin mi? Guardian Productions anlaşması yapıldığından beri değil.

Korna sesleri sonunda beni hayallerimden uzaklaştırıyor ve trafiğin ortasında hava kalitesi de pek iyi değil, bu yüzden camımı açıp tekrar kornaya basıyorum.

Refüjden bir şey alıyor ve yine çılgınca el sallıyor.

Bir iç çekiş ve korku hissiyle camımı tekrar indiriyorum. "Bayan-"

"Yardım edin!" diye bağıyor, bir kedi yavrusu tutuyor.

Kedi yavrusu mu? Bütün bu yaygara bir kedi yavrusu için mi? "Hanımefendi," dedim sonunda, sabrım tükenmişti. "Trafiği engelliyorsunuz!"

Bir elini kalçasına koyuyor, diğer eliyle de yavru kediyi göğsüne yaklaştırıyor. Dökümlü bluzunun içinde çok güzel bir göğüs olduğunu da eklemeliyim. "Lütfen?" diye soruyor sabırsızca.

Buna pişman olacağım. Geç kalacağım ve buna pişman olacağım. Ama hayal kırıklığı dolu bir sesle ilerliyorum ve kaldırıma yaklaşabilmek için ona el sallayarak biraz yol veriyorum. Arkamdan araç kornaları çalıyor ve öfkeli sürücüler bana hareket etmemi söylüyor. Bu kakofoniye duymazdan geliyorum ama burada geciktiğim her saniye sinirim daha da artıyor.

"Sorun nedir?" diye soruyorum, dul eşim hâlâ aşağıya doğru yuvarlanmış. "Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

Hoş bir şekilde gülümsüyor. "Bisikletimde sepet yok ve bu yavru kediyi barınağa götürmem gerekiyor. Bisikletimi kilitleyebileceğimi ve senin arabayı alabileceğimizi umuyordum?"

Ona göz kırpıyorum, inanamıyorum. "O pis kediyi Mercedes'imde istemiyorum."

"O bir kedi değil. O bir kedi yavrusu. Şu küçük surata bak." Tüyleri dökülmüş gri yavru kediyi pencereinden içeri itiyor.

Yavru kedi beni gördüğü için en az benim onu gördüğüm kadar heyecanlı görünüyor. Aslında, hızlı bir bakıştan sonra, yavru kedi bana tıslıyor.

"Ah, bebeğim, iyi adama iyi davran," diye cıvıldıyor kadın, yavru kediye geniş göğsüne geri götürerek.

Alfred'in sözlerini ve boğulmakta olan imajımı düşündüğümde kedi yavrusuna değil de onun dolgun göğüslerine bakıyor olmalıyım ki aklımı kaçırmaya başlıyorum. "Pekâlâ, tamam. Tamam. Şu bisikleti park edip bir yere kilitleyelim, sonra da kediye barınağa götürebiliriz."

Uzun bir kıştan sonra bir bahar sabahı doğudan doğan güneş gibi bana gülümsemesi her şeye değişiyor. "Şuradaki ara sokağa dön. Köşedeki bodega'nın ara sokakta bisikletimi kilitleyebileceğim bir çiti var" diyor ve sonra bisikletini almak için acele ediyor.

Demek buralı. Bu üzücü bir olay. Acımasız bir beton kaldırımındaki çatlaktan çıkan bir karahindibayı izlemek gibi. O buraya ait değil.

Onu saray gibi bir daireye yerleştirebilirim.

Temizlemek için başımı kuvvetlice sallıyorum. "Peki. Seninle ara sokakta buluşuruz," diye söz veriyorum. Bu saçmalığa çoktan karar verdim, bu yüzden sonuna kadar gitmeliyim. Bir şekilde onu programıma sıkıştırmamı sağladı.

Bu eşi benzeri görülmemiş bir şey.

Yine de başımı kendime sallayarak ilerliyorum ve ana yoldan sapıyorum. Park ettiğimde -Mercedes'imden indiğimde hala lastikleri olmasını umarak- kadın çitin içinden geçirdiği ağır bir zincire taktığı devasa bir kilitle uğraşıyor.

Yanına gidiyorum ve kilidin yakın zamanda yağlanmış olduğunu görüyorum. Takım elbisem aklıma geliyor ve yüzümü buruşturuyorum.

"Ben de bunu yeni yağladım," diye mırıldanıyor, hâlâ kilitle mücadele ediyor. Yavru kedi yüzünden tek elle.

Dakikalar geçiyor. Geç kalacağım.

"İşte, aldım." Ona doğru eğilip güzel bir çilek kokusu alarak kilidi kapatıyorum. Kilit açıldığında bana bakıyor ve gülümsüyor. Gülümsemesi güzel ela gözlerine kadar ulaşıyor.

"Teşekkürler," diyor usulca.

Bana bakışından Süpermen olduğumu düşünebilirsiniz. Kendimi ona gülümserken buluyorum ve bir mendil çıkarmak zorunda kaldığımda bile çok fazla umursamıyorum. Tam kendi ellerimi silecekken onunkini görüyorum ve Hermès ipek mendilimi kibarca uzatıyorum.

"Çok tatlısın." Yavru kediye bana uzatıyor.

Hemen tıslıyor ve minik hançer pençelerini çok pahalı Armani takım ceketime saplıyor.

Hay sikeyim. Şimdi toplantıma geç kaldım ve ceketim takıldı. Kadına kaşlarımı çatıyorum, ama o hala parlak, güneşli ve neşe saçıyor. Bu yüzden huysuzluğumu yutuyorum ve isteksizce ellerimi kirli tüy yumağının etrafına doluyorum.

Bana tıslamayla kesiyor ve masmavi gözleriyle yukarı bakıyor. Yüz ifadesinden aklımı kaçırdığım anlaşılıyor.

Haksız da değil.

"Ohh, senden hoşlanıyor!" Kadın iç geçiriyor, yavru kedinin başını okşuyor ve vekaleten elimi biraz okşuyor. Bu kısa temasta bile içimden geçen sıcaklık akımı beni şaşkına çeviriyor.

Yavru kedi mırıldıyor. Benim de mırlamadığıma şaşıyorum. Bunu çok istediğimden eminim.

"Hadi gidelim." Yavru kediye nazikçe benden alıyor ve onu bir kez daha göğsüne yaslıyor.

Yavru kedi onun göğsüne sokulurken bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor. Şanslı pislik.

Hemen terbiyemi hatırlıyorum ve kadına yolcu kapısını açmaya gidiyorum. Bana yine güneşli bir gülümseme veriyor. Kapımı eteğinin üzerine kapattım. Yüzümü buruşturarak kapıyı tekrar açıyorum.

Kahkahası gülümsemesinden bile daha bulaşıcı ve ben de kendimi kıkırdarken buluyorum. Bir aptal gibi.

"İşte." Eteğini arabanın içine sokuyor. "Bunun yardımı olur."

"Teşekkürler." Mercedes'in diğer tarafına koşup sürücü koltuğuna oturuyorum, arabanın hiç bozulmamış olmasına şükrediyorum. "Ee," diyorum. "Nereye?"

"Şu taraftan. İki blok sonra sola dön" diye cevap veriyor.

Trafikte bir açıklık bulmak için birkaç dakika beklemek zorunda kalıyorum, sonra tekrar sol şeride geçmek için. Ama oraya varıyorum ve kısa bir süre sonra sığınağa varıyoruz. Yanındakine yaslanmış gibi görünen bir bina.

Bu mahallenin gerçekten bazı iyileştirmelere ihtiyacı var.

Kadın kucağında yavru kediyle arabadan dışarı fırlıyor. "Geliyor musun?" diye sordu.

Onu arabada bekleyecektim ama şimdi içeri girmeye karar verdim. Hâlâ arabamın kaçırılmasından endişe etsem de yine de arabayı kilitliyorum ve kızıl saçlı sıvı güneş ışığını barınağa kadar takip etmek için arabadan uzaklaşıyorum.

Yavru kedi bana göz kırpmıyor, en az benim kadar şaşırmış.

"Hey, Jane," diyor kadın ben kapıyı açar açmaz. "Senin için bir tane daha var. Zavallı şey işe giderken refüjdeydi. Kimsenin durmadığına inanabiliyor musun? Buradaki kibar adam hariç. Yardım edeceğinden emin değildim ama etti, hatta bizi buraya getirdi. Değil mi Pixie?"

Oh Tanrım. Kediye isim vermiş bile.

Pixie'ye bakıyorum ve bir erkek kedinin bu isim hakkında ne hissedeceğini merak ediyorum.

Kadının kollarında mutlu bir şekilde mırlıyor.

"Pixie. Ne ne tatlı bir isim. Söylesene, nasıl Mrs.

Baumgartner ve Bay Katz nasıllar?" diye sorar Jane.

"Her zamanki gibi şirinler," diye yanıtlıyor. Hüzünlü bir iç çekişle Pixie'yi masanın üzerinden Jane'e uzatır. "Hâlâ taşınabilir oksijen ünitelerini bekliyorlar."

"Bu çok üzücü." Jane başını sallar. "Ama o kuruluştaki mucizeler yaratıyorsun, sana söyleyeyim."

"Keşke Medicare çarklarının daha hızlı dönmesini sağlayabilseydim," diye cevap veriyor hayal kırıklığı içinde.

Apple Watch'um yanıp sönüyor. Gümüş Kalpler İcra Direktörü ile görüşme vaktim geldi. Aslında çoktan orada olmalıydım. Ama değilim. Bu dikkat dağıtıcı şey yüzünden. Hafifçe homurdanıyorum ve ayağıma vuruyorum.

İki kadın bana baktı.

"Özür dilerim," diye homurdandım. "Bir randevuya geç kaldım."

"Oh!" diye soluk soluğa kaldı kadın. "Oh, çok özür dilerim. Jane, sonra görüşürüz!"

Jane bana kötü kötü bakarak, "Sonra görüşürüz," diyor.

Görünüşe göre, onun sosyal hayatını böldüm. Jane benim çok önemli toplantımı böldü, böylece kendi tavrını takınabilecekti.

Kızıl saçlı kadın aceleyle yanımdan geçiyor ve ben daha kapıyı açamadan dışarı çıkıyor. Mercedes'ime atladı. "Ben hazırım!" diye anons etti.

Direksiyona geçiyorum ve bizi olabildiğince hızlı bir şekilde bisikletine geri götürüyorum. Hala her zamanki gibi güneşli olmasına rağmen, kara bulutları aklımdan çıkaramıyorum. Geç kaldım. Lanet olsun. Ben hiç geç kalmam.

Artık ilgilenmediğimi fark edince konuşmayı kesiyor ve bu konuda biraz kötü hissediyorum ama şu anda bir görevim var. Randevuma gitmeliyim, hem de hemen. İhtiyacım olan son şey Alfred ve kurula benden şüphe etmeleri için daha fazla sebep vermek.

"Kilidi kendi başına halledebilir misin?" Onu sokağın ağzına bıraktığımda huysuzca sordum.

"Kesinlikle," diye gülümsüyor. "Bana ve Pixie'ye yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Bir şey değil," diye homurdanıyorum. Yola koyulmam gerektiği halde bisikletine ulaşıp kilidini açtığından emin olmak için onu izliyorum. Üzerime atlaması için onu yalnız bırakmak istemiyorum.

Bisikletin kilidini açıp tekrar üzerine bindiğinde bana el sallıyor ve yoluna devam ediyor.

İçimi çekiyorum ve ışıklarda arabayı geri çeviriyorum, trafik hala her zamanki gibi kötü. Adını hiç öğrenemediğimi ancak o zaman fark ettim.

Önemli değil. Onunla bir daha karşılaşacak değilim ya. Gümüş Kalpler ofisinin önüne yanaşıyorum, başka bir liste binası, ve arabamı bir taksimetrenin yanına park ediyorum... hala bozuk para kabul ediyor mu?

Bozuk param var mı?

"Bozuk zaten," diyor yardımsever bir ses, mütevazı ofisin ön kapısını benim için açarken. "Merhaba, ben Abby. Korkarım Willow henüz gelmedi. Biraz gecikti."

Anlaşıldı. Ofise giriyorum ve yapışkan görünümlü pleather sandalyelere oturmayı reddediyorum. Tam sabırsızca ayağımı vuruyordum ki, bir kahkaha sesi duydum.

Hayır, diye düşünüyorum kendi kendime. Kesinlikle hiçbir yol yok....

BÖLÜM 5

WILLOW

"**I** Sensin!" Pahalı takım elbiseli huysuz adama bakakalıyorum. Aman Tanrım, çok lezzetli! Bir süre bakmam gerekiyor.

Çünkü daha önce buna fırsatım olmamıştı. Zavallı küçük Pixie için çok endişelenmiştim. Ya şimdi? Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Koyu renk saçları, zümrüt yeşili gözleri, keskin, kare çene hattı. Çatık kaşları olmasaydı, gerçekten yakışıklı olurdu.

Gülümsediğinde nasıl görüldüğünü merak ediyorum.

Ayağa kalkmış, yükseliyor, gerçekten. Bayan Steinburg'un on bir torunu da bu sabah buradaydı ya da Abby bana öyle mesaj attı ve Abby hepsine Dum-Dums verdi. Enayi yapışkan her yerde. Ön camdaki parmak izlerini bile görebiliyorum.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Demek geç kaldığın randevu buydu? Görünüşe göre ben de geç kalmışım. Ne tesadüf!" O açıkça değil bulmak Bu olarak komik olarak I Yap. Pahalı görünen kravatını düzeltir ve elini uzatır.

Bana. "Damien Langley, Langley Girişimcilik'in CEO'su."

"Willow Harper, Silver Hearts'ın İcra Direktörü."

Tekrar gülmemek için dudağımı ısırarak cevap veriyorum. Çok resmi! Kendime engel olamıyorum; onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. Şık takım elbisesi, kravatı ve Allah vergisi kol düğmeleriyle yemek yiyecek kadar iyi görünse de, bugün nasıl iş yapacağından pek emin değilim.

Kafası karışmış gibi bana yavaşça göz kırpmıyor ve bana da bir göz atıyor. "Yönetici müdür siz misiniz?"

Sırıtiyorum ve küçük ofisimin kapısını gösteriyorum. "Evet, kapının üzerinde benim adım yazıyor."

Damien önce kapıya, sonra bana, sonra tekrar kapıya bakıyor. "İsim levhası yamuk monte edilmiş," diye mırıldanıyor.

Gülüyorum. "Çok komiksin. Sanırım Bayan Steinburg'un en küçüğü yine onunla oynuyordu. Söz veriyorum her zaman cattywampus değil."

Kaşlarını çattı. "Kedicik... ne?"

"Wampus. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun?"

Boğazını temizler ve kendini toparlar. "Elbette biliyorum. Sadece bunun bir genel müdürün ağzından çıkacağını hiç beklemiyordum."

Ahh. Sert. Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben de buraya yemek dağıtmak için takım elbiseli birini göndereceklerini hiç beklemiyordum."

Damien boğuluyor. "Yine mi geldin?"

"Bugün yemek dağıtıyoruz," diyorum yavaşça. "Sana söylemediler mi?"

Nefesinin altında 'Alfred' gibi bir şey homurdanıyor, sonra o keskin, kare çenesini kaldırıyor. "Bir yanlışlık olmalı. Bir bağış etkinliği planlamak için buradayım." Sesi sinirli geliyor ama ona iyilik yapan benim. "Bakın. Şirketiniz sizi işe almam konusunda kararlıydı ve yemek dağıtmak da işin bir parçası. Zaten bu etkinliği doğru planlayabilmemiz için hizmet verdiğimiz insanlarla tanışman gerekiyor. Öyleyse, yala yukarı, buttercup. Biz yemek dağıtıyoruz. bugün."

"Buttercup?" O kadar kırgın görünüyor ki neredeyse özür dileyeceğim ama az önce dil becerilerime hakaret etti, ben de kendimi tutuyorum. Derin, sakın bir nefes alıyor. "Sanırım bisikletinin arkasına bir araba bağlayacağız?"

"Tabii ki hayır." Gülüyorum. "Minibüsü kullanacağız." "Minibüs mü?"

"Gerçekten bisikletimin arkasında bir Radio Flyer sürükleyerek yemek dağıtacağımı mı sanıyorsun?" Ona sırtıtıyorum. "Onu sadece etrafta dolaşmak için kullanıyorum."

"Bunu sorduğuma pişman olacağımı biliyorum," diye mırıldandı, "ama minibüsün varken neden bisikletle dolaşıyorsun?"

Parmaklarımla noktaları işaretliyorum. "Benzin tasarrufu sağlıyor, iyi bir egzersiz ve buraya yakın bir yerde yaşıyorum, bu yüzden kendime ait bir arabam olması için gerçekten bir neden yok. Minibüs Silver Hearts'a ait."

"Anlıyorum." Zihnindeki sessiz çılgılığı buradan duyabiliyorum.

"Eğer iş konusunda ciddi olmayacaksanız Bay Langley, o zaman şirket kullenize geri dönmenizi öneririm. Yetişkin hayatımın çoğunu bu insanlarla ilgilenerek geçirdim. Benim işimi bozmanıza izin vermeyeceğim."

"Aklından bile geçirme," diye homurdanıyor. Burnunun kenarını ovuşturuyor. "Peki. Nereden başlayayım?"

"Yemekleri minibüse yüklememiz gerekiyor. Sonra onları ziyaret etmemiz gereken farklı evlere götürebiliriz."

"Sadece teslimat mı yapacağız?" diye soruyor temkinli bir şekilde. Başımı salladım. "Şu anda gündemde olan şey bu." "Peki ya sonra?"

"Sonra, başka ne yapılması gerektiğine bakacağız. Kulaktan kulağa oynarız."

Gözlerinin seğirdiğine yemin edebilirim. "Belirli bir günlük programınız yok mu?"

"Eğer yapsaydım yapılması gerekenleri yapamazdım." Ona kaşlarını çatmak istiyorum ama bu genelde yaptığım bir şey değil. Kaşlarımı o yöne doğru çekemiyorum.

O aynı sorunu yaşamıyor. Hatta neredeyse kaşlarını çatıyor. "Hiç program yok mu?" diye tekrarlıyor.

"Evet, beni doğru duyduunuz. Yani, ne yapılması gerektiğini biliyorum ama ben insanlarla çalışıyorum. Her şey alacağı zamanı alır. Göreceksin," diye onu rahatlatıyorum.

Damien hiç de rahatlamış görünmüyor. Aslında hasta olabileceğini düşünüyorum. "O zaman... göreceğim," diye yüzünü buruşturmayı başarıyor.

Ona en neşeli gülümsememi veriyorum. "Merak etme. İnsanları seveceksin. Hadi, gidip minibüsü yükleyelim." Onu buzdolaplarımızın sıralandığı ofisin arka tarafına götürüyorum.

İlkini açtığımda ve içine gönüllüler tarafından özenle paketlenmiş yemek kutularını gördüğünde iç geçiriyor. "Sanırım hemen işe koyulacağım o zaman." Ceketini çıkarıyor, kolalı gömleği ortaya çıkıyor ama yine de sahip olduğu inanılmaz kasları gizleyemiyor.

"Spor yapıyor musun?" Düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum.

Damien minibüse taşımak üzere olduğu kutu yığınının üzerinden bana bakıyor. "Evet. Her gün, sabah tam altıda. Programımda var."

Program. Ugh.

Güneş doğarken yatağında yatan yaşlı bir kadının bana tahta kaşık salladığı kısa bir anı aklımdan geçiyor. Kabaca itiyorum ve gülümsememe daha fazla güç ekliyorum. "Anlıyorum."

Başıyla onaylıyor ve açık olan arka kapıdan çıkıp yan tarafında Gümüş Kalpler logosu soyulmuş eski model minibüsümüzün park edildiği yere gidiyor. Şanzımandaki son onarım bizi neredeyse öldürüyordu, bu yüzden boya işiyle uğraşmıyorum bile. Yeni bir minibüs en büyük ihtiyaçlarımızdan biriydi. Şu anda yeni bir aracı karşılayamayız. Belki bağış kampanyası yardımcı olur?

Beş buzdolabımızdan üçü de hıçkırıyor. Onları çalıştıran tek şey dua eden parmaklar ve çok anlayışlı bir teknisyen.

Ama bunlar başka bir günün sorunları. Bugün, yemek. Şimdilik yemek. Belki daha sonra bir kiracılar toplantısı ya da bağış kampanyasını planlamaya başlayabiliriz. Ama sadece Bay Powers'ın kiracılarının güven tazelemeye ihtiyacı yoksa. Kötü kalpli piç kurusu, Bay Khan'ın kalp pilinin yeniden kalibre edilmesine neden olan bir bildirim daha gönderdi. İnsanları evlerinden atan pislikler

hepsinin bir ay boyunca bir karton kutuda yaşaması gerekiyor.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki Damien'ın minibüsün arka kapı koluna doğru gittiğini fark etmiyorum. "Bekle!" diye bağırdım.

Ama artık çok geçti. Kapıyı açıyor ve kapı menteşelerinden kurtulup yere düşüyor. Neyse ki yemek düşürmemişti.

"Ne oluyor be?" Yıkılmış kapıya dehşet içinde bakıyor. "Özür dilerim," diyorum koşarak. "Biraz hassas..." "Dokunaklı mı?"

Hemen düştü!" diye çıkışır. "Birisi ayağını kırar, sonra da dava açarsın."

İrkildim. "Evet, biliyorum, biliyorum. Ama tüm gönüllüler bunu biliyor ve biz gerçekten çok dikkatliyiz."

Minibüsü eleştirel bir gözle tarıyor, düşmüş kapısından soyulmuş logosuna, pasına, bantlanmış susturucusuna kadar. "İnanılmaz," diye mırıldanıyor. Yemeklerle birlikte minibüse giriyor ve onları raflara dizmeye başlıyor, hâlâ başını sallıyor. "Yeni bir minibüse ihtiyacın var."

"İçindeki soğutma sistemi hâlâ çalışıyor," diyorum ona. "Bizim fiyat aralığımızdaki bir minibüsü, soğutması hala çalışır halde almak imkansız-"

"Ne kadar?" diye soruyor.

Ona göz kırpiyorum. "Affedersiniz?"

"Sana yeni bir tane almak ne kadara mal olur?"

"Şey, yani... bağış kampanyasından sonra..." Boynumun arkasını ovuyorum. "Yani..."

"Bu iş bağış kampanyasından sonraya kalamaz. Bu bir sorumluluk ve tehlike. Sana yeni bir minibüs aldıracağım," diyor.

Çenem düştü. "Öyle mi?"

"Aynen öyle," diye cevap verdi. Arka odaya geri dönüyor ve daha fazla yemek alıyor.

Kendime gelmek için biraz zaman ayırıyorum. "Tamam, bunu dönüştürmek yaklaşık on beş bin dolara mal oldu."

Damien bana bir kaşını kaldırıyor. "'Dönüştürmek' mi?"

"Zaten soğutma için ayarlanmış bir tane satın almaktan daha ucuz," diye açıklıyorum.

"Yeni bir tane alacaksın. Tartışmaya gerek yok." Tamponun üzerine çıkıyor ve biraz eğildiğinde sallanıyor.

"Ama bu büyüklükte bir araba için altmış bin dolara kadar çıkabiliyorlar!" İtiraz ediyorum.

Homurdanıyor. "Buna fazlasıyla değer. Yarın alırsın. Şimdi mi? Sanırım bu eski çöp parçasıyla baş başa kaldık."

Omurgam sertleşiyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bessie neredeyse on yıldır gerçek bir asker oldu."

Damien rafları karıştırırken durdu ve bana b a k t ı . "'Bessie' mi?"

"Evet. Ona hakaret etme. Ona iyi davranmazsan yolda kalabilir," diyorum tüm ciddiyetimle.

Yüzündeki ifade inanılır gibi değil. "Şaka yapmıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Peter bir keresinde ona yaşlı demişti ve dingillerinden biri kırılmıştı."

"O eski! Bu Ford modeli en az yirmi yaşında," diyor.

Bir iniltiyle Bessie'nin yan tarafını sıvazlıyorum.

Diğer arka kapı menteşelerinden düşüyor.

"En azından gitmeden önce onları takabiliriz." İç çekiyorum.

Gözleri tikler. Bu sefer eminim. "Bu ne kadar sürer?"

"İkimizin arasında ne kadar hızlı yapabileceğimize bağlı," diye cevap veriyorum.

Damien alnını minibüsün iç duvarına vuruyor. "Yoldayken birkaç mesaj göndermem gerekecek."

Başımı salladım. "Sorun değil." Minibüsü yüklemeyi bitirmesine yardım ediyorum, sonra birlikte kapıları açıyoruz.

Sonunda yola çıktığımızda saat sabahın onu... Ben duraklarımıza doğru sürerken Damien öfkeyle mesaj atıyor - ve gerçekten öfkeli olduğundan eminim. Arabayı getirmeye pek ilgi göstermiyor.

Müşterilerimize yemek veriyor ve telefonundan çıkmıyor. Bu beni sinirlendiriyor ve neşemin bir kısmını kaybetmeye başlıyorum.

"Bay Langley." Sonunda mesajlaşmasını kestim. "Eve gitmeden önce en azından bir müşteriyle görüşmeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Bu gece geç saate kadar çalışmam gerekecek," diye homurdanıyor. "Başka yolu yok. En azından gece yarısına kadar çalışacağım." Sesi alçalıyor ve 'lanet olsun sana Alfred' gibi bir şeyler mırıldanıyor. "Bu bütün günümü alacak!"

"Size söylediğim gibi Bay Langley, ne kadar sürerse o kadar sürer." İçimi çektim. "Bakın. Sadece bir ev. Bu Bayan Baumgartner adında harika bir kadın. Eminim sizinle tanışmayı çok ister." Bayan Baumgartner iyi bir seçimdi çünkü herkesle tanışmayı sever. Bay Huysuz Pantolon bile onu ideal bir ev sahibesi olmaktan alıkoyamazdı.

Kocaman bir iç geçirdi. "Sanırım."

Bayan Baumgartner'ın evinin önünde durduğumuzda, Damien nihayet telefonunu pahalı takım elbisesinin cebine geri koyuyor. "Hadi gidelim," diyor sınanırcasına.

Ona şimdiye kadarki en parlak gülümsememi veriyorum ve minibüsün kapılarından birini dikkatlice açıp Bayan Baumgartner için iki yemek çıkarmak üzere geri dönüyorum. "İşte." Elleri tutuşturuyorum. "Bu aramızdaki buzları eritmeye yardımcı olur."

Damien yine 'Alfred' hakkında bir şeyler mırıldanıyor, sonra Bayan Baumgartner'ın kapısını çalmadan önce yüzünü buruşturan bir gülümseme yapıyor.

İçeride biraz itiş kakış oldu, sonra kapıyı açtı, oksijen tüpü neredeyse sonuna kadar gerilmişti. "Willow! Seni görmek ne güzel. Lütfen içeri gel." Damien'a yukarıdan aşağıya bakıyor, kaslı vücudunu gözden kaçırmıyor ve alçak sesle ıslık çalıyor. "Kim bu yakışıklı adam?"

"Bayan Baumgartner, bu Damien Langley," diye tanıştırıyorum.

Ona geniş bir sırıtış atıyor. "Damien, eğer kırk yaş daha genç olsaydım..."

Öksürür ve yemekleri uzatır.

Bayan Baumgartner başını mutfağa doğru eğiyor. "Onları buzdolabına koy, canım."

"Tamam," diyor, sesi pek mutlu gelmiyor. Ayaklarını sürüyerek mutfağa gidiyor.

Koluna giriyor ve ben de ona kanepeye kadar yardım ediyorum. "İkiniz çok hoş bir çift olmuştunuz," diye iç geçiriyor hüznle. "Tıpkı Irving ve benim gibi."

BÖLÜM 6

DAMIEN

"W şapka?" Bayan Baumgartner'ın yorumunu duyunca söyle dedim Ben geliyor dışarı . ve mutfak sonraonu buzdolabı elimi yemeye çalıştı. "Hayır. Oh, Tanrım hayır, biz... *Hayır.*"

Saçları neredeyse leylak rengi olan yaşlı kadın kaşlarını çattı. ikimize bakıyor. Willow da şok olmuş görünüyordu, çenesi gevşemişti. "Birlikte değil misiniz?"

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Kesinlikle hayır, hanımefendi."

"Hımm." Bizi şöyle bir süzdükten sonra omuz silkiyor ve burnunun altındaki kanülün yerini değiştiriyor. "Peki, öyle olacaksın. Oh, ve lütfen bana Doris de, genç adam."

"Doris," diye huysuzca tekrarlıyorum ve Willow kanülünü olması gereken yere yerleştirirken o da kıkırdıyor. Cidden, bu kadının can simidi ve bu kadar rahat düşmesine izin mi veriyor? Hiç panik yapmadan? Tuhaf.

Doris ayaklarını sürüyerek plastik kaplı kanepeye geri döndü ve inleyerek oturdu. "Misafirim olacağını bilseydim mobilyaların üzerini açardım," diyor özür dileyerek.

"Bunun için endişelenme. Burada fazla kalmayacağız," diye cevap veriyorum, Willow'a ters ters bakarak. Bütün gün bu işle uğraştık ve tüm programım kaosa sürüklendi. Aslında, bütün zamanımı minibüsteki Rhonda'ya mesaj atarak geçirdim, ona şunu ve bunu temizlemesini söyledim.

gün ilerledikçe programımdan çıktı. Bu ve yeni bir minibüs için ayarlamalar yapmak. Hem programımı idare edip hem de Willow'a yardım etmeye çalışmak çok yorucuydu. Ve şimdi mavi saçlı yaşlı bir kadın birlikte olduğumuzu mu düşünüyor? Yani bir çift olduğumuzu mu?

Ne kadar saçma. Willow bir hippie komününden kaçmış gibi görünüyor, ben ise kuşkusuz bu durum için fazla şık giyinmişim. Ama bana sadece bir bağış kampanyasına yardım edeceğim söylenmişti.

Şimdi bayat kokulu evindeydim... tamam, son derece sevimli yaşlı bir kadın, ama o bile toplantılarıma engel oluyordu. Bu sefer içeride onunla birlikte olduğum için Willow'u acele ettirebilirdim.

Bir cep telefonu aniden "Moon River" çalmaya başladı. İnsanların hâlâ zil sesi kullandığını bilmiyordum.

Doris heyecanla, "Irving arıyor," dedi. Kaşlarını çatıyor ve plastik kanepenin etrafında telefonunu arıyor. "Tanrım, bu sefer ne yaptım ben ona?"

"Onu buldum!" Willow ve ben, yakındaki bir televizyon tepsisine bakarak birlikte söylüyoruz. Aynı anda ona uzanıyoruz ve ellerimiz birbirine değiyor.

Elektrik koluma doğru fırlıyor ve ona baktığımda Willow'un da bunu hissettiğini söyleyebiliyorum. İkimiz de telefonu yanıyormuş gibi yere düşürüyoruz.

Ekrandan bir ses, "Alo?" diye sesleniyor.

Aşağı bakıyorum ve burun kıllarının çok fazla olduğunu görüyorum. "Bay Katz," diyor Willow, eline telefonu ve

Doris'in yanına koştu. "Üzgünüm, kendisi burada."

"Irving, sevgilim," diyor Doris genç bir kız öğrenci gibi.

"Doris, aşkım," diye yanıtlıyor Irving.

Willow mutlu bir şekilde iç çeker ve ellerini göğsünde kavuşturmuş, onların konuşmalarını dinlerken yana doğru hareket eder.

"Irving." Doris güler. "Telefonu yine yüzüne çok yaklaştırmışsın. FaceTime'dayız."

"Ah. Doğru."

Burun kıllarının kaybolduğunu ve ekranda küçük, yaşlı bir adamın belirmediğini hayal ediyorum ama durduğum yerden göremiyorum.

Willow, "Siz ikiniz çok tatlısınız," diye nefes alıyor.

Doris ona gülümsüyor. "Bunu duydun mu, Irving? Willow bizim çok sevimli olduğumuzu düşünüyor."

"Tabii ki öyle. Ve haklı, benim şahane melek yemişli pastam," diyor Irving.

Şimdi hangi yeni zaman kaybı cehennemine yakalandım? Gerçekten de tüm telefon konuşmaları boyunca burada dikilecek miyiz?

"Bence gitmeliyiz," diye homurdanıyorum Willow'a. "Bu özel bir konuşmaya benziyor."

"Hiç de değil." Doris elini salladı. "Irving ve ben de tam Game Show Network'ü izleyecektik. Family Feud'u sever misin?"

"Aile ne şimdi?" diye soruyorum.

Willow gözlerini deviriyor. "Doris, onun televizyonun ne olduğunu bildiğinden emin değilim. O çok meşgul, önemli bir iş adamı."

"Oh. Oh! O zaman ocağımı nasıl tamir edeceğini de bilirsin!" Doris heyecanla.

Nasıl oldu da 'iş adamı'ndan 'tamirci'ye geçtik? "Sanırım kafanız biraz karışmış olabilir," diye başlıyorum, birkaç bilyesini kaybetmiş biriyle konuşuyormuşum gibi görünmemeye çalışarak ve başarısız olarak.

"Bay Langley," diye tısladı Willow, kulağıma fısıldayabilmek için yanıma gelerek. "O bunak değil ve öyle olsa bile, yetişkinlerle bu şekilde konuşmamalısınız."

"Peki, tamam." Doris beklentiyle bana bakıyor ve ben iç çekiyorum. "Gidip ocağı kontrol edeyim."

"Çok tatlısın. Çok tatlı değil mi, Irving?" Doris öyle diyor.

"Yeni rakibimse değil," diye cevap veriyor Irving somurtkan bir şekilde. Kuşkusuz dokunaklı bir yanları var ama bu insanlar gerçekten vaktimi boşa harcıyor. İçeri giriyorum. mutfak ve göz ve Soba balefully, CESUR o için benim üzerimde arıza.

Elektrikli soba hiç etkilenmiyor ve açmaya çalıştığım da bana parmağın cihaz versiyonunu gösteriyor. Brülör bobinleri bir nebze bile ısınmıyor. Hayal kırıklığıyla ocağın arkasına bakıp fişinin takılı olduğundan emin oluyorum ve bu sırada daha fazla toz buluyorum. Bu kadının gerçekten bir hizmetçiye ihtiyacı var.

"Eee?" Willow arkamdan yaklaşarak soruyor.

Şaşkınlıkla sırıyorum ve başımı egzoz fanına çarpıyorum. "Ah!"

"Özür dilerim." Benim yerime yüzünü buruşturdu. "Sanırım sorunun ne olduğunu bilmiyorsun?"

Ona hiçbir fikrim olmadığını ama bizi buradan daha çabuk çıkaracaksa bir tamirci çağırmaktan mutluluk duyacağımı söylemek üzereydim ki mikrodalga saatinin de boş olduğunu fark ettim. Kapıyı açtım ama ışık yanmıyordu.

"Ne oldu?" Küçük, bilmiş bir gülümseme verdiğimde Willow soruyor. "Bunu tamir edebilirim." Kafamı mutfaktan dışarı uzatıp

Doris'in Irving'e öpücük attığını görmek için. "Doris? Sigorta kutusunun nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Kalorifer dairesinde!" diye seslenir.

Birkaç kapı açıyorum, dolaplara ve banyoya rastlıyorum, sonra nihayet aradığım şeyi buluyorum. Paneli açıyorum ve kendi kendime başımı sallıyorum.

"Nedir bu?" Willow soruyor.

"Sigortası atmış." Yakındaki bir rafta tozlu bir pense ve eski bir sigorta kutusu olduğunu görüyorum. Bir zamanlar bu evde bakım yapan biri vardı. Pensayı alıp atmış sigortayı çıkarıyorum, sonra da kutudan yenisiyle değiştiriyorum.

Sonra mutfığa dönüyorum ve bir de ne göreyim, ocak ısınmaya başlıyor ve mikrodalga saat on iki yönünde yanıp sönerek düzgün bir şekilde ayarlanmayı bekliyor.

Doris ayaklarını sürüyerek geldi ve sevinçle alkışladı. "Ne kadar harika! Teşekkürler, Damien."

"Ne oldu? Ne oldu?" Irving oturma odasında bıraktığı telefondan soruyor.

"Damien ocağımı tamir etti! Artık o iğrenç Bay Powers'ı aramama gerek kalmayacak," diye bağırıyor Doris kanepeye doğru.

"Sanki gerçekten gelecekmiş gibi," diye homurdanıyor Irving.

Hepimiz oturma odasına geri dönüyoruz. "Pekâlâ," diyorum kapıya doğru ilerleyerek. "Sizinle tanışmak çok güzeldi ama Willow ve benim gerçekten gitmemiz gerekiyor."

"Bu kadar çabuk mu?" Doris üzüntüyle sordu.

"Onun için endişelenme güzelim, ben hâlâ buradayım," diyor Irving.

Doris'in gülümsemesi geri gelir. "Family Feud izleyelim mi?" "Evet, sevgilim. İzleyelim," diye cevap veriyor.

Willow bana kaşlarını çatıyor ama ben ona kapıyı açık tutunca dışarı çıkıyor. "Daha uzun kalmak isterdim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tam bir oyunbozansın, bunu biliyor muydun?"

"Evet," diye cevap veriyorum ters bir şekilde. "Ve bu oyunbozanın bugün bazı işleri halletmesi gerekiyor, eğer sakıncası yoksa devam edebilir miyiz?"

"Bayan Baumgartner son durağımızdı." Bana gülümsüyor. "ok zor olmadı, değil mi? Ayrıca günün kahramanı da sen oldun."

İstemedenden de olsa kendimle gurur duyduğumu itiraf etmeliyim. "Evet, aile mülkümüzde elektrik tesisatı yeniden yapılmadan önce sigortaları sık sık attırırdık. Öyle bir noktaya geldik ki annem, babam ve ben hepimiz bir sigortayı nasıl değiştireceğimizi biliyorduk. Langley malikanesi oldukça eskidir."

"Ah." Yorum yapmadı ama ses tonunda onaylamayan bir şeyler vardı. "Pekâlâ. Bağış kampanyasını planlamaya başlamak istiyordun. Hadi ofisime dönelim ve planlamaya başlayalım."

"Nihayet." İ ektim. Minibüse bindim. O da direksiyonun arkasına atladı.

Willow anahtarı çevirir ama hiçbir şey olmaz.

"Ne oldu?" Bana ters ters bakınca sordum.

"Sana Bessie'ye hakaret etmemeni söylemiştim." Dışarı çıkıyor ve kaputu açıyor.

"Ne oldu?" İnlediğinde tekrar soruyorum.

"Sanırım alternatörü ya da zavallı kızın yeni bujilere ihtiyacı var" diyor.

Yüce Tanrım. Bu gün hiç bitmeyecek mi? Hırıltımı bastırıyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

"Kimi arıyorsun?" diye soruyor.

"Bir taksi. Ve bir hurdalık," diye cevap veriyorum öfkeyle. "Bu inanılmaz."

Willow tekrar minibüse bindi. Telefonumu çekip aldı. "O zaman burada konuşalım. Abby'yi arayacağım ve o da birini gönderecek. Carl da Bessie'yi almaya gelip onu iyileştirme konusunda hep iyi olmuştur. Sakin ol."

Sakinleşmek mi? Gözlerimi kapatıp ondan geriye doğru sayıyorum. Sonra yirmi. Sonra otuz. "Tamam."

Gülümsüyor ve ayarlamaları yapmak için Abby'yi arıyor. Sonra bana döndü. "Bağış kampanyası hakkında..."

Artık çok az seçeneğim kaldığından, onun coşkulu fikirlerini dinliyor ve başımı sallayarak eşlik ediyorum. Çoğu şaşırtıcı derecede iyi. Kadın ruhunu kurtarmak için bir programa uyamayabilir, ama kesinlikle yaratıcı ve kutunun dışında düşünebiliyor. "Müşterilerimizin yaptığı el işleri için sessiz bir açık artırma yapacağız," diyor heyecanla. "Ve ne için olduğunu tam olarak çözemediğim bir çekiliş, ama oraya yaklaşıyorum. Tek sorun yemek şirketi."

Telefonu çalıyor ve eline alıyor, bir mesajı okurken gülümsemesi soluyor. "Tamam, yemek ~~şirketi~~ ve mekan."

"Şimdi ne oldu?" Telefonunu görmek için eğilerek sordum.

"İkisi de depozito istiyor. Yani bunu karşılayabiliriz ama o zaman müşterilerimize hizmet veremeyiz. Yaşlılar merkezinin yeni sandalyelere ihtiyacı var. Bessie'nin benzine ihtiyacı var. Yemekler için yiyecek alabilmemiz gerekiyor." Parmaklarıyla farklı sorunları sayıyor.

Mekânın metninde kullandığı öfkeli dile kaşlarımı çatıyorum. Potansiyel iş beklentilerine, özellikle de bir hayır kurumuna cevap vermenin doğru yolu bu gibi görünmüyor. "Anlıyorum." I

Tekrar çilek kokusu alıyorum ve alnımızın neredeyse birbirine değecek kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum.

Tek yapmak istediğim onu içime çekmeye devam etmek, özellikle de o büyük, güzel ela gözler bakışlarımla buluştuğunda.

O benim tipim değil, diye kendime sertçe hatırlatıyorum.

Aynı anda birbirimizden ayrılıyor, ikimiz de birbirimizden başka her yere bakıyoruz.

"Yani, evet." Telefonunu kaldırıyor.

"Mekân ve yemek şirketi için parayı yatıracağım," diyorum, sorunlarla başa çıkmanın en kolay yolunun onları basitçe çözmek ve hayatıma devam etmek olduğuna karar veriyorum. Hatta ve özellikle de onu çekici bulma sorunumu.

Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Hayır."

"Ne demek hayır?" Alnımın şaşkınlıktan çatladığını hissederek soruyorum.

"Buraya gelip 'işleri düzeltmeyeceksin', sonra da bizi ortada bırakmayacaksın," diyor kararlı bir şekilde.

Bana bir tokat da atabilirdi. "Bunu asla yapmam."

"Hı-hı."

Davamı tartışmak ya da en azından karakterimi savunmak üzereydim ama o çoktan yoluna devam etti.

"Minibüsü almana izin vereceğim. Ama hepsi bu kadar." Bu küçük tavizden bile rahatsız olmuş görünüyor. "Eğer dünyayı bir günde kurtarmak istiyorsan, yanlış yere geldin."

Dudaklarımı büzüyorum. "Yani minibüsü satın alabilirim ama depozito konusunda sana yardım edemem öyle mi?"

"Bu doğru," diye gururla cevap veriyor.

Gurur. Ah, işte bu. "Biliyorsun, bir bağış kampanyası düzenliyorsan yardım kabul etmeyi öğrenmen gerekecek. İnsanlar bağışta bulunacak."

"Bunu biliyorum." Kollarını göğsünde kavuşturup pencereden dışarı bakıyor.

Onu rahatsız eden bir şey var ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum. "Tamam," diyorum. "O mekanın iletişim tonundan hoşlanmıyorum. Bak sana ne diyeceğim. O mekanın

ama yerel bir otelde bağlantılarım var ve sanırım bize yardımcı olabilirler."

Neşelendi. "Bu harika. Gördün mü? Şimdi gerçek bir organizatör gibi düşünüyorsun."

Gerçek bir organizatörün paramı kabul etmekten memnuniyet duyacağı yorumunu ısırarak geri alıyorum. Bunun yerine ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

Paslı, eski bir çekici kamyon öksürerek caddeden aşağı iniyor ve gülümsemesi genişliyor. "Bu Carl. Kurtulduk!"

Carl'ın aracı Bessie'den bile daha az güvenilir görünüyor. Ama bu konuda da yorum yapmıyorum.

Beni Mercedes'ime geri götürüyor, ne mutlu ki dört tekerleği de hâlâ yerinde. Ancak yol boyunca ve vedalaşıp eve dönmeye başladıktan sonra aklımda sadece ve sadece tek bir şey var.

Willow Harper.

BÖLÜM 7

WILLOW

"C Yapma kızım, o kadar da yakışıklı değil! Sanki daha önce kas görmemişsin gibi," diye kendimi uyarıyorum. Hafta içinde yeni minibüsle tur atarken. Bessie'nin son birkaç yılda kişiliğine kattığı çuvava benzeri titremenin aksine, rüya gibi sürdüğünü belirtmeden edemiyorum. Ayrıca şanzımanın takılması ya da soğutmanın bozulması konusunda da endişelenmiyorum. Frenler, lastikler ya da süspansiyon konusunda da hiçbir endişem yok. Bu minibüste Bessie'nin sahip olmadığı otomatik camlar gibi lüksler bile var.

Damien Langley kesinlikle kendini aşmış. Yeni minibüse verdiğim isim olan Zippy, Bessie'den bile daha büyük, bu da bir süre sonra daha fazla yemek paketleyebileceğimizi gösteriyor. Kim bilir? Silver Hearts'ın tüm New York bölgesine hizmet vermeye başlayacak kadar büyümesini çok isterim.

Bugün sadece araba kullanma zevkine sahibim çünkü burada olması gereken gönüllü Chelsea'nin korkunç bir grip vakası olduğu ortaya çıktı. Yardıma gelmeye istekli olsa bile onu yaşlılarımın yanında tutamam. Ki öyleydi, o bir asker. Bir saat önce öksürük ve sümük içinde beni aradı ve yardım etmek istediğini söyledi. Elbette ona yardım edebilmesinin en iyi yolunun dinlenip iyileşmesi olduğunu söyledim.

Chelsea'yi kaybettiğimden beri daha çok hokkabazlık yapmam gerekiyor. Ama ben hokkabazlık yapmaya alışkınım. Program seven, Armani giyen, Mercedes kullanan, artık tanıdığım bir-ve-bitti harikasının aksine. Tek ve bitmiş, genel olarak Gümüş Kalpler'e karşı tutumuna atıfta bulunuyor. Kocaman bir çek yazıp bir daha bizimle hiçbir şey yapmamak istiyor. Onun gibileri bilirim. İmaj sorunlarını çözmek için Gümüş Kalpleri arayan, halkla ilişkiler peşindeki kurumsal köpekbalıkları. Facebook ve Instagram'da önlüklü iş adamlarının evsizlere çorba dağıtırken ya da bir barınağa büyük bir karton çek sunarken çekilmiş fotoğraflarını görmek beni çok kızdırıyor. Sahte gülümsemeler, sahte duygular.

Damien'a çok şey yüklediğimin farkındayım. Ne de olsa bize yanında bir kameramanla gelmedi, TikTok makarası için son sınıf öğrencilerimden birinin çoraplarına yardım ederken görüntü almaya çalışmadı. Tek başına geldi. Takım elbise giyiyordu, evet, ama bu bir iletişimsizlik olabilirdi. Alfred adında biri hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Belki de yanlışlıkla işi berbat eden asistanıdır.

Yine de, yemek dağıttığımız süre boyunca burnu telefonundaydı! Ne olursa olsun, programına zincirlenmiş bir adam. Bu nasıl bir hayat böyle?

Hayır, hayır, hayır. O benim tipim değil. Kolalı gömleğinin altında seksi kasları olabilir. Ve gerçekten güzel bir gülümsemesi. Gülümsediği zaman yani. Benimleyken sırtıtmaktan fazlasını yaptı mı? Hiç sanmıyorum.

Yani, programına, işine ve rutinine yapışmış durumda ve gerçekten gülümsemiyor bile. Ayrıca, bir malikanede yaşıyor. Benim bir malikaneye en çok yaklaşabileceğim yer dışının muayenehanesinde Better Homes and Gardens'da gördüğüm bir malikanedir. Biz dünyalar kadar farklıyız. Bu adam hakkında bu kadar düşünmemeliyim.

Damien Langley'i aklımdan çıkarmaya çalışıyorum ama o sadece arka planda kalıyor, ben yepyeni soğutuculu minibüsümüzle ziyaretlerimi yaparken arka planda kaynıyor.

Bayan Baumgartner bu kez çiçekli güzel bir elbiseyle kapıyı açıyor ve beni görünce yüzü düşüyor. "Oh. Görüştiğünüz yakışıklı genç adamın sizinle olacağını sanıyordum."

Biraz bunamış olabileceğinden endişeleniyorum çünkü Damien ve benim birkaç gün önce onu bu konuda doğru yola getirdiğimizi çok net hatırlıyorum. Damien benden biraz daha kesin konuşmuştu. Belki de kızını aramalı ve bir tarama için götürülmesini önermeliyim?

Hayır. Büyük oğlu da annesini huzurevine yerleştirme konusunda Juana ve Roberto'nun oğlu kadar kararlı. Kızı, Bayan Baumgartner'ın emeklilik birikimlerini ve emekli maaşını evde daha fazla yardım almak için harcamasını isterken, oğlunun parasının zaten olduğundan daha fazla azalmasını istemediği ve mirasını korumak için onu mümkün olan en ucuz duruma sokmak istediği söylendi.

Bayan Baumgartner'ınki gibi aile durumları nedeniyle birçok yaşlının Gümüş Kalpler'e başvurmak zorunda kalması gerçekten üzücü.

"Bayan Baumgartner," dedim sonunda nazikçe. "Damien ve ben çıkmıyoruz. Biz sadece... Yani, 'biz' diye bir şey yok. Diyorum ki o... sadece bir gün gönüllü oldu. Biz... yani o ve ben... Yani biz kesinlikle bir 'biz' değiliz. Aramızda bir ilişki yok." Tanrım, benim neyim var böyle?

Bana bilmiş bilmiş sırtıyor ve evine girmem için el sallıyor. Her zamanki gibi öğle yemeğini ısıtıyorum, cevabım karşısında kekelediğim için hâlâ kendime kızıyorum. Sesim Pinokyo kadar inandırıcı geliyordu.

Oturma odasına geri döndüğümde Bayan Baumgartner çoktan Bay Katz ile telefonda konuşuyordu. "...evet, nerede olduğunu sordum. Yüzü kızardı, çok sevimliydi. Ocağımı nasıl tamir ettiğini hatırlıyor musun? Ne kahraman bir genç adam."

Aslında biraz kahramancaydı. Bunu kabul edebilirim. Sonra Damien'ı Süpermen kıyafeti içinde hayal ettim ve

çok seksi görüneceğini söylemek için....

Başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar Bayan Baumgartner'a veriyorum. Bu kez yaşlı Tucker'ın ıslak burnuna bakıyor ama bunun nedeni Tucker'ın Bay Katz'la birlikte zorla kadraja girmiş olması. O da Bayan Baumgartner'ı seviyor. Ne zaman bir gönüllü onu evinin önünden geçirse, her zaman ona sosisli sandviç vermek için dışarı çıkıyor. Tucker tanıdığım en şımarık köpek. Kendi evcil hayvanlarım dışında tabii.

"Ben çıkıyorum. Family Feud'u izlerken iyi eğlenceler!" Bayan Baumgartner'a el salladım. Daha fazla kalmak isterdim ama Damien Langley hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum.

Bu gece Damien'ı tekrar göreceğim olmam yeterince kötü, diye düşünüyorum Alvarez'lerin evinde, Roberto'nun öğle yemeği için televizyon odasından mutfığa gitmesine yardım ederken. Damien bağış kampanyası hakkında konuşmak için bana cömertçe bir saat ayırdı. Saat beşte. Keskin.

Bana randevudan bahseden Rhonda adındaki kadın, olabilecek itirazlarımın üzerinden buldozerle geçerek, "keskin" kısmını bildiğimden emin oldu. Sadece ne olacağını görmek için geç gelmeyi düşündüm. Damien'ın dünyası gerçekten sona erecek mi? Ya da belki de kendiliğinden yanacak.

"Neyi bu kadar çok düşünüyorsun?" Robertos'un ev yapımı tamalelerini keserken Juana bana soruyor. "Genç bir adamı belki de?"

Ona göz kırpıyorum. "Sen de mi? Bayan Baumgartner herkesi aradı mı?"

Juana sırtıttı. "Tabii ki aradı, tatlım. Ama o bakışı bilirim. Bu sadece bir erkeğin bir kadının yüzüne yerleştirebileceği bir bakış. Hiçbir şey bir erkek kadar sinir bozucu olamaz." Roberto'ya sevgiyle gülümsüyor.

Kalbim sıkışıyor. Roberto Jr. şimdiden yaşlı Roberto'nun hiçbir şeyi idare edemeyeceğini ilan etme sürecinde. Bir bakıma haklı ama aynı zamanda annesinin haklarını elinden almaya çalışıyor. "Bir avukat çağırıyorum.

Yarın sizinle durumunuzu g r   mek için geleceğim," diye nazikçe hatırlatıyorum. "Roberto Jr. ve Bay Powers ile. Gümüş Kalpler'in her zaman senin için burada olacağını biliyorsun, değil mi?"

Juana'nın gülümsemesi hüzne dönüşüyor ve elimi ok uyor. "Her zaman yanımızda olacağını biliyorum. Sonumuz bir yuva olsa bile." Gözleri ya larla doldu. "Robby, Roberto'yu bir eve yerle tireceğini ve beni de onunla yaşamaya götüreceğini söylüyor. Roberto'ma bunu yapamam. Roberto ve ben birlikte kalabilirsek, huzurevinde yaşamak sorun olmaz sanırım."

 fkemin baskısı altında  akaklarım zonkluyor. Bir gün sopayı Roberto Jr.'ın k cından çıkarıp onunla d veceğim. Şu anda kendimi çok çaresiz hissediyorum. Ama hukuki yardımcım Juana'nın her ikisinin de avukatlığını yapabilecek kadar yetkin olduğunu söylüyor ve ben de bu güvenceye dört elle sarılıyorum. "Her şey yoluna girecek," diyorum usulca.

O da ba ını sallıyor. "Evet, biliyorum." Omuzlarını dikle tiriyor. Juana özünde gerçek bir savaşçı. "Roberto, yemek yemelisin canım. Sonra dondurma yiyebilirsin."

Roberto umutla yukarı bakıyor. "Dondurma mı?" "Evet. En sevdiğinden.  ikolatalı."

Yeni bir  evkle tamalelerine yumuluyor.

 kisine de gülümsüyorum, sonra mutfak lavabosunun üzerindeki saate bakıyorum ve burnumu kırı tırıyorum. Damien'la saat be teki randevuma yetişmek için yeterli zaman var. *Keskin*. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama gitmem gerek."

"Adamın mı?" Juana doğru tahmin etti.

 nledim. "O benim erkeğim değil."

"Ama yine de onu göreceksin," diyor bilmi  bir sırtı la.

"Siz bunları nereden biliyorsunuz?"

Juana  akağına vuruyor. "Sana söylemediler mi? Ya landığında psi ik g  lerin olur."

Gülüyorum. "Sanırım sana inanıyorum. Pekâlâ, gidiyorum. Bana şans dile!"

"Sen güzel, yetkin, şefkatli bir genç kadınsın. Şansa ihtiyacın yok," diyor bana.

"Teşekkürler Juana." Beni iki yanağımdan öpüyor ve sırtımı sıvazlayarak kapıdan gönderiyor.

Minibüsü erkenden Silver Hearts'ın arkasındaki sokağa çekiyorum. *Erkenden*. Aslında, eğer telefonum bozuk değilse, randevumuzdan yedi dakika önce buradayım. Ofise girdiğimde artık tanıdık gelen derin bir ses beni selamlıyor.

"Sizi görmek güzel, hatta tam zamanında." Küçümseme hissine rağmen Damien'in sesi ayak parmaklarıma kadar ürpermeme neden oluyor.

Sırf onu kızdırmak için minibüste bir tur daha atmayı düşünüyorum. Onun yerine sırtıyorum. "Aslında erkenciyim."

Kaşlarını kaldırarak telefonuna bakıyor. "Demek öylesin."

Ofisimin kapısını açtım. "Lütfen, içeri gelin."

Damien ofisime giriyor ve durup etrafına bakıyor.

Hemen masamın önündeki iki sandalyeden birine gidip bir yığın dosyayı kaldırıyorum. Döşemeleri dökülüyor ama bu sağlam olanı. Düşünüyorum. "Devam et ve otur."

Sanki onu ısıracakmış gibi sandalyeye kaşlarını çatıyor, sonra kendini sandalyeye bırakıyor. Uğursuz bir gıcırtı çıkarıyor.

Sandalyemden başka bir dosya yığını kaldırıyorum ve aramızda biraz daha boşluk açıyorum, böylece birbirimizi görmeye çalışırken kağıtların üzerinden bakmıyoruz. "Bir sistem var," diye bilgilendiriyorum onu.

"Açıkça."

Bütün gün bu huysuzu düşündüğüme inanamıyorum. En iyi megawatt gülümsememi takındım. "Düşünüyordum da..."

Ben daha devam edemedim Damien yanında getirdiği çantadan bir iPad çıkardı. Aramızdaki masanın üzerine koydu,

bana doğru çeviriyor. "Plaza Hotel bağış toplama etkinliği için bir balo salonu bağışlamayı kabul etti," diyor ve bana anlaşılmayı onaylayan e-postayı gösteriyor. "Ayrıca, aynı zamanda bir 'influencer' olan ve Instagram ve TikTok'ta fotoğraflarını yayınladıkları sürece sadece yemek ücreti karşılığında etkinliği düzenlemekle ilgilenen bir yemek şirketi bulma cüretini gösterdim. Ve Facebook'ta. Ve Tanrı bilir başka neler. Ona fotoğraflarını yayınlamak için tek tek insanların iznine ihtiyacı olacağını söyledim ama o kendi genel izin formlarını getireceğini söyledi."

Ağzım açık kaldı. Damien en büyük sorunlarımı tek kuruş harcamadan çözdü, tıpkı ona meydan okuduğum gibi. "BEN... BEN..."

"Sanırım aradığınız kelime 'teşekkür ederim'," diye beni yönlendiriyor.

Ağzımı kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet." Ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim Bay Langley. Ve... minibüs için de teşekkür ederim. Zippy her açıdan mükemmel. Yani, Bessie hâlâ tıkr tıkr işliyordu ve bunu başarabilirdik ama... Zippy bir rüya."

"Zippy mi?" diye yineliyor, bana kuşkulu bir bakış atarak. Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Önemli bir şey değildi."

"Bizim için büyük bir olaydı, Bay Langley," diye belirtiyorum.

Minnettarlığımdan rahatsız olmuş görünüyor. "Bence bana sadece Damien demelisin. Bu bağış toplama etkinliğine kadar birlikte çok çalışacağız."

"Doğru. Pekâlâ, o zaman bana Willow demelisin," diyorum ona.

"Willow." Dudaklarından yumuşak, hafif bir gülümseme geçiyor.

Dudaklarından dökülen adımın sesi karşısında kızarmamaya çalışıyorum. "Ee," diyorum neşeyle, iPad'i kurcalayarak. "İçinde başka neler var? Nükleer fırlatma kodları mı?"

Gülüyor ve bu gerçek. Onun gerçek gülümsemesi kalbimi çarptırıyor. "Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor. "Birkaç fikrim daha var

bağış kampanyası hakkında, eğer bakmak istersen. Üzerinde Silver Hearts Fundraiser yazan klasörün içindeler."

"Sanırım bunları yazdırmak Alfred'i bunaltırdı," diye takılıyorum ona.

Kaşları çatıldı. "Alfred mi?"

"Asistanın," diye cevap veriyorum, kafam karışmış bir halde.

"Değil mi?"

Damien daha içten kahkahalar atmaya başladı. "Birincisi, o dosyadaki her şeyin çıktısını almasını isteseydim Rhonda beni öldürürdü. Burada zaten sahip olduğunuzdan iki kat fazla kâğıt olurdu. İkincisi, Alfred kesinlikle benim asistanım değil."

Sanırım kendiliğinden yanabilirim. Gülümsemesi çok seksi. "Şey, Alfred, demiştin ki..."

"O benim yönetim kurulumun bir üyesi. Ve ondan binlerce güneşin ateşiyle nefret ediyorum." İç çekiyor, ağzı her zamanki yüz buruşturmasına geri dönüyor. "Hayatımı mahvetmeyi dünyadaki görevi haline getirdi. Fransızcamı mazur görün."

"Buradaki ilk gününde sana takım elbise giymemeni söylemesi gereken kişi o muydu?" Şüphelenerek sordum.

"İyi tahmin. Eminim o gün basın orada olsaydı ve beni tamamen uygunsuz bir şekilde giyinmiş olarak görseydi çok hoşuna giderdi." Kaşlarını çatıyor. "Pislik herif."

"Fransızcan için kusura bakma,"

diye takılıyorum. Damien gülümsüyor. "Evet."

Sonraki kırk beş dakikayı fotoğraflara, parti hediyelerine, gümüş takımlara ve Gümüş Kalplerle ilgili bir slayt gösterisine bakarak geçiriyoruz. Arada bir tartışsak da gülümsemesini koruyor. Aslında, tartıştığımızda daha çok gülümsüyor gibi görünüyor.

Birden önce iPad'ine, sonra da Apple Watch'una bakıyor, sanki her ikisi de ona farklı bir bilgi verecekmiş gibi. "Özür dilerim. Saatimiz doldu."

"Saatimiz doldu mu?" Tekrar ediyorum.

"Evet, bu toplantı için bir saat ayırmıştım ve doldu. Ama bir sonraki planlama oturumu için geri geleceğim," diye bilgi veriyor.

Ben, ayakta.

Ben de ayağa kalktım. "Evet, şey, eminim -yani biliyorum-benim de yapacak çok önemli işlerim var."

İkimiz de aynı anda kapıya yöneliyoruz ve aynı anda geçmeye çalışırken birbirimize çarpıyoruz.

"Ah canım," diye mırıldanıyorum. Sonra o büyüleyici yeşil gözlere bakıyorum ve bir an için hareket edemiyorum. Sanki tüm sağduyumu kaybetmişim gibi bakışlarına bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Aman Tanrım."

Damien da kıpırdamadan bana bakıyor. O kadar yakınız ki nefesi yüzümü okşuyor. "Aman ne doğru."

Aramızdaki hava yoğunlaştıkça nefes almayı tamamen bırakıyorum. Başını eğiyor ve dudaklarım karıncalanıyor. Aman Tanrım. Beni öpecek mi? Öpeceğinden adım gibi eminim. Dudaklarımı yalıyorum, günahkâr ağzının giderek yaklaşmasına istemsiz bir tepki olarak.

Sonra aniden geri çekiyor. "Pekala, iyi geceler, Ms. Harper. Willow. Yakında tekrar görüşeceğiz."

Hızla yanımdan geçip arkasına bakmadan aceleyle ofisten çıktı.

Peşinden bakıyorum, duyularım hâlâ arzuyla dolup taşıyor. Damien Langley için -şimdiye kadar tanıdığım en sinir bozucu derecede gergin adam.

Az önce ne oldu öyle?

BÖLÜM 8

DAMIEN

Silver çatallar ince kemik porselen üzerinde zarifçe tıngırdıyor. Kristal su ve şarap bardakları avizenin ışığında parlıyor.

Annem uzun masanın diğer ucunda küçük görünüyor, ama babam öldüğünden beri öyle. Kız kardeşim ve eniştem onun iki yanında oturuyor. Annemiz gerçek bir aile reisi gibi aile malikanesinde sarayda oturuyor olmalıydı. Bunun yerine, her Perşembe akşamı ailece yemek yediğimiz Park Avenue'deki evim, masam, yemek takımlarım ve şefim var.

Cynthia, kocası Martin ve annesiyle birlikte yedi dakika geç geldi. Mucizevi bir şekilde bu durum şefi benden daha fazla rahatsız etti. Geç kalmaları alışılmadık bir durumdu ve dışarıdan onları affettim, ama içimden tek duyduğum dakikaların tik taklarıydı ve akşamın sonunda onları ağırlamak için yedi dakika daha ayırmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyordum.

"Son zamanlarda nasılsın?" Cynthia resmi yemeğimizin sessizliğini bozuyor.

Bu resmiyeti seviyorum. Geleneği. Kendimi bildim bileli bu şekilde yemek yiyoruz, babam hayattayken de, şimdi onsuz da - ama bazen annem bu son kısmı unutuyor. Willow'u burada hayal etmeye çalışıyorum ve bu fikir beni neredeyse yüksek sesle güldürüyor. Onun sıcak

kişiliği ve hippie kıyafetleriyle, böyle sert ve soğuk bir ortamda donarak öldüğünü hayal ediyorum.

Willow'u düşününce ister istemez aklıma onu öpme dürtüsüyle neredeyse kendimden geçtiğim o rahatsız edici an geliyor. Yani, benim neyim var böyle? Hiçbir zaman kontrolümü kaybetmem, hele de kişisel ilişkilerimde, öyle de olsa.

Ama Willow'la ilgili bir şey beni keyifsiz yapıyor. *Kendimi* kötü hissettiriyor. Etrafını saran mutlu kaos yüzünden olmalı. Bana da mı bulaşıyor? İmkânsız, kendime güveniyorum. O anlık muhakeme hatası sadece münferit bir olaydı. Neyse ki, geçmeye hiç niyetli olmadığım bir çizgiyi aşmadan önce onu durdurabildim. En azından onunla, toplumdaki itibarımı geri kazanmamı sağlayacak biletim olması gereken kadınla.

Hayır, kendimi kontrol edebilmem ve onu öpmemem en iyisiydi. Kontrol. Program. Bunlar benim dünyamın temel taşları.

"Yoo-hoo, Damien! Söylediğim tek kelimeyi duydun mu?" Cynthia bastırıyor.

"Pardon, ne dedin?"

"Dedim ki, son zamanlarda birçok randevunu erteliyorsun. İyi misin?"

Jülyen doğranmış sebzelerimi tabağında gezdirirken kaşlarımı çatıyorum. "Yönetim kurulu o lanet makaleyle şirketin imajını zedelediğini ve Guardian Productions'ın anlaşmamızdan çekilmeyi düşündüğünü söylüyor. Bir hayır kurumuna katılarak imajımızı düzeltmem konusunda ısrar ediyorlar. Görünüşe göre, para bağışlamak artık yeterli değil."

"Ah canım. Yani bir aşevinde yemek mi dağıtıyorsun?" Cynthia soruyor.

Homurdanıyorum. "Pek sayılmaz."

İstenmeyen görevim hakkında konuşmak bana yine Willow'u düşündürüyor. Hala. Başımı sallıyorum, zihinsel olarak

onun hakkında beni kızdıran şeylerin listesini işaretliyorum. Dağınık, uçar ve inatçı. Son derece neşeli ve yorulmak bilmez. Çıldırıcı derecede çekici bir şekilde kıvrımlı. Ve o gür, somurtkan dudaklar.

"Damien? Sana ne yaptırdıklarını açıklamak ister misin? Bir an için dalmış gibi görünüyorsun." Cynthia bana sırtıttı. "Bir kadınla falan tanıştığını sanırsın."

"Zaman kavramı yok. Programa hiç saygısı yok. Başarılı bir hayır kurumunu yönetmiyor olsaydı, içinde bir nebze olsun disiplin olup olmadığını merak ederdim." Willow'la ilgili şikâyetlerimi yüksek sesle sıralamaya devam ettiğimi fark edecek kadar duruyorum. Ailem şaşkın şaşkın bana bakıyor.

Cynthia, "Aman Tanrım, bir kadınla tanışmışsın," diye bağırıyor. "Şimdi ne olacak?" Sabırsızlıkla soruyorum.

"Kim o?" diye üsteliyor kız kardeşim. "Bize onun hakkında her şeyi anlat."

Aslında annem de buna biraz seviniyor, bu yüzden hevesini yatıştırmak zorunda kalmak bana acı veriyor. "Hayır, öyle bir şey değil, sizi temin ederim."

"Yalancı." Cynthia bana bilmiş bilmiş gülümsüyor, bu da beni çok kızdırıyor.

"Bak. Yaşlılar için hayır işleri yapıyorum, tamam mı? Ve Silver Hearts'ın Genel Müdürü tanıdığım en çıldırıcı kadın. Şu anda onu düşünüyorum çünkü birlikte çalışmamız gerekiyor ve o beni çileden çıkarıyor. İnanın bana, hiç de benim tipim değil," diye açıklıyorum test edencesine.

Cynthia bana bir kaşını kaldırıyor. "Bu konuda en iyi yargıcı sen değilsin. Çıktığın bazı kadınları gördüm, Damien."

Homurdanıyorum. "Willow Harper'la çıkmıyorum, o yüzden bana öyle bakma. Dağınık biri. Yaptığı işe tutkuyla bağlı ama hiçbir şey için program yapmayı reddediyor. İşler ne kadar sürerse o kadar sürer gibi bir tavrı var. Bu nasıl bir delilik? Demek istediğim, onun bir

iyi bir insan. O harika bir insan. Ama hippiler gibi giyiniyor ve kızıl saçları da kontrol edilemiyor. Tanrım o saçlar..."

Kız kardeşim histerik bir şekilde gülmeye başlıyor ve annem bana bakıp gülümsüyor. Babam öldüğünden beri hiçbir şeye gülmemişti.

"Bu kadar komik olan ne?" Kız kardeşime homurdanıyorum.

"Seni dengeleyecek birini bulmuş olman çok mükemmel."

"Bu da ne demek şimdi?"

Cevap veren annemdi. "Damien, hayatım, sen çok ciddisin. Her zaman da öyleydin. Seni d e n g e l e m e s i için yelpazenin diğer ucunda birine ihtiyacın var. Bilirsin, seninle ortada buluşacak birine. Babanın benim için yaptığı gibi."

Öyle. Şimdiki zaman. Yine unuttu. En azından şimdilik. Cynthia ve ben onu rahat bıraktık. Onu düzeltmenin sadece kafasını daha da karıştırdığını öğrendik. Böyle anlar pek sık yaşanmaz ama babam hayattayken olduğu gibi hep birlikte olduğumuzda, zihni ona oyunlar oynuyor.

Başımı sallıyorum. "Olayları abartma. Ortada hiçbir şey yok. Willow sadece geçici olarak birlikte çalıştığım hoş ama sinir bozucu bir insan."

Cynthia bana sinsî bir bakış attı. "Programını birden fazla kez boşalttığın hoş ama sinir bozucu bir insan."

İyi bir cevap bulmaya çalışıyorum ve itiraf etmeliyim ki hâlâ Willow'u ve o neredeyse öpüşmeyi düşünüyorum, o sırada annem zayıf ellerini önünde kavuşturarak mutlu bir iç çekiyor.

"Yakında yeniden bir düğün planlamaya yardım etmek çok güzel olacak," diyor.

Mutluluğuna bakıyorum ve onu ezmeye dayanamıyorum, ama tüm umutlarını Willow ile Willow arasındaki hayali bir romantizme bağlamaya başlamadan önce bunu engellemem gerekiyor.

Harper ve ben. "Anne. Güven bana. Orada hiçbir şey olmuyor."

Beni görmezden geliyor. "Bence bir güvercin sürüsü çok hoş olurdu. Beyaz olanlardan. En az bir düzine."

Cynthia, "Anne, bunu düğünümde konuşmuştuk," diye söze girdi. "Eminim Damien düğünü sırasında her yerde güvercin pisliği istemez."

Annem elini sallayarak itirazı geçiştiriyor. "Çok güzel olacak. Gün batımı. Akan ipekler. Beyaz kalla zambakları."

Şimdi güvercin işleyicilerinin güvercinleri serbest bırakmak için kutulamadan önce sidiklerini sıktıklarını hayal ediyorum. "Anne..."

"...ve inci boncuklu bir gelinlik. Umarım bu onun için iyi olur. Her zaman çok zarif olduklarını düşünmüşümdür," diyor annem hülyalı bir şekilde.

İnliyorum. Artık onları durdurmanın bir yolu yok. "Bizim mekânı kullanabilirsin," diye takılıyor Cynthia.

Ona ters ters bakıyorum. "Cynthia, gerçekten, hiçbir şey yok-"

Annem yüksek sesle soluyor, elleri yanaklarına doğru uçuyor. "Benim elbisemi giyebilir!"

Cynthia elini annemin elinin üstüne koyuyor. "Senin elbiseni giymiştin anne, hatırladın mı?"

Başını sallıyor. "Ah, evet. Doğru ya. Peki ya duvak? Saçları hakkında söylediklerin doğruysa, belki de duvak değil de çiçeklerdir, Damien."

"Saçları hakkında söylediklerim doğru," diye iç geçiriyorum. "Ama biz-"

Annem nişan yüzüğünü parmağından çıkarırken elleri hafifçe titriyor. "Bununla evlenme teklif etmelisin. Büyükbabanın büyük büyük büyükbabası Mildred'e evlenme teklif ettiğinden beri ailede."

Tanrı aşkına. Gözlerimin yuvalarından fırladığını hissedebiliyorum. "Anne, hayır! Bu-"

Ayağa kalkıyor ve masanın etrafında süzülerek zümrüt, elmas işlemeli yüzüğü avucuma bastırıyor. "Bunun her zaman sevgilin için olması gerekiyordu. Şimdi sana verebildiğim için çok mutluyum."

Bu jest onu o kadar mutlu ediyor ki, bunu sulu gözlerinden anlayabiliyorum, hayır diyemiyorum. Yüzüğü alıyorum ve çok daha büyük olan ellerimi onun zayıf ellerine doluyorum. "Teşekkür ederim anne."

Gülümsüyor ve uzanıp yanağımlı okşuyor. "Onu bulacağını hep biliyordum."

Cynthia artık sırtıtmıyor. Şok içinde bakıyor, Martin de öyle.

"Şimdi burnumu pudralamaya gidiyorum," diyor annem burnunu çekerek. "İzninizle, lütfen. Hemen döneceğim." Banyoya doğru gitti.

Cynthia bana sert bir bakış attı. "Onu ne kadar mutlu ettiğini gördün mü? O kızla evlensen iyi olur."

"Ne? Bu benim suçum değil, senin suçun!" Öfkeyle patladım. "Az önce olanlara inanamıyorum."

"Bunun ona geri verdiği hayata bak. Babam öldüğünden beri hiç bu kadar canlı olmamıştı." Cynthia parmağını bana doğru uzattı. "Bu kızla ilişkini yürütsen iyi edersin."

Burnumun kenarını ovuyorum. "Adı Willow. Ve ben bunu yapamam."

"Yapabilirsin, muhtemelen. Ve şu andan itibaren her akşam yemeğinde, sadece annemize nazik davranmak için bile olsa, çatıdan ona övgüler yağdırmanı istiyorum. Çünkü sonunda sağlıklı görünüyor. Ve Tanrı biliyor ya, yakın zamanda babamın peşinden mezara gitmesini istemeyiz," diye tersliyor Cynthia. "Bazı günler kafası karışık olabilir ama bu onun kendini toparlaması için ihtiyacı olan şey olabilir."

"Cynthia, öylece-" Telefonum çalıyor ve arayanın kimliğine bakarak homurdanıyorum. Harika. Pislik Alfred. "Buna bakmam gerek. Lütfen ben yokken annemin beklentilerini karşılamaya çalış."

"Şansın yaver gitmez, altın çocuk," diye mırıldanıyor ben ayağa kalkıp ofisime doğru yürürken ve telefonumu kulağıma dayarken.

"Evet?" Kırpılmış bir ses tonuyla soruyorum.

"Huysuz, huysuz, Damien. Benden haber almaktan hoşlanmadığını sanırsın," diye yanıtlıyor Alfred. Çok mutlu. Fazla mutlu. Bunun tek bir anlamı olabilir. Bir şeyler benim için çok ama çok acı verici olmak üzere. Tek kelimeyle harika.

"Senden haber almayı hep sevmişimdir, Al. Günümün en önemli anı bu," diyorum sahte bir tatlılıkla.

Nefret ettiği bir lakabı kullandığım için bana kızdığını görebiliyorum. "Ben de gönüllü çalışmaya ne zaman başlayacağını sormak için aramıştım," diyerek beni kışkırtıyor.

Kaşlarımı çatarak masama yaslanıyorum. "Zaten gönüllüyüm. Programımdaki değişiklikleri görmedin mi?"

"Gönüllü olduğunu kimse görmüyorsa bu gönüllülük sayılmaz. Yani, bunun imajımıza nasıl bir faydası olacak? Etrafta kamera yoksa, kokuşmuş bir bunağın kulübesinde sessizce oturman şirketin ya da senin imajın için hiçbir şey yapmıyor."

Evet, haklıyım. Bir konuda çok mutlu görünüyor. "Kameralar mı?" Homurdanıyorum, sandalyeme oturmak zorunda kalıyorum. "Kamera getirmemi mi istiyorsun?"

"Elbette. Yoksa seni neden gönüllü yapalım ki?" Alfred alay ediyor.

Kamera getireceğimi söylediğimde Willow'un yüzünde oluşacak ifadeyi hayal etmeye çalışıyorum. Ama Alfred'in haklı olduğu bir nokta var. Kimsenin ne yaptığımı bilmemesi ya da görmemesi şirketin ya da benim imajım için hiçbir şey yapmaz. Hepsinin canı cehenneme. "Anlıyorum."

"Olabileceğini düşünmüştüm. Sen zeki bir çocuksun, Damien," diyor neşeyle. "Hemen anlayacağını biliyordum. Şimdi, bir dahaki sefere o duvarın dibindeki deliğe gittiğinizde, en azından yanınızda bir kamera ekibi olduğundan emin olun. Yerel gazetelere haber vereceğim-"

"Hayır," diye sözünü kesiyorum.

"Hayır mı? Ne demek 'hayır'?" diye aval aval bakıyor.

"Bir kamera ekibi getireceğim. Ama biz bu işi halletmeye çalışırken bütün operasyonun gazetecilerle dolup taşmasını istemiyorum.

alış," diyorum kararlı bir şekilde.

"Oh, Damien. Bu konuda bir seçeneėin olduėunu dűřűnmen çok komik."

Gűz tiklerim. Hayır, Alfred'in gűz tikleri. Artık adını koyuyorum. űnkű bu ahmak yűnetim kurulunda olduėu sűrece, yűzűmde kalıcı bir demirbař olacak. "Seni uyarıyorum, Alfred..."

"Benimle uėrařma, seni zıpır kűűk pislik," diye hırlıyor. "Bana kalsa řimdiye kadar çoktan kovulmuřtun. Yűnetim kurulu sana imajını dűzeltmen için tek bir řans veriyor. Yani, buradan Los Angeles'a kadar her gazete senin hayır iřlerini haber yapacak dediėimde, *yűnetim kurulu* buradan Los Angeles'a kadar her gazetenin senin hayır iřlerini haber yapmasına karar verdi demek istiyorum."

"Yűnetim kurulu toplantısını bensiz mi çağırdın?" Telefonumu sıktığım yumruğumun içinde neredeyse eziyordum.

"Tabii ki çağırdım. O lanet hayır işi için programını boşaltıp duruyordun. Bir noktada buluşmamız gerekiyordu," diye bağırıyor.

Artık resmileşti. Onun boynunu kıracağım. "Rhonda'ya bu buluşmadan bahsettin mi?"

"řirketin evrimii takviminde programını gűrebiliyorken neden onu rahatsız edeyim?" diye alay ediyor. "Gűműř Kalpler'le birlikte olmak için birkaç toplantıyı iptal ettiėini gűrdűm. Yűnetim kuruluna műsait olmadıėınızı sűyledim. Ne de olsa gerçek buydu."

"Zaman yarattırdım Alfred. Bunu biliyorsun," diye homurdanıyorum.

"Biliyorum. Bunu daha da keyifli kılan da bu." Kıkırdıyor. "Gűműř Kalpler'le birlikte olduėun ertesı gűn basını hazırlayacaėım. Bu da senin takviminde var, yani beni kandırmaya çalıřamazsın, seni kűűk pislik."

Diřlerim birbirine űyle sert çarpıyor ki, yemin ederim tűm diř minelerimi kaybediyorum. "Adımına dikkat et, Al," diyorum daha sakın bir řekilde. "Bu

Hak ettiğın her şeyi alacağın gün gelecek. Bu bir söz."

Homurdanıyor. "Tehditler konusunda her zaman hızlısın. Baban şirketini idare edişinden dolayı hayal kırıklığına uğrardı. Asla onun örneğine uygun yaşayamayacaksın."

"Göreceğiz bakalım. Devam et ve muhabirlerini gönder," diye cevap veriyorum sıkıca. "Peki Alfred?"

"Evet, Damien?"

"Saçın nasıl?" diye soruyorum.

Telefonun diğer ucundan alçak bir hırıltı yükseliyor ve Alfred telefonu kapatıyor.

İçimi çektim ve sandalyeme geri oturdum.

Bu tam anlamıyla bir felaket olacak.

BÖLÜM 9

WILLOW

M Damien'ı ve neredeyse yüzüncü kez öpüşmemizi düşünürken zihnim elimdeki kalem kadar hızlı dönüyor.

Ben de yapardım. Dudaklarımı onun baştan çıkarıcı ağzıyla birleştirir ve ona o güne kadar sahip olduğu en ayak parmaklarını kıvıran öpücüğü verirdim. Sanırım benim için de aynısı olurdu - muhteşem, havai fişeklere neden olan, bir gün torunlarınıza anlatacağınız bir öpücük. Yaşlılığın son demlerinde kaybettiğin son şey olacak türden bir öpücük.

Ofisimin kapısı açılıp Abby kafasını kapıdan uzatınca dudaklarımdan hülyalı bir iç çekiş döküldü.

Boğazını temizliyor ve bana biraz paniklemiş bir bakış atıyor. "Bayan Harper, işinizi böldüğüm için özür dilerim."

Bayan Harper mı? Ne zamandan beri bana böyle sesleniyor? "Her şey yolunda mı?"

Etrafına bakındı. "Bay Langley burada."

Masamdaki Minnie Mouse çalar saate bakıyorum. "Yirmi dakika erken geldi."

Parmaklarımin arasında dönüp duran kalem aniden masanın üzerine düşüyor. Yakalamak için çabalıyorum ama yuvarlanıp sandalyemin altına düşüyor. Onu yerden alıyorum ve doğrulurken başımı masaya vuruyorum. Şimdi nabızı atan kafatasımı ovuşturarak kaşlarımı çatıyorum. "Ona hemen geleceğimi söyle."

Abby endişeyle omzunun üzerinden bakıyor ve gözden kayboluyor. Yerini hemen benim hayalimin yaşıyan ve nefes alan tanımını alıyor.

Damien üzerinde polo tişörtü ve kot pantolonuyla ofisime giriyor. Daha önce ağız sulandıracak kadar yakışıklı değilse bile -ki kesinlikle öyleydi- şimdi kesinlikle öyle. Sanki biri üzerime bir ısı lambası koymuş gibi hissediyorum ve aniden soğuk bir su içmeye ihtiyacım var.

Aynı zamanda benimle de konuşuyor, bunu ancak birkaç dakika boyunca onu şaşkın şaşkın süzdükten sonra fark ediyorum.

"...birkaç muhabir," diye bitiriyor, sesi sinirli geliyor.

"Pardon, muhabir mi dediniz?" Uzaktan tekrarlıyorum, deniyorum

Gömleğinin geniş göğsünün sert düzlemleri ve kaslı gövdesi üzerindeki hoş uyumuna kapılmamak için kendimi zor tutuyorum. Kendimi savunmam gerekirse, bakacak hiçbir yer yok! Yüzü de dahil olmak üzere her santimi mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş.

"Evet, Willow." İç çekiyor, perişan görünüyor.

"Tamam." Dinlemediğimi bilmesini istemiyorum. En çok da neden dinlemediğimi bilmesini istemiyorum. Gülümsememi 100'e kadar yükseltiyorum ve o büyüleyici zümrüt yeşili gözlerine bakıyorum. "Güne başlayalım mı? Minibüsü yüklememiz lazım."

Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra omuz silkiyor ve ofisimden çıkıp yükleme alanının bulunduğu arka tarafa doğru yürümeye başlıyor.

Bunun için cehenneme gideceğimi biliyorum ama o önümde yürürken geniş omuzlarına ve mükemmel poposuna bir kez daha b a k ı y o r u m . Kalın siyah saçları ne kadar yumuşak olmalı? Ellerimde harika hissedeceğime bahse girmeye hazırım. Tercihen beni bir yatakta altına almış ve zevk çılgınlıkları attırırken.

Oh, Tanrım. Şirketimin geçici yardımcısıyla göz sikişi yapmak muhtemelen güne başlamak için iyi bir yol değil. Odaklanmam lazım! Damien'ı arka tarafa kadar takip ediyorum.

Bana gazeteciler hakkında ne anlatmaya çalıştığını sormak için minibüse binerken bir ışık beni sıçrattı.

"Bay Langley, ne zamandır Silver Hearts'a yardım ediyorsunuz?" diye soruyor muhabir olduğu her halinden belli olan bir kadın, telefonunu kaldırıp flaşlı bir fotoğraf daha çekerek.

Güpegündüz flaşı neden açması gerektiğini anlamıyorum ama ben fotoğrafçı değilim. "Bu ne-?" Mırıldanıyorum.

"Bayan Harper, Damien Langley'nin Silver Hearts için çalışması nasıl bir şey?" diye soruyor bu kez bir erkek olan başka bir muhabir.

Oh. Demek istediği buydu. Hayal kırıklığımı yuttum ve gülümsememi 150'ye çıkardım. İyi yanlarını düşünmeye çalışıyorum. Sonuçta bu Gümüş Kalpler için de iyi bir basın olabilir. Bununla başa çıkabilirim. "Bu harika! Çok çalışkan ve hizmet ettiğimiz insanları gerçekten önemsiyor. Bildiğiniz gibi, Gümüş Kalpler kendini yaşlı insanları mümkün olduğunca uzun süre evlerinde tutmaya adanmıştır. Toplumumuzdaki yaşlıların tatmin edici bir yaşam sürmeleri ve ilerleyen yıllarının tadını evlerinde çıkarabilmeleri için gerekli imkânları sağlamak sadece misyonumuz değil, aynı zamanda tutkumuzdur! Bay Langley'nin kuruluşumuzu seçmiş olmasından dolayı çok mutluyuz-"

"Bay Langley? Benim sorum?" diye kaba bir şekilde araya giriyor kadın muhabir.

Arkasında en az on beş muhabir duruyor ve hepsi de her an içlerinden çıkacak sorularla titreşiyor.

"Bir haftadan biraz fazla bir süredir burada gönüllülük yapıyorum," diye cevap veriyor Damien, hâlâ yemek yığınları arasında gidip gelirken. Sesi çok soğuk.

Oh, kahretsin. Daha önce fark etmemiştim ama Damien Langley'nin konu halkla ilişkiler olduğunda kesinlikle bir numarası yok.

"Çok heyecanlı bir on gün oldu," diyorum hemen. "Bay Langley yemek vizitelerini benimle birlikte yapıyor - ne yazık ki gönüllülerimizden biri hasta ve onun vardiyasını karşılamamız gerekiyor - ve sadece müşterilerimizle iyi geçinmekle kalmıyor,

ama Gümüş Kalpler için bir bağış kampanyası planlamama yardım ediyor-"

"Hı-hı," diye sözümü kesti kadın.

Damien'ın gözleri parlıyor. Muhabirin bana kaba davrandığının tamamen farkında. Bundan hoşlanmıyor. Ve bu gerçeği çok iyi saklamıyor. Kaşları çatılıyor ve yemin ederim bu akbabalara feci bir şey söylemekten sadece iki saniye uzakta.

"Bay Langley, buraya gelin!" diye sesleniyor başka bir muhabir. "The Adirondack Gazette'deki son makaleden sonra, bu sadece Guardian Productions'la olan sözleşmenizi kaybetmemek için imajınızı güçlendirmek için bir tanıtım gösterisi mi?"

Damien alay ediyor. "O zavallı küçük özentî gazetenin bir adı olduğunu bilmiyordum."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Hangi makaleden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen hemen devreye giriyorum. "Bay Langley'nin söylemek istediği, elbette, olumsuz basın tarafından hazırlıksız yakalandığıdır. Onun karakterine şahsen kefil olabilirim. Bu bir reklam gösterisi değil. Bay Langley değerli zamanının çoğunu Gümüş Kalpler'i başarılı bir bağış kampanyası için hazırlamaya adanmıştır. Ayrıca, gerekmediği halde benimle birlikte viziteye çıktı ve müşterilerimizden birinin sobasını tamir etmek için gönüllü oldu. Bu arada oldukça da iyi yaptı. Artık evinde bağımsız olabilir ve kendi yemeğini pişirebilir." Damien'a bakıyorum ve arkasını kolladığıma dair onu rahatlatmak için gülümsüyorum. "Bu, Bay Langley'in ve bir bütün olarak Silver Hearts'ın yaşlı yetişkinlerin bağımsızlıklarını korumalarını nasıl mümkün kıldığının sadece bir örneği. Bay Langley ellerini kirletmekten korkmuyor ve bu yönünü seviyorum. Bazı insanlar bize sadece bir çek verip bu işi bitirebilir, ancak Bay Langley gerçekten adım atıyor."

Damien tam otuz saniye boyunca gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Sonra da başka bir şey eklemeyen yemekleri doldurmaya devam ediyor.

"Makale sizi tam bir canavar olarak resmetmiş-" diye söze başlıyor gerçekten hoşlanmamaya başladığım kadın muhabir.

"Saate bakar mısınız!" Fiziksel olarak kendimi Damien ile muhabir sürüsünün arasına sokarak söylüyorum. "Bay Langley, bu son yemek mi?" Son yükü taşıırken soruyorum.

Onları minibüsün arkasına yığdı ve başını salladı. "Evet, öyle." Muhabirlere ters ters bakıyor, ben de daha kötü bir şey söyleyemeden onu çevirip minibüsün yolcu tarafına doğru iyi niyetli bir baş selamı veriyorum.

"Bugün geldiğiniz için herkese teşekkürler. Şimdi, onlar kollarını kemirmeye başlamadan önce müşterilerin yanına gitmeliyiz!" Sürücü kapısını çekip açarken neşeyle söylüyorum. "Ne yazık ki, bizi takip etmemenizi rica etmek zorundayım. Müşterilerimizin mahremiyetini korumak konusunda ciddiylim. Pek çok yaşlı insan yardıma ihtiyaç duydukları için utanıyor ve ben de bu utançlarının duyurulmasına gerek duymuyorum. Anlayacağınıza eminim."

Basın mensupları birbirlerine mutsuzca bir şeyler mırıldanıyor, ama aynı zamanda birbirlerine sulu bir ziyafeti reddeden büyük beyaz köpekbalıkları sürüsü gibi baktıklarını da söyleyebilirim. Yine de takip edilmeyeceğimizi hissediyorum. Birbirlerini yiyip yemeyeceklerine karar vermekle meşguller. Sürücü koltuğuna tırmanıyorum ve arka sokaktan çıkmak için gazetecilerin etrafında dikkatlice manevra yapıyorum.

Manhattan'a bir hafta yetecek bir gülümsemeyle Damien'a sertçe "Gülümse ve el salla," diyorum. "Gülümse ve el salla."

Damien gözlerini kırıştırıyor, sonra profesyonel bir gülümseme takınıyor ve biz geçerken basına el sallıyor. Bu onun gerçek gülümsemesi gibi değil. Onun gerçek gülümsemesini görmüştüm. Aslında, profesyonel gülümsemesi beni biraz... soğuk bırakıyor. Bunda özellikle yanlış bir şey olduğundan değil ve medyada harika görüneceğinden eminim. Sadece onu gerçek gülümsemesine daha çok değer verecek kadar iyi tanıyorum.

"Bayan Baumgartner bugün mü?" diye sordu haber minibüslerinden uzaklaşır uzaklaşmaz.

"Evet." Ona kaşlarını çatıyorum. "Yani bugün basını siz mi getirdiniz?"

Yüzünü buruşturdu. "Yönetim kurulu ısrar etti."

"Bir yerlerde biraz olumsuz basın var, değil mi?" Onu iğneliyorum. Ancak omuzları sertleşince kendimi kötü hissettim.

"Adirondack Gazette söylediğim bir şeyi yanlış aktarmış," diye yakınıyor. "Birkaç hafta önce, muhabirlerinden biri - eğer birden fazla muhabirleri varsa - beni insanları evlerinden çıkarıp sokağa atan bir haydut gibi resmetti. Söz konusu projenin müzakerecisi Bill'e, Guardian Productions'ın yeni stüdyosu için bölgeyi satın alabilmemiz için insanlara evlerinin değerinin iki katını teklif etmesini söylüyordum. Benden 'Bu proje için evlerinden vazgeçmekten mutlu olmalılar' dediğimi aktardılar. Tamamen bağlamından koparılmış."

"Anlıyorum. Demek bundan sonra küçük bir halkla ilişkiler atağına ihtiyacınız oldu," diyorum. Suçlayıcı görünmemeye çalışıyorum ama ses tonumdan belli oluyor.

Damien iç geçirdi. "Evet. İhtiyacım vardı. Ve tüm bunları yönetim kurulum ayarladı. Ama gerçek şu ki, bunu yapmaktan keyif aldım. Ben de seninle vakit geçirmekten keyif aldım." Yüzü sanki bunu söylemekten hoşlanmıyormuş gibi kaskatı kesilmişti, bu sayede samimi olduğunu anladım.

"Oradaki halkla ilişkiler gösterisinden pek memnun değilim," diye mırıldanıyorum. "Ama bu Gümüş Kalpler için iyi bir basın. Telefonda küçük bir uyarı iyi olurdu."

"Özür dilerim Willow," diyor, sesi içtenlikle pişmanlık duymuş gibi çıkıyor.

Ona sırtıyorum. "Biliyor musun, orada neredeyse her şeyi mahvediyordun.

Yine! O zaman ne yapacaktın?"

Dudaklarını büzüyor. "Sanırım yine neredeyse batırıyordum."

"Umarım, yarının manşeti 'zavallı küçük' değildir. gazete özentisi," diye takılıyorum ona.

Damien inliyor ve başını ellerinin arasına alıyor. "Tanrım, hayır. Kurul beni fileto yapacak. Alfred Rothchild bıçağı getirecek. CEO'luktan istifa etmemi istiyor. Daha doğrusu, sanırım bir utanç bulutu altında atılmamı tercih eder."

"Özür dilerim." Damien'in yönetim kurulunun bu özel üyesiyle arasındaki husumetten bahsettiğini hatırlayarak irkildim. "Bu Alfred Rothchild kulağa hoş geliyor."

"Öyle biri değil." Tekrar oturuyor ve yüz hatları gergin bir şekilde pencereden dışarı bakıyor.

"Biliyor musun," diyorum, "müşteriler seni seviyor. Onların yanında öyle huysuz bir Gus değilsin. Ve sen gerçekten çok çalışkansı. Gösterdiğin tüm çabayı takdir ediyorum, her ne kadar gerçekten sadece bir çek yazıp bu işi bitirmek istediğini bilsem de. Yardım etmek için burada olduğun için mutluyum. Ve o gün yanımdan geçip gitmek yerine sokakta durduğunuz için de mutluyum."

Damien ensesini ovuşturuyor, sonra hafifçe gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme. "Eğer durmasaydım, zavallı Pixie'ye ne olurdu?"

Gerçekten benimle şakalaşıyor mu? Başımı ona doğru eğiyorum. "Sanırım onunla sütyenimin altından bisiklete binmeyi deneyebilirdim."

Kıkırdıyor. "Çok güzel bir manzara olurdu." Bakışları göğsüme kayıyor ve gözleri orada gereğinden uzun süre kaldığında kızarıyorum. Dudaklarını yalıyor, sonra gözlerini sıkıca kapatıyor.

Onun tepkisi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Minibüs aniden çok küçük geliyor ve ne kadar yakın olduğumuzun aşırı farkındayım. Tek düşünebildiğim geçen gün ofisimde neredeyse öpüştüğümüz o an. Gözlerinin ağzımda nasıl oyalandığı, kendini tutup hoyratça benden uzaklaşmadan önce aramızdaki havanın nasıl cızırdadığı.

O da bunu hiç düşünüyor mu? Böyle anlarda, aramızdaki bu yerçekimsel çekim her neyse ona karşı koymaya çalıştığı açıkken aramızda? Ben muhtemelen olmalıyım

direnmeye çalışıyorum. Tamamen farklı iki dünyadan geliyoruz.

Direksiyonu gereğinden biraz daha sıkı kavrayarak kendimi yola odaklanmaya zorluyorum. "Bence bir süre bizimle kalmalısın," diyorum ona, sesimin ne kadar kararlı çıktığından gurur duyarak. "Çok daha fazla iyi reklam alacaksın. Sen iyi bir çalışansın ve yaşlılarla aran iyi. Sadece basınla aran iyi değil."

"Öyle mi?" diye cevap veriyor. "O kadar kötüyüm, değil mi?"

"Damien, sende kesinlikle oyun yok. Hiç yok. Zerre kadar." Gülüyorum, sonra bana kaşlarını çattığını fark ediyorum. "Ama bunu düzeltebiliriz."

"Biz mi?" Gözlerini üzerimde hissediyorum, aracın kendi tarafından beni inceliyor. Ona doğru bakıyorum ve yüz ifadesinde tam olarak okuyamadığım bir şey var. Merak mı? Minnettarlık mı? İçini çekiyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Pekâlâ o zaman. Basın tekrar ortaya çıktığında ne yapmamızı önerirsin?"

"Sen mi? Gülümse ve el sallla. Gerisini ben hallederim," diyorum ısrarla, midemdeki kelebeklere rağmen işleri hafif ve profesyonel tutmaya çalışarak.

Sırıttıyor, sonra kıkırdıyor. "Sanırım bunu yapabilirim."

"Güzel." Ona tekrar bakıyorum ve bana gülümsediğini görüyorum.

Gerçek gülümsemesi, gözlerine ulaşan, onları keskin zümrütten daha sıcak bir şeye yumuşatan gülümseme. Damien Langley'nin bu halini kaç kişinin görebildiğini merak ediyorum.

"Güzel," diyor, derin sesi duyularımı sarıyor ve yeni bir kelebek sürüsünü serbest bırakıyor.

"Güzel," diyorum bir kez daha, gülümsemesine o kadar kaptırıyorum ki kendimi, tam zamanında frene basmadan önce neredeyse öndeki arabaya arkadan çarpacaktım. *Lanet olsun.*

Şimdi, oyunu olmayan kim?

BÖLÜM 10

DAMIEN

"S O, kız kim?" Wyatt telefonunu kaldırıp Page Six'teki ana haberi göstererek soruyor. Bir fotoğrafı var Willow'la beni.

Onu savunmak için, yüzümde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyorum. Saygı, şaşkınlık ve kızgınlık arasında bir şey. Basın fotoğraflarında genellikle sinirli görüldüğüm için, sorusu geçerli.

Kız kim? Biliyorsam ne olayım. Günlerdir bunu anlamaya çalışıyorum. Willow, onu sokağın ortasında yavru kediyle ilk gördüğümünden beri aklımı meşgul ediyor. Kim bu kız? Ve daha da önemlisi, benim için kim?

Finn, Wyatt'ın telefonuna bakıp ıslık çaldı. "Çok seksi." Homurdanıyorum.

Diğer beşi kartlarının üzerinden bana bakıyor. Harika. Şimdi başardım.

"Sanırım biri biraz sahiplenici olabilir." Finn gülüyor, güneşte kızarmış sarı saçlarını geriye iterek olduğundan daha da fazla karıştırıyor. "Çok kötü."

"Evet. Çok kötü. Yani, o raf-" Brad alay ediyor.

"Yaşamak istiyorsan bu cümleyi sakın bitirme," diye çıkışıyorum. Hepsi yine merakla bana bakıyor. "Pekâlâ, kim Damien tombala kartında 'bahsi ilk kaybeden' olarak mı yazıyor?" Finn kıkırdar.

"Henüz evlenmedi," diyor Gabe ölçülü bir ses tonuyla, elindeki kartları incelerken. "Bahis."

"Pas." Wyatt kartlarını yere koyar. "Üzgünüm, bu kadar çabuk geçiştirilemeyecek kadar ilginç. Damien bir kadını sahiplenmeye mi çalışıyor?"

"Burada kâğıt oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?" Alec kırpılmış bir tonda soruyor.

Finn kolayca, "Hayır," diye yanıtlıyor. "Şu anda çok daha yüksek bahisli bir bahisten bahsediyoruz."

Belli ki bu işin peşini bırakmayacaklar. "Sakıncası yoksa kâğıt oynamayı tercih ederim," diye homurdanarak yüzümü kâğıtlarıma gömüyorum.

Finn gülüyor. "Şuna bakın. Kulakları pembe."

"Biliyor musun, siktir et bunu." Kartlarımı masanın üzerine fırlatıyorum. "Zaten gitmem gereken bir randevum var. Erken gelebilirim. O gelmeyecek ama ben geleceğim."

"Oh? Kıçına sıkıştırılmış bir programı yok mu?" Finn sırtıyor.

Sanırım kulaklarım artık pembeden daha fazlası olabilir, çünkü onlardan buhar çıkmak üzere. "O harika bir insan ama disiplinsiz. Ve her zaman çok neşeli." Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Hayır, bahsi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değilim."

Wyatt bana baktı. "Yani Silver Hearts'a uğrayıp-"

"Sorun değil. Şimdi rahat bırakın," diye homurdanıyorum. Elimdeki cips yığınının geriye kalanları kaptığım gibi kapıya yönelirken diğerleri kıkırdıyor ve arkamdan sinir bozucu yorumlar yapıyor.

"Bu kadar huysuz olma!" Ben odadan çıkarken Alec sesleniyor.

Bana huysuz denmesinden o kadar sıkıldım ki çığlık atabilirim. Mercedes'ime bindiğimde ellerimi direksiyona vuruyorum, sonra alnımı deriye bastırıyorum. Willow Harper'ı aklımdan çıkarmalıyım. Çıkarmak zorundayım.

Biz tamamen farklı iki dünyadanız. Ondan etkilenmemin imkanı yok.

Hayatta olmaz. Ama

yine de.

Lanet olsun, öyleyim.

* * *

Toplantımız için Gümüş Kalpler ofisine on beş dakika erken dönüyorum. Şaşkınlık içindeyim, orada olan tek kişi Abby değil. Willow da ofisinde, yığınla dosyanın arasında oturuyordu. Ancak benim için ayırdığı sandalye açık, gelmemi bekliyor.

Elinde sert bir kâğıt üzerinde bir şeyi evirip çeviriyor ama beni görünce hemen masasının üst çekmecesine atıyor. "Oh, hey! Erken gelmişsin."

"Sen de öyle, görüyorum." Sıcak gülümsemesine karşı koymak zor. Karşısındaki sandalyeye oturuyorum ve çantamdan tabletimi çıkarıyorum. Bağış kampanyasıyla ilgili dosyayı açıyorum. Ona bakmamaya çalışıyorum ama sessizlik devam edince başımı kaldırıp bakıyorum ve nabzım hızlanıyor.

Willow her zamankinden biraz daha dar bir elbise giyiyor. Tatlı göğüsleri iki güzel, titreyen tümsek gibi tam tepeden şişiyor. Nefes aldığı anda, kumaş o dolgun, şımarık küreleri hayal edebileceğim kadar esniyor. Ellerim onlara dokunmak için kaşınıyor. Ellerim onun her yerine dokunmak için kaşınıyor.

Onu süzdüğümü fark ediyorum ve gözlerimi boynunun soluk çizgisinden kalp şeklindeki ağzına ve nihayet gizemli ela gözlerine doğru devam etmeye zorluyorum. Yine de bana bakmıyor. Yakalanmadığım için rahatladım.

"Willow?" Boğazımı dikkatle temizleyerek soruyorum. Gerçekten aptalca bir şey yapmaya kalkışmadan önce işe koyulmak ve buradan gitmek istiyorum. Onu gerçekten öpmek gibi.

"Hmm? Üzgünüm. Özür dilerim. Doğru ya. Um... nerede kalmıştık?" Telaşlı ve başka biri olsa bu beni çok sinirlendirirdi ama şu anda beni tek sinirlendiren şey, aletimin Willow'un her hareketine tepki vermesi. "Ah, evet," diyor, masasındaki kâğıt yığınlarından birinin altında zar zor görünen kalemi ararken. "Mekânın erişilebilirliğini soruyordum, değil mi? Müşterilerimiz gelebilir ve birçoğu tekerlekli sandalye ve diğer yardımcı cihazları kullanıyor."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu son toplantımızda ele almıştık."

"Doğru. Doğru ya! Ne hakkında konuşuyorduk?" Bana mahcup bir gülümseme veriyor.

"Henüz hiçbir şeye başlamamıştık. Buraya yeni geldim, hatırladın mı?" Kaşlarımı hafifçe çatarak cevap veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu kadın bazen kendi küçük dünyasında yaşıyor ama şu anda evrenler kadar uzakta olduğunu düşünüyorum.

"Doğru," diyor tekrar. Önündeki dosyayı açıyor, yanlış dosya olduğunu fark ediyor ve masasının yanındaki yığından başka bir dosya aramaya koyuluyor.

Artık onun gayri resmi renk kodlama sistemine alışmıştım, bu yüzden o hâlâ sağdaki yığını karıştırırken hemen solundaki mor klasörü aramıza çekiyorum. "Willow, bu o."

"Ha?" diye sordu ve ben de dosyayı biraz salladım. "Oh! Oh, doğru. Evet, işte bu."

"Mor, Gümüş Kalpler Yardım Yemeği, bağışlar ve bağışçı bilgileri içindir." Ona kendi sistemini hatırlatıyorum, biliyorum, ama aynı zamanda içinde bir tane bile mor klasör olmayan bir yığını kazıyordu, bu yüzden hizmet ettiği bazı insanlar gibi biraz bunuyor mu diye endişelenmeye başlamıştım.

Stres yüzünden mi? Klasörü baş aşağı açıp içindekilere boş boş bakarken merak ettim.

Klasörü dikkatle ters çeviriyorum. "Bunun yardımı oldu mu?"

"Oh! Evet, son derece." Kızardı. "Özür dilerim." Bana bakıyor ve sırtıyor. "Bu gece basın yok mu?"

"Hayır," diyorum ısrarla. "Tanrım, hayır. İlk seferinde onları buraya sürüklemek istemedim. Şu aptal Alfred yüzünden..." Sadece onu düşünmek bile başımı döndürmeye yetiyor.

Yüzünü buruşturdu. "Şaka yapıyordum." "Oh." Tiradımı geri çekiyorum.

Sessizleşiyor ve tekrar dosyaya bakıyor, ama hala odaklanmış görünmüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Geçen hafta sessiz müzayede yapmak isteyip istemediğimizi tartışmıştık. Daha doğrusu neyi açık artırmaya çıkarmak istediğimizi. Sanırım ikimiz de bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdik," diyorum. "Sadece üst düzey bir hayır kurumunda neyin açık artırmaya çıkarılmasının uygun olacağı konusunda fikir ayrılığımız vardı."

Alnında küçük, düşünceli bir kırısklık oluştu. "Evet, hatırlıyorum. Müşterilerimizin yaptığı eşyaları açık artırmaya çıkarmamızı istediğimi söylemiştim. Bazıları çok yetenekli zanaatkârlar. Tony Marzetti birinci sınıf bir ahşap işçisi ve Pamela Finch inanamayacağınız yorganlar yapıyor! Betty Nordam ile arkadaş, kendisi her şeyi tıgla örebiliyor - her şeyi demek istiyorum. Şu anda kanepesinin arkasında yürüyen bir sürü Bebek Yoda'sı var."

"Bebek... Yoda..." Gözlerimi kırptıştırarak tekrarlıyorum.

Elini sallıyor. "Tamam, sanırım o şeyin adının Grogu olduğu ortaya çıktı. Ufaklığa muhtemelen gerçek adıyla hitap etmeliyim, değil mi?"

"Nedeni bu değildi..." Ben başlıyorum.

"Oh! Ve unlu mamuller. Bir sürü unlu mamul! Eminim Juana Guatemala ekmekleri yapmayı çok isterdi. Ya da bir çeşit dulces. Bazı insanların sevdiği kadar tatlı değiller ama inanın bana çok güzeller," diye devam ediyor.

Ev yapımı unlu mamullerden herhangi biri kazara bile olsa gıda zehirlenmesine yol açarsa Silver Hearts'ın alacağı davaları düşünüyorum. "Bu gerçekten iyi bir şey değil-"

"Jack Cromer'ın hâlâ garajında çömlekçilik yaptığını biliyor muydun?" diyor heyecanla.

Bu beni durdurdu. "Jack Cromer? Heykeltıraş olan mı? Müşterilerinizden biri mi?"

Willow parmağını dudaklarına götürdü. "Evet. Ama bunun etrafa yayılmasından hoşlanmaz. Sana söylüyorum çünkü ondan bazı parçalar isteyebiliriz." Üzgün görünüyor. "Boşanırken çok para kaybetti ve bir süre önce konut balonu patlayıp borsa dibe vurduğunda da yine çok para kaybetti. Elinde titreme başladı ve şu anki eserlerinin hiçbirinin satılacak kadar iyi olduğunu düşünmüyor ve evde bakım için yeterli kaynağı yok. İlçe ya da eyaletten hizmet almaya hak kazanacak kadar yoksul olmayan ama aynı zamanda ihtiyacı olan yardımı tutacak kadar da parası olmayan insanlardan biri."

"Bunca zamandır aklınızda olan kişi bu muydu? Jack Cromer mı?" diye sordum. "Jack Cromer'ın yaptığı herhangi bir iş, yeterince iyi olduğunu düşünsün ya da düşünmesin, bir hayır müzayedesinde iyi karşılanacaktır."

Çenesini kaldırıyor. "Bence tüm el işleri Gümüş Kalpler hayır etkinliğinde iyi karşılanır."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sepete on iki yıllık viski de eklemediysen olmaz."

Willow canlandı. "Bekle, bunu yapabiliriz!"

"Neyi?" Ben soruyorum.

"Senin fikrin! Sepetler yapabiliriz. İçine üst düzey bir yardım etkinliği için daha uygun olduğunu düşündüğünüz şeyleri koyabiliriz, ancak müşterilerin el işlerini de koyabiliriz" diye yanıtlıyor. "Bence bu onları eşsiz ve çekici kılacaktır."

Bir süre ona bakıyorum. Sonra gülümsüyorum. "Bu aslında hiç de fena bir fikir değil. Onları eşsiz kılacaktır. Ayrıca böyle bir etkinlikte görünürlük için en iyi şişelerinden bazılarını bağışlayacağından emin olduğum butik bir North Fork şaraphanesi biliyorum."

Onun gülümsemesi duraksıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Willow? Sorun nedir? Şarapla bir sorunun mu var?"

"Hayır. Sadece..." İç geçiriyor ve ben içeri girdiğimde bakmakta olduğu kart stoğunu sakladığı çekmeceyi açıyor. Dikdörtgen, kabartmalı, ağır kartı bana uzattı.

Şöyle bir bakıyorum ve sorunun ne olduğuna dair hâlâ bir fikrim yok. "Westchester Country Club'daki Alzheimer Tedavi Arama etkinliği için bir davetiye. Tam sana göre bir yer gibi görünüyor. Muhtemelen potansiyel bağışçılarla kaynaşmak ve Gümüş Kalpler hayır etkinliği için birkaç sunum yapmak için de harika bir yer olacaktır."

Willow sonra bir mektup çıkarıp bana uzattı. Göz gezdirdim. Davetiye Willow'un bu gece Alzheimer Yardım Derneği'nde konuşma yapması içindi. Ona bakıp sırtıyorum. "Gümüş Kalpler hakkında birkaç söz söylemen için seni mi davet ettiler? Bu harika."

"Biliyorum, değil mi?"

Davetten pek hoşlanmadığı belli. "Sorun nedir? Konuşma konusunda gergin misin? Hiç sana göre değil."

"Konuşma konusunda gergin değilim," diye asık suratla cevap veriyor. "Bu şık bir şehir kulübü galası. Ve benim bir randevum yok."

"Randevu mu? Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Mektubun altını işaret ediyor. "'Sizinle ve artı birinizle tanışmak için sabırsızlanıyoruz,'" diye alıntı yapıyor.

"Ah." Onun durumunu düşünüyorum. Benimkinden bahsetmiyorum bile. Silver Hearts'ın görünürlüğe gerçekten ihtiyacı var ve itiraf etmekten nefret etsem de benim de öyle. Alfred Rothchild kendi imajım konusunda proaktif davrandığımı görürse muhtemelen saçını başını yolar. Bu gerçekten çok basit. "Eğer bir randevuya ihtiyacın varsa, seni ben götürürüm."

Bana inanamayarak baktı. "Götürür müsün? Gerçekten mi? Ama çok geç haber verdim. Eminim bu gece için programında zaten bir şeyler vardır."

Muhtemelen var, ama lanet olsun ki onun için bu küçük sorunu çözmekten başka bir şey düşünemiyorum. Ve kendim için. Bu bir kazan-kazan. "Hiç sorun değil."

"Damien, bu... Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Zorla da olsa kendi davetimi kabul etmesindeki rahatlık içimi ısıtıyor. Ben de birden heyecanlandım. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu tür şeylerin binlercesine katıldım ve şimdiye kadar tek yaptığım gerçekten sıkılmaktı.

Ama şimdi Willow'la gideceğim. Bu fikir itiraf etmek istediğimden daha çok ilgimi çekiyor. Tanrı biliyor ya, o etraftayken hiçbir şey sıkıcı olmuyor.

Rhonda'ya mesaj atıp galayı telefonumdaki programıma eklerken, "Seni tam beş buçukta alırım," diye onu sertçe uyarıyorum.

Willow bana sırtıyor. "Bir dakika bile geç kalmamaya çalışacağım."

"Ciddiyim, Willow. Eğer geldiğimde aşağıda olmazsan, içeri girer ve gerekirse seni iç çamaşırlarınla dışarı taşıyım." Yine de ses tonumdaki huysuzluğu tutamıyorum. "Zaman konusunda çok gevşek davranıyorsun" derken bile gülümsüyorum.

"Evet, Bay Organize, zamanında hazır olacağım. Çünkü iç çamaşırlarımla Gümüş Kalpler hakkında bir konuşma yapmak istemiyorum." Kıkırdıyor. "Yine de organizasyona biraz dikkat çekebilir."

"Hmm." Willow'un birilerinin önünde iç çamaşırlarıyla durması fikri birden hoşuma gitmedi. Yani benim dışımda birinin.

Ya homurdanmamı anlamıyor ya da görmezden gelmeyi tercih ediyor. "Şimdi, sepetler hakkında..."

Serseri kalemimi çıkarıp notlar karalamaya başladığında onu izliyorum, tavrı her zamanki bin megavatlık parlaklığına geri dönüyor. Bağış kampanyası hakkında gevezelik ediyor ve ben de onun tatlı küçük ağzına ve dudaklarındaki pembe parıltıya bakarken uygun gördüğüm yerde başımı sallıyorum, bu da bana o dudakları vücudumda hissetmek istediğim tüm yerleri düşündürüyor. Dosyasına uzanmak için her uzanışında

Dağınık masanın üzerinden atlayıp onu kollarımın arasına almamak için elimden geleni yapıyorum.

Lanet olsun. Bu kadının üzerimde nasıl bir etkisi var bilmiyorum ama onunla savaşmak gittikçe zorlaşıyor. Onunla ilgili her şeyin beni tamamen tahrik etmediğini kabul etmek daha da zorlaşıyor - hatta sinir bozucu kısımlarının bile. Tanrım, belki de özellikle onlardan.

Willow Harper benim tipim değil. O benim dünyamdan gelmiyor, kendime sertçe hatırlatıyorum. Ve zaten onu düşünmemem gerektiğini söyleyen bir milyon dolar var.

"Ne düşünüyorsun, Damien?" diye soruyor.

"Hmm?" Bu kez sesi gerçekten şaşkın çıkan benim. Willow'un iç çamaşırlarıyla nasıl görüldüğünü merak etmekle meşguldüm. Ve onun dışında.

"Sepetler mi?" diye soruyor. "Söylediğim tek bir kelimeyi bile dinledin mi?"

Kahretsin. Şimdi utanma sırası bende. "Tabii ki dinledim. Sepetler. Doğru. En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan."

BÖLÜM 11

WILLOW

REd. Sadece kırmızı olmalıydı. Aynada kendime bakıyorum ve paniklememeye çalışıyorum.

Üzerimde tam boy, yırtmaçlı ve kalça hizasında yırtmacı olan bir elbise var, üstelik sırtı açık ve istediğimden yarım santim daha aşağıda bitiyor. Abby'den bir şey ödünç alırken ne düşünüyordum ki? Silver Hearts'ta olmadığı zamanlarda Abby doğal olarak benden daha müstehcen moda tercihlerine yöneliyor. Bunu unutmamalıydım.

Elbette, kağıt üzerinde aynı bedende olabiliriz, ama göğüslerim elbisenin önünden fırlamaya çalışıyor ve yuvarlak popom elbisenin arkasını yerinde tutan tek şey.

Artık çok geç.

Açık dizüstü bilgisayarımdaki fotoğrafa kaşlarımı çatıyorum ve kalın, dalgalı kızıl saçlarımı, kendi siyah kravatlı etkinliğine giden modelde gördüğüm Fransız kıvrımına benzeyen bir şekle sokmak için çok ama çok uğraşıyorum, ancak pençe toka saçlarımın tamamını tutmuyor ve sonunda pes edip denerken ikiye ayrılıyor.

İyi o zaman. Onun yerine saçımı omuzlarımdan aşağı sarkıtmam gerekecek.

Bayan Baumgartner'ın heyecanla dolabından çıkardığı kırmızı, bantlı, yüksek topuklu sandaletlere bakıyorum. Abby

ve benim ayakkabı numaralarım aynı değil. Ama görünüşe göre Bayan Baumgartner ve benim ayakkabı numaralarımız aynı. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm, ta ki hiç topuklu ayakkabı giymediğim aklıma gelene kadar.

Hiç yüksek topuklu giydim mi? Kendi kendime merak ettim. Giydiysem bile hatırlamıyorum. Her neyse. Ne kadar zor olabilir ki?

Sandaletleri ayağıma geçiriyorum, ayak bileğimin üzerinden geçiriyorum ve renginin elbisemle nasıl da uyumlu olduğuna hayret ediyorum. Tabii ki, onları bağlamak için eğildiğimde, göğüslerim korsajdan dışarı fırlamakla tehdit ediyor ve hızla ayağa kalkıyorum.

Ve dolabımın kapısına doğru devrildim.

Tiny tenis ayakkabılarımdan birini parçaladığı yerden başını kaldırıyor, Rufus ve Mingo ise yataktan şaşkın şaşkın bakıyorlar. Telefonumu çoktan komodinin üzerinden düşürüp yatağın altına zıplatmışlar bile.

Telefonum! Debriyajı düşünmemiştim.

Juana'nın bana verdiği, annesinin aylar önce sırt tezgahında yaptığı Dominik çantalarından birini taşıyamam. Elbiseme hiç uymazdı ama yine de onları sahip olduğum en değerli çantalar olarak görüyordum.

"Rufus, Mingo, cüzdanım yok!" İkisinin de umurunda değil gibi. Yatağa doğru sallanıyorum ve altından telefonumu çıkarıyorum. Elbisemin içine soksam galada kimse fark eder miydi? Eğer fark etmezlerse bile, ne zaman telefonumu kullanmak istesem etrafı karıştırdığımı kesinlikle fark edeceklerdir. Ayrıca, eklenen hacim göğüslerimden birinin tuhaf görünmesine neden olur.

Hâlâ kığım havada yerdeyken kapının kendinden emin bir şekilde çalınması Damien'ın geldiğini haber veriyor. İnledim. Sonra başka çarem kalmadığı için telefonumu elime alıyorum.

Ben ön kapıyı açmaya hazırlanırken Spike mızmızlanıyor. "Ah, bebeğim, geri döneceğim," diye mırıldanıyorum ona. Dengemin zamanla düzeleceğini umarak kapıma giden yolun geri kalanında yalpalıyorum. Bir elimle kendimi çerçeveye dayayarak

Omuzlarımı en gurur verici duruşa getirip kapıyı açıyorum.

Damien koridorda duruyor, daire kapımın eşiğinde bekliyor ve hayal ettiğim gibi görünüyordu. Yakışıklı, zarif ve tamamen benim ligimin dışında. *Yutkundum*. Dilinin ucunda bir şey söylemek varmış gibi görünüyor ama bana bakarken her ne ise dudaklarında canlanıyor, çenesi gevşiyor.

"Merhaba," diyorum gülümseyerek, bana çelme takmadan önce Spike'ı ayak bileklerimden hafifçe iterek. "Sana zamanında hazır olacağımı söylemiştim."

Damien hiçbir şey söylemiyor. Damien Langley'in beni süzerken suskun kalması hoşuma gidiyor. Sanki ben de onu süzmüyormuşum gibi. Giydiği siyah takım elbise ve bembeyaz gömleği vücuduna tam oturuyor. Ve onu daha önce kot pantolon ve polo tişörtle gördüğümünden, oldukça güzel bir vücudu olduğunu biliyorum.

"Gidelim mi?" Konuşabilecek gibi görünmediğinde ona soruyorum.

Başını sallayınca dışarı çıkıyorum ve diğer kürklü bebeklerimden herhangi biri dairemde kaçmaya karar vermeden önce kapımı arkamdan kapatıyorum. Sonra da hoş geldin paspasımın üzerinden geçiyorum. Daha doğrusu, üzerinden geçmeye çalışıyorum. Her ne yapıyorsam, iki adımda başarısız oluyor ve sonunda Damien'in kollarına düşüyorum.

Hiç vakit kaybetmeden beni yakalıyor. Güçlü kolları beni sarıyor ve kaslı vücuduna yaslıyor. Binanın koridorunda neredeyse yüzüstü düşecek kadar utanmasaydım, bana karşı ne kadar sert ve güçlü hissettirdiğini ve ne kadar güzel koktuğunu anlayabilirdim. Beni tutarken ona bakıyorum, parmaklarım onun sert pazularını sıkıyor. Tanrım, bu kadar sert bir vücuda sahip olmak için kaç saatini spor salonunda geçiriyor? Beni kendisine yaslarken hissettiğim tek sert şey kolları ve gövdesi değil.

Önce bana, sonra dudaklarıma bakıyor. Dudaklarım karıncalanıyor. Kimi kandırıyorum ben? Tüm vücudum aydınlandı ve karıncalanıyor.

Damien gözlerini sıkıca kapatıyor ve sinirli bir şekilde iç çekiyor. "İyi misin?"

"Yüksek topuklar," diyorum çaresizce omuz silkerek. "Pek bana göre değil."

"Anlıyorum." Beni bir süre daha tutuyor, sonra bana hak veriyor ve kolunu uzatıyor. "Gitmeliyiz. Geç kalmak istemeyiz."

"Tanrı korusun, programımızdan sapmayalım," diye takılıyorum ona, ağzım hâlâ kuru olsa da. Dürüst olmak gerekirse, keşke beni hemen öpseydi. Aramızdaki bu çatırtı beni deli ediyor!

Binanın merdiven boşluğundan aşağı inmek tehlikeli ve ayak bileklerim her adımda bana yüksek topuklu ayakkabılar için yapılmadığımı ya da beton merdivenlerle başa çıkmaya çalışacak kadar deneyimli olmadığımı hatırlatırken bozuk asansöre lanet ediyorum. Damien'in sabit kolu ve hareket etmeyen desteği için şükürler olsun.

Ne kadar yavaş yürüdüğümüz için benimle dalga geçmiyor ve binadaki bir komşu yanımızdan geçerken Damien çarpıp kafamı yarmamam için bana kalkan oluyor. Onun centilmenliği ve parfümünün odunsu, erkeksi kokusu ayağımdaki topuklu ayakkabılardan daha çok başımı döndürüyor.

Bir şekilde merdivenlerden inip arabasına ulaşıyorum. Şoförü olduğunu biliyorum ama bu gece yok. Benim için yolcu kapısını açıyor ve kendimi koltuğa bırakırken elimi tutuyor. Sonra kapıyı üzerine kapatmamak için uzun elbisemin eteklerini dikkatlice içeri sokuyor.

Damien Langley'nin bana sanki düzgün bir randevudaymışız gibi davranmasını izlerken uçuşan kelebek sürüsünü dizginleyemiyorum. Düzgün bir çift gibi. Belki de yanındaki her kadına karşı bir centilmendir. Her ne kadar sıcak, kalıcı

Geri çekilirken bana gülümsemesi sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi hissettiriyor.

"Her şey hazır mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve dağınık saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ben iyiyim."

Kapımı nazikçe kapatıyor, sonra arabanın kaputuna doğru ilerliyor ve sürücü koltuğuna oturuyor. Emniyet kemerimi takmamı beklemek için durakladığında kaldırımdan uzaklaşmak üzereydi - zor olmaması gereken bir görev ama nedense elbisemin ipek kumaşını tokaya takmadığımdan emin olmaya çalıştığım için bana sıkıntı veriyordu. Uzandı, klipsi benden usulca aldı ve yerine oturttu.

Dokunuşu sıcak ve sabit, kemerin enine kesiti göğüslerimin arasında "sutyenin ne kadar iyi gerçekten?" oyunu oynarken kalçamda oyalanıyor. Emniyet kemeri göğüslerimin dolgunluğunu vurgularken Damien'ın bakışları göğüs dekolteme kayıyor ve gözleri biraz daha açılıyor.

Eli kalçamdan direksiyona doğru hareket ediyor. Uzanıp bileğini tutmamak ve dokunuşunu tekrar kalçama yönlendirmemek için kendimi zor tutuyorum. Asla o kadar cesur olamam. Ama evimden aşağı inerken kolunu tuttuktan ve biraz önce elini kalçamda hissettikten sonra, tek istediğim onun yakınlığını bir süre daha hissetmek.

O da aynı şekilde mi hissediyor? Tüm bunlar kafamın içinde mi?

As Her zamanki gibi, o Neredeyse
imkansız için Oku. ile Eğitimli bir
ifadeyle arabayı vitese takıyor ve kaldırımdan uzaklaşıyor. Bizi
Manhattan'dan mekâna doğru götürürken elleri direksiyonun
üzerinde rahat. Y a n ı n a oturuyorum ve o güçlü ellerin
vücudumun başka yerlerinde nasıl hissettireceğini merak
ediyorum. Gözlerimi kapatıp derin nefes alarak kafamı
boşaltmaya çalışıyorum. Gümüş Kalpler. Gümüş Kalpler
hakkında küçük bir konuşma yapacağım. *Bayanlar ve Baylar,*
bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.
bugün sizinle konuşacağım. Eminim hepiniz
farkındasınızdır....

"Konuşmanızın üzerinden geçiyor musunuz?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Sanırım detayları çözdüm."

"Dinlemek için sabırsızlanıyorum." Önce bana bakıyor, sonra sanki milisaniyelik bir bakış tehlikeliymiş gibi hızla yola dönüyor. Sonunda iç geçiriyor. "Bu elbiseyi nereden aldın?"

"Abby'den. Tanıdığım siyah kravat için uygun bir şeyi olan tek kişi o. Neden, bunda bir sorun mu var?" Ellerimi eteğin üzerinde gezdirerek endişeyle soruyorum.

"Hayır," diyor hemen. "Hiçbir sorunu yok. Göz kamaştırıcı. Sen de çok güzelsin." Sesi hiç de mutlu gelmiyordu.

Güldüm. "Teşekkürler, sanırım?"

"Tüm bunlar için hazırlıklı değildim." Tekrar iç geçirdi. "Bunu benim için hiç kolaylaştırmıyorsun, Willow."

Risk alıp kalçasını okşuyorum. Tanrım, kalçası da diğer yerleri gibi sert. "Merak etme. Akşam yemeği yiyeceğiz. Bir konuşma yapacağım. Sonra beni eve götürebilirsin."

Damien'in yeşil gözleri bacağındaki elime bakıyor ve bana döndüğünde için için yanıyor. "Seni eve götürmeyi çok isterim."

Benim evimi kastetmiyor ve bunu ikimiz de biliyoruz. Nefesim kesiliyor. Tüm merakıma ve şüphelerime rağmen, artık onu yanlış anlamamanın imkânı yok. Damien Langley beni istiyor. Muhtemelen benim onu istediğim kadar.

Ama başka bir şey söylemiyor. Onun yerine yola konsantre oluyor, direksiyonu sıkıca kavradığı için parmak eklemleri bembeyaz oluyor.

Şehir kulübüne vardığımızda arabadan iniyor ve bana yardım etmek için yanıma geliyor. Sonra anahtarları valeye veriyor ve ben elbisemin eteğini düzeltirken ve saçımı düzeltmeye çalışırken bekliyor. Anahtar kelime, denemek.

Şık mekânın ön kapısına çıkan merdivenlerde onun desteğine rağmen sendeliyor, sallanıyor ve yalpalıyorum.

Bana rahat bir gülümseme veriyor. "Sorun değil. Acele etme." Çaresizlik içinde ceketinin kolunu kavriyorum.

"Özür dilerim."

Tek kelime etmeden elimi çekip alıyor. Neredeyse beni orada bırakıp gideceğinden korkuyorum, ama sonra elimi sıkıyor ve kolunu bana dolayarak beni kendisine doğru tutuyor. "Bir de bu şekilde deneyelim, olur mu?" diye mırıldanıyor kulağıma.

Sanırım cilalı ayak tırnaklarımda bile tüylerim diken diken oldu. Ona minnetle gülümsüyorum ve şehir kulübüne doğru ilerlerken bana destek olmasına izin veriyorum.

Prestijli kulüp bu akşamki Alzheimer's Search for the Cure etkinliği için tamamen rezerve edilmişti. Her yaştan güzel kadınlar, en iyi tasarımcıların moda podyumlarına ait elbiselerle cilalı zeminlerde zarifçe hareket ediyor. Ayrıca yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde hiç sorun yaşamıyor gibi görünüyorlar.

Keşke aynısını kendim için de söyleyebilseydim. Bu bir felaket olacak. Podyumun üzerinden düşerek Gümüş Kalpler'i utandıracağım, bunu biliyorum.

Damien kolunu bana doluyor. "Bu işte birlikteyiz," diye beni temin ediyor. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Kalbim çift zamanlı atıyor ama korkudan değil. En azından düşme korkusundan değil. Tamam, yüksek topukların üzerinde düşme korkusundan değil. Endişelenmem gereken farklı bir düşme türü var. "Tamam," diye fısıldadım.

Bana gülümsüyor ve odanın içinde dolaşmama yardım ediyor. Resepsiyon tüm hızıyla devam ediyor. İnsanların çoğu belirli alanlarda toplanmış gibi görünüyor, barın yakınında ya da masa denizinin etrafında kümelenmiş. Diğerleri ise yerlerine oturmuş, akşamın başlamasını bekliyorlar. Damien'ın varlığı küçük bir kalabalığı kendine çekiyor ve o tanıdığı insanlara el sallayıp tokalaşırken ben de onun yanında olmaktan mutluluk duyuyorum. Onu gördüklerinde biraz ürkmüş görünüyorlar ve bunun sebebinin sürekli gülümsemesi olduğuna karar veriyorum. Bu onun her zamanki doğası değil.

Eski paralı bir ailenin ışıltılı reisi yakasını okşayınca şüphelerim doğrulandı. "Tanrım,

Bay Langley, sizi hiç bu kadar mutlu görmemiştim! Sizi bu kadar neşeli yapan bu küçük mücevher mi?"

Damien'in gülümsemesi duraksıyor ama ben ikimize de yetecek kadar geniş sırtıyorum. "Damien bu akşam çok iyiydi. Organizasyonuma çok yardımcı oluyor. Umarım Gümüş Kalpler hakkındaki konuşmam için kalırsınız."

"Gümüş Kalpler mi? Oh, evet! Gazetede Damien'in orada gönüllü olduğunu gördüm. Sen Willow Harper olmalısın." Biraz eğilip görünüşümü inceledi. "Tanrım, çok güzel temizleniyorsun. Basına karşı da çok iyisin. Bunun aksine." Gülüyor ve tekrar yakasına vuruyor. "Organizasyonunuz hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum. Gerçekten değerli bir amaca benziyor."

"Teşekkür ederim. Umarım hayal kırıklığına uğratmam." Ben de gülümsedim. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve onu dürtüyorum.

Damien bana baktığında daha içten bir gülümsemeye dönüşen gergin bir gülümsemeyi geri kazanıyor. "Teşekkür ederim, Bayan Hollingsworth. Bu akşam seninle konuşmak çok güzeldi. Biz-"

"Dans etmelisin," diyor otoriter bir sesle, kulaklarından damlayan mücevherler başını sallayınca birbirine çarpıyor. "Böyle bir etkinliğe güzel bir kızı getirip de onunla dans etmemek olmaz. Bu doğru olmaz."

Damien şaşkın bir kahkaha attı. "Pekâlâ, Bayan Hollingsworth. Madem ısrar ediyorsunuz."

"Israr ediyorum." Bastonunu yere vurur ve dans pistini işaret eder. "Pekala, başlayın."

"Peki, hanımefendi." Beni dans pistine doğru yönlendiriyor.

Bu topuklularla blenderdaki bir kurbağa gibi çırpınacağımdan eminim ama Damien beni kendine yakın tutuyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve ayakkabılarımın doğru hareketleri yapmasına odaklanmayı bırakıp gerçekten gözlerinin içine baktığımda, gözlerinin yine için için yandığını fark ediyorum.

"Bunu sevdim," diyor, derin sesi kısık bir törpü gibi. "Kollarımda... iyi hissediyorsun."

Nasıl olup da hemen konuşamaz hale gelmediğimden emin değilim. "Ben de öyle düşünüyorum. "Sen. Kolların. Ben de onların içinde." Yüzüm kızarıyor, dans pistinin açılıp beni yutmasını diliyorum. "Evet. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Sırıttıyor. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum."

Başka bir şey söylemeden dans ediyoruz. Beni daireler çizerek döndürmüyor ama olduğumdan çok daha zarif gösteriyor. Damien'in ayakları beni dans pistinin bir ucundan diğerine götürürken kolaylıkla ilerliyor. Bu benim ortaokulda ya da lisede spor ayakkabılarım ve kot eteğimle yaptığım dans değil. Bu, filmlerde yaptıkları türden bir dans, benim gibi bir kızın uzun zamandır sadece kurgu olduğunu kabul ettiği türden. Ama burada, şu anda, Damien'in ne kadar gerçek olduğunun farkındayım.

Ve şu anda, o tamamen benim.

Kendini fazla kaptırma, Willow. Buraya yapmak için geldiğin şeyi yaptıktan sonra ona olan duygularınla uğraşabilirsin. Gümüş Kalpler için farkındalık yaratın ve bu zengin insanlardan bazılarının organizasyon için büyük çekler yazmasını sağlayın.

"Bir yere gitmişsin," diyor Damien, üçüncü

Arka arkaya şarkılar çalıyor. Dans pistinden ayrılmaya hiç niyeti yok gibi görünüyor ve ben bunu çok fazla anlamamaya çalışıyorum. "Bu gece fazla düşünme Willow. Konuşman harika olacak."

"Evet. Benim konuşmam." Küçük bir gülümsemeyi zorluyorum. "Nereden biliyorsun?"

Birlikte yavaş bir daire çizerken omuzlarını hafifçe silkiyor. Etrafımdaki kalabalığın yüzleri bulanıklaşıyor, avizelerin ve mumların puslu ışıklarıyla karışıyor. Burada sonsuza kadar kaybolabilirim.

"Odaklandığında gözlerinde o bakış oluyor," diyor. "Güven bana. Bu iş sende. Endişelenecek bir şey yok."

Elbette var. Ama benim asıl endişem konuşma değil. Bu an sonunda sona eriyor. Onun dokunuşunu arzuluyorum ve

ve her saniye acı verici bir şekilde geçip gidiyor. Onun kollarında kendimi buraya aitmişim ve o da beni burada istiyormuş gibi hissetmem, tanıştığımızdan beri içimde kaynayan bir şeyin kilidini açıyor. Birlikte biraz daha zaman geçirirsek, alev alacağını biliyorum.

Ama bize daha fazla zaman lüksü verilmedi.

Yüzünde hoş bir ifade olan gümüş saçlı bir adam Damien'ın omzuna vuruyor. "Rahatsız ettiğim için zgnm ama vakti geldi Bayan Harper."

"Vakit mi?" Gözlerimi kırpıştırarak hayallerimden sıyrıldığımı söylüyorum.

Adam sırtıyor. "Konuşmanız için. Tüm konuşmacıların açılış anonsları ve konuşmaları için sahnede bize katılmalarını istiyoruz."

Yutkunuyorum ve Damien'la göz göze gelmeyi zar zor başarıyorum. "Sanırım buraya kadarmış."

"Seni oraya götüreceğim," diyor. "Merak etme. Sen halledersin."

Balo salonunun önüne doğru ilerlerken, kolunu hafifçe belime doluyor ve sahneye giden birkaç kısa basamakta bana eşlik ediyor.

O kalabalığa geri döndüğünde, sahnede diğer konuşmacıların yanında bir koltuk buluyorum. Çok kalabalık değiliz, sadece  kişiyiz, aralarında gecenin ev sahibi olduğu belli olan gümüş saçlı adam da var. Podyumdaki yerini alarak herkese galaya hoş geldiniz diyor ve geldikleri için teşekkür ediyor, ardından genel temizlik işlerine geçerek yemek ve içeceklerin yanı sıra konuk konuşmacılar da dahil olmak üzere gecenin etkinliklerinin nasıl gerçekleşeceğini anlatıyor. Doğal olarak ben en sondayım, bu da bana avularım giderek terlerken ellerimi kuağımda oynatmak için bolca zaman veriyor.

Adım kulaklarımda yankılanıyor ve az önce kürsüye davet edildiğimi fark ediyorum. Kalbim kulaklarımda ınılıyor, her davul bu işin iyi gitmesinin önemini hatırlatıyor. şansım yaver giderse, topuklu ayakkabılarımla kürsüye çıkacağım ve asla duraksamayacağım.

Boğazımı temizliyorum ve kalabalığa bakıyorum. "İyi akşamlar, bayanlar ve baylar..."

Kelimeler dilimde kuruyor. Özenle hazırladığım sözlerimi kafamın içinde duyabiliyorum. Yüzlerce kez üzerinden geçtim, her kelimesini ezberledim. Ama şimdi söyleyemiyorum.

Orada öylece duruyorum, garip sessizliğin etrafımda uzandığını hissediyorum.

İyi giyimli önemli insanlar denizindeki bir hareket gözüme çarpıyor. Dikkatim oraya yöneliyor ve Damien'ın ayağa kalktığını görüyorum. Gürleyen nabzım aniden yavaşlıyor ve kocaman odanın öbür ucundan bana bakarken görüşüm ona kayıyor.

BÖLÜM 12

WILLOW

D Amien bana cesaretlendirici bir baş sallama ve rahat bir gülümseme veriyor ama artık gergin değilim. Belki birazcık.

Ama bundan da öte, birdenbire hazırladığım konuşmanın aslında söylemek istediğim şey olmadığını fark ettim. Havasız ve genel. Bu zengin insanların şu ya da bu kuruluş için para isterken her zaman duydukları türden bir şey.

Kürsünün kenarlarını sıkıyorum, sonra bir adım geri çekiliyorum.

Damien'in gözleri açılıyor ve diğer katılımcıların üzerinden atlayıp beni yakalamaya hazırlandığını anlayabiliyorum. Ona ihtiyacım olmayacağını umuyorum ama destek için minnettarım.

Kendimi sabitlemek için bir elimi kürsünün üzerinde tutarak yavaşça kürsünün önüne çıkıyorum. Balo salonu sessizliğe gömülmüş, herkes sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

"Özür dilerim," diyorum geniş bir gülümsemeyle. "Topuklu ayakkabılar pek bana göre değil."

Kalabalıktan alçak sesle bir kıkırdama yükseliyor ve Damien bunu yanıma gelip bana destek olmak için bir işaret olarak alıyor - kalabalığın içinde bir kedi gibi hareket ediyor, tüm zarafeti ve amacı ile merdivenleri ikişer ikişer çıkıp sahnede bana katılıyor ve beni yanına alıyor.

Kendini toparla kızım.

"Teşekkürler," diyorum ona. Sonra sesimi yükselterek Alzheimer's Search for the Cure yardım etkinliğinin bağışçılarına bakıyorum. "Bugün, oksijen kullanan ve eve bağlı bir kadınla oturdum çünkü sigortası onun için henüz taşınabilir bir oksijen konsantratörü onaylamadı. Aylardır bekliyor. Sadece üç blok ötede sevdiği adam da benzer bir durumda yaşıyor. Her gün yanından geçerken ona selam söylememi istiyor. Ve her gün evine gittiğimde, FaceTime üzerinden birlikte Family Feud izleyebilmek için arıyor. İkisine de yeterince oksijen tüpü vermeyi çok istiyorum, böylece birlikte oturup el ele tutuşabilecekleri bir parka kadar uzanabilir. Ama bunu yapamam çünkü aynı zamanda toplumdaki bakıcılar için bir mola olarak düzenlediğimiz yaşlı demans günü programı için yeni bingo kartlarına ihtiyacım var. Ve tüm öğünlerimizi karşılayacak kadar patates püresi olduğundan emin olmam gerekiyor."

Devam ederken içimde tutku yükseliyor. "Geçen gün müşterilerimden birini sokakta dolaşırken buldum çünkü evde sadece o ve karısı vardı ve karısı ona öğle yemeği hazırlıyordu. Evde bakım için para yok. Oturduğunuz yerden bunu hayal etmenin zor olduğunu biliyorum." Paralı kalabalıktan yumuşak mırıltılar yükseldi. "Eyaletimizde bu insanların açıkta kalmasını engelleyecek kaynakların, programların ya da bir tür stopgap'lerin olmadığını hayal etmenin zor olduğunu biliyorum. Ama yok. Her gün işe, insanların evlerinde mümkün olduğunca uzun süre kalmalarına ve bağımsızlıklarını olabildiğince korumalarına yardımcı olmak amacıyla gidiyorum. Yaşlanmak her zaman kolay bir süreç değildir, ancak onurlu bir şekilde yapılabilir. Müşterilerim sosyal ilişkilerden temizlik hizmetlerine, market ve yemek dağıtımına kadar her şeye ihtiyaç duyuyor. Çoğunun geçinmeye yetecek kadar parası var, ancak yine de devlet programlarına hak kazanmak için çok fazla olduğu düşünülüyor. Ve evlerinden ayrılmak istemiyorlar. Kim yaşlandığı ve saçları ağardığı için evini terk etmek ister ki? Neden toplumumuz onları buna zorlasın ki? Bu doğru ya da adil değil ve Silver Hearts her gün bu konuda bir şeyler yapmaya çalışıyor. Bunlar

altın yıllarını tanıdık bir ortamda geçirmeyi en az bu odadaki herkes kadar hak eden insanlardır. Onlar sadece yardıma ihtiyacı olan iyi, sağlam insanlar. Biz onlara yardım ediyoruz. Gümüş Kalpler budur ve biz de bunu yapıyoruz."

Organizatör ihtiyatlı bir şekilde saatine dokunuyor ve ben irkiliyorum. "Üzgünüm, sanırım zamanımı aştım. Eminim Alzheimer'a çare bulmanın çok değerli bir amaç olduğunu düşündüğümü anlamışsınızdır. Umarım bu bağış kampanyası, bu gece size bahsettiğim insanlara ve onlar gibi sayısız insana yardım etme konusunda başarılı olur. Teşekkür ederim."

Bayan Hollingsworth alkışlamaya başladığında Damien beni kürsüden uzaklaştırmaya başladı. Onun alkışını daha fazlası izledi ve kısa süre içinde tüm salon beni uzun süre coşkuyla alkışladı.

"Duyun, duyun!" Bayan Hollingsworth gürültünün üzerine bağırır. Bastonuna yaslanarak ayağa kalkar ve balo salonu sessiz bir dikkat içine yerleşir. "Sanırım hastalıklara para saçmanın ne kadar kolay olduğunu unutuyoruz ama onlarla birlikte yaşayan insanları unutmaya meyilliyiz. Alzheimer's Search for the Cure organizasyonunun hep hoşuma giden yanı da bu olmuştur. Bir yaşlıyı evlat edinmenize izin veriyorlar. Umarım bu gece birçok yaşlı sponsorlarını bulur. Ama aynı zamanda Gümüş Kalpler ve Bay Langley'nin size yardım ettiği bağış kampanyası hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Aman Tanrım. Bağış kampanyasından hiç bahsetmemiştim! "Evet, o konuda..."

"Bir ay içinde gerçekleşecek," diyor Damien, usulca yerime geçerek. "O akşam bize katılmak isterseniz lütfen benimle ya da Gümüş Kalpler'le temasa geçmekten çekinmeyin."

Bayan Hollingsworth, "Kesinlikle gelirim," diye yanıtlıyor. Gülümsüyorum, sonra neredeyse mikrofon kablosuna takılıyorum.

Damien beni olabilecek en cesur şekilde yakalıyor. Sanki bilerek olmuş gibi, sanki dans sırasında beni daldırıyormuş gibi. Kalabalık biraz kıkırdıyor ve ben onun

Tepkilerine duyduğu öfke yüzünü gölgelemeye başladı. Yüksek sesle gülüyorum, bu da onu bana geri getiriyor.

"Gördüğünüz gibi sıkıcı bir akşam olmayacak!" Kalabalığa şaka yapıyorum.

"Öp onu!" diye sesleniyor biri arkadan.

Bu, salonun kahkahalara boğulmasına neden oluyor. "Milton, kabalık etme," diye tısladığını duyuyorum bir başkasının.

Başımı kaldırıp Damien'a bakıyorum. Bana bakıyor ve bakışlarındaki sıcaklıkta komik bir şey yok.

Sonra ağzı aşığı iniyor ve dudakları dudaklarımı yakalıyor. Dudaklarımız birleştiğı anda elektrikleniyor. Beni öpmesini hiç beklemiyordum ama şimdi öptüğüne göre durmasını istemiyorum.

Uzaktan kalabalığın güldüğünü ve alkışlamaya başladığını duyuyorum. Gümüş saçlı organizatör odadaki herkesle birlikte kıkırdayarak, "Evet, evet, hepsi iyi ve güzel ama sponsor bulmamız gereken bazı yaşlılar var," dedi. Ben yapmadım yaklaştığını bile fark etmedim.

Damien kısık bir hırıltıyla benden uzaklaşıyor ama elini belimden çekmiyor. Gecenin erken saatlerinde başımın döndüğünü sanıyordum ama o dengesiz his, sadece kısa öpüşmemizden sonra başımın dönme şekliyle yarışamaz. Ana alandan uzaklaşırken Damien bir kolunu bana doluyor.

"Nereye gidiyoruz?" Sahnenin merdivenlerinden inerken soruyorum.

"Sanırım burada yeterince görüldük," diyor huysuzca. Sallanan bileklerimin beni kalabalığın içinden geçirebileceğı kadar hızlı bir şekilde bana eşlik ediyor. Onun da benimki kadar talepkâr olduğunu hissedebiliyorum ama konuşmam, organizasyonumuz ve hayır kurumumuz ve kulaklarımı yakan utancımınla öpüşmemiz hakkında soru sormak isteyen konuklar tarafından bölünmeden önce fazla ilerleyemiyoruz.

Damien onların sorularını yumuşak bir şekilde yanıtlıyor ama ilişkimiz hakkındaki merakları geçiriyor. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa,"

en az on dakika rahatsız ettikten sonra, "gitmeliyiz" diyor.

"Ama akşam daha yeni başladı," diyor boğazı mücevherlere boğulmuş bir kadın.

"İkinize de bir içki ısmarlayayım," diye teklif ediyor kocası.

Damien bana biraz daha sıkı sarılıyor, sanki tüm bu zaman talepleri beni ondan uzaklaştırma tehdidiymiş gibi. Ona bakarken kendime engel olamıyorum. Balo salonunun romantik ışığı yüz hatlarını gölgede bırakıyor, çenesinin nefis keskin çizgisini ve orada titreşen kasları vurguluyor.

"Başka zaman," diyor Damien.

Beni binanın önüne götürüp valeden arabasını isterken insanlar hâlâ bizi çağırıyor.

"Kalmamamız gerektiğine emin misin?" Geldiğimiz yöne bakıyorum ama bizi almaya gelen kimse yok.

Araba yanaştığında Damien yolcu kapısının koluna uzanıyor, sonra duruyor. "Ne derler? Onları her zaman daha fazlasını ister halde bırak. Sen bunu yaptın. Ama şu anda seni paylaşmak istemiyorum."

ile a Gıcırta . Sürpriz, I bulmak kendim bastırılmış O bana yapışmış, dudakları benimkilerle kaynaşırken arabaya yaslandım. Eğer ilk öpücüğün harika olduğunu düşündüysem, bu seferki muhteşemdi. Damien Langley sert ve aç. Benim için. Sonunda geri çekildiğinde, sadece bir ya da iki santim. Kalbinin avuçlarımın altında attığını hissedebiliyorum. Esprili ve seksi bir şeyler söylemek istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Belki de ağzımın onunkinden alev alev yanıyor olmasından dolayıdır. Öpücük. Tek bildiğim ondan daha fazlasını istediğim.

"Atla," diye emrediyor bana. "Benim evime gidiyoruz."

Genelde kontrollü olan sesindeki çığ ihtiyacı duyarak gülümsüyorum. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

* * *

DAMIEN LANGLEY'İN 'YERİ' Versailles'ı bir tamirci evi gibi gösteriyor. Zarif şehir evi, "Senin bir yılda kazandığından daha fazla aylık emlak vergisi ödüyorum," diye bağırarak türden bir yer, ki bu korkutucu olmalı. Ama kapı arkamızdan kapandığı anda, mermer zeminli zengin giriş holünde kendimi ne kadar yersiz hissettiğime dair tüm düşünceler yok oluyor.

Beni oymalı tahtaya bastırıyor, sırtımdaki serinlik, eli elbisemin altından çıplak kalçama doğru kayarken tutuşan ani cehennemle tam bir tezat oluşturuyor.

Dudakları benimkileri saf, ilkel şehvetten başka bir şey olmayan bir öpücükle yutuyor. "Bütün gece o bacakların bana sarıldığını hayal ettim," diye homurdanıyor, sesi kulağıma karşı sert, öpücükleri boynumdan aşağıya doğru takip etmeden önce.

İçimde bir şeyler değişiyor - belki şampanyadan, belki de bana bakışından. Sadece şimdi değil, gözleri beni tatlı gibi yutarken, ama her birlikte olduğumuzda. Sanki gördüğü tek kadın benmişim gibi. İsteddiği tek kadın.

Beni kabaca kendine doğru çekiyor ve bir an için tereddüt ettiğini hissediyorum, elleri sanki gerçekten burada olduğuma, gerçekten onunla *bu kadar ilgilenene* inanamıyormuş gibi esniyor.

Ben de gerçekten burada olduğuma inanamıyorum. Ama ondan hoşlanıyor musun? Tanrım, daha fazla olamazdım. Üzücü gerçek şu ki, Damien'ı sadece sert, huysuz bir milyarder CEO olarak gördüğümde bile ondan hoşlanıyordum. Birlikte geçirdiğimiz kısa sürede onun yepyeni bir yönünü gördüm; düşünceli, şefkatli ve daha fazlasını öğrenmek için beni meraklandıran bir yönünü. Ama Damien'ın şu anda tanık olduğum tarafı bir keşif.

Seksi. Emredici. Günah kadar ateşli. Ve ben doyamıyorum.

İçimde kopan şey her neyse, şu anda, her zaman başkasının liderliğini takip eden iyi kız olmaktan aniden yoruldum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpüyorum, uzaklaşırken alt dudaklarına yumuşak bir ısırık veriyorum. O tepki vermeden önce

bizi döndürdü, böylece sırtı kapıya dönük olan o oldu.

Yüzündeki şaşkınlık paha biçilemez - gözleri kocaman, dudakları ayırık. Belli ki Damien Langley kontrolü teslim etmeye alışık değil. Bu düşünce içimde bir heyecan yaratıyor.

"Nesin sen-" diye başlıyor ama onu yine ağzımla susturuyorum, ellerim gömleğinin düğmeleriyle uğraşırken bedenimi onunkine bastırıyorum.

"Hayal gücü olan tek kişi sen değilsin," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, bu vahşi yanımı şımartarak. Onunla tanışana kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir y a n ı m . Ellerimi yarı açık gömleğinin içine kaydırıyorum, sonunda geçen hafta hayal ettiğim kaslara dokunuyorum. Tanrım, ne kadar da sıkı; pürüzsüz teni sert kas ve güç düzlemleri üzerinde.

Parmaklarım kemerine doğru inerken nefesi kesiliyor. "Willow..."

"Sorun mu var?" "Sorun mu var?" diye soruyorum, boğucu bir bakış olduğunu umduğum bir ifadeyle başımı kaldırıyorum ama kanaryayı kapam kedi gibi sırtıttığımdan eminim.

"Hayır," diyor, sesi gergin. "Hiç sorun değil."

Tırnaklarımı göğsünde hafifçe gezdirirken çıkardığı küçük seslerin tadını çıkararak keşiflerime devam ediyorum. Kemerine ulaştığımda, parmaklarım istediğim kadar sabit olmasa da tereddüt etmeden açıyorum.

Elim pantolonunun içinden sert uzunluğuna değdiğinde inliyor. "Sikeyim. Beni öldürüyorsun."

"Amaç da bu zaten," diyorum her zamanki kuru tonunu taklit ederek, bu da bana nefessiz bir kahkaha kazandırıyor ve onu kumaşın üzerinden kavradığımda bir iniltiye dönüşüyor. Sert boyu avuçlarımın ve parmaklarımın arasında çelikten bir sütun gibi hissediliyor. Onu içime almak için duyduğum açlıkla savaşıyor biraz inliyorum. Şimdi olduğu gibi.

Şimdiye kadar son derece ölçülü davranan elleri birden harekete geçiyor. Uyluklarımdan yukarı kayıyorlar,

Elbisemi kalçalarımın sıyırıyor. "Sana dokunmam gerek," diyor, sesi sert.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Ellerinden birini bacaklarımın arasına götürüyorum, zaten onun için ıslanmış durumdayım.

Parmakları külotumun üzerinden beni bulduğunda neredeyse hırlamaya benzer bir ses çıkarıyor. "Tanrım, Willow."

Beni okşuyor, dokunuşunu klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve a çaresiz İnlemek gelen benim Ağız. Hayır. Artık külotumun üzerinden beni okşamakla yetinmiyor, elini içeri sokuyor. Parmak uçları kıvrımlarıma giriyor ve amımla oynarken nefesi düzensiz ve sığılaşıyor. Karnımda bir basınç oluşuyor, her ustaca vuruşta daha da sıkılaştan bir gerilim. Parmaklarını eklediğinde, dokunuşu amımda daireler çizerken onları içimde kıvrıyor. klitoris, ben paramparça.

Umarım çalışanlarını bu gece için evlerine göndermiştir. Orgazmım dalgalar halinde üzerime çökerken çığlığım kavernöz fuayede yankılanıyor, bacaklarım o kadar kötü titriyor ki kalçamdaki sabitleyici eli olmasa yere yığılabildim.

Kendimi sabitlemek için omuzlarını tutuyorum ama yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde sallanıyorum. Hareket ederken kazayla yakındaki bir masanın üzerinde duran küçük bir kristal heykelciği yere düşürüyorum.

İkimiz de donup kalıyoruz, sonra birbirimize bakıyoruz. "Bu değerli miydi?" Mahcup bir şekilde fısıldıyorum.

O da yere düşen heykele bakıyor. "Muhtemelen."

"Çok üzgünüm-"

"Umurumda değil," diye sözümü kesip tekrar ağzıma yapışıyor. "Sana dokunmaya devam etmek için tüm sanat koleksiyonumu feda edebilirim."

Beni şimdi daha derin öperken eli keşiflerine devam ediyor. Parmakları merkezimdaki hassas sinir demetini bulduğunda, ağzına karşı nefes alıyorum. Parmaklarından biri içime kayıyor, sonra bir diğeri ve kalçalarım istemsizce kıpırdıyor.

"Seni görmem gerek," diye fısıldıyor kulağıma. "Her şeyini."

Ben cevap veremeden beni geriye doğru götürüyor, ağzı benimkinden hiç ayrılmıyor. Fuayenin ortasındaki pelüş bir sedir gibi görünen yere doğru gidiyoruz. Bacaklarım sedirin kenarına çarpıyor ve öpüşmemize ara verip elbisemi başımın üzerinden çekiştiriyor.

Birdenbire mermer girişinde sadece külotum ve topuklu ayakkabılarımla duruyorum, paha biçilmez bir yağlı boya tablo duvardan bana bakıyor. Kendimi savunmasız hissetmeliyim ama Damien'ın bana bakışı -sanki başyapıt benmişim gibi- kendimi güçlü hissetmeme neden oluyor.

"Çok güzelsin," diyor, sesi saygılı. "Sen de öylesin." Gömleğinin düğmelerini açmayı bitiriyorum ve omuzlarından indirdi. "Ama üzerinde hâlâ çok fazla kıyafet var."

Sırıttıyor ve durumu hızla düzeltiyor, pantolonunu ve boxer külotunu tek bir etkili hareketle çıkarıyor. Ve... vay canına. Damien Langley'nin çıplak hali görülmeye değer. Yağsız kasları ve mükemmel orantılarıyla bir tür Yunan heykelinin canlanmış hali gibi.

Bakıyor olmalıyım, çünkü bir kaşını kaldırdı. "Gördüklerini beğendin mi?"

"Oh, evet." Başka bir öpücük için onu kendime çekiyorum, çıplak tenimiz ilk kez birbirine değdiğinde nefesim kesiliyor. Onun karnıma karşı sert ve sıcak hissi, içimde yeni bir arzu dalgası gönderiyor.

"Bekle," diye nefes nefese kalıyorum, birden önemli bir şey hatırlıyorum. "Sen... Yani, sen...?"

Duraklıyor, anladığı için ifadesi netleşiyor. "Korunma. Doğru. Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Evet, ama..."

"Düzenli olarak test yaptırıyorum," diye beni temin ediyor. "Ve bu..." Bir an için neredeyse utangaç görünüyor. "Aslında uzun zaman oldu."

"Ben de," diye itiraf ediyorum, itirafı karşısında şaşırarak. "Ben de temizim."

"Güzel." Gülümsemesi tekrar ısınıyor. "Çünkü aramızda hiçbir şey istemiyorum."

"Bunları bile mi?" Başparmağımı külotumun içine sokarak soruyorum.

Cevabı, onları bacaklarımdan aşağı kaydırmama yardım etmek oluyor ve beni topuklu ayakkabılarımdan başka bir şeyle bırakmıyor. Kendimi mahcup hissetmek için zamanım yok çünkü elleri hemen tekrar üzerimde, gözleri açıkta kalan tenimin her santimini içiyor.

Tek bir akıcı hareketle, sırtım kapının yanındaki duvarla buluşana kadar beni geriye doğru yönlendiriyor. Isınmış tenime değen serin yüzey nefesimi kesiyor, ön tarafıma bastırırken vücudunun sıcaklığıyla lezzetli bir kontrast yaratıyor.

"İstediğin bu mu?" diye soruyor, nefesi boynumda sıcak.

"Evet," diye fısıldıyorum, onu daha da yakınlaştırmak için bir bacağımı kalçasına doluyorum. "Lütfen, Damien."

Kendini girişime yerleştiriyor, bir elini başımın yanındaki duvara dayıyor, diğeri bacağımı yerinde tutmak için kalçamı kavıyor. İkimizin de nefesini kesen uzun, yavaş bir hamleyle içime girerken gözlerimiz kilitleniyor. "Siktir," o nefes alır, onun soğukkanlılık tamamen şimdi paramparça. "Harika hissediyorsun. Çok sıkı."

Bir an için kıpırdamıyor, dolgunluğa alışmam için bana zaman tanıyor. Sonra ona karşı sabırsızca sallanıyorum ve tutunmaya çalıştığı kısıtlama ne olursa olsun kopuyor. Tekrar içeri girmeden önce neredeyse tamamen geri çekiliyor, cezalandırıcı bir hız ayarlıyor.

Beni duvara yapıştırırken ahşap kapı gıcırdıyor, kalçaları tam olarak doğru noktaya çarpan sabit bir ritimle hareket ediyor. Ona yapışırken tırnaklarım omuzlarına batıyor, diğeri bacağım da belindeki ilk bacağıma katılıyor. Ağırlığımı kolayca destekliyor, içime girerken elleri kalçalarımı kavıyor.

Açılarını hafifçe değiştirip daha derine vururken "Evet," diye nefes alıyorum. "Tam oraya."

Beni duvara daha sert bastırarak karşılık veriyor, hızını artırırken beni ona açık tutuyor. Her

İtiş gücü beni daha yükseğe itiyor, ön sevişmemizden bu kadar kısa süre sonra mümkün olduğunu düşünmediğim bir zirveye doğru ilerliyor.

"Her gün bunu düşündüm," diye itiraf ediyor kulağıma karşı, sesi sert bir fısıltı. "Senin içinde olmanın nasıl bir his olacağını. İyi olacağını biliyordum ama... kahretsin."

Ben onun tutucu bir pislik olduğunu düşünmekle meşgulken, onun benim hakkımda fanteziler kurduğu görüntüsü beni sınıra yaklaştırmaya yetiyor. "Damien," diye uyarıyorum, gerginliğin arttığını hissederek. "Kendimi tutamıyorum."

"Bırak," diye emrediyor, kendi kontrolü kaydıkça ritmi bozuluyor. "Benim için gel."

Sözleri, içimde hareket etmesinin lezzetli sürtünmesiyle birleştiğinde, beni uçurumun kenarına gönderiyor. Hayal edebileceğimden çok daha yoğun bir şekilde orgazm olurken haykırıyorum. Dakikalar sonra o da beni takip ediyor, bana karşı titrerken yüzünü boynuma gömüyor, kalçalarımı tutuşu neredeyse acı veriyor.

Birkaç uzun an boyunca bu şekilde kalıyoruz, duvarına karşı birbirimize dolanmış, zor nefes alıyoruz. Ağırılığı beni yerime mıhlıyor ama aldırmıyorum. Zaten bacaklarımın beni taşıyabileceğinden de pek emin değilim.

Sonunda başını kaldırdığında, ifadesinde beni kadınsı bir tatminle dolduran sersemlemiş bir nitelik var. Damien Langley, benim yüzümden dağılmış ve nefessiz kalmış.

"Evim hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor, ağzının kenarlarında bir gülümseme oynuyor.

Hâlâ içimde olduğunu, bacaklarımın hâlâ ona sarılı olduğunu, ikimizin de mermer fuayesinde nefes nefese ve çırılçıplak olduğumuzu çok iyi bildiğim halde bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum.

"Bu duvarı gerçekten seviyorum," diye cevap veriyorum, vurgulamak için hafifçe ona doğru kayıyorum. "Sağlam. Mükemmel destek."

Gülüştü beklenmedik ve gerçek, yüzünü tamamen değiştiriyor. Alnını benimkine bastırıyor, kesinlikle yetişkin aktivitelerimize rağmen aniden çocuksu görünüyor.

"Muhtemelen iyi bir ev sahibi olup size evin geri kalanını göstermeliyim," diyor ve bizi ayırmak için hiçbir hamle yapmıyor. "Yatak odamla başlayabiliriz."

Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum, kalbinin avuçlarımın altında hâlâ hızla çarptığını hissediyorum. "Yolu göster. Başka hangi yüzeyleri test edebileceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Sesimdeki meydan okuma gözlerini tekrar karartıyor ve uzun bir gece geçireceğimizi anlıyorum. Görünüşe göre Damien Langley'nin göz korkutucu dış görünüşü, bir kıza tüm engellemelerini nasıl unutturacağını bilen bir adamı gizliyor - külotlarıyla birlikte.

BÖLÜM 13

DAMIEN

S Meyveli bir şey burnumu gıdıklıyor. Gözlerimi yavaşça açıyorum, sabah güneşi panjurların arasından zar zor parlıyor. Karartma perdeleri alırdım ama asla fazla uyumak için bir nedenim olsun istemem. Ne de olsa uymam gereken bir programım var.

Gözlerimi ilk karşılayan şey, kızıl saçlardan oluşan bir bulut. Bulutun ortasında, sanki bir haleyle çevrelenmiş gibi duran Willow.

Tatlı, güzel, karmaşık, dağınık Willow.

Bütün gece seks yaptık. Şimdi onun çilek kokusu - yoksa şeftali mi? - havaya ve çarşaflarıma sinmiş durumda. Tüm vücudum onu bir tur daha uyandırmak istiyor, belki günün geri kalanında ve bu gece boyunca devam eder. Willow yatağımdayken tekrar tekrar böyle uyanmaya dayanabilirim.

Yatağımın yanında şarj olan telefonuma bakıyorum. Dün gece aşağı inip onu alacak kadar aklımın yerinde olması küçük bir mucize. Alarmım iki dakika sonra çalmak üzere ayarlanmıştı.

Willow'u uyandırmak istemediğim için alarmı kapattım. Yatakta doğrudum ve kalkmadan önce üzüntüyle saçlarına son bir kez yumuşak bir dokunuş yaptım. Önce spor salonuna, sonra da işe gitmeliyim. Bugün cumartesi ama bu benim rutinim ve bunu telafi etmek zorundayım.

Silver Hearts'a verdiğim onca zaman. Onun yerine yatakta onunla kalmak ne kadar cazip olursa olsun.

Kırk beş dakikalığına evimdeki spor salonuna gittim, sonra geri döndüğümde Willow'un hâlâ bir bebek gibi uyuduğunu gördüm. Az önce yaptığım cezalandırıcı antrenmandan sonra, düşünmem gereken son şey başka bir seks turu, ama bunu sikime söylemeyi dene. Artık Willow'un tadına baktığına göre, tek istediği daha fazlası. Dün gece onu eve getirmeden önce buna hazırlıklı olmalıydım ama artık düşünmek için çok geç. Kapıyı açtım ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayım.

Azgın ereksiyonuma ve yatağında uyuyan güzel günaha rağmen kendimi duşa girmeye zorluyorum.

Banyoya girdiğimde mermer zemin soğuktu ve kaşlarımı çatarak ısıtılmalı döşemenin ısınısını açtım. Sonra çok jetli, sıfır girişli duşa giriyorum. Sabunlanıp saçlarımı yıkarken Willow'u düşünüyorum. Tüm bu Gümüş Kalpler olayı benim ve dolayısıyla şirketin imajını güçlendirmek içindi. Benden o kadar farklı bir kadın olan Genel Müdürle romantik bir ilişkiye girmemem gerekiyordu ki, gece ve gündüz gibi olabilirdik.

Sorun olmazdı elbette. Kadın sıvı güneş ışığı gibi.

Başımı sallıyorum. Dün gece inanılmaz olsa da, içten içe tekrarının olamayacağını biliyorum. İşlerin karışmasını istemiyorum. Halihazırda olduğundan daha fazla karışmasını değil yani. Beni etkilemesine izin verdim, bunu çok az kişi yaptı. Ve hiçbirisi onun yaptığı gibi değil. Basit gerçek şu ki, ondan hoşlanıyorum. Onun etrafında olmayı seviyorum. Hatta onun yanındayken kendimi bile seviyorum ve bu başlı başına yabancı bir durum.

Hayır, bunu Willow'la bir daha yapmayacağım. Dün geceye hata demeye dilim varmıyor ama yine de kesinlikle, kesinlikle, bir daha olamaz.

Kararımdan emin bir şekilde banyodan normalde yaptığım gibi çıplak çıkmak yerine havluyla çıkıyorum. İstemiyorum

yanlış bir fikre kapılması için. Neyse ki h    uyanmamıştı.

Willow yavaşça başını çevirip bana baktığında kıyafetlerimi giyip bir  ift İtalyan mokaseninin içine giriyorum. Göz kapakları uykulu bir şekilde kalkarken bana uykulu bir g l msemi veriyor. "Merhaba."

"Merhaba." Yoğun bir programım olmasına rağmen ben de ona gülümseyerek, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"İyiyim. Kendimden geçtim." Kıyafetlerimi görünce g l msemi kaşlarının  atılmasına dönüşüyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Ofise gitmem gerekiyor. Bugün yapmam gereken çok iş var."

"Oh. Pekala." Bir an için gözlerinde hayal kırıklığı gördüğümü sanıyorum. Ama sonra bana güneşli bir g l msemi veriyor. "Benim de yapacak çok işim var."

Sertçe başımı sallıyorum ve Rolex'imi kontrol ediyorum. "Kahretsin. Geç kalıyorum."

Willow yorum yapmadan oturuyor. Çarşafı kollarının altına sıkıştırarak kendini benim görüş alanımdan gizlediğini fark ediyorum. Bu sabah kendini mahcup mu hissediyor? Tanrı biliyor ya, bunun için bir nedeni yok. Daha önce hiç bu kadar güzel bir vücut görmemiştim. Aksini iddia etme  abalarımına rağmen bir parçam şimdi onu tekrar görmek istiyor.

Gece bir ara kıyafetlerimizi almak için aşağı inmiş olmalı. Kırmızı elbisesi yatağın yanındaki sandalyenin üzerine düzgünce örtülmüştü, ayakkabıları da altında yerde duruyordu. K lotu da sandalyenin üzerindeydi ama dün gece hoyratça kullandığım için parçalanmış bir saten parçasından başka bir şey değildi.

"Onlar için  zg n m," diyorum, sandalyeye doğru belli belirsiz bir işaret yaparak. "Sizin için onları değiştirmekten mutluluk duyarım."

"Bunun için endişelenme." Sonra bana bakmadan uzun bacaklarını yatağın kenarından sallayarak ayağa kalkmaya başladı. Elbiseyi kaptı ve

Aceleyle elbiseyi giyiyor ve başının üzerine geçirdikten sonra incelemek için duraklıyor. "En azından elbise hâlâ tek parça."

Fermuarı çekmeye yardım etmek için yanına gidiyorum, fermuarı çekerken parmak uçlarım sırtının küçük kısmına değiyor. "Dün gece bunun içinde çok güzel görünüyordun, Willow. Şimdi de aynı şekilde güzel görünüyorsun."

Sonra yüzünü bana dönüyor, ela gözleri beni inceliyor. Gözlerinde bir soru var ama soracak cesareti yok gibi görünüyor. "Dün gece güzel vakit geçirdim. Gala için sahte eşim olduğun için teşekkürler."

Bildiğim kadarıyla bunda sahte bir şey yoktu, ama nedense yorumumu kendime saklıyorum. Onun yerine gülümsüyorum. "Benim için zevkti."

Cevap verene kadar on dakika geçmiş gibi oluyor. Cevap verdiğinde sesi çok parlak geliyor. "Tamam o zaman, işe gidebilmen için yolundan çekilmem gerekiyor sanırım."

Benden uzaklaşıyor ve ayaklarını yüksek topuklu sandaletlerinin içine kaydırıyor, ben yardım teklif edemeden aceleyle kayışlarını bağlıyor. Ayağa kalkarken ayak bilekleri sallanıyor ve bana doğru yuvarlanıyor. Onu sabitlemeye çalışıyorum, ama sonra diğer yöne doğru sallanıyor ve yere düşmesini engellemek için kollarımı aceleyle beline dolamak elimden gelen tek şey.

"Topukluları siktir et." Gevşek kucağımdan sıyrıldı ve kısa, sinirli bir iç geçirdi. "Yalınayak gideceğim."

Kendimi birinci sınıf bir pislik gibi hissederek ayakkabılarını ayağından çıkarmasını izliyorum. Bugün ona karşı nasıl davranacağımı ya da söyleyeceğim doğru şeyin ne olacağını bilmiyorum. Tek bildiğim, onu tanıdığım kısa süre içinde beni ne kadar etkilediğini düşündüğümde göğsümde hissettiğim yükselen panik. Dikkatimi dağıtmasına izin veremem, özellikle de Alfred Rothchild yönetim kuruluyla başıma bela olmuşken.

Garip bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Seni dairene bırakmamı ister misin?" Birdenbire eve nasıl gideceği konusunda endişelenerek soruyorum.

Başını çeviriyor ve ihtiyatla bana bakıyor. "Çok isterim. Ama bu seni işe geç bırakmaz mı?"

"Oh, bu sorun olmaz. Seni Heinrich'e bıraktırırım." Cebimden telefonumu çıkarıp şoförümün numarasını çeviriyorum.

Willow bana göz kırptı.

"O benim özel şoförüm."

"Biliyorum," diyor.

Telefonu Heinrich açıyor ve onunla konuşmak için yüzümü ondan çeviriyorum. "Heinrich. Arkadaşımı mümkün olan en kısa sürede evimden alıp dairesine götürmeni istiyorum. Burası biraz tekinsiz bir bölge ama güvenle binmesini sağlayacağına inanıyorum. Lütfen onu kapısına kadar götürün. Teşekkür ederim."

Willow'a dönüyorum. "Her şey hazır. Heinrich birazdan burada olur."

"Ne kadar düşüncelisin, Damien. Beni arabana aldığın için teşekkür ederim." Bana minnettarlıktan başka her şeyle bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ben tekinsiz bir bölgede yaşamıyorum. Binam birbirini gerçekten önemseyen ve saygı duyan çalışan insanlarla dolu."

Bu neden bana yöneltilmiş bir hakaret gibi hissettiriyor? "Sanırım sizi aşağıya kadar geçirmeliyim. Heinrich her an burada olabilir."

Gülümsemesi gergin. "Sanırım kendi çıkış yolumu bulabilirim."

Ona bir veda öpücüğü versem mi diye düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Beklentileri yönetmem gerekiyor. Onun yerine elimi uzatıyorum. "Bu keyifli akşam için teşekkür ederim."

Willow elimi tutmadan öylece bakıyor. "Artık gitmem gerekiyor."

Elimi tekrar yanıma bırakarak başımı sallıyorum. "Pekâlâ. Bir sonraki buluşmamızda görüşürüz o zaman."

"Elbette. Hoşça kal, Damien."

Kapıyı arkamdan kapattığım anda sinirlendim. Nedenini de bilmiyorum. Ne beklediğimden emin değilim. Bu sabah gerçekten garip olabilirdi. Onun yerine, her şey

Her şey düşünöldüğünde, sanırım oldukça iyi geçti. Willow programıma saygı gösterdi ve yapışkan olmadı. Sonuçta ikimiz de yetişkinler gibi davrandık.

Peki, neden peşinden merdivenlerden inip onu tüm gün boyunca yatağıma süröklemeğ istiyorum?

Çünkü kadın beynimi uyuşturdu da ondan.

Dün gecenin bir daha asla yaşanamayacağına kendimi ikna etmek için başka bir nedene ihtiyacım varsa, o da bu. Odak noktam işim olmalı, doğuştan gelen güneş ışığı benim dünyamda sadece sönökleşip kaybolacak olan bu sevimli - inanılmaz tatlı ve nazik olduğundan bahsetmiyorum bile - genç kadını yatağına atmak değil.

İş için giyinmeyi bitiriyorum, kol düğmesi çekmecemi açtığımda hizmetçimin eşyalarını yeniden düzenlediğini görünce küfrediyorum - yine. İstedığım çifti bulup takmam fazladan üç dakikamı alıyor. Çıkarken koridorda Eliza'nın yanından geçerken kaşlarını çatıyorum. Willow'un çıkışı, evdeki çalışanlarım bugün için geldiklerine göre, daha erken olamazdı. Yeterince ketumlar ama ben özel hayatımı kişisel tutmayı tercih ediyorum.

"Eliza," diye çıkışıyorum, huysuzluğum dışa vuruyor, "bilmem kaçınıcı kez söylüyorum, eşyalarını yeniden düzenlemeyi bırak."

SertleÇiyor ve aÇırı alınmıÇ ve kırlaÇmıÇ bir kaÇını kaldırıyor. "Onları doğru yere koyduğunda, düzenlemeyi bırakacağım."

İnledim. Bunun için zamanım yok. "Sonra konuşuruz."

O arkamdan anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken ben merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Şoförüm Heinrich'in ona nasıl katlandığı beni aşılıyor. Ben hayatta olduğumdan daha uzun süredir evliler. Eliza arada bir gülümseyerek onu şereflendiriyor ama sadece bazen. Yine de şoförüm Eliza bakmadığında onu izliyor ve gözlerindeki sevgiyi görebiliyorum.

Sevgiyi. Lanet olsun. Ben bu konuda ne bilirim ki?

Ofise giderken cumartesi sabahı trafiğı çok yoğun. Ya da benim deyimimle, Pazar öncesi trafiğı. Orada

Şehirde çok fazla insan var, herkes aynı anda bir yere gidiyor ve benim için yeterince hızlı değiller. Bazı günler, keşke bir canavar kamyonum olsaydı ve onları ezip geçebilseydim diyorum. Şu anki duygularımla, düşüncelerim hala Willow üzerinde çalkalanırken, arabalarını tekerleklerimin altında ezmeyi umursamazdım.

Langley Enterprises binasına vardığımda Alfred Rothchild ve Samuel Parsons'ı ofisimde buluyorum. Bu hiç de hoş bir keşif değil, özellikle de yapmam gereken onca iş düşünüldüğünde. Öfkem daha da artıyor. "Evet?" Homurdanmayı başarıyorum.

"Sana da günaydın Damien," diyor Alfred. Ona ters ters bakıyorum. "Ne istiyorsunuz?"

"İmajınızı kurtarma çabalarınızdan dolayı sizi tebrik etmek istedik." Alfred sırtıyor. "Dün gece Alzheimer's Search for the Cure hayır kurumunda birkaç fotoğrafınız çekildi. Silver Hearts'ın Genel Müdürünü öperken çekilmiş birkaç ilginç fotoğrafınız da var. Bravo."

Bununla övünme şeklini görünce gözlerim doldu. "Burada anlatmak istediğin bir şey mi var?"

Alfred ceketinin cebine uzanıp telefonunu çıkardı. "Aslında ben sadece bu hayır işine olan ani bağlılığınızı merak ediyordum." Ekranı bana doğru çevirmeden önce birkaç fotoğrafa göz attı.

Willow ve benim dün geceki kırmızı halıda çekilmiş bir fotoğrafımız. Onun ışıltılı gülümsemesi çerçeveyi aydınlatırken, ben kendi yüzümde zar zor tanıdığım bir ifadeyle ona bakıyorum. Bir şekilde daha yumuşak görünüyorum. Tanrım, mutlu görünüyorum.

"Yönetim kurulu senin ani fikir değişikliğinden etkilendi, Damien," diye devam ediyor Alfred, ses tonunda sahte bir samimiyet var. "Bu küçük toplum hizmeti gösterisine bu kadar yatırım yapacağını hiç düşünmemiştik."

Kulağa kendisi gibi iğrenç geliyor. Onu görmezden gelerek dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkarıyorum. "Hepsi bu kadarsa beyler, yapacak işlerim var."

Samuel Parsons boğazını temizliyor. İkisi arasında her zaman daha makul olanı o olmuştur, ki bu da pek bir şey ifade etmez. "Gümüş Kalpler ortaklığı çok iyi bir tanıtım sağladı, Damien. Yönetim kurulunun geri kalanı bu işin gidişatından çok memnun."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyerek bilgisayarımı açıyorum. "Söyle bakalım," diyor Alfred, sırtarak öne doğru eğilerek.

"Bu imaj rehabilitasyonu için ne kadar ileri gitmeye hazırsın? Dün geceki performansına bakılırsa, her şeyi göze almışsın gibi görünüyor."

Yavaşça ekranımdan başımı kaldırıyorum. "Tam olarak ne ima ediyorsun Alfred?"

Omuz silkiyor, masummuş gibi davranıyor. "Sadece çok *uygulamalı* bir yaklaşım bulmuş gibi görünüyorsun." Başka bir fotoğrafa geçiyor; bu fotoğrafta Willow'la beni barın yanında daha samimi bir anda yakalıyor; elim Willow'un sırtında, vücudu benimkine doğru eğilmiş.

Samuel, Alfred'in omzunun üzerinden fotoğrafa bakarken gülümseyerek, "Bayan Harper sizden oldukça etkilenmiş görünüyor," diye gözlemliyor. "Belki de bu planın bir parçasıydı?"

İma havada asılı kalıyor. Kan basıncımın yükseldiğini hissediyorum.

"Bayan Harper ile ilişkim profesyoneldir," diyorum dikkatlice, sesim tehlikeli bir seviyeye düşüyor. Bu sözleri söylerken bile, Willow'u dün gece altımda -ya da antredeki kapının önünde- çıplak olarak hayal etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Alfred kıkırdar. "Tabii ki öyle. Eminim bu yüzden bu sabah erken saatlerde dün geceki galada giydiği kırmızı elbiseyle sizin evinizden çıkarken görülmüştür." Kaşlarını çatıyor. "Kendinizi davaya çok adadınız, değil mi? Kendinizi işinize gerçekten... derinlemesine vermeye istekli olun."

sandalyemden yavaşça kalkarken öfke asit gibi içime işliyor. "Senin bir sonraki kelimelerini çok seçmen gerekiyor."

"Dikkatli ol Alfred."

"Hadi ama Damien," diyor ellerini açarak. "Burada hepimiz iş adamıyız. Elinizdeki her varlığı kullanmak sadece iyi bir stratejidir. İmaj sorununuzu nasıl çözdüğünüz yönetim kurulunun umurunda değil, yeter ki çözülsün." Gülümsemesi kurtlaşıyor. "Ve şu göğüslü kızıl saçlı mükemmel bir... varlık gibi görünüyor. Güzel küçük şey. Belki biraz saf ama eminim bu onu idare etmeyi kolaylaştırıyordur."

Görüşüm daralıyor, kırmızı bir pus kenarlardan içeri süzülüyor. Masanın etrafında iki adımda dönüyorum.

"Damien-" diye başlıyor Samuel, bir adım geri çekilerek.

Alfred yerinde duruyor, o sinir bozucu sırtışı hâlâ yüzünde asılı. "Onu birlikte oynamaya nasıl ikna ettiğinizi bilmek isterim. Onun gibi biri tarafından kullanılmakla ne elde edi-"

Yumruğum sıkılmış ve ben daha farkına varmadan hareket etmeye başlamıştı bile. Yüzüne bir saç teli uzaklığında kendimi durduruyorum, parmak eklemlerim bembeyaz, kolum devam etmemek için harcadığım çabayla titriyor.

"Sakın buna cüret etme," diye nefes alıyorum, sesim kendim tarafından bile zar zor duyuluyor. "Sakın onun hakkında böyle konuşmaya cüret etme."

Alfred'in gözleri hafifçe açılıyor, kendini beğenmiş ifadesi ilk kez bocalıyor. Bu tepkiyi beklemiyordu.

Dürüst olmak gerekirse ben de beklemiyordum.

"Bir daha asla Willow Harper hakkında konuşmayacaksın," diye devam ediyorum, yumruğumu indiriyorum ama geri çekilmiyorum. "Benim yanımda olmaz. Yönetim kurulu toplantılarında değil. Erkekler tuvaletinde olmaz. Onun adı dudaklarından geçmeyecek. Eğer geçerse, elinizde bir halkla ilişkiler sorunundan daha fazlası olacak. Yeterince açık olabildim mi?"

Ofisteki sessizlik sağır edici. Samuel halının içinde eriyebilecekmiş gibi görünüyor.

Alfred'in şaşkınlığı hızla hesaplamaya dönüşür. "Vay, vay," der usulca. "Bu beklenmedik bir şey. Bu kadını gerçekten önemsiyorsun."

Cevap vermiyorum. Konuşmak için kendime güvenmiyorum.

"Çıkın dışarı," diyorum sonunda, sesim ölümcül bir sessizlikte. "İkiniz de."

Samuel'e ikinci kez söylenmesine gerek yok, çoktan kapıya doğru ilerliyor. Alfred eşyalarını toplamak için acele etmiyor, belli ki anın tadını çıkarıyor. Kapıya ulaştığında duraksıyor. "Oh, ve Damien? Senin yerinde olsaydım, işle zevki karıştırmanın sonunun nadiren iyi bittiğini hatırlardım. Özellikle de iş kısmı pamuk ipliğine bağlıysa."

Kapı arkalarından tıkırdayarak kapanıyor ve ben kulaklarımda nabzımın atışları ve az önce elimi olabilecek en kötü şekilde gösterdiğimin farkına varmamla baş başa kalıyorum. Alfred artık tam olarak hangi düğmeye basacağını, tam olarak nerede savunmasız olduğumu biliyor.

Ve en korkutucu kısmı? O ana kadar Willow'a karşı ne kadar korumacı hissettiğimi fark etmemiştim.

Sandalyeme gömüldüm ve elimi yüzümde gezdirdim. Bu sabah kendimi, dün gece Willow'la aramızda yaşananların tekrarlanamayacağına ikna etmişim. Profesyonel mesafemi korumam gerektiğine. O, göze alamayacağım bir dikkat dağınıklığıydı.

Şimdi de onun onuru için yönetim kurulu üyelerini bir tür dengesiz şövalye gibi tehdit ediyorum.

Dizüstü bilgisayarımı tekrar açıp işe odaklanmaya çalışıyorum ama aklım sürekli Willow'un bu sabahki yüzüne gidiyor. Gittiğimi fark ettiğinde gözlerindeki hayal kırıklığı. Onu eve bırakması için Heinrich'i aradığımda gizlemeye çalıştığı incinmişlik.

Olayları kötü idare ettim. Çok kötü.

Ve şimdi Alfred Rothchild'e eline fırsat geçerse bana karşı kullanmaktan mutluluk duyacağı bir cephane verdim. İkimize karşı.

Telefonumu elime alıp Willow'un rehberine ilerledim. Telefonu tekrar yere koymadan önce başparmağım uzun bir süre isminin üzerinde gezindi.

Ne söyleyebilirim ki? Ona bir tek gecelik ilişki bu sabahmış gibi davrandığım için üzgün olduğumu mu? endişelendiğimi

Alfred Rothchild bana ulaşmak için onu kullanabilir mi? En iyi niyetime rağmen onu düşünmeden edemediğimi mi?

Hayır. Daha fazla karışıklıktan kaçınmak daha iyi. Benim olduğu kadar onun da iyiliği için.

Dizüstü bilgisayarına geri dönüyorum ve kendimi, insanların nadiren yaptığı şekilde bana her zaman anlamlı gelen hesap tablolarına ve finansal raporlara odaklanmaya zorluyorum. Ama çalışırken bile, şu anda Willow için yapabileceğim en iyi şeyin mesafemi korumak olduğu hissinden kurtulamıyorum.

BÖLÜM 14

WILLOW

"H "Sadece meşgulüm, hepsi bu," diyorum kendi kendime, dışarıda hastasını emziren Chelsea'nin yerine bakmaya devam ederken.

grip olan kocası. Yeni minibüsü tanıdık sokaklarda sürüyorum, dışarıda oturan Juana ve Roberto'ya gülümsüyorum, parçalanmakta olan eski çim sandalyelerde biraz güneşleniyorlar. Umarım ikisi de kırılmaz.

Bay Katz kapısından bana el sallıyor, oksijen hortumu gidebildiği yere kadar uzanmış.

Camı açıyorum. "Bayan Baumgartner'a 'merhaba' dediğinizi söyleyeceğim!"

"Teşekkür ederim!" diye cevap veriyor.

Gerçekte hissetmediğim bir gülümsemeyle, üç gün geçmesine rağmen Damien'ın hâlâ aramamasına değil, turlarıma odaklanmaya çalışıyorum. Ya da mesaj atmadı. Ya da e-posta atmadı.

Yani, gerçekten! Milyarder bir CEO ne kadar meşgul olabilir ki gala gecesi aramızda olanları yarım dakika bile ayırıp kabul edemiyor? Sonra, sabah olduğunda muhteşem gecemizle ilgili her şeyi unutmuş görünüyordu. Tanrı biliyor ya, beni evinden yeterince hızlı çıkaramadı.

Belki de seks ona göre o kadar da harika değildi. Kesinlikle iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu, ama belki de o orgazm maratonu sadece par for the course for

Damien Langley'nin cinsel iştahı. Belki de sadece bir süredir kaşınmayan bir kaşıntıyı kaşıyordu.

Yine de bu iletişimsizliğini mazur göstermezdi, özellikle de Gümüş Kalpler'e yardım etmesi gerektiği düşünöldüğönde.

"Ben de meşgulüm," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Bayan Steinburg'un evinde duruyorum ve yaşlı kadın, bir ray kadar ince ve yırtık pırtık bir ev ceketini giyerek kapıya geliyor. On bir çocuğu ve bakıcı çocuklarından hiçbirini onunla birlikte kapıya gelmeyince bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum. "Bayan Steinburg?" Endişeyle sordum.

"Kevin yine hastanede," diyor üzüntüyle.

"Olamaz." Kocasının yıllar önce onu terk etmesine neden olan ikinci büyük biyolojik oğlu Kevin Down Sendromlu ve hayatı boyunca annesinin bakımına ihtiyaç duymuş. Ne yazık ki, Down Sendromlu birinin özellikle duyarlı olduğu hemen hemen her hastalığa Kevin da bir zamanlar yakalanmış. Çoğu zaman neşeli bir adamdır ve Bayan Steinburg'un bir büyük kızı, iki evlatlık çocuğu ve yedi üvey çocuğu ona bayılır.

"Bu kez sigorta, kalp rahatsızlığı için başka bir ameliyatı karşılamayacağını söylüyor. Doktorlar bana prosedürün çok riskli olduğunu ve yapmaları gereken şeyin deneysel olduğunu söylüyorlar. Willow, ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor Bayan Steinburg.

Derin bir nefes alıyorum. "İşlemin ne kadara mal olacağını gösteren belgeleri Abby'ye getirmeni istiyorum. Genelde altmış beş yaşın altındaki yetişkinlere hizmet vermediğimizi biliyorsun ama umarım Kevin için bir istisna yapabiliriz. Abby bağış bulma ve yazma konusunda çok iyidir."

Bayan Steinburg ellerimi tutuyor. "Tanrı seni korusun, Willow.

Tanrı seni korusun."

En küçük evlatlık çocuğu Kiko aniden kapıya doğru hızla geliyor. "Dum-Dum?" diye soruyor, bana şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en inandırıcı gülümsemesini vererek.

Ben de gülüyorum. "Abby'nin sana verdiği çilekli Dum-Dum'ı sevdin, değil mi?"

Dört yaşındaki çocuk başını sallıyor.

Parmağımı dudaklarıma götürüp cebimden bir lolipop çıkarıyorum. "Bunun nereden geldiğini diğerlerine söyleme."

Kiko sırtıyor, sonra da "Dum-Dums!" diye bağırarak evin içine doğru koşmaya başlıyor.

Çok geçmeden altı çocuğun kafası kapıdan totem direği gibi üst üste çıkıyor ve "Dum- Dum!" diye bağırıyor.

Gülüyorum. "Tamam, tamam. Ama daha fazlasını almak için minibüse geri dönmeliyim."

Araca vardığımda telefonumda hâlâ hiç mesaj olmadığını görüyorum. Kalbim biraz kırılıyor.

Kendimi silkeliyorum. Hayır, telefonlarının başında oturup iç geçirerek aranmayı bekleyen kadınlardan biri olmayacağım. Telefonu kararlı bir şekilde ekrana doğru çeviriyorum, sadece çaldığını duymak için. Kimliğe bile bakmadım. Bu o olmalı.

"Alo?" Parlak bir sesle söylüyorum.

"Willow, ben Abby. Ofisteki tuvalet az önce bozuldu," diye umutsuzca cevap veriyor asistanım.

Tuvalet mi? İnliyorum. O şey neredeyse iki yıldır pamuk ipliğine bağlıydı. Görünüşe göre o gün geldi. "Ne demek 'bozuldu'? Ne yapıyor bu?"

"Her yere su döküyor!" diye feryat ediyor. İçimi çektim. "Tamam, su vanasını kapat."

"Denedim! Elimde kaldı ve şimdi oradan su fişkirtiyor!"

Ah, tam da şu anda ihtiyacım olmayan şey. "Pekâlâ. Tesisatçı çağır. Bütçede fazladan para bulmamız gerekecek-"

"Çoktan aradım. Çarşambaya kadar gelemeler. Herkesi denedim!" diye bağırıyor. Arka planda suyun sesini duyabiliyorum ve Abby'nin muhtemelen ayak bileğine kadar pisliğin içinde durup suyu durdurmaya çalıştığını biliyorum. Ne mükemmel bir

Aklımı birkaç saatliğine Damien'dan uzak tutmak için iğrenç bir felaket.

"Pekâlâ. Panik yapma," diyorum sakince, şu anda panik yapıyor olmama rağmen. "Um, sadece su pisliğini kontrol altına almaya çalış. Belki altına bir kova falan koyarsın. Birkaç havlu koy. Birazdan döneceğim ve birlikte bir çözüm bulabiliriz."

"Tamam." Hâlâ çaresiz görünüyor. "Uzun sürmesin!"

"Kalmayacağım. Sadece Bayan Baumgartner kaldı. Steinburg çocukları da lolipop istiyor. Küçük canavarlar yaratmışsın!"

Abby gülmeyi başarıyor ve ben her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

"Yakında görüşürüz," diye söz veriyorum. Hızlıca altı tane daha Dum-Dum toplayıp Bayan Steinburg'un kapısına geri dönüyorum. "Buyurun," diyorum çocuklara, onlar da sevimli küçük piranalar gibi ellerimden kapıyorlar.

"Bayan Willow'a ne diyorsunuz?" Bayan Steinburg onları sert bir şekilde yönlendiriyor.

"Teşekkür ederim!" diyorlar hep bir ağızdan, sonra da koşarak eve geri dönüyorlar.

"Kevin için bir şeyler ayarlayacağım," diye söz veriyorum. "Ama şu anda gitmem gerekiyor. Sanırım ofisteki tuvaletimiz patlamış olabilir."

Bayan Steinburg'un gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Tesisatçınız var mı?"

"Maalesef yok. Çarşambaya kadar hepsi meşgul." İçimi çektim. O anda Damien'ı aramayı düşünüyorum, sonra bu fıkirden vazgeçiyorum. Her sorun olduğunda ona koşamam. Sadece bu da değil, onu görmek için bir bahane ürettiğimi düşünebilir.

Ulaşmak isteseydi, ulaşırdı. Eğer seks benim için olduğu kadar onun için de iyi olsaydı, muhtemelen bana bir şekilde güven vermek için bir mesaj gönderirdi ya da beni paketleyip şoförü aracılığıyla eve gönderdiği ve kendisi götürmediği için üzgün olduğunu söylerdi. Gerçek şu ki

Bunlardan herhangi birini yaptım. Geçen her saat daha da acı veriyor ve soğuk, sert gerçekle çınlıyor.

O gece onun için bir Şey ifade etmiyordu.

Bu yüzden ondan yardım istemeye gidemem. Gümüş Kalpler ondan önce de iyi çalıŐıyordu, o gittikten sonra da iyi çalışacak.

Onun gittiği fikri kalbime bir sızı gönderiyor. Ama bunu bir kenara itiyorum ve gülümsüyorum. Ben iyiyim. Her Şey yolunda.

Ve eğer Damien bana fırça atıyorsa, bu da iyi olacak. Tıpkı Gümüş Kalpler gibi, ben de hayatta kaldım.

Daha da kötüsü. Ve ben her zaman iyiydim.

"Hımm. Bu yeterince iyi değil," diyor Bayan Steinburg ve beni gerçekliğe geri çekiyor. Başını çevirip omzunun üzerinden en büyük çocuğuna seslendi. "Charlotte!"

Bayan Steinburg'un tkren görüntüsü merdivenlerden koşarak iniyor. "Neyin var anne? DŐtn m?"

"Hayır. Benim için telaŐlanmayı bırak. Erkek arkadaşını ara ve bugün başka işi olmadığını söyle. Silver Hearts'a gidip tuvaleti tamir etmesi gerekiyor."

Bayan Steinburg'a bakakaldım. "Yani, her yerde su var ama eminim yapamaz-"

"Saçmalık. Fred iyi bir çocuktur," diyor Bayan Baumgartner.

Charlotte çoktan telefona sarılmış, annesinin emriyle aramayı yapıyordu.

Sanırım ağlayabilirim. Fred bugün benim için ortaya çıkmasına ihtiyacım olan adam değil, ama sanırım sahip olacağım Şey o. Ve kesinlikle hiç yoktan iyidir. Bayan Steinburg'un elini kendi ellerimin arasına sıkıştırıyorum. "Teşekkür ederim. İkinize de teşekkür ederim. Keşke benim için bu kadar zahmete girmek zorunda kalmasaydınız ama gerçekten minnettarım."

Charlotte sözümü keserek, "Yola ıktı," dedi. KonuŐmasının bittiğini bile duymadım; o kadar bunalmıŐtım ki.

Bayan Steinburg elimi okşadı. "Gördün mü canım? Birbirimize göz kulak oluyoruz."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Tekrar teşekkür ederim."

"Şimdi şu öğle ve akşam yemeklerini Bayan Baumgartner'a götür. Eminim Bay Katz'dan bir 'merhaba' almak için sabırsızlanıyordur." Bayan Steinburg göz kırptı.

"Doğru." Gülümsüyorum, umudun içimde canlandığını hissediyorum. Bayan Steinburg'un söyledikleri doğrudu - birbirimize özen gösteriyoruz. Sadece bu ilginin bana geri döndüğünü hissetmeye pek alışık değilim. Buna ihtiyacı olan kişi olmaktan hoşlanmıyorum ama bugün sadece minnettarım. El sallayarak vedalaşıyorum ve minibüse geri dönüyorum.

Ne olduğunu anlamadan Bayan Baumgartner'ın evinin önüne park ediyorum. Bay Katz gibi onun da oksijen hortumu sonuna kadar gerilmiş, kapıda sabırsızlıkla bekliyor. Minibüsten indiğimde bana bakıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Damien nerede?"

Dudaklarından dökülen ismi beni derinden etkiliyor. Ya da belki kalbime. Her iki durumda da, itiraf etmek istediğimden daha fazla acıtıyor.

"Bugün gönüllü değil." Gülümsememi yükseltiyorum ve buna inanmasını umuyorum. "Ama ben buradayım. Bay Katz da selam söylüyor."

Bayan Baumgartner'ın yüzünde aşk acısı çeken bir genç kız gibi hülyalı bir ifade belirliyor. "Oh, Irving. Ne büyüleyici."

"Bugün onunla Family Feud mu izliyorsun?" Biri öğle, diğeri akşam yemeği için olmak üzere iki yemek kutusunu getirirken soruyorum.

"Elbette." Bayan Baumgartner gülümsüyor. "Hayatta kaçırmayız."

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonunun FaceTime'ı çalışıyor ve hızlı adımlarla televizyon tepsisinden telefonu almaya gidiyor. "Irving, hayatım!"

Bay Katz'ın göz küresi ona cevap veriyor. "Doris, aşkım!"

"Ben de Willow'a Damien'in nerede olduğunu soruyordum. Görünüşe göre bugün gönüllü değil." Bayan Baumgartner şaşkınlıkla iç çekti.

"Çok yazık," diyor Bay Katz. "Daha sık gönüllü olmalı."

"Öyle yapmalı!" O da karşılık veriyor. "Ne kadar yakışıklı, nazik bir genç adam. Otuz yaş daha genç olsaydım..."

Irving diğer taraftan hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Senin için onunla dövüşürüm."

Gülüyor. "Oh, pish! Yine de seni seçerdim."

"Güzel. O zaman onu yere sermek zorunda kalmam," diye homurdanıyor.

Kıkırdamamak için dudağımı ısıyorum, Bay Katz'ı oksijen tüpünün en ucunda Damien'la boks yaparken hayal etmeye çalışıyorum. Bay Katz'ın sağlam bir yumruk indirdiğini ve Damien'ın çok onursuz bir şekilde acıyan yanağını ovuşturduğunu hayal ediyorum.

Bu onu haklı çıkarırdı, diye düşünüyorum ekşiyerek. Düşüncelerim beni azarlıyor. İnsanların başına kötü şeyler gelmesini dileme. Damien'ın hayatına hızla devam etmesine izin var. Belki de sen ona göre değilsindir. Belki de istediğini aldı ve şimdi daha iyi şeylere doğru ilerliyor.

Bayan Baumgartner titriyor. "Çok tatlısın, Irving."

"Senin için her şeyi yaparım, çiçeğim," diye cevap verir.

Kendimi mutfakta meşgul ediyorum, akşam yemeğini buzdolabına, öğle yemeğini de mikrodalgaya koyuyorum. Bayan Baumgartner ve Bay Katz'ın sahip olduğu gibi bir şeye sahip olmanın ne kadar güzel olacağını düşünüyorum. Belki zoraki bir uzun mesafe değil ama tatlı, derin ve anlamlı bir şey.

Mikrodalga kıvılcım çıkarmaya başladı. Çenem düştü. "Kahretsın! Folyo!"

"Ne var canım?" Mikrodalga fırının kapağını açarken Bayan Baumgartner sesleniyor.

"Folyoyu unutmuşum!" Dehşete düşmüş bir halde bağıriyorum. Yemeği mikrodalgadan çekip çıkarıyorum ve irkilerek yere düşürüyorum.

Kutu alttan patlıyor ve yiyecekler etrafa saçılıyor. Orada, hepsinin ortasında, yanmış bir folyo parçası var.

Bayan Baumgartner elinde telefonla mutfığa doğru koşar. Dağınıklığa bakarak, "Aman Tanrım," der.

"'Aman Tanrım' ne demek?" Bay Katz sorar.

"Sadece biraz dağınık, canım. Bunun için endişelenme, Willow. Temizlik bana yapacak bir şey veriyor."

"Yerleri bu şekilde bırakmam mümkün değıl!" Nefes nefese kaldım. "Temizlik malzemelerin nerede?"

Bayan Baumgartner başını sallıyor. "Kathleen banyonuzdaki fiyasko hakkında bana mesaj attı. Ben bununla ilgilenirim. Sen de git bununla ilgilen."

Mikroalgadan bir duman kıvrımının yükselişini izliyorum. Kapıyı kapattığımda ekran tamamen kapanmıştı. Başımı sallayarak inliyorum. "Olamaz... Sanırım onu ben öldürdüm."

Omzumu okşadı. "Eminim dışarıda bir yerlerde başka bir mikroalgaya vardır. Endişelenme. Mikroalgaya metal koyan ilk kişi sen değılsin ve sonuncusu da olmayacaksın. Torunum Jenny bir keresinde bebek bakıcılığı yapıyordu ve peynirli makarna yapmaya karar verdi. Mikroalgaya koca bir metal tencere koymuş!" Çenesini ovuşturuyor. "Hiçbir zaman en zeki torunlarımdan biri olmadı ama yine de onu ölesiye seviyorum."

Gülmeye zorlayarak boğazımdaki sıkışıklığı gizlemeye çalışıyorum ama sesim ölmekte olan bir kurbağanın vıraklamasına benziyor. "Bütün tencere mi?"

"Evet, malzemeler ve her şey. Şimdi, bu Easy Mac'ten önceydi, yani onu ocak kullanmadan yapabileceğini düşündüren her neyse..." Başını sallıyor. "Ah Jenny. İyi ki iyi bir evlilik yapmış, bunu söyleyebilirim."

Burnumu çektim. "Bunu söylemen çok eski moda."

"Ben eski kafalı bir kadını. Ayrıca, bu doğru." Ayaklarını sürüyerek elini omzuma koyuyor. "Canım, içini kemiren her neyse geçecek. Bir şeylerin parmaklarımızın arasından ne kadar çabuk kayıp gittiğini bilen yaşlı bir kadından bunu dinle."

Onun nezaketi beni kırıyor ve bir damla gözyaşı serbest kalıyor. Aceleyle gözyaşlarımı siliyorum. Bir tane daha düşmesine izin verirsem, onları durduramayabilirim ve beni eve bırakma ya da bir telefon ve teşekkür etme zahmetine katlanamayan bir adam için birden fazla gözyaşı dökmek istemiyorum bana güzel bir akşam için- ya da bile

Artık var olduğumu kabul ediyorum. Dans pistindeki anımızı hayal mi etmiştim? Tüm bu nezaketi ve desteği gizli amaçlar için bir strateji miydi? Beni iş için mi, yoksa elbisemin altına girmek için mi kullanıyordu?

Yumruklarım sıkıldı.

Ağlamalı mıydım? Yoksa kızmalı mıydım?

Burnumdan nefes alıp ağzımdan verirken yerdeki dağınıklığa bakıyorum. "Bunu temizlememi istemediğine emin misin?"

Başını sallıyor ve beni mutfaktan dışarı sallıyor. "Git de su sızdıran banyona bak. Eminim orada yapılacak temizlik buradakinden çok daha fazladır."

İrkildim. "Korkarım olabilir." Düşüncesizce ona sarılıyorum. "Yakında döneceğim. Ve Bay Katz, telefonu yüzünüzden biraz uzak tutmanız gerekiyor."

"Ah, doğru." Telefonu düzeltiyor ve çenesindeki dağınık tüyleri görüyorum.

"Boş ver ."

Ben kıkırdıyorum usulca. "Hoşça kalın, Mrs.

Baumgartner."

Ben felaketle yüzleşmek için ayrılırken Bayan Baumgartner kapısından el sallıyor. Damien'la aramızda yanlış giden her neyse onu düzeltemeyebilirdim ama bunu düzeltebilirdim. Damien elini oynamış, kartlarını göstermiş ve nerede durduğunu ortaya koymuştu.

Bundan sonra, onunla olduğu yerde buluşacağım. Biz geçici iş ortaklarıyız, daha fazlası değil. Bana yıllarca hayalini kuracağım güzel bir gece yaşattı ama yüzüne karşı onu unutamadığımı ve beni incittiğini söylemeyeceğim.

Bundan daha güçlü bir yapım var.

En azından, beni orada bekleyen yeni felaketle yüzleşmek üzere ofisime dönerken kendime böyle söylüyorum.

BÖLÜM 15

DAMIEN

Cİnsanın bir dakikası yok mu? Rhonda 'acilen' imzalamam gereken başka evraklarla yanıma gelirken öfkeyle düşünüyorum. Son birkaç gündür yapmam gereken her şey 'acil' gibi görünüyor. Programım ne zaman bir anda bu kadar 'acil' oldu?

Aniden mi?

Tek yapmak istediğim Willow'u aramak. Hepsi bu. Lanet olası bir telefon görüşmesi. Bunu istemek çok mu fazla?

Elbette, kendime karşı dürüst olursam, her zaman 'acilen' meşgulüm. Eskiden böylesi hoşuma giderdi. Ya şimdi? Bu beni delirtiyor.

Üç gündür iş yerindeki sandalyemde uyuyorum, duşu kullanıyorum ve ofisteki gardıropta sakladığım kıyafetlerden giyiniyorum. Sabah egzersizlerimi yapamıyorum. Bu da beni son derece sinirlendiriyor. Ama Willow'u aramak ya da sadece mesaj atmak için oturduğumda bir şeylerin ortaya çıkması kadar değil. Büyük bir 'aciliyetle'.

Kağıtları imzalamaktan çok üzerlerine imzamı atıyorum, sonra sandalyeme oturup telefonumu çıkarıyorum.

Ben: Willow, ben

Rhonda kapımı zorluyor. "Evraklar benim için imzalandı mı?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Evet."

Kaşlarımı çatmamdan etkilenmez. Her zaman öyleydi. Geliyor ve benim tertemiz masamdan kâğıtları alıyor - Willow'unki gibi bir kaos yok - ve üzerime abanıyor. Doğru yerleri paraflayıp imzaladığımdan emin olmak için kâğıtları gözden geçirdikten sonra, "Güzel," dedi. Gözümden kaçmış olması mümkün değil. Her yeri yapışkanla işaretlemişti. "Şu anda bir yönetim kurulu toplantısı var. Programında yoktu."

Kaşlarım çatıldı. "Yönetim kurulu toplantısını ben çağırmadım." "Görünüşe göre, Bay Rothchild yapmış." Rhonda kulağa gibi geliyor. en az benim kadar mutlu. "Birisi bu adama hızlı bir tekme atmalı."

Bu pislik şimdi neyin peşinde? "Oh, güven bana, Rhonda. Bir gün o kişi ben olacağım." Ayağa fırlıyorum, telefonumu ceketimin cebine geri koyuyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Bana sırada bir yer ayır," diye sesleniyor arkamdan.

Yönetim kurulu odasına girip kapıları iterek açtım ve Alfred'in küçük kahve sohbetini böldüm. Yönetim kurulunun yarısı onun etrafında toplanmış, diğer yarısı ise tavana ya da benden başka herhangi bir yere bakıyor. Sandalyemi geri çekip oturuyorum ve her birine ters ters bakıyorum. "Bu küçük toplantıya davet edilmememin özel bir nedeni var mı?"

Gladys en azından biraz suçlu görünecek kadar dürüst. "Rhonda'ya söyledik."

"Neyi? Beş dakika önce mi? Bana palavra sıkmaya kalkma," diye hırlıyorum.

Alfred kendinden çok memnun görünüyor ve sakinleşmem gerektiğini anlıyorum. "Biz de tam Guardian Productions'ı tartışıyorduk."

"Evet, ve?" Öfkem artarak soruyorum.

"Belki de onlarla müzakere etmesi için başka birini göndermeliyiz diye düşünüyorduk," diye yumuşak bir şekilde devam ediyor. "Ne de olsa son zamanlardaki itibarınız-"

"İtibarım gayet iyi. Her şeyi hallettim. Hepinizin bildiği gibi müzakerelerin ortasındayız. Değiştirmek istiyorsun

her şey bu kadar iyi giderken onlarla ilgilenen kişiye ne oldu?" İnanılmaz bir şekilde soruyorum.

İfadesi bozulur ve yardakçıları biraz siner. "Biz sadece düşünüyorduk-"

"Düşünmüyordun Alfred. Ve ben, senin fırsatçı zihninden başka hiçbir yerde var olmayan sorunlar için yapılan bu 'acil' toplantılardan bıktım."

Gladys burnunu çekiyor. "Görüşmelerin kötü gittiğine dair bize güvence vermiştiniz. Durum böyle değil mi?"

Alfred irkilir. "Ben tam olarak-" demedim.

Bir diğer kurul üyesi Bartholomew Rush ayağa kalkar ve ellerini masaya vurur. "Lanet olsun Alfred, Damien'la aranda bir yakınlık olmadığını hepimiz biliyoruz ama bu yüzden zamanımızı boşa harcamaya başlama. Gerçek bir kriz olmadığı sürece buraya bir daha gelmeyeceğim!"

Alfred sığıyor. "O uygun değil! Her şeyi mahvedecek." Elini bana doğru sallıyor. "Hepimize karşı şu tavrına bir bakın!"

Bartholomew bana bakıyor. "Her şeyi mahvedecek misin?" Çenemi açıyorum. "Hayır."

"Yapmadığından emin ol. Yoksa seni oylarım. Sanırım buradaki diğer herkes adına da konuşabilirim," diye uyarıyor Bartholomew. "İşte Alfred. Şimdi her şey halloldu. Hadi gidelim."

Kurul hep birlikte ayağa kalkıyor ve Bartholomew'u takip ederek dışarı çıkıyor.

Alfred'in çantasının yine masanın altına sıkıştığını fark ediyorum. "Hey, Alfred?"

Başı daha önce olduğu gibi masanın altına çarparak yukarı kalkıyor. "Ah!" diye tıslıyor, saçları dökülmüş kafasının üstünde özenle sıvanmış saçları yerinden kayıyor.

Eğildim ve alaycı bir şekilde fısıldadım, "Kafandaki o ölü şeye biraz daha Brylcreem eklemek isteyebilirsin." Sonra da topuklarımın üzerinde dönüp dışarı çıkıyorum.

Koridorda Rhonda beni iPad'imle karşılıyor. "Bu şey cıvıldaşıp duruyor. Eğer durmazsa, yakında pencereden atacağım."

"Teşekkür ederim, Rhonda," diye cevap veriyorum, öldürmeden önce elinden alıyorum. Ekran kilidini açıyorum ve Guardian Productions'ın CEO'su Steven Walt'tan bir FaceTime isteği geldiğini görüyorum.

Willow'a mesaj atmak buraya kadarmış.

İçimi çekip ofisime dönüyorum ve aramayı cevaplıyorum. "Steven, özür dilerim, yönetim kurulu toplantısındaydım. Senin için ne yapabilirim?"

"Önemli değil. Bir şeyleri böyleceğimi biliyordum. Gün içinde asla yeterli saat olmuyor, değil mi?" Steven kıkırdar.

"Bir de bana sor. Pekâlâ, bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" Toparlayabildiğim kadar neşeyle tekrarlıyorum. Willow'un neşeli mizacını kendime kanalize edebilmeyi dilerdim.

"San Diego'daki tesis hakkında..." diye başladı.

Bu, stüdyo planları hakkında üç saatlik bir sohbete yol açtı. Sonunda saçımı başımı yolmaya hazırdım. Ama yanından mutlu ayrılıyorum ve saate baktığımda Willow'la görüşmem için Silver Hearts'a gitmek için hâlâ yeterli zamanım olduğunu görüyorum. Hatta erken bile gelebilirim.

Rhonda'ya sertçe, "Telefon etmek yok," diyorum. "Kurul toplantısı yok. Eğer tekrar buluşmaya kalkarlarsa, yönetim kurulu odasında bir koku bombası patlatmanı istiyorum."

"Yapabilirim, Damien," diye cevap veriyor. "Silver Hearts'ta iyi vakit geçir. Gerçekten. Oraya gitmenin seni gülümsetmesini seviyorum. Buna daha çok ihtiyacın var."

Ona göz kırpıyorum. "Gülümsemek mi?"

Bana göz kırpıyor. "Evet. Ama onu bekletme. Git, git!"

Rhonda'nın gözlemlerinden biraz etkilenmiş olsam da yine de aceleyle Mercedes'ime atlayıp binanın otoparkından çıkıyorum. Washington Heights'ın kalabalık caddelerinde dolaşırken trafiğe öldürücü bir öfke bile duymuyorum. Her zamanki kadar kötü görünmüyor, sanki evrenin kendisi beni Willow'a götürmeye çalışıyor.

Abby beni kapıda karşıladı. "Hey, ben de tam ç ı k ı y o r d u m .
Seni görmek güzel, Damien!"

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyorum gülümseyerek. "Willow ofisinde mi?"

"Oh, hayır, o aktivite odasında. Muhtemelen oraya daha önce hiç gitmemişsindir." Abby çantasını yere bırakıyor ve bana yiyecek depolama alanının solundaki koridorda rehberlik ediyor. Hazırlık mutfağını geçiyoruz, sonra biraz daha ilerleyince binanın Yeni Gün Programı yazan ikinci bir girişi olduğunu görüyorum.

"O burada," diyor Abby, eski püskü sandalyeler ve masalarla döşenmiş bir odanın kapısını açarak. Odanın bir kenarında fazladan bir yürüteç ve tekerlekli sandalye var. Odanın arka tarafında oyun ve sanat malzemeleriyle dolu dolaplar var.

Willow masaların etrafındaki yaklaşık on beş noktaya boş beyaz kartlar yerleştiriyor. Beni görmek için başını kaldırıyor ve şaşırmış görünüyor. Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Merhaba, Damien."

"Merhaba," diye cevap veriyorum, birden kendimi garip hissediyorum. "Toplantımız için buradayım."

"Tamam. Bırak da burayı bitireyim. Neredeyse bitirdim." Son üç kartı yerlerine yerleştiriyor ve koşarak dolaba gidiyor.

"Erken geldim. Lütfen benim için acele etmeyin." Ensemi ovuşturdum. Willow'u görmek için ne kadar sabırsızlansam da, bir şeyler ters geliyordu.

"Ben sizi yalnız bırakayım." Abby sırttı ve izin istedi.

O zaman sadece Willow ve ben kaldık.

"Çıkartmalar," diye mırıldandı. "İşaretler. Pullar." Yıllar önce emekliye ayrılmış olması gereken bir taburenin üzerinde sallanarak dolabın en üst rafından gerekli eşyaları çıkarıyor.

"Bunun-" diye başlıyorum, ama sonra korktuğum gibi sallanmaya başlar.

Elindeki malzemelerin hepsi uçuyor ve çılgılık atıyor.

Bunu nasıl yaptığıma dair hiçbir fikrim yok ama onu yakalamak için tam zamanında oraya varıyorum. Bir kutu keçeli kalem ve birkaç mürekkepli pul sıçradı.

kafamı kopardı. "Willow! İyi misin?"

Şimdi alnında yarım bir kelebek kanadı olan başını ovuşturuyor. "Evet, teşekkürler."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Sonra yutkunuyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. "O tabure bir tehlike. Neredeyse yüksek topuklu sandaletler kadar tehlikeli."

Kuşkusuz yetersiz olan mizah girişimime gülmüyor. "Biliyorum. Bu hafta yeni bir tane alacağım," diyor ve kıyafetlerini düzeltiyor.

"Bugün yeni bir tane alacaksın," diye sertçe cevap veriyorum.

Willow'un gözleri bir an için parlıyor, daha önce hiç görmediğim bir şey. "Her şeyi düzeltemezsin, Damien."

"Kesinlikle deneyebilirim."

Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Tamam. Bu dağınıklığı benimle birlikte temizleyerek ve yarınki etkinlik için işleri düzenleyerek yardım edebilirsin."

"Tamam. Etkinlik ne?" Her yere dağılmış pulları, keçeli kalemleri ve çıkartmaları toplamak için eğilerek soruyorum.

Willow da eğiliyor ve solmuş kot pantolonunun içinde arka tarafını çok güzel görebiliyorum. Kıçının tatlı kıvrımlarına bakmamaya çalışırken ve birkaç gece önce ne kadar güzel görüldüğünü hatırlarken içimdeki tüm erkekler dikkat kesiliyor-

"Gaziler için kart yapıyoruz," diyerek beni şimdiki zamana geri çekiyor. Ayağa kalkıyor, sonra kavanozları toplamaya ve içlerine kalemler koymaya başlıyor, onları masanın etrafına eşit bir şekilde yayıyor.

"Gaziler için kartlar mı? Kulağa hoş geliyor. Ne için?" Pulları bir kutuya doldurup masanın ortasına koyarak soruyorum.

Hoşgörüyle gülümsüyor ve pullarımı ayırıyor. "Yaşlılara daha yakın olmalı ki kolayca ulaşabilsinler," diye açıklıyor bir kutuyu oraya bir kutuyu buraya koyarken.

"Ah. Mantıklı." Çıkartmaları toplamaya başlıyorum ve ondan ders alarak çıkartmaları koltukların arasındaki farklı, erişilebilir noktalara yerleştiriyorum.

Willow dudağını ısıyor, sonra yaptığım işi yeniden düzenleyerek bana yardım ediyor. "Her noktada çeşitli çıkartmalar olmalı, özellikle de her noktada alfabe çıkartmaları olmalı. Bazı üyeler yazı yazmakta zorlanıyor."

"Doğru." Kendimi biraz aptal gibi hissediyorum ama o bana gülüyor.

Hatta uzanıp koluma dokundu. "Yardımanın için teşekkür ederim. Ve beni yakaladığın için."

"Bir şey değil." Önce ela gözlerine, sonra da seksi dudaklarına bakıyorum.

Hızla benden uzaklaşıyor. "Bu yüzden, bazı şeyleri konuşmak için ofisime gitmeliyiz."

Hafifçe kaşlarımı çattım. Sanırım seks hakkında konuşmayacağız. Biraz hayal kırıklığına uğradım ama çoğunlukla rahatladım. Bunun ne anlama geldiğinden henüz emin değilim ve bu aramızda çok ama çok garip bir konuşma yarattı. "Evet, hadi ofisine gidelim."

Ofisin her yerinde klasörler, kâğıtlar ve dağınıklık olduğunu hemen fark ediyorum; sandalyem hariç. Benim için açık bırakmış. Kendisinininkinden bir yığın klasör çıkarması gerekmesine rağmen.

İkimiz de otururken, "Müşterilerimizle konuştum ve birçoğu sessiz müzayede için ürün yapmak konusunda çok hevesli," diyor. "Juana'nın ekmeklerinden bazılarını yapmasına izin veremeyeceğimize emin misin? Annesinin dokumalarından bazılarını bağışlayacak ama aynı zamanda kendisi de bir şeyler yapmak istiyor."

Sağlık Bakanlığı'nı, OSHA'yı, sorumlulukları ve Silver Hearts'a dava açılmasını düşünüyorum. Ama Willow'un umutlu ifadesine bakınca, herhangi bir sorun çıkarsa bunu karşılamaya karar veriyorum. "Biliyor musun, bir daha düşündüm de, bence bu harika bir fikir. Juana'ya fırını hazırlamasını söyle."

"Gerçekten mi?" Willow'un o anki gülümsemesi Langley Binası'nın on yıllarca çalışmasını sağlayabilirdi. Juana'nın ekmekleri Manhattan'ın yarısını hastaneye yollasa bile umurunda değil, Willow'un yüzündeki o içten gülümsemeyi görmek bile buna değer. "Teşekkürler, Damien."

"Juana'yı hayal kırıklığına uğratmak istemem." Bu sadece bir bahane. Asıl hayal kırıklığına uğratmak istemediğim kişi Willow.

Saatlerce yardım etkinliğinin önceden kararlaştırılmış kısımları hakkında konuştuk. İkimizin de gerçekten ayrılmak istemediği izlenimine kapıldım. Sonra saatime bakma hatasını yapıyorum. "Ah, Tanrım," diyorum.

Willow'un kaşları havaya kalktı. "Ne dedin?"

"Gitmem gerekiyor. Saat onu geçti ve Guardian Productions için sabah yapılacak bir PowerPoint sunumunu onaylamam gerekiyor." iPad'imın kilidini açıyorum ve teklifin bana iki saat önce gönderildiğini görüyorum. "Lanet olsun. Özür dilerim."

"Oh. Tamam." Willow ayağa kalktı.

Birbirimize garip bir şekilde bakıyoruz. Aramızdaki hava yoğunlaşıyor ve ben tekrar dudaklarına bakıyorum. Onu öpmek için bu kadar can atıyor olmam beni hayrete düşürüyor. Aslında, sunum işini bir kenara bırakıp ofisinin kapısını kilitlemek ve birkaç gece önce kaldığımız yerden devam etmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Sonra uzattığı elini gördüm. Seks yaptığımızın ertesi sabahı elimi uzattığımda ona böyle soğuk mu gelmişti? Eğer öyleyse, benim dünyanın en büyük ahmağı olduğumu düşünüyor olmalı.

"İyi geceler, Damien," diyor.

Eline göz kırpıyorum, sonra hızla sıkıyorum. "İyi geceler, Willow."

BÖLÜM 16

WILLOW

A Birkaç gün sonra Damien, mekanın ihtiyaçlarımızı karşılayacağını teyit etmek için The Plaza'nın balo salonunu kontrol etmemiz gerektiğine karar verdi. Ona mükemmel olduğuna emin olduğumu söyledim.

Gerçekçi olmak gerekirse, mükemmelin de ötesinde ama yine de görmemi istiyor. Israrı üzerine, beni oraya götürmek için evden alacak.

Evime tekrar geleceği düşüncesi beni geriyor, özellikle de evim dediği dudak uçuklatan sarayı gördükten sonra. Benim daracık dairem onunkiyle kıyaslandığında bir dolaptan daha iyi sayılmaz. Bu küçük alanı yarım düzine tüylü oda arkadaşım ile paylaştığım gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Belki de bu sayı şimdi bir düzineye yaklaşmıştır. Saymıyorum.

Sokak seviyesindeki bina girişinden zil sesim duyulduğunda neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Oh, kahretsin. Erken mi geldi? Hayır. Tam zamanında. Tam zamanında geldi. Ve ben geç kalıyorum. Başka ne var?

Şimdi panikleyerek telefonuma koşuyorum. "Hey," diyorum dahili telefondan, sakın ve kontrollü görünmeye çalışarak. "Henüz tam olarak hazır değilim ama seni içeri alacağım."

"Sen-" Damien cevap veriyor ama ben onu içeri almak için düğmeye basarak söyleyeceklerinin geri kalanını kesiyorum.

Çok geçmeden, kaşlarını çatarak açık kapımın önünde durdu. "Hazır değil misin?" diye soruyor, üzerime attığım uzun tişörtlü bakarak.

duştan çıktıktan sonra. Bakışları sütyensiz göğüslerimin ve çıplak bacaklarımın üzerinde gezinirken burun delikleri alevleniyor. Boğazını temizliyor. "Şimdiye kadar hazır olman gerekiyordu."

Gözlerimi deviriyorum. "Pantolonunu çıkarma. Sadece birkaç dakika sürecek. Sadece üzerime bir şeyler giymem gerekiyor. Saçımla uğraşıyordum," diye açıklıyorum.

Saçlarıma bakıyor ve gözlerinde bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Ben olsam uğraşmazdım. Bu haliyle bile harika görünüyor - lanet olsun, o da ne?"

Rufus sabırsızca miyavlayarak Damien'in ayak bilekleri arasında dolanıyor. Ne de olsa bir misafir beş saniyedir burada ve henüz ona bir ödül maması ya da kulak tırmalaması vermedi. Bu ne cüret!

Gülüyorum. "Özür dilerim. Bu yakışıklı çocuğun adı Rufus. Çenesinin kaşınmasını istiyor," diye açıklıyorum, onu memnun etmek için eğilerek. "Evet istiyor. Evet istiyor, değil mi?" Rufus'un çenesinin altını ve kulaklarının arkasını kaşıyorum. Yüksek sesle mırıldanıyor ve Damien'a dik dik bakarak mırıldanma ve kaşıma işinin Damien'ın işi olduğunu belli ediyor. Hiç şansın yok, Rufus.

"Merhaba Rufus," diyor Damien şüpheli bir ifadeyle.

Tekrar ayağa kalktım ve Damien'a içeri girmesini işaret ettim. "İçeri gel. Kanepeye oturabilirsin." Ona bilmiş bir sırıtma yapıyorum. "Senin için bir yer bile yaptım."

Damien, işini hiç kolaylaştırmayan Rufus'un üzerinden dikkatlice geçip kanepeye doğru adım atıyor. Sanki her şeyin altına çökeceğinden korkuyormuş gibi kendini yıpranmış minderlerin üzerine bırakıyor. Aslında bunun olma ihtimali oldukça yüksek.

"Rahatına bak," diyorum ona, gülmemeye çalışarak, evcil hayvanlarımdan birkaçı araştırmak için etrafıma gelirken.

Genelde evine yeni gelenlerden korkan Spike az önce yerde bir kaza geçirdi. Tiny başını Damien'ın kucağına koyduktan sonra Damien'ın bacağına koklamak için yanına yaklaşıyor.

Damien yerinden fırlamaya hazır görünüyor. "Bu bir pitbull mu?"

"Evet. Şey, bir tür karışık cins. Ona ötenazi uygulayacaklardı, zavallı şey," diyorum, sesime hüzün karışıyor.

Spike onayladığı son kararı verir ve kanepeye atlar, Tiny'nin başının üzerinden sürünerek Damien'in kucağından geriye kalan yere yerleşir. Damien'in çenesini yalıyor.

Damien Spike ve Tiny'ye bakıyor. Rufus kafasını Damien'in inciklerine vurmaya geri döndü. Mingo.

Diğer kedim Mingo, Damien'in başının arkasından yaklaşıp seramik bir kedi figürünü patisiyle bir hamlede üzerine atmadan hemen önce "Olamaz," diye inliyorum.

Damien sıçradı. Heykelcik Spike'ın kafasına çarpıyor ve o da miyavlıyor.

"Oh, zavallı bebek. Dur sana yardım edeyim," diyerek yanına geliyorum. "Mingo, bu yaptığın çok kötüydü-Tiny, hayır! Bırak onu!"

Minik, ağzında seramik figürle duruyor ve tamamen masum görünüyor.

Damien, pahalı kıyafetleri içinde bir hayvan sürüsü tarafından kuşatılmış olmaktan tahmin ettiğim kadar rahatsız görünüyor. İç geçiriyor ama bana boyun eğmiş bir gülümseme sunuyor. "Sen gidip giyinsen ve ben de tüm bunları... halletsem nasıl olur?"

"Emin misin? Çünkü biz gidene kadar onları yatak odasına kapatabilirim."

Başını sallar. "Zaten üzerimde köpek ve kedi tüyleri var. Biraz salya da bulaşabilir."

Yüzüm kızarıyor, bunun bana bir hakaret olup olmadığından emin değilim. Ama durumu birkaç dakikalığına idare edebileceğini düşünüyorsa, ona izin vereceğim. Ayrıca, birkaç dakika boyunca filtelenmemiş hayvan sevgisi yağmuruna tutulmak ona iyi gelebilir. Acaba evcil hayvan sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor mu? Eğer bilmiyorsa, onun için biraz üzülüyorum.

Başımı sallayıp yatak odama dönüyorum, tişörtümü çıkarıp beş yıldızlı bir otelde giyilebilecek bir şeyler arıyorum. Arka planda Damien'in sert bir şekilde Tiny'ye kedi heykelciğini bırakmasını söylediğini duyabiliyorum. Sonra biraz itiş kakış.

I

Damien'in onu almaya çalıştığını hayal et. Tiny bunun gelmiş geçmiş en iyi oyun olduğunu düşünüyor olmalı.

Kendi kendime gülerek, dökümlü pastel bir eteğin fermuarını çekiyorum. Ancak onunla birlikte giymek istediğim bluzun arkasındaki düğmeler ulaşamayacağım kadar uzakta.

Damien'in köpeğime, "Şimdi, Tiny," dediğini duyuyorum. "Arkadaşını üzeceksin. Bunu gerçekten istiyor musun?"

Minik bir inilti ve heykelcik yere düşerken bir takırtı duyuyorum. Bluzum yarı açık halde yatak odasından çıkarken şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Az önce köpeğimi ödülünü bırakması için ikna mı ettin? Bunun işe yaradığına inanamıyorum."

Damien heykelciği yerden alıp pencere pervazına yerleştiriyor, bakışlarıyla Mingo'ya onu tekrar düşürmesi için meydan okuyor. "Açıkçası ben de inanamıyorum."

Spike Damien'in ceketini yalıyor ve Damien pes edercesine sonunda onu sevmeye başlıyor. Spike o kadar heyecanlı ki, sallanan kuyruğuyla birlikte tüm küçük bedeni titriyor. Damien'in kararsız bakışını yakalıyorum ve bir kahkahayı bastırıyorum. "Merak etme. Nöbet geçirmiyor, sadece mutlu."

"Dur tahmin edeyim," diye iç geçiriyor Damien, başını sallayarak. "Başka bir kurtarma mı?"

Başımı salladım. "Sahibi biraz idrarını tutamadığı için ondan kurtuldu. Kim dört yıldır sahip olduğu bir köpeğe bunu yapar ki? Evcil hayvan ömür boyu süren bir bağlılıktır."

Damien başını sallıyor. "Katılıyorum." Önce bana, sonra da bol bluzuma bakıyor. "Gardırop arızası mı?"

"Düğmelerimi sonuna kadar ilikleyemiyorum," diye cevap veriyorum bıkkınlıkla. Ona sırtıyıyorum. "Bana yardım eder misin?"

Araya giren kişiyi engelleme girişimi başarısız olan Mingo, patisiyle Damien'in kafasının arkasına vuruyor ve yüksek sesle miyavlıyor.

"Hey, dikkat et, kedi. Ben de henüz senden pek hoşlanmıyorum." Damien homurdanıyor ve ayağa kalkıyor. Bakışları yumuşarken bana bakıyor. "Hayır, sana yardım etmek benim için hiç sorun değil."

"Bu Mingo. Üzgünüm, yabancılara karşı diğerlerinden biraz daha temkinli." Gülüyorum. Damien arkamdan geldiğinde gülmeyi bırakıyorum. Konuşmadan saçlarımı topluyor ve bluzuma daha iyi erişebilmesi için omzumun üzerinden geçiriyor.

"Kıpırdama," diyor, sesi alçak, nefesi enseme gezinirken ılık.

Parmak uçları çıplak tenime değdiğinde tepki vermemeye çalışıyorum ama bedenim küçük bir titremeye bana ihanet ediyor.

Bir an duraklıyor. "Özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum, yüzümü göremediği için minnettarım.

Omurgamdan yukarı doğru ilerlerken, her düğme benim için bir kısıtlama egzersizine dönüşüyor. Parmak eklemleri kasıtlı bir hassasiyetle tenimi sıyrıyor, profesyonel ama bir şekilde samimi. Nefesime odaklanıyorum, arkamda bu kadar yakın olan bedeninden yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Tek yapmak istediğim arkama yaslanıp onu tekrar yanımda hissetmek. Kollarını, dudaklarını hissetmek için can atıyorum. Sertliğini ve sıcaklığını.

Bana en son ne zaman dokunduğunun farkındayım. Yatağında, bedenlerimiz birbirine dolanmış, elleri vücudumda, ağzı tenimde. Sakin kalma kararlılığıma rağmen bu anı kanımda bir ateş yakıyor.

Son düğmeye ulaştığında elleri hareketsiz. Bir kalp atışı boyunca nefesini boynumda hissediyorum, sıcak ve düzensiz. Sessizlik aramızda uzanıyor, söylemediğimiz her şeyle yüklü.

Yavaşça ona dönüyorum, geri adım atmasını, ikimizin de geliştirdiği dikkatli mesafeyi korumasını bekliyorum. Ama hareket etmiyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor, mavisi açık bir açlıkla kararıyor. Sertçe yutkunurken çenesi geriliyor.

"Willow," diyor, ismim dudaklarında neredeyse fiziksel bir okşayışa dönüşüyor.

O anda, onun da hatırladığını biliyorum - vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığını, o beni okşarken çıkardığım sesleri

bana doğru dokundu. Benimki gibi onun da dizginleri kırılıyor.

Hiç düşünmeden, Mingo'nun yakasındaki saç tellerinden birini almak için uzanıyorum, parmaklarım ince kumaşın üzerinde kalıyor. Eli benimkini yakalıyor ve göğsüne bastırıyor. Kalbinin avucumun altında çarptığını hissedebiliyorum.

İkimiz de kıpırdamadan duruyoruz, karşı koymaya çalıştığımız şeyin çekimine kapılmışız. Başparmağı bileğimi bir kez okşuyor ve nabzımı buluyor.

"Gitmeliyiz," diyor ama elimi bırakmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Titreyerek başımı sallıyorum. "Gitmeliyiz," diye kabul ediyorum ama geri adım atmıyorum.

Bakışları ağzıma düşüyor. Dudaklarımı bilinçsizce ıslatıyorum ve gözbebekleri tepki olarak büyüyor. Aramızdaki boşluk daralıyor, tüm duyularım ona kilitleniyor. Başını benimkine doğru eğmeye başladığında yüzündeki ifade de aynı yoğunluğu görüyorum.

Sonra telefonu çalıyor. Ve tekrar çaldı.

"Siktir." Bakışlarını benden ayırıyor ve cebinden telefonunu çıkarıp sabırsızca cevap veriyor. "Ne oldu?" diye tersliyor.

Telefonun diğer ucunda bir kadın sesi duyuyorum ve içimi bir kıskançlık acısı kaplıyor. Dikkatini benden bu kadar çabuk uzaklaştıran kim olabilirdi ki?

"Özür dilerim anne," diyor Damien pişmanlıkla ve ben artık kıskançlık hissetmiyorum. Endişeli, hatta kaygılı görünüyor. "Sen iyi misin? Hayır, hayır, lütfen ağlamayı kes. Hemen geliyorum." Telefonu kapatıyor ve bana dönüyor, üzgün. "Özür dilerim. Bugünkü gezimizi ertelemek zorundayım."

"Arayan annen miydi?" Burnumu sokmamaya çalışarak sordum. "O iyi mi?"

Başını sallıyor. "İyi olacak ama şu anda bana ihtiyacı var. Uzun sürmez."

"Sorun değil. Seninle gelebilirim," diye teklif ettim kendiliğimden. "Yani, eğer senin için de uygunsa."

Damien'in kaşları belirsizlikle birbirine yaklaşıyor. "Bundan emin değilim-"

"Öğleden sonra Silver Hearts'tan Plaza'ya gitmek için izin aldım, yani yoğun programımda başka bir şey yok gibi." Ona sırtıtıyorum. "Ayrıca, annenin bir sorunu varsa belki ben yardımcı olabilirim. Fark etmediysen söyleyeyim, yaşlılarla aram iyidir."

Bana çekinmekle rahatlamak arasında gidip gelen bir bakış atıyor. "Fark ettim," diyor, sonra başını sallıyor. "Annem bazen... ele avuca sığmaz olabiliyor."

"Sanki oğluyla tanışmamışım gibi söylüyorsun bunu." Bir çift düz ayakkabıya adım atarken ona göz kırpıyorum. "Hadi, Damien. Onu bekletmeyelim."

BÖLÜM 17

WILLOW

W bekleyen Mercedes'ine doğru yola çıkar. Şehrin bir ucundan diğer ucuna, Yukarı Doğu Yakası'nda malikânelerle kaplı bir caddeye gider. etrafından dolaşarak arka tarafa çeker.

Büyük bir konutun girişinde, ferforje bir kapı kayarak açıldığında, orijinal araba evinin altında gizlenmiş yeraltı garajına giden dar bir rampa ortaya çıkıyor.

Ferforje kapı yumuşak, son bir sesle arkamızdan kapanırken, o da arabayı belirlenmiş bir alana çekiyor. Yeraltı garaj o Temiz, organize edildi,ve loş yandı.

Damien iniyor ve kapımı açmak için arabanın etrafında dönüyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni takip etmem için eliyle işaret ediyor. Yüz yıldır her hafta cilalanıyormuş gibi parıldayan eski pirinç kulplu, ağır meşeden yapılmış gizli bir kapıya doğru yürüyoruz. Tanrım, garaj bile zarif ve görkemli. Damien benim için kapıyı açıyor ve ben de ondan önce içeri giriyorum. Hava hemen değişti. Daha sıcak, daha sessiz, şehrin tüm gürültüsü geride kalmış. Damien onu takip etmemi işaret etti ve kısa bir merdiven çıkarak bir antreye girdik. ile siyah-beyaz kiremit ayak altında ve taç kalıpları. Eski şeylerin güzel olduğu gibi

-Denemedi den sofistike.

Ev personeli kıyafeti giymiş bir adam bizi karşılamak için dışarı çıktı. "Bay Langley," dedi. "Evinize hoş geldiniz."

Damien, "Teşekkür ederim Nick," diye cevap verdi. "Bu benim... bir arkadaşım, Bayan Willow Harper."

Nick dikkatini tekrar Damien'a çevirmeden önce resmi bir şekilde, "İyi günler Bayan Harper," der. "Bayan Langley sizi mavi odada bekliyor."

"Mavi oda mı?" Damien kara bir kaşını kaldırdı. "Ne, çay servisi mi yapıyor?"

Nick biraz beceriksizce, "Ah, aslına bakarsanız, evet efendim," dedi.

Damien kaşlarını çatar. "Birkaç dakika önce gözyaşları içinde beni aradı ama sorunun ne olduğunu söylemedi. Ona bir şey oldu sandım."

Nick boğazını temizler. "Bunu söylediğim için beni bağışlayın efendim, sanırım Bayan Langley bugün çok yalnız."

"Buna inanamıyorum." Damien bir iç çekti. O iç çekişi bilirim. Aklını kaçırmak üzere olduğu ve huysuzlanmaya hazır olduğu zamanlarda çektiği bir iç çekiştir bu. "Bugün programımda bir şeyler vardı. Önemli şeyler."

"Sorun değil," diye araya giriyorum ve onu gözlerimle buluşmaya ve bana odaklanmaya zorluyorum. "Bu da önemli, Damien. Annen seninle çay içmek istiyor. Hadi çay içelim."

Nick bana bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor ama Damien'a dönüyor. "O zaman Margaret'e Bayan Harper için masaya bir tabak daha koymasını söyleyeyim mi?"

Damien, "Evet, tamam," diye homurdanıyor. Bana bakıyor. "Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Bir homurtu çıkardı, sonra başını salladı ve kolunu bana uzattı. "Bu taraftan."

Elimi dirseğinin kıvrımına koyarak beni evin içine, büyük merdivenli mermer bir fuayeye ve sola doğru götürüyor. Kendimizi narin altın varaklarla vurgulanmış gök mavisi ipek kumaş duvar kâğıtları olan bir odada buluyoruz.

Zarif mavi ve maun bir kanepede oturan çok seçkin bir kadın ile bozulmamış kuzgun siyah saçlar

gri ile çizgili. Saçlarını düzgün bir Fransız kıvrımıyla toplamıştı, benim vahşi saçlarımla asla başaramadığım bir şeydi bu.

"Damien!" Bayan Langley gülümsüyor. Gözleri bana ve onunkinin arasından geçirdiğim koluma takılıyor. Gülümsemesi yüzde bin aydınlandı. "Siz Gümüş Kalpler'in İcra Direktörü olmalısınız!"

"Evet," diye gülümseyerek cevap veriyorum, ama kim olduğumu bildiğini duyunca biraz şaşıyorum. "Benim adım Willow, Bayan Langley."

Damien'in annesi selamlamak için elini uzatıyor. "Lütfen bana Marianne deyin. Sizinle tanışmayı çok istiyordum."

Öyle mi? Şaşkınlığımı nasıl gizleyebildiğimden emin değilim. Yanına gidip elini sıkıyorum, şu anda giydiğimden daha rahat bir ayakkabı giydiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. "Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Marianne."

"Eminim Damien sana benim hakkımda hiçbir şey söylememiştir. Kaba saba herif." Kadın bir kahkaha attı.

"Anne!" diye itiraz ediyor, sesi gerçekte olduğu gibi korkutucu bir milyarder iş adamı gibi değil de, annesinin saygısız mizah anlayışından utanan sıradan bir oğul gibi çıkıyor.

O Jestler için Biz için oturüzerinde ve eşleştirme onunkinin karşısındaki kanepede. Aramızda duran gümüş çay servisiyle dolu masa o kadar narin ki, kemik porselen su ısıtıcısının ve eşleşen gümüş katmanlı servis tepsisindeki petit fours kulesinin ağırlığı altında çökmemesine şaşıyorum. "Lütfen, biraz çay alın. Stella bir takım daha getirecek- ah, işte burada. Teşekkür ederim, Stella." Marianne fincanı, tabağı ve petit fours için küçük tabağı alır. Damien'ı ve Ben her ikisi de Çay. "Bu Yani güzel için bkz. sen

birlikte."

"Pardon?" diye sordu, yüzü kızararak.

Bayan Langley hâlâ bana bakıyor. " oğlum bir kız arkadaşını benimle tanışması için getirmeyeli uzun zaman oldu,"

itirazına aldırmadan devam eder. "Ve kız kardeşi haklı. Mükemmel bir çift olmuşsunuz."

Damien ve annesi arasında konuşulan ve konuşulmayan her şeye ayak uydurmaya çalışıyorum ama biraz kaybolduğumu itiraf etmeliyim. Bayan Langley onun kız arkadaşı olduğumu mu düşünüyor? Kız kardeşi benim kim olduğumu nereden biliyor? Ve Damien ve benim mükemmel bir çift olduğumuzu söyleyecek kadar nereden biliyor?

Damien'a şaşkınlıkla bakarken tüm bu sorular ve daha fazlası dilimin ucunda.

"Beni neden buraya çağırdın anne? Willow ve benim planlarımız vardı-"

"Seni görmeye gelmeyi bir kenara bıraktığımız için mutluyuz," diyorum annesinin ifadesindeki ani bocalamayı fark ederek. Nick'in bize Bayan Langley'nin kendini yalnız hissettiğini söylediğini hatırlayarak Damien'a kaşlarımı çatıyorum. "Gümüş Kalpler'in hayır etkinliği için uygun olduğundan emin olmak için Plaza'daki havasız bir balo salonuna gidiyorduk. Mükemmel olacağından hiç şüphem yok."

Marianne hâlâ üzgün görünüyor. "Gününüzü böldüğüm için özür dilerim."

"Ben değilim." Ona komplocu bir şekilde göz kırpıyorum.

Gülümsemesini geri kazandı. "Sanırım The Plaza oldukça havasız. Burada, St. Regis'te çay çok daha güzel."

Oturduğumuz odayı gösteriyor ve bir an için şaka yapıp yapmadığını merak ediyorum. Ama sonra ciddi olduğunu anlıyorum. şu anda kendi evindeki bir odada değil, St. Regis Oteli'nde olduğumuza inanıyor. Annesinin durumunun gerçeğliğini anladığımda nabzımın hızlandığını hissediyorum.

Damien'a bakıyorum ve gözlerindeki ifadeyi tarif edebilmemin tek yolu saf dehşet.

"Pasta şefinin petit fours'unu denemelisin," diyor annesi hiç vakit kaybetmeden. Tabağımı alıyor ve benim için üç tanesini zarıfçe yerleştiriyor.

"Teşekkür ederim." Ben de onun coşkulu gülümsemesine karşılık veriyorum, sonra da lezzetli küçük keklerden bir ısırık alıyorum. "Tanrım, bunlar inanılmaz."

Bayan Langley ısıldıyor. "Onları beğenmenize çok memnun oldum.

Damien, sen yemeyecek misin?"

Küçük pastel karelerden birine uzanıyor ve ikiye bölüp ısırıyor. "Lezzetli," diye mırıldanıyor. Narin çay fincanını kapıp büyük bir yudum alırken her zaman sabit olan elinin biraz titrediğini fark ediyorum. Artık bana bakmaya isteksiz görünüyor. "Ne yazık ki fazla kalamayacağız anne."

"Ah, çok yazık." Tekrar bana doğru bakarken suratını asıyor. Bana doğru eğilerek yüksek sesle fısıldıyor: "Gazetede oğlumun seni öperken çekilmiş bir fotoğrafını gördüm."

Ah evet, Alzheimer etkinliğindeki öpücük. O fotoğrafı ben de görmüştüm. Benim için bir anlık görüntüden çok daha fazlasıydı. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez kendimi bu görüntüye bakarken yakaladım. Damien ile o gecenin her büyüğü saniyesini yeniden yaşadım.

"Dedikodu sütunlarını okumamalısın," diye homurdanıyor.

Annesi kıkırdayarak onu başından savıyor. "Yaşlı bir kadın bütün gün başka ne yapar ki? Her neyse, seni gülümserken görmek güzeldi, Damien. Sen de baban da sürekli çok çalışıyorsunuz. Siz Langley erkekleri çok ciddisiniz."

Ona katılma isteğimi bastırıyorum ama bunun tek nedeni Damien'in sertleşen duruşundan babasının hassas bir konu olduğunu hissetmem. Çayımдан bir yudum alıyorum, narin fincanı tabağına geri koyarken porselenleri tıngırdatmamaya çalışıyorum.

"Carter nerede?" Marianne sanki onu orada görmeyi bekliyormuş gibi odaya göz gezdirerek soruyor.

Damien boğazını temizliyor. "Babam... burada değil anne. Birkaç yıldır burada değil."

Oh. Şimdi anlıyorum. Gerçek orada, Damien'in nazik cevabında. Annesine uzanışında.

ve şefkatle onun zayıf elini kendi güçlü eliyle sarıyor. Bay Langley öldü.

Marianne'in gözlerinde tam bir kalp kırıklığı ifadesi beliriyor, ama söyleyebildiğim kadarıyla anılarının çoğu gibi bu da kaybolup gidiyor. Sallantılı bir şekilde başını sallıyor ve kucağına bakıyor.

"Ah, evet. Bu doğru. Bazen bunu nasıl untabildiğimi bilmiyorum." Sulu bir gülümsemeyle tekrar bize bakıyor. "Sanırım bazı şeyleri hatırlamak istemiyorum."

Bakışları benim işimde çok sık gördüğüm bir bakış. Onun yenilenen acısı karşısında kendimi çaresiz hissediyorum. Tek yapabildiğim gülümsemesine karşılık vermek ve sempatik bir şekilde başımı sallamak. Damien sanki buradan çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi çayının geri kalanını bir yudumda bitiriyor.

Şu anda onunla ilgili pek çok şey daha netleşti. Bana ve Gümüş Kalpler'e yardım etme isteğini şimdi daha da takdir ediyorum çünkü annesinin durumu henüz erken evrelerde olsa bile demans ve Alzheimer gibi beyin hastalıklarıyla ilgili kişisel deneyimi olduğunu biliyorum.

Birinin mücadele ettiğini görmek acı veriyor ve bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu biliyorum. Neyse ki katı bir zaman çizelgesi yok. Marianne'in önünde on yıllık bir netlik olabilir. Carter şimdilik zihninde yaşamaya devam eden tek hayalet olabilir, ama daha fazlası da olacak. Her iki durumda da Damien'in onu anladığımı ve yanında olduğumu bilmesini istiyorum - ve eğer isterse annesi için de.

Bayan Langley çayını karıştırıyor, kaşığı porselenlere müzikal bir şekilde vuruyor. "İkinizin o fotoğrafını gördüğümde kendi kendime, 'İşte oğlumun içindeki cevheri ortaya çıkaran bir kadın' dedim."

Damien rahatsız bir şekilde yanımda kayıyor. "Anne-"

"Hayır, bırak da bitireyim," diyor zarif bir elini kaldırarak. "Seni başka kadınlarla da gördüm, Damien. Sosyete kızları, mankenler, o korkunç banka varisi." Burnunu kırıstırıyor. "Ama Willow'la olan o fotoğrafta... mutlu görünüyordun. Gerçekten mutluydun." O bana dönüyor ile a

komplocu bir gülümseme. "Fotoğraflarda hiç öyle görünmez. Genelde sanki biri cüzdanını çalmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatır."

O anın ağırlığına rağmen gülmekten kendimi alamıyorum. "Oldukça etkileyici bir kaş çatışı var."

Marianne sevgiyle, "Bu babasının kaş çatışı," diyor. "Carter o bakışla bir yönetim kurulu toplantısını bile durdurabilirdi."

Damien'in çenesi yine babasından bahsedilince geriliyor ama yüz ifadesinde şefkatli bir şeyler de var.

"Evet, şey," diyor boğazını temizleyerek. "Önemli olan şu ki, etkinlik başarılı oldu. Alzheimer araştırmaları için iki milyon doların üzerinde bağış topladık."

"Araştırma çok önemli," diye onaylıyor annesi, ciddiyetle başını sallayarak. "Bir gün bu buluşlara kimin ihtiyacı olacağını asla bilemezsiniz."

İfadesindeki ironi aramızdaki havada asılı kalıyor. Acaba kendisine neler olduğunu anladığı berraklık anları var mı?

Kendimi durduramadan Damien'a uzanıyorum ve masanın altında kalçasında gergin bir şekilde duran elini sıkıyorum. Geri çekmek yerine elini çeviriyor ve parmaklarını benimkilerin arasına sokuyor. Marianne yıllardır yapılmayan tatil geleneklerinden, artık sadece anılarında var olan bir kocadan bahsederken ellerimiz birbirine kenetlenmiş bir şekilde öylece oturuyoruz.

Bize Sevgililer Günü partilerinden, yardım amaçlı Paskalya yumurtası avlarından, Hamptons'daki yaz galalarından bahsediyor. Başımı sallayarak ve gülümseyerek dinliyorum, yeri geldiğinde nazik sorular soruyorum. Yanımdaki Damien yavaş yavaş rahatlıyor ama elimi hiç bırakmıyor.

Sonunda, yirmi dakika kadar süren bu hikâyelerden sonra, Marianne çayını yudumlamak için duraklıyor, bakışları biraz boşlaşıyor. Çok konuşmuştu ve çay da soğumuş olmalıydı.

Damien nazikçe, "Korkarım Willow ve benim gerçekten gitmemiz gerekiyor, anne," diyor.

"Evet, tabii ki." Bir an kafası karışmış gibi görünüyor, sonra aydınlanıyor. "Bu akşamki Alzheimer yardım gecesine geç kalmak istemezsin. Yakında tekrar ziyarete gelecek misin, Willow?"

"Umarım," diye cevap veriyorum ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. Damien'in annesi çok hoş biri ve umarım durumu daha da kötüleşmeden önce onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirir.

Bizi uğurlamak için zarif bir şekilde ayağa kalkıyor ve her şeye rağmen ne kadar asil kalabildiğine şaşıyorum. Mavi odanın kapısında öne doğru bir adım atıyor ve beni sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor.

"Hiç kimseye sana baktığı gibi bakmadı," diye fısıldıyor kulağıma. "O korkunç banka varisine bile."

Yüzüm kızarıyor, Damien'a bakmaya cesaret edemiyorum. "Seninle tanışmak harikaydı, Marianne."

"Sen de canım." Oğluna döner. "Baban bugün seni göremediği için çok üzülecek. Lütfen, yakında tekrar eve gel."

Oğlu başını sallar. "Seni yarın arayacağım," diye söz veriyor ve eğilip yanağından öpüyor.

Zarif evin içinden geçerek yeraltı garajına doğru ilerliyoruz. İkimiz de arabaya binene kadar konuşmuyoruz, motor etrafımızda sessizce uğulduyor.

Damien dümdüz önüne bakıyor, biz hareket etmesek de elleri direksiyonu kavlıyor.

"Seni uyarmalıydım," diyor sonunda, sesi gergin. "Annem hakkında. Onun durumu hakkında. Seni buraya getirmeden önce açıklamalıydım. Seni böyle garip bir duruma sokmak hiç adil değildi."

Yüzümü ona döndüm. "Damien, bana bak."

İsteksizce bakıyor, mavi gözleri temkinli.

"Annenle tanışmanın garip bir tarafı yok. Çok tatlı biri."

"Aklını kaçırıyor," diyor açıkça. "Babamın beş yıl önce öldüğünü hatırlamıyor. Nerede olduğunu, insanların kim olduğunu karıştırıyor. Bazı günler diğerlerinden daha iyi, ama..." Keskin bir şekilde nefes veriyor. "Onu böyle görmekten nefret ediyorum."

"Anlıyorum," diyorum usulca. "Ve bugün beni getirdiğin için memnunum. Onunla tanışabildiğim için mutluyum."

Sanki acıma ya da rahatsızlık arıyormuş gibi yüzümü inceliyor. "Çoğu insan kafası karıştığında onun yanında nasıl davranacağını bilmiyor. Rahatsız olurlar, onu düzeltmeye çalışırlar. Bu onu daha da üzüyor."

"Ben her gün yaşlılarla çalışıyorum, Damien. Bunamayı daha önce de gördüm." Uzanıp tekrar elini tutuyorum. "Görmediğim şey, birinin ebeveynine senin annene baktığın gibi baktığı. Bu senin nasıl bir adam olduğun hakkında çok şey anlatıyor."

İfadesinde bir şeyler değişiyor, daha önce hiç görmediğim bir kırılganlık.

"Çoğu zaman onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ediyor. "Daha çok ziyaret etmeliyim, ama bu..." Başını sallayarak sözünü kesiyor.

"Zor," diye bitiriyorum onun yerine. "Sevdiğin birinin kayıp gidişini izlemek zor. Sizi tüm hayatınız boyunca tanıyan biri tarafından unutulmak zor."

Başını sallıyor, gözleri kuşkuyla parlıyor. "Evet."

"Onu hayal kırıklığına uğratmıyorsun," diyorum ona kararlılıkla. "Ve bu konuda yalnız değilsin, Damien. Yalnız olmak istemiyorsan, değilsin."

Uzun bir süre sadece bana bakıyor ve aramızdan derin bir şeyin geçtiğini hissediyorum - kelimelerden daha derin, aramızdaki tek şeyin çıplak ten olduğu gecemizden daha önemli bir anlayış. Bu anda birbirimizi açıkça görüyoruz, rol yapmadan ya da savunmaya geçmeden.

Sonra boğazını temizledi ve kontak anahtarını çevirdi. "The Plaza'ya gitmeliyiz."

"Evet," diye onaylıyorum, koltuğuma geri yerleşiyorum.

"Gitmeliyiz."

Ama garajdan çıkıp caddeye geri döndüğümüzde, eli konsolun üzerinde tekrar benimkini buluyor. Ve ikimiz de uzun bir süre gitmemize izin vermedik.

BÖLÜM 18

DAMIEN

I Önümdeki tablolara konsantre olamıyorum. Aklım sürekli düne, ailemin evindeki çaya, Willow'un Annemin hafızasına neler olduğunu.

Annemin durumunu aile içinde tutmak için yıllarımı harcadım. Bu sadece onun onurunu korumakla ilgili değildi, gerçi bu da kesinlikle bunun bir parçasıydı. Kontrolü sağlamak, dünyalarımı ayrı tutmakla ilgiliydi. İş iştir. Kişisel olan kişiseldir. Tüm hayatım bu sınırlar içinde işliyor.

Ta ki Willow Harper sanki orada değillermiş gibi o sınırlardan geçene kadar.

Sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi ovuşturuyorum. Ondan acıma ya da gariplik bekliyordum - annemin kafa karışıklığına tanık olan birkaç kişiden gördüğüm olağan tepkiler. Bunun yerine Willow, beni hâlâ hayrete düşüren bir zarafet ve anlayış gösterdi. Annemin dolambaçlı konuşmalarını takip etmesi, gerektiğinde onu nazikçe yönlendirmesi ve en önemlisi ona şefkat ve sıcaklıkla davranması.

Başka hiç kimse bunu yapmadı. Çoğu insan nasıl yapılacağını bilmez.

Kendime bile itiraf etmek istemediğim gerçek şu ki, Willow dün beni en savunmasız halimle gördü. Gördü.

ailemin gerçekliğini, korkularımı, başarısızlıklarımı anlattım ve o hiç ürkmedi. Kaçmadı. Kaldı, istikrarlı ve güçlü bir şekilde, ihtiyacım olduğu için kendimi zayıf hissettirmeden sessiz bir destek sundu.

Kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemiştim, kız kardeşim Cynthia'nın bile. Babam öldüğünden beri. Muhtemelen ondan önce bile.

Beni tedirgin eden şey, Willow'un hâlâ bana yaklaşmasını ne kadar çok istediğim.

Pencereye dönüp şehrin bulutların altında yayılışını izliyorum. Willow hiç beklemediğim bir şeye dönüşüyor: vazgeçilmez. Sadece paylaştığımız fiziksel bağ için değil, her ne kadar inkar edilemez olsa da. Ama bana kendimi daha az yalnız hissettirdiği için.

Tabletim gelen bir mesajla çınlıyor ve beni isteksizce gerçekliğe geri çekiyor. Halletmem gereken bekleyen bir satın alma, arka arkaya planlanmış toplantılar ve her hareketimi izleyen bir yönetim kurulu var. Yapmam gereken son şey Willow Harper'ın nazik gülümsemesini ya da elinin bende bıraktığı hissi düşünmek.

Yine de buradayım.

Yirmi dakika sonra, Alfred Rothchild ofisime girdiğinde Guardian Productions için büyük, orkestral bir ses stüdyosunun planlarını inceliyordum. Onu uzak tutmak için yeterince korkuttuğumu sanıyordum, ama görünüşe göre öyle değilmiş. Aslında onun akıl sağlığından şüphe etmeye başladım. Onu fiziksel olarak saldırmakla tehdit etmiştim.

"Alfred," diye homurdanarak tabletimi kilitledim. "Bu zevksizliği neye borçluyum?"

Geniş geniş sırıtıyor. Bu çok kötü bir işaret. "Guardian Productions'dan Steven Walt ile konuşuyordum-"

Müvekkilimle görüşüğünü duyunca kıpkırmızı oldum. "Sen ne?"

Alfred, "Belli ki, dilini Willow Harper'ın boğazına soktuğun o magazin fotoğrafını görmüş," diye bağılıyor.

"Bu bir abartı ve sen de bunu biliyorsun." Kızgınlığım siyah bir öfkeye dönüşüyor. "Ben de sana Willow'un adını ağzından uzak tutmanı söylediğimi sanıyordum."

"Her iki durumda da Steven, Silver Hearts'ın Genel Müdürü'yle kamera önünde yakınlaşmanı pek onaylamadı."

"Willow'la ne yaptığım sadece beni ve onu ilgilendirir," diye çıktım.

Alfred kıkırdar. "Sen ve diğer birkaç milyon dedikodu paçavrası okuyucusu. O resim yasal haber kaynaklarına bile girdi." Bir kahkaha attı. "Kaybettiğin için kazanamazsın, Damien. Ama sonra, başarısız olacağını biliyordum. Kendini hazırlasan iyi olur evlat. Langley Girişimcilik'in CEO'luğundan alınacaksın ve şampanyayı ben getireceğim."

Masanın etrafından dolanıp yağlı küçük pisliğe doğru yaklaştım. Görünüşe göre, o küçümseyen, saldırgan ağzının kemerle dövülmesine üç saniye kaldığını bilmiyor. Sesim ölümcül bir tıslamayla çıkıyor. "Başaracağım Alfred. Babam bu şirketi sıfırdan kurdu. Sen değil. Bana karşı koymak için bu kadar çaresiz olduğun yönetim kurulu değil. Hepiniz ölüp unutulduktan çok sonra bile ben burada kalacağım."

Alfred burnunu çekiyor, kızgın. "Baban harika bir CEO'ydu. Sen sadece büyük bir hayal kırıklığısın."

Parmaklarım onu gömleğinin önünden tutup, saçı sakalı birbirine karışana kadar sallamak için kaşınıyor. Ama direniyorum. Zar zor. Ona istediğim şekilde saldırmak, aylardır benim için hazırladığı tabuta bir çivi daha çakmak olurdu. "Ne düşündüğün umurumda değil Alfred. Kurulun geri kalanına gelince, senin tarafına geçmeye istekli kimseyi göremiyorum."

"Şimdilik," diyor. Benden uzaklaşıyor, sanki buranın sahibiymiş gibi ofisimde dolaşıyor. "Buradan manzarayı seviyorum. İnsana dünyaya yepyeni bir bakış açısı kazandırıyor, değil mi?"

Beni daha da kıskırtmaya çalışmasını görmezden gelmem gerektiğini biliyorum ama lanet olası adam sinir bozucu. "Biraz rahatlamaya çalış."

Brylcreem'i bir dahaki sefere ofisime geldiğinde kullan. Yağlı parlaklık pencere camında oldukça kör edici bir parlama yaratıyor."

Alfred bana kaşlarını çatıyor ama elini saçında gezdiriyor. "Brylcreem balmumudur, yağ değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Güzel saçlar ve yakışıklı bir yüz seni bu ofiste tutmayacak, Damien."

Sırıtıyorum. "Arkadan bıçaklamak ve el altından iş çevirmek de seni bu ofise sokmaz Alfred."

"Göreceğiz bakalım." Tabletım ve telefonum aynı anda çalmaya başlayınca sırtıtıyor. "Bahse girerim bu Steven Walt'tur. Eminim konuşacak şeyleriniz vardır. Sizi yalnız bırakayım." Gülümsemesi köpekbalığı gibi oldu. "İyi şanslar."

"Çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme," diye arkasından sesleniyorum. Masamın arkasına oturdum ve Steven'in görüntülü aramasına cevap vermek üzereydim ki aniden durdum. Tamamen durdum. Israrlı bildirime bakıyorum ve sadece... görmezden geliyorum. Zaman aşımına uğradığında, ikinci denemesini de görmezden geliyorum.

Aklımı mı kaçırdım ben?

Şu anda tek düşünebildiğim - Alfred'in uyarısına, Steven'in aramalarına ve Guardian Productions'ın başımı ağrıtmalarına rağmen - Willow. Onun sesini duymaya ihtiyacım var. Belki de tüm bu olanlar yüzünden, onun eşsiz güneş ışığı ve iyimserliğinden bir doz almaya ihtiyacım var. Her şeyi daha iyi yapmanın bir yolu var. Ben de dahil.

Telefonumu çıkarırken bu düşünceyi çok yakından incelememeye çalışıyorum. "Willow'u ara," diyorum cihaza.

"Willow Harper cep telefonundan aranıyor," diye cıvıldıyor otomatik kadın sesi.

Telefonu kulağıma götürüyorum. Willow'un cevap vermesi sadece iki kez çalıyor.

"Merhaba!" diyor, sesi şaşırmış gibi geliyor. "Sen iyi misin? Annenle her şey yolunda mı?"

"O iyi. Ben de iyiyim," diye hızlıca cevap veriyorum. "Sesim iyi gelmiyor mu?"

Gülüyor. "Evet, sadece... bu arama benim programımda yok. Seninkinde var mı? Bir şekilde kaçırdım mı?"

Onun şakacı alaycılığı karşısında yanaklarım kızardı. "Hayır. Programda yok. Ben sadece... sesini duymak istedim."

Willow bir an sessiz kaldı. "Oh. Tamam." Artık alaycı tonunu kaybetmişti. "Damien, iyi olduğuna emin misin? Sesin... stresli geliyor."

"Aslında, seni görebilir miyim?" Kendi spontanlığıma şaşırarak sordum.

Tekrar durakladı. "Elbette."

"Yani şimdi," diye açıklıyorum. "Seni şimdi görmek istiyorum. Eğer müsaitsen tabii."

"Tamam. Evet, tamam. Yine Chelsea'ye viziteye çıkıyorum. Kocasını hâlâ gripten hasta ama-"

"Neredesin? Gelip seninle buluşabilirim. Seninle viziteni bitiririm."

"Vay canına. Tamam. Benimle Bayan Baumgartner'ın evinde buluşabilirsin," diye öneriyor. "Yarım saat içinde orada olurum."

"Harika. Seninle orada buluşuruz." Telefonu kapattım ve tabletimi çantama attım. Onu burada bırakabilirdim -her şeyi burada bırakabilirdim- ama Gümüş Kalpler hayır etkinliği bilgileri onun içindeydi. Ben takım elbisemin ceketini alırken Rhonda elinde bir yığın kâğıtla ofisime girdi.

"Bay Langley, bana-" Durdu. "Bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Evet. Rhonda, lütfen programımı temizle. Öğleden sonra izinliyim."

Sanki banka soymaya gideceğimi söylemişim gibi bana göz kırptı. "Siz... Pardon, öğleden sonra izinli olduğunuzu mu söylediniz?"

"Dedim." Takım elbise ceketimin düğmelerini ilikledim ve çantamı aldım. "Lütfen, aramak yok. Bay Walt bile aramasın."

"Sen... öğleden sonra izin alıyorsun," diye tekrarlıyor, çenesi gevşek. "Tüm öğleden sonra mı?"

"Evet." Kaşlarımı çatıyorum. "Bu açık değil miydi?"

Rhonda'nın şaşkın ifadesi geniş bir sırıtışa dönüşüyor. "Nihayet! İyi vakit geçirin Bay Langley. Sakın

en azından yarına kadar geri gel. Belki ertesi gün."

Kıkırdıyorum. "Çok heyecanlı davranma, yoksa buradan berbat bir patron olduğumu düşünerek ayrılırım."

Elindeki kâğıt yığınının masamın üzerine bırakıyor ama beni onlardan uzaklaştırıp kapıya doğru itiyor. "Döndüğünde bunlar hâlâ burada olac a k . Hadi git şimdi. Hadi git!"

Asansöre doğru ilerliyorum, insanlar mirketler gibi kafalarını kabinlerinden çıkarıyorlar. Belki de beni gün ışığında ofisten çıkarken hiç görmemişlerdir? Bu mümkün.

Alfred bir kabinin üzerine eğilmiş, müşteri hizmetleri temsilcilerimizden birinin gömleğinin altına bakıyor. Pek rahat görünmüyor.

Ona ters ters bakıyorum. "Julie, Rhonda'ya yardım eder misin lütfen? Bugün için ayrılıyorum ve eminim benim programımı temizlemek için yardıma ihtiyacı olabilir."

Son derece rahatlamış görünerek ayağa kalktı ve aceleyle uzaklaştı.

Alfred bana kaşlarını çattı. "Bugünlük gidiyorum da ne demek?"

"Ben de öyle dedim." Onu iterek geçiyorum.

"Ama Guardian projesi!" diye homurdanıyor. "En büyük müşterilerimizden biriyle potansiyel bir krizin ortasındaiken baban asla gün ortasında gitmez!"

Asansöre bindim ve düğmeye bastım. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben o değilim."

Alfred asansöre doğru bir adım atıyor ama bana ulaşamadan kapılar kapanıyor.

Onun apoplektik yüzüne sırtıyorum ve kapılar son santimlerini kapatırken ona tek parmakla selam veriyorum.

* * *

YENİ GÜMÜŞ KALPLER minibüsü Bayan Baumgartner'ın evinin önünde duruyor. Mercedes'imden indiğimde, Willow

minibüs. Gülümsemesi beni aynı anda hem sakinleştiriyor hem de heyecanlandırıyor. Evet, bu tam da ihtiyacım olan şey.

"Willow, seninle viziteye çıkmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Kısa bir süre olduğunu biliyorum," diyorum.

Bana kocaman gülümsüyor. "Aslında eşlik ettiğin için memnunum. Bayan Baumgartner da seni çok özledi."

Gülüyorum. "Öyle mi? Eminim Irving özlemiyordur."

"Ona ısınmaya başladın." Elimi tuttu. Sıcaklık koluma ve göğsüme kadar yayılıyor. Bu hissi çok yakından incelememeye çalışıyorum.

"Yardımcı olacaksam takım elbisemin ceketini minibüse koysam iyi olacak."

Willow sırıtıyor. "Hiç şansın yok. Bayan Baumgartner bugünlerde sizi tam CEO kıyafetlerinizle görmek istiyor."

"Regalia mı?" Burnumu kırıştırıyorum. "Sadece bir takım elbise."

Bana takdir dolu bir bakış atıyor. "Bunu sana bakan herhangi bir kadına söyle."

Kıkırdıyorum ama Willow'un yüzündeki o şımarık ifade doğrudan sikime vurmuyorsa ne olayım. "Pekâlâ, beni pohpohlamana gerek yok. Beni o lanet takım elbisenin içinde görmek istiyorsa, o lanet takım elbisenin içinde görebilir."

"Harika!" Willow beni Doris'in evinin ön merdivenlerinden yukarı çekiyor.

Doris kapıyı başka bir döneme ait çiçekli bir elbise ve tam makyajla açar. Neyse ki burnunun altında hâlâ oksijeni var. "Damien!" diyor ellerini uzatarak.

"Merhaba, Doris." Bayan Baumgartner'ın bana uzattığı eli avuç içim aşağı bakacak şekilde tutmak için Willow'un elini isteksizce bırakıyorum. İşareti alıp buruşuk tenine iffetli bir öpücük konduruyorum. "Bugün özellikle çok güzel görünüyorsun."

Willow yemeklerini almaya giderken bir kız öğrenci gibi kıkırdıyor. "Teşekkürler yakışıklı. Sen de hiç fena değilsin."

Ona göz kırpıyorum. "Irving'in bizim hakkımızda yanlış bir fikre kapılmasına izin verme. Yakında arayacağını biliyorum."

Gülümsemesi biraz duraksıyor. "Bugün olmaz. Irving hastanede. Astımı yüzünden, z a v a l l ı c ı k . Torunu

eve bir kedi getirdi ve şey..."

"Ah. Eminim iyi olacaktır," diye onu rahatlatırken, evine ve oksijen tüpünün çok daha az zorlanacağı kanepeye kadar eşlik ediyorum.

Willow kısa bir süre sonra içeri giriyor ve beni Doris'le otururken, burnunu çekip gözlerini mendille silerken görüyor. "Sorun ne?" diye sordu.

"Irving hastanede. Astım krizi," diye açıklıyorum.

"Olamaz!" Willow yanıma gelip cebinden temiz bir mendil çıkarıyor. "Buyurun, Bayan Baumgartner. Bu bitmiş gibi görünüyor."

Doris üzgün bir şekilde gülümseyerek mendili aldı. "Teşekkür ederim Willow. Çok tatlısın. İkiniz de çok tatlısınız. Bana kendimi ve sevgili Charlie'mi hatırlatıyorsunuz."

Charlie mi? Kendi kendime merak ediyorum.

"Kocası. Yıllar önce öldü," diyor Willow sessizce.

Doris başını sallar. "O iyi bir adamdı. Irving kadar komik değildi ama sağlamdı. Huysuz ama nazikti. Büyük, yaşlı bir boz ayı gibi görünürdü ama aslında sadece bir oyuncak ayıydı." Elimin arkasını okşadı. "Senin gibi."

Kaşlarım kalkıyor. "Büyük, yaşlı bir boz ayı gibi mi görünüyorum?" Willow'a bakarak soruyorum.

İki kadın ortak bir kahkaha atıyor.

"Oh, Damien. Çok hoşsun." Doris'in yüzünde hüzünlü bir ifade belirliyor. "Benim Charlie'm USO dansında hiçbir kızın dans etmek istemediği tek kişiydi. Kaşları çatık, iri yarı ve geldiği andan itibaren kollarını kavuşturmuş biriydi. Tüm dansçılara ters ters baktı. Sanırım sadece arkadaşları için oradaydı. Ama hepsi dans ediyordu. Onu orada tek başına otururken gördüm ve o günlerde olduğum gibi cesur, modern bir kadın olarak hemen yanına gittim ve 'Efendim, sizinle dans etmek istiyorum' dedim."

Aklımda canlanan görüntü karşısında kıkırdıyorum. "Gerçekten mi? Kimse seni buna cesaretlendirmediydi mi?"

Doris başını sallıyor. "Hayır. Arkadaşlarım farklı bir dansçı grubunu tamamlamamı istediler ama Charlie'yi gördüm ve peşini bırakamadım. Yani, ülkemize hizmet etmiş bir askerin dans edecek kimsesinin olmaması? Bu olmazdı."

Willow öne doğru eğilmiş, yüzünde sevimli, hülyalı bir ifadeyle onu dinliyor. "Charlie ona sorduğunda ne dedi?"

Doris usulca gülümsüyor. "Dedi ki, 'Bayan, benimle dans etmek istemezsiniz. Üç tane sol ayağım var.' dedi. Ben de dedim ki, 'Üç sol ayak! Üç sol ayağı nereden buldun?' dedim. Charlie hiç vakit kaybetmeden, 'Tanrı bana sırf eğlence olsun diye fazladan bir tane vermiş' dedi. O kadar güldüm ki burnumu çektim. Ve bu onu gülümsetti. Ve o gülümseme... Willow, o gülümseme kalbime kancayı taktı ve onu içine çekti."

Willow başını salladı, gülümsemesi ışıldıyordu.

"Seninle dans etti mi?" Doris ve Charlie'nin hikâyesinin oradan nasıl devam ettiğini bilmek istediğim için soruyorum.

"O gece değil. Ama salonu kapatana kadar birlikte oturduk ve konuştuk." Doris tekrar gözlerini sildi. "Hayır, Charlie düğünümüzde bana sürpriz yaptı. Flört ettiğimiz altı ay boyunca gizlice dans dersleri aldı. Sonra düğünümüzde beni ilk kez dansa kaldırdı. Şok olmuştum! Bana, 'Üç sol ayağı olan adamla dans eder misin, Doris?' dedi. Ben de ona dört tane olsa bile umurumda olmadığını söyledim. Ondan sonra her hafta sonu beni dansa götürdü, sonuna kadar." Nefesi kesildi.

Willow, "Doris, bu çok güzel," diyor.

Gözyaşları yaşlı kadının yanaklarından aşağı yuvarlanır. "Düğün günümüzde, dans etmeyi sevmediği halde neden bu kadar çaba harcadığını sorduğumda ne demişti biliyor musun? Tanıştığımız o ilk gece, benimle evleneceğini bildiğini ve dans etmeyi seven bir kızla evleneceği için, arayı kapatması gerektiğini düşündüğünü söyledi."

Willow kendi gözleri için bir mendil daha çıkarır. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey."

Doris burnunu çekerek iç geçirir. "O benim Charlie'mdi. Çalıştığı rıhtımdaki adamların ödünü koparırdı ama benim yanımda kocaman bir lokumdu." Yüzünü siliyor ve bize gülümsüyor. "Irving'i işte bu yüzden seviyorum. O benim Charlie'm hakkında konuşmama aldırıyor, ben de onun Rose'u hakkında konuşmasına aldırıyorum."

Boğazıma bir şey takılmış olmalı. Kaşındırıcı bir şey, orada bir tür yumruya neden oluyor ve yutkunmamı zorlaştırıyor. "O ne zaman... Charlie'yi ne zaman kaybettiniz?"

"Bin dokuz yüz yetmiş altı. Rıhtım kazası," diye üzüntüyle yanıtlıyor Doris.

Kafamda hızlıca hesap yapıyorum. Bu, Doris'in hayatının Charlie'siz döneminin onunla geçirdiği dönemden daha uzun olduğu anlamına geliyor. "Kaybın için üzgünüm Doris. Gerçekten."

"Üzülme tatlım. Birlikte çok güzel yıllar geçirdik." Doris elimi tekrar sıktı. "Ama zamanını da boşa harcama. Bu ikiniz için de geçerli. Hayat kısa ve ileride ne olacağını asla bilemezsin. Ama o yolda yalnız seyahat etmemek kesinlikle güzel."

Bana doğru bakan Willow'a bakmaktan kendimi alamıyorum.

BÖLÜM 19

WILLOW

S Birkaç saat sonra, Damien hala benimle birlikte. Silver Slearts'ın pek çok müşterisini görmekten keyif aldık ve Bayan McDougal'ın bize sarılmış bir tereyağı fırlatması da dahil olmak üzere pek çok komik an yaşadık. Damien'in alnından sekmişti. "Kaskatı donmuş!" diye ısrar etti.

öfkeyle.

"Bunu doğrulayabilirim," diye yanıtladı alnını ovuşturarak. Son turumuzdan sonra Damien'a "Hepimizin turları bitti," dedim.

Dur. "Ofise dönmen gerekiyor mu?"

"Hayır," diyor. "Akşamı seninle geçirmeyi tercih ederim."

Şok oldum. Bütün gün benimle birlikte olmayı planlamış olamayacağını biliyorum. Ama bunu kabullenmeye karar verdim. Dudağımı ısırdım. "Şey, bu akşam New Day programında tombala gecesi var. Orada olmak zorundayım."

Omuz silkti. "O zaman ben de orada olacağım, sanırım."

Ona şüpheyile bakıyorum. "Daha önce hiç bingo gecesine katıldın mı?"

"Son zamanlarda değil, hayır."

"Yani, hiç, değil mi?" Gözlerimi deviriyorum ama aynı zamanda gülümsüyorum. "Bence bilmelisin, son sınıflar çok rekabetçi olabiliyor."

Kıkırdıyor. "Ofiste her gün Alfred ve yönetim kuruluyla savaştığım zorundayım. Bingo gecesi bununla kıyaslandığında ne kadar kötü olabilir ki?"

"Şaşırabilirsin." Benden alacağı tek uyarı bu olacak. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, günün çoğunda benimle olması güzeldi. Hatta eğlenceli. Hah. Düşünsenize, Damien Langley ile gerçekten harika vakit geçiriyorum.

Damien arabasını alabilsin diye bizi Bayan Baumgartner'a geri götürürken hâlâ sırtıyorum. Sonra ikimiz de Gümüş Kalpler'in ofisine gidiyoruz. Birkaç son sınıf öğrencisi New Day girişinde sıraya girmiş, kendi tombala kağıtlarını tutuyor. Bayan Horowitz'in beagle cinsi köpeği Titan da bebek arabasında. Tombala gecesine asla şanslı köpeği olmadan gitmez.

"Merhaba, Bayan Horowitz! Merhaba, Titan! İyi bir çocuk." Titan'ı kulaklarının arkasından kaşıdım. "Bay Price, ayağınız nasıl?"

"Hâlâ gut hastasıyım," diye homurdanıyor yaşlı adam. "Bingo'da elli dolar kazanmanın iyileştiremeyeceği bir şey değil ama." Kaşlarını bana doğru salladı.

Gülüyorum ve parmağımı ona doğru sallıyorum. "Tombala oynamayacağım. Gut hastalığının için bile."

Kıkırdıyor ve ben de sırada bekleyen diğer altı son sınıf öğrencisini selamlayıp New Day kapısının kilidini açıyorum. Son sınıflar içeri giriyor ve her zamanki yerlerini buluyorlar. Kimse başkasının yerine oturmak gibi bir gaf yapmaz. İsimlerini masalara kazımış da olabilirler.

Damien grubun sonuna doğru ilerliyor, sonra ben kartları çıkarırken yanımda duruyor. Bayan Horowitz her zamanki gibi altı tane alıyor, sonra Titan'a bir bisküvi veriyor. "Bugün kazanacağız, Titan!"

Titan, şans tılsımı olduğu gerçeğinden tamamen habersiz, mutlu bir şekilde atıştırıyor.

Bay Price beş tane alıyor, diğer son sınıf öğrencileri de içeri giriyor. Maçın başlamasına daha yirmi dakika var ama yerlerini almak istiyorlar.

Damien ön tarafı kontrol eder, top kafesinin kolunu çevirir ve ödül tablosuna bakar. Gerçekten de içinde para olan zarfların yanı sıra eşdeğer değerinde eşyalar da vardır

Kahve makinesi, sert şeker torbaları ve hatta bir Echo Dot gibi.

Bingo kartlarını dağıtmayı bitirdiğimde Damien'a sessizce, "Bay Price haftalardır buna bakıyordu," diyorum. Echo Dot'u işaret ediyorum. "Bu 'yeni moda teknolojiyi' seviyor."

Damien gülümsüyor. "O zaman umarım kazanır."

"Ben de öyle umuyorum," diye itiraf ediyorum. Bingo kafesine bakıyorum ve aklıma bir fikir geliyor. "Bu geceki oyunu sen yönetmek ister misin?"

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Şimdi ne yapacağım?"

Kafesi gösteriyorum. "Sayılar arasında birkaç kez çevirirsin, bir top çıkarırsın ve üzerinde ne olduğunu yüksek sesle okursun."

Kafese bakıyor, bana bakıyor, kafese bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Kulağa çok karmaşık gelmiyor."

"Güzel." Kartları ve kendi kartlarını getirmemiş olanlara dauber'ları dağıtmaya geri dönüyorum. Saat tam 18:00 olduğunda Damien'a el sallıyorum. "Başlasan iyi olur, yoksa yerliler huzursuz olacak."

Damien başını sallar ve kafesi birkaç kez çevirir, sonra kapağın kapağını açıp bir top çıkarır. "G-52."

"Daha yüksek sesle!" Bayan Vernon bağırır. Kulakları bir kayadan bile daha kötü işitmesine rağmen her zaman odanın en arkasında yer alır.

Damien boğazını temizler. "G-52!" diye tekrar seslenir. "Bingo mu?" Bay Callahan bana bakarak soruyor.

Yanına gelip omzunu sıvazlıyorum. "Henüz değil. Yanına oturup yardım etmeme ne dersin?"

Başını sallıyor ve ben de katlanır bir sandalye çekiyorum.

Damien topu kafese geri koymaya başladı. Kolektif bir korku nefesi duyuldu.

"Hayır, hayır, hayır," diyor Bayan Horowitz. "Topu tepsiye koyacaksın, böylece hangilerini çağırdığını takip edebilirsin."

"Ah," diyor Damien, elini hızla geri çekerek. "Özür dilerim." Topu kafesin yanındaki tepsiye koyar. O

Son sınıf öğrencileri beklentiyle ona bakarken etrafına göz gezdiriyor. "Bir sonraki balo, tatlım," diyor Bayan White.

"Doğru." Damien'ın yanakları kızarır ve krankı tekrar çevirir. Başka bir top çıkarır. "B-14!"

Bay Callahan tekrar 'bingo' demek üzere ama elini okşayıp başımı sallıyorum. "Henüz değil."

Damien yine neredeyse topu kafese geri koyacak, sonra kendini durduruyor ve tepsiye koyuyor. Boynunun arkasını ovuşturuyor.

"Biraz daha hızlı gidebilirsin tatlım," diyor Bayan White nazikçe. "Henüz tamamen bunamadık."

Ellerini kaldırıyor. "Hey, bu benim işteki ilk günüm. Beni biraz rahat bırakın."

"Bir sonraki numarayı aradı mı?" Bay Price masa komşusuna herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle soruyor.

Damien bana bir bakış attı. "Sıradaki numara, hemen geliyor." Kafesi çeviriyor ve başka bir top çıkararak yüksek sesle "I-19!" diyor.

Neyse ki bundan sonra her şey yolunda gidiyor. Kafesi birkaç kez daha çevirdikten sonra Bayan Horowitz "Bingo!" diye bağırıyor.

Damien başıyla onaylar ve ödül masasına döner.

Toplu bir inilti duyulur. "Tatlım," diye açıklıyor Bayan White sabrı tükenerek. "Önce onun kartını kontrol etmelisin."

"Kartını kontrol etmek mi?" Damien kararsız bir şekilde bana bakıyor.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama Bay Cunningham kolumu tutuyor. "Lütfen beni bırakmayın," diyor endişeyle. "Yine yanlış yapabilirim."

Sonra Bay Price sandalyesinden kalkıp Bayan Horowitz'in yanına gidiyor ve kartını alıyor. "Ben hallederim, Gertrude."

"Teşekkür ederim, Lloyd. Çok iyisin." Bayan Horowitz gülümsüyor.

Bay Price topallaya topallaya podyuma çıkar, gut hastalığı olan ayağıyla Damien'ı nazikçe kenara iter. Tepsideki topları kontrol ettikten sonra başını sallar. "Birinci seviye ödülün var, Gertie. Sanırım burada bir Beanie Baby olabilir."

"Ah, onların artık hiçbir değeri yok," diye homurdanıyor Bayan White.

Bayan Horowitz kızardı. "Onları hala seviyorum."

"Size getireyim." Bay Price fasulye torbasından köpeği alır ve tam geldiği yöne doğru topallayarak geri dönmek üzereyken Damien onu nazikçe elinden alır.

"Bunu Bayan Horowitz'e götüreceğim," dedi. "Sen ayağını dinlendir."

Bay Price başını sallar. "Sana burada yardım edeceğim, evlat. Söylediğim için kusura bakma ama umutsuz vakasın."

Damien kızarır ama aynı zamanda güler. "Muhtemelen haklısınız, efendim." Beanie Baby'yi Bayan Horowitz'e götürür, sonra koşarak podyuma geri döner.

Bayan White, Bay Price'ın kartlarını toplayıp bana getirdi. "Sanırım buradaki en tarafsız kişi sizsiniz."

"Doğru." Ona sırtıyorum. "Bunları getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Koltuğuna geri döndü.

"Şimdi," diye açıklıyor Bay Price Damien'a hızlıca. "Gertie bir tombala daha yaparsa, ödülünü bir üst seviyeyle takas edebilir. Nasıl çalıştığını anlıyor musun?"

Damien başını sallar. "Anladım."

"Güzel." Bay Price tombala kafesine gider ve tecrübeli bir müzayedeci gibi numaraları bir kez daha söylemeye başlar.

Yaşlılar rahatlar ve kartlarına konsantre olurlar.

Gece ilerledikçe, elli doları kazanan Bayan White olur, ama Bayan Horowitz yine de Titan'a şans getirdiğinden ve koleksiyonuna yeni bir Beanie Baby kazandırdığından dolayı iltifat eder.

Bay Price kendi tombalasını bile yapamadı. Ama zarif bir kaybeden oldu ve Damien'ın elini sıktı. "Seninle çalışmak güzeldi evlat. Bu işi öğreneceksin. Haftaya görüşürüz."

"Burada olacağım," diye söz veriyor Damien. Echo Dot'a bakıyor. "Bunlardan biri yaklaşık elli dolar, değil mi?"

Bay Price ona sevgiyle bakar ve iç çeker. "Korkarım bütçemde yok. Sosyal güvenliğimin her ay yettiğinden emin olmalıyım."

Damien başını sallar. Sonra cüzdanını karıştırıp bir ellilik çıkardı. Echo Dot'u alır ve Bay Price'a uzatır. "Yardımanız için teşekkürler. Silver Hearts'a geri ödeme yapıldığından emin olacağım. Siz olmasaydınız bunu gerçekten yapamazdım."

Bay Price Echo Dot'u alıyor ve yeni doğmuş bir bebek gibi kucağına alıyor. "Teşekkür ederim," diyor.

"Keyfini çıkarın." Damien bana bakıyor.

Ona parmağımı sallıyorum ama gerçekten kızamıyorum. Bay Price o Echo Dot'u almak için çok uğraşıyor. Bay Callahan'a dönüyorum. "Bay Callahan, bingo bugünkü sona erdi. Yirmi beş dolar kazandınız. Heyecan verici değil mi?"

Bay Callahan gözlerini kırıştırdı. "Kazandım mı?" Önünde duran ve üzerinde koyu renk Sharpie kalemle 25 dolar yazan para zarfına bakıyor. Bana güneşli bir gülümseme veriyor. "Ne harika!"

Zarfi gömleğinin cebine yerleştiriyorum. "Sakın kaybetme."

"Kaybetmeyeceğim." Kaşları çatıldı. "Yine neyi kaybetmeyeceğim?"

"Dawn'a söylerim, merak etme," diyorum kızını kastederek. "O ne yapacağını bilir."

Bay Callahan rahatlıyor. "Evet. Dawn ne yapacağını bilir."

Umarım kızı babasına bakarak hak ettiği bir dinlenmeye kavuşmuştur. Sadece iki saat bile olsa. Bay Callahan'ın ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve Dawn'ın beklediği kapıya doğru yürürken dirseğini tutuyorum. Babasının cebini göstererek, "Yirmi beş dolar kazandı," diye haber veriyorum.

"Ben mi kazandım?" Bay Callahan tekrar söylüyor. Cebine bakıyor. "Oh, ne harika!"

"Bunu senin için ben halletsem nasıl olur baba?" Dawn hoşgörüsüyle gülümser.

Bay Callahan zarfı çıkarır ve ona uzatır.

Onlar ayrılırken, Bay Price'ın Damien'ın temizlenmesine yardım ettiğini, Echo Dot'u hâlâ bir kolunun altında tuttuğunu görüyorum. Aceleyle yanına gittim. "Teşekkür ederim Bay Price. Bu gece çok yardımcı oldunuz. Ama şimdi eve gidip ayağınızı dinlendirmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım! Ayrıca, yeni oyuncağınızı bağlamanız gerekiyor."

Bay Price gülümsüyor. "Bu çok eğlenceli olacak!" Topallayarak uzaklaşıyor.

"Biliyor musun," diye azarlıyorum Damien'ı, "böyle bir örnek oluşturmamalısın. Şimdi bütün son sınıf öğrencilerimiz bingo oynamana yardım etmek isteyecek!"

Damien yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Sadece... yapmak zorundaydım."

"Biliyorum. Yapmamak çok zor." Topları kafese geri koyarken onunla kalçalarımı tokuşturuyorum.

Bana gülümsüyor ve kalbim küt küt atıyor. "Aç mısın? Bugün ikimizin de pek bir şey yiyecek vakti olmadı." "Hayır, Biz yapmadım." I fark ettim. "Genelde, Ben

olsam var "Bingo'dan önce bir sandviç alacağım ama tamamen unutmuşum." Göz kırpiyorum

Onu. "Seni suçluyorum."

"Suçlaman gerektiği gibi. Benim cezam da burayı temizlemeyi bitirir bitirmez seni yemeğe çıkarmak olacak," diyor.

"Madem ısrar ediyorsun." Gülüyorum, bu arada içimde bir kelebek sürüsü göğsümde serbest kalmış gibi görünüyor. "Teşekkürler, Damien. Bu hoşuma giderdi."

BÖLÜM 20

WILLOW

W Aylardır kimsenin rezervasyon yaptıramadığı yeni ve havalı restoranın önüne geldiğimizde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Sen Ciddi misin?"

"Kalp krizi gibi," diye yanıtlıyor Damien. Bana güven ve biraz da pişmanlık dolu bir gülümseme veriyor. "Daha önceki gafımı telafi etmem gerekiyor. Burası da bunu yapmak için uygun bir yer gibi görünüyor."

Sade bluzuma ve dökümlü, ancak etik kaynaklı, çiçek işlemeli yeşil eteğime bakıyorum. "Damien, beni asla içeri almayacaklar."

"Tabii ki alacaklar. Sen benimlesin." Koltuğuna uzanıp ceketini alıyor.

Eteğimdeki çiçekle beceriksizce oynuyorum. "Yaşlılar tombala gecesi için giyindim, şehrin en moda yeri için değil. İnsanlar bakacak."

Başını eğiyor. "Ne zamandan beri bunu önemsiyorsun?"

"Genelde umursamam ama burası benim tarzımın biraz dışında. Sormaktan nefret ediyorum, çünkü bana güzel bir yemek ısmarlamak istediğini biliyorum, ama bunun yerine malt ve hamburger yemeye gidemez miyiz?" Umutla söylüyorum.

"Gerçekten istediğin bu mu?"

Başımı ısrarla sallıyorum.

Damien uzun bir süre bana bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Tamam o zaman. Burger olsun. Beni yönlendirmen gerekecek. İyi bir yerle kötü bir yeri ayırt edebileceğimden emin değilim."

Gülümsüyorum ve düşüncesizce eğilip onu yanağından öpüyorum. "Teşekkür ederim. Tam yerini biliyorum."

Şaşkın bir valenin yanından ayrılıp benim mahallemeye doğru ilerliyoruz. Oraya vardığımızda Billy's Burgers her zamanki gibi kalabalıktı. Bir buçuk blok öteye park etmek zorundayız. Park ederken, Damien bir ara sokakta uzanan bir grup genç adama bakıyor.

"Geri döndüğümüzde lastiklerim olacak mı?" diye neredeyse kendi kendine mırıldanıyor.

"Her şey yoluna girecek," diye onu temin ediyorum. Arabadan indiğimizde adamlardan biri bana doğru yürüyor ve Damien geriliyor. "José!" Neşeyle, bana bir kez gösterdiği karmaşık yumruk tokuşturma kombinasyonunu yapıyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Harika gidiyor Bayan Harper," diye cevap veriyor, Damien'ı bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Bu Damien. Billy's'e yemeğe gidiyoruz," diye açıkladım. "Damien, bu benim arkadaşım José Fernandez. Büyükannesi birkaç yıldır Silver Hearts'ın müşterisi."

Damien José'ye başıyla selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Elini uzatıyor ve Jose onunla normal bir şekilde tokalaştığında rahatladığını hissedebiliyorum.

"Bayan Harper'ı nereden tanıyorsunuz?" Jose, Damien'ı incelemeye devam ederek şüpheyi soruyor. Düzenli olarak milyarderlerle takılmıyorum ve onun varlıklı olmaktan çok daha fazlası olduğu gerçeğini saklamak mümkün değil.

"Damien Silver Hearts'a yardım ediyor," diye araya giriyorum. "Aslında, bingo gecesinden yeni geldik."

José ağzını büzüyor ve bilgece başını sallıyor.

"Oh, öyle mi?"

Güzelmiş. Aferin sana, dostum."

Damien bana yan gözle bakıp hafifçe gülümseyerek "Teşekkürler," diyor.

José aniden ekibinin geri kalanına ıslık çalınca ikimiz de biraz irkiliyoruz. "Oy! Bu Bayan Harper'ın bir arkadaşı. Arabasına bir şey olmadığından emin olalım."

"Arabamı mı koruyacaklar?" Damien bana fısıldıyor.

Omuz silkiyorum. "Bu mahalle bazen biraz tekinsiz olabiliyor, özellikle de geceleri. Ama bunlar iyi adamlar." Damien arkadaşım olmasaydı Mercedes'in bir parçalayıcıda olabileceğini eklemiyorum. Bunu bilmesine gerek yok.

"Pekâlâ." Damien, José'ye başını sallıyor. "Çok minnettarım." "De nada," diye yanıtlıyor José.

Damien'in eli benimkine değiyor ve geri çekmek yerine Billy's'e girerken elimi tutuyor. Mekân kalabalık ve görebildiğim kadarıyla ne içeride ne de dışarıda boş yer var. Damien'in buradan nefret etmeyeceğini umarak hayal kırıklığına uğruyorum.

"Vay be," diyor. "Oldukça hareketli bir yer."

"İyi bir sebepten dolayı. Hamburgerlerin tadına bakana kadar bekle."

Billy beni gördü ve tezgâhın arkasından çıktı. "Willow!" diye gürlüyor ve beni kucaklamak için geliyor. "Seni görmek çok güzel!" Beni kol mesafesinde tutuyor ve eleştirel bir gözle süzüyor. "Son zamanlarda nerelerdeydin? Yine o vegan diyetlerinden birine dönmedin, değil mi?"

Gülüyorum. "Hayır, sadece meşguldüm. Seni görmek de güzel."

Etrafına bakınıyor ve bir çiftin yemeğini bitirip oturduğu ve sohbet ettiği bir kabini fark ediyor. "Max, Grace, evinize gidin! Beslemem gereken yeni müşteriler var!"

Genç çift başlarını kaldırıp Damien'la beni görüyor ve hemen ayağa fırlıyorlar.

"Merak etme," diye fısıldıyorum Damien'a, şimdi sırtarak. "Sen benimlesin. Bizi geri çevirmeyecekler."

Billy bizi masaya götürdü ve oturttu. Masanın üzerinde ketçap ve hardalın da bulunduğu raftan bir menü alıp Damien'a uzatıyor. "Çoğu insan

Bunlara ihtiyacım yok ama yeni olduğun için olabilir diye düşündüm."

"Teşekkür ederim," diye cevaplıyor Damien. Bana bir bakış attı. "Sanırım ne istediğini zaten biliyorsun."

"Peynirli Louisey, patates kızartması, kola ve muzlu çikolatalı malt," diye sıralıyor Billy hiç vakit kaybetmeden.

Damien hafifçe gülümsüyor. "Aslında ben de aynısından alacağım." Menüyü rafa geri koyuyor.

"İyi seçim." Billy tezgâha geri dönüyor ve siparişimizi mutfağa bağırarak söylüyor.

"Sanırım burada bir şeyler yazmıyorlar?" Damien şaşkınlıkla soruyor.

Gülüyorum. "Neden yazsınlar ki? Buraya gelenlerin çoğu müdavimdir. Kapıdan girdikleri anda siparişlerini vermeye başlarlar."

"Uygun," diye kabul ediyor. Bana gülümsüyor; geniş, samimi ve rahat bir gülümseme. "Bugün size eşlik etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Masanın öbür ucuna uzanıp tekrar elimi tutuyor. "Benim için gerçekten çok önemliydi."

Parmaklarını sıkıyorum. "Peşime takılmaktan fazlasını yaptın. Gerçekten yardım ettin."

"Memnun oldum." Gözlerinde beni aynı anda hem heyecanlandıran hem de korkutan bir şey var.

"Biz de çok eğlendik," diye itiraf ediyorum, gerginliğimi örtmek için gülümsememe daha fazla güç katıyorum. "Bay Fitzgerald'ın seni kızıyla evlendirmeye çalışacağını sanıyordum."

Gülüyor. "Hangisiyle?"

"İyi bir noktaya değindin." Bunu ciddiye alıyormuş gibi yapıyorum.

Billy maltlarımızı ve kolalarımızı önümüze koyuyor. "Hamburger ve patates kızartması birazdan hazır olur," diyor. "Seni biriyle görmek güzel, Willow. Senin için endişelenmeye başlamıştım. Seni oğluma bağlardım ama o bir aptal."

"Bunu duydum!" Max, biz konuşurken peynirli Louisey'lerimizi kızarttığı mutfaktan bağırıyor.

"O da on yedi yaşında Billy," diye azarlıyorum onu. "Onun balosuna gidersem insanlar ne der?"

"Şanslı bir orospu çocuğu olduğunu söylerlerdi, işte bunu söylerlerdi," diye homurdanıyor Billy. Damien'a bakar. "Ona iyi davranacaksın, duydun mu?"

Damien bunu bugün beş bininci kez duyuyor olmalı ve ben onun adına kızarıyorum ama o hiç istifini bozmuyor. "Evet, efendim."

"Güzel. Siz iki aşk kuşunu yalnız bırakayım." Billy geldiği yoldan geri döndü.

"Herkesin baskısı için özür dilerim," diyorum o gider gitmez. "Biliyorum sen... Yani, emin değilim..."

"Henüz bir isim koymayalım, buna ne dersiniz?" Damien öneriyor.

"Bana uyar." İlk randevusuna çıkmış bir genç gibi hissederek nefesimi verdim.

"Ve herkesin seni kollamasını seviyorum," diyor. "Bu beni senin güvenliğinin konusunda daha az endişelendiriyor. Özellikle de bu mahallede."

Omuz silkiyorum. "Bunların hepsi iyi insanlar."

"Yine de endişeleneceğim." Billy balmumu kâğıtla kaplı iki sepetle dönerken peçeteyle paketlenmiş çatal bıçak takımını itiyor. Harika kokuyor ve Damien'ın ö n ü m ü z d e duran yağlı, ızgara lezzeti içine çekerken gözlerinin kocaman açıldığını izliyorum. "Vay canına, bu inanılmaz görünüyor."

Billy masamızda gezinirken bana göz kırparak, "Gurme denen o saçmalıkların hepsinden daha iyi," diyor.

Damien onaylarcasına homurdanıyor. Sonra hamburgerini eline alıyor ve peynirli Louisey'i ısırmaya başlıyor. Billy ve ben onu durdurmak için bağırıyoruz. "Bekle!"

"Peynir hâlâ erimiş durumda," diye uyarıyor Billy. "O hamburgeri ikiye bölmek isteyeceksin."

"Ah. Teşekkürler." Damien benim kitabımdan bir yaprak alıyor ve burgeri tam ortadan ikiye keserek buharda eriyen peynirin biraz soğumasını sağlıyor.

"Sanırsın daha önce hiç Cheesy Louisey yememiş," diye homurdanıyor Billy.

Damien kıkırdar. "İkiniz beni kurtardınız, yani bu iyi bir şey." Beklentiyle kendisini izleyen Billy'ye bakar. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır. Sadece ilk ısırığını aldığını görmek istiyorum. Hayatını değiştirecek."

Doğruyu söylemek gerekirse, ben de aynı şeyi görmek istiyorum. İkimiz de onu izliyoruz.

Damien hamburgerine üfleyip bir ısırık almadan önce, "Kendimi akvaryumda gibi hissediyorum," diye homurdanıyor. Gözleri kapanıyor. "Vay canına. Aman Tanrım."

Billy sırtıyor. "Sana ne demiştim? Hayat değiştiriyor, değil mi?" Damien çenesini sıvazlayarak, "Artık gerçek bir inananım," der.

bir peçete ile. "Ve ona Peynirli Louisey dediğinde şaka yapmıyormuşsun."

Billy gülümseyerek yanımızda durmaya devam ediyor.

"Um... biraz mahremiyet, Billy?" Damien sonunda soruyor. "Bu kabin üç kişiyle biraz kalabalık."

"Doğru. Tabii ki." Billy genişçe sırtıyor. "Willow'u iyi bir burgeri takdir eden biriyle görmek çok güzel. Siz iyi insanlarsınız." Damien'ın omzuna vurur ve oradan ayrılır.

"Gerçekten beğendin mi?" diye sordum.

"Anton's'ta bize servis edecekleri şeyden daha iyi olduğunu söyleyebilirim," diye yanıtlıyor. Bir ısırık daha alıyor ve tekrar çenesini siliyor. "Yine de bu gömleğin bu deneyimden sağ çıkacağından emin değilim."

"Öyle olması gerekmiyor." Kendi burgerimi ısırıyorum. Jalapeño cheddar ve tuzlu baharatlı burgerin birleşimi cennet gibi. "Bağış gecesi Perşembe günü," diyorum patates kızartmalarından birini çalarak. "Bunu The Plaza'da yapacağımıza hâlâ inanamıyorum."

"Sesin gergin geliyor," diye gözlemliyor çenesini peçeteyle silerken.

"Birazcık. Orada olacak tüm insanları düşünüp duruyorum - potansiyel bağışçılar, yönetim kurulu üyeleri, Bayan Hollingsworth..." Dudağımı ısırarak devam ediyorum. Gerçek şu ki, onun yanında duracak kadar iyi görünmek konusunda endişeliyim, ama bunu tam olarak söyleyemiyorum. "Dürüst olmak gerekirse en çok ne giyeceğim konusunda endişeliyim. Profesyonel görünmek istiyorum."

"Her zaman harika görünüyorsun," diyor basitçe. "Ama özel bir şey arıyorsan, ofisimin yakınında Bella's adında bir butik var. Resmi kıyafetler satıyorlar ve satış personelinin insanların doğru elbiseyi bulmalarına yardımcı olma konusunda gerçekten iyi olduğunu duydum."

"Bella's?" Sıradan görünmeye çalışıyorum ama şimdiden 300 doların altında bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Bu da benim yetersiz bütçem için yine de zorlayıcı olurdu. "Kontrol edeceğim."

"Eğer gitmeye karar verirsen, benim önerdiğimi söyleyebilirsin. Personel beni tanır. Hoşuna gidecek bir şey bulmana yardımcı olabilirler."

"Çok nazıksın, Damien. Tavsiyen için minnettarım." Düşünceliliği beni hazırlıksız yakaladı. Perşembe gecesi kendime güvenmem konusunda gerçekten endişeleniyor. Aynı anda hem göğsüm ısınıyor hem de kalbim sıkışıyor. Çünkü Perşembe gecesi anlaşmamızın sonu olacak, değil mi?

Bağış kampanyası başarılı olduktan sonra o normal hayatına dönecek, ben de kendi hayatıma. Artık onun mükemmel planlanmış günlerini bölmek yok. Artık Billy's'de birlikte hamburger yemek yok. Artık... biz yokuz.

"İyi misin?" diye soruyor, yüzümü inceleyerek.

"Mükemmel," diye cevap veriyorum, sesime yeniden parlaklık katmaya zorlayarak. "Sadece perşembeden önce halletmemiz gereken işleri düşünüyorum."

"Konuk listesi güçlü görünüyor," diyor. "Bence büyük bir başarı olacak."

"Öyle olsa iyi olur," diye gülüyorum, "bunu gerçekleştirmek için harcadığın onca emekten sonra."

Elimi sıkmak için uzanırken, "Bu işe emek verdik," diye düzeltiyor.

Biz. Bu sözcük bana hem doğal hem de geçici geliyor ve hangi duygunun galip geleceğine karar veremiyorum.

Damien ve ben bir süre aç bir sessizlik içinde yemek yedikten sonra son patates kızartmalarımızı yerken tekrar konuşmaya başlıyoruz. Günü tekrar gözden geçiriyoruz ve kendimizi tekrar gülerken buluyoruz.

Sonunda patates kızartması kalmadı, maltlar bitti ve sadece ikimiz masanın karşısında birbirimize bakıyoruz. Damien'in gözlerinde yine bir şey görüyorum ve bu nefesimi kesiyor. "Bundan sonra ne yapmak istiyorsun?" Boğuk bir sesle soruyorum.

"Umarım senin yapmak istediğin şeyin aynısını," diye yanıtlıyor hiç duraksamadan. "Senin evine mi döneceğiz?"

Yemin ederim bakışları Billy'nin burgerlerindeki erimiş peynirden daha sıcak. Romantik ortamlara gelince, kıdemli bingo gecesi ve ardından aşırı miktarda abur cubur Damien'in alışkın olduğu şeylerden çok uzak, ama onun için işe yarıyor gibi görünüyor. Bende de işe yarıyor. Varlığımın her zerresi onu arzulamakla dolup taşıyor.

Başımı sallıyorum. Sertçe yutkunuyorum. "Evet, kulağa... harika geliyor. Benim yerim."

Dudakları öyle seksi bir gülümsemeye kıvrılıyor ki, tam burada, kabinde üzerine atlamak istiyorum. "Hadi buradan çıkalım."

* * *

Daireme giden kısa araba yolculuğu sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Damien'in eli kalçamın üzerinde duruyor, parmakları eteğimin ince kumaşında sıcacık. Her dönüşünde eli hafifçe sıkılaşıyor ve omurgama elektrik gönderiyor.

Arabayı sürerken profiline göz atıyorum. Yüzü rahat ama odaklanmış, ilk tanıştığım katı, program takıntılı adamdan çok farklı. Bugün onu bingo oynarken izledim.

sayılar, yaşlılara kartlarında yardımcı olmak ve dağınık bir hamburgeri gerçek bir zevkle yemek. Sanki onun bambaşka bir yönünü görüyorum - pek çok insanın görebileceğinden emin olmadığım bir yönünü.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, beni bakarken yakalıyor.

"Seni," diye itiraf ediyorum, beklenmedik bir şekilde utangaç hissederek. "Bugün... güzeldi."

Eli kalçamı hafifçe sıkıyor. "Öyleydi."

Sesinde kalbimi dokunuşundan daha hızlı çarptıran bir şey var. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin sabahında olanlardan sonra daha temkinli olmalıydım. Ama bugün farklı hissediyorum, o farklı hissediyor. Daha hazır. Daha gerçek.

"Damien Langley'i, milyarder CEO'yu, bingo numaralarını ararken ve yaşlılar için Echo Dots satın alırken göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyorum, midemdeki kelebek fırtınasına rağmen sesimi hafif tutmaya çalışarak.

Bana bakıyor, gözleri sıcacık. "Bunu yapmaktan zevk alacağımı hiç düşünmemiştim." Ağzının kenarı seksi bir yarım sırıtışa dönüşüyor. "Yine de itiraf etmeliyim ki, orada neredeyse hayatım için korktuğum birkaç an oldu. Son sınıf öğrencilerinin tombalayını çok ciddiye aldıklarını söylerken şaka yapmıyormuşsun."

Gülüyorum ama onun bu yönünü görebilen birkaç kişiden biri olduğum fikri içimi eritiyor. Bu sadece birlikte geçireceğimiz başka bir gece mi yoksa daha fazlası mı, her dakikasının tadını çıkarmak istiyorum.

Binama vardığımızda arabayı park ediyor ve kapı koluna uzanmak yerine bana dönüyor. Arabanın dışındaki sokak lambası yüzüne gölgeler düşürüyor, gözlerinin daha derin, daha karanlık görünmesini sağlıyor. Bakışları ağzıma düşüyor ve hissettiğim tüm beklenti sıcak, sıvı bir ihtiyaca dönüşüyor.

"Bütün gün bunu yapmak istiyordum," diye mırıldanıyor ve konsolun üzerinden eğilip dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor.

Öpüşme, fuayedeki ateşli alışverişimizden farklı. Yavaş, kasıtlı, olacakların bir vaadi gibi. Parmaklarım ensesine uzanıyor, dili benimkine dolanırken ensesindeki yumuşak tüyleri hissediyorum.

Ayrıldığımızda ikimiz de daha sert nefes alıyoruz. "Hadi içeri girelim," diye fısıldıyorum.

Şehvetli, aç gülümsemesi beklentiyle zonklamama neden oluyor. "Yolu göster."

Rekor bir sürede merdivenlerden benim katıma çıkıyoruz, kapıyı açmaya çalışırken parmaklarım anahtarlarla uğraşıyor. Tek düşünebildiğim onu içeri almak, ellerini üzerimde gezdirmek, o gece onun evinde kaldığımız yerden devam etmek. Ama bu sefer farklı hissediyorum. Etrafımızdaki hava, fiziksel çekimden daha fazla bir şeyle yüklü.

Sonunda kilidi açmayı başardığımda, onu yatak odama sürüklemeye hazır bir şekilde kapıyı iterek açıyorum ama Tiny ağzında boş yemek kabıyla bacaklarıma çarpınca neredeyse yere kapaklanıyorum. Spike arkasından tırısyla yaklaşıyor ve ben daha bir uyarıda bulunamadan, Damien'in pahalı ayakkabısının üzerine doğru kusursuz bir bacak kaldırma hareketi yapıyor.

"Spike, hayır!" Nefes nefese kaldım ama artık çok geçti. Benim küçük idrar kaçıran meleğim, bin dolarlık bir mokasen olması gereken şeyi vaftiz etmişti.

Damien'in tepkisi için kendimi hazırlıyorum, dudaklarımda bir özür belirliyor ama beklediğim iğrenme yerine gülüyor. "Bölgeni işaretlemenin bir yolu da bu," diyor ayakkabılarını çıkarıp küçük su birikintisinin etrafından dolanarak. "Sanırım Spike ve benim sınırlar hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Çok özür dilerim," diyorum ona ve Spike'ın pisliğini aceleyle temizlerken, bir yandan da Tiny'nin akşam yemeği arayışında bizi devirmesini engellemeye çalışarak onu içeri davet ediyorum.

Daire her zamanki neşeli kaos halindeydi. Rufus ve Mingo bir şekilde kedi kumunun içine girmiş ve onu küçük kum tepelikleri gibi yere yaymışlar. Kanepe minderinin bir p a r ç a s ı gizemli bir şekilde kayıp ve tüylü oda arkadaşlarımdan biri için doğaçlama bir yemek haline gelmemesi için sessizce dua ediyorum.

Ayak takımımıyla yaşamaya alıştım ama Damien'ın ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim. Ellerimi yıkadıktan sonra, onun beklediği oturma odasına geri dönüyorum. İniltimi tutamayarak ona bakıyorum. "Göz alıcı hayatıma hoş geldin."

Damien kıkırdıyor, sonra beni kollarına çekiyor, ağzı yakıcı bir öpücükle benimkini yakalıyor.

"Askerlerine iyi bak," diyor, beni belimden yakalıyor ve boynuma sıcak bir öpücük konduruyor. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Emin misin? Hayatını kurtarmak için hâlâ vaktin var," diye şaka yapıyorum, sadece yarı şaka.

Elinin kenarıyla çenemi kaldırıyor, gülümsemesine rağmen gözleri ciddi. "Willow Harper, şu anda beni senden korkutup uzaklaştırmak için evcil hayvan kaosundan çok daha fazlası gerekir."

Dudağımı ısııyorum, ondan küçük, isteksiz bir adım uzaklaşırken karnımda aniden kelekler uçuşuyor. "Bu düşünceni unutma. Hemen döneceğim."

Yemin ederim, hayatımda mama kaplarını hiç bu kadar çabuk doldurmamıştım. Su fiskeyi dolduruldu, mama dağıtıldı, tüm bunlar olurken Damien kapı aralığından dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle beni izliyordu. Dört evcil hayvan da mutlu bir şekilde mama yerken, Damien'ın hâlâ kapının pervazına yaslanmış, tüylerini diken diken eden bir dikkatle beni izlediğini görüyorum.

"Ne?" diye soruyorum. Onun bakışları altında aniden utanarak soruyorum. "Sadece manzarayı seyrediyordum" diyor, aradaki mesafeyi kapatarak.

Aramızda. Elleri kalçalarıma yerleşiyor, beni kendine doğru çekiyor. "Bir kadının bir sürüsüne asi hayvanlara bakmasını izlemenin bir tahrik edici olacağını hiç düşünmemiştim, ama

Seninle vakit geçirmek sürpriz üstüne sürpriz oldu."

Ona bakıyorum, eğlence ve şehvetin baş döndürücü karışımıyla dolup taşıyorum. "Neden Bay Langley, ufkunuzu genişlettiğimi mi söylüyorsunuz?"

"Diyorum ki Bayan Harper," diye mırıldanıyor, dudakları şakağıma değiyor, "sizi inanılmaz derecede canlandırıcı buluyorum." Parmakları belimin kıvrımlarında geziniyor. "Ve çok seksi."

"Seksi, ha?" Kollarımı boynuna dolayarak bedenimi onunkine bastırıyorum. "Yerde kedi kumu ve çiğnenmiş bir kanepe olsa bile mi?"

"O zaman bile." Ağzımı tekrar yakalıyor, öpücük daha derin, daha aç. "Yine de sormak zorundayım - evcil hayvanlarınızın mobilyalarınızın parçalamadığı bir parçası var mı?"

Dudaklarına karşı gülüyorum. "Yatağım hâlâ sağlam. Çoğunlukla." "Bu çok uygun," diye fısıldıyor, nefesi sıcak kulağıma. "Çünkü seni tam olarak oraya götürmeyi planlıyordum."

Bu sözleri duyunca içimi bir beklenti ürpertisi kaplıyor. "Şimdi miydin?"

"Mm-hm." Elleri aşağı kayıyor, kıçımı kavlıyor ve beni ona doğru daha sıkı çekiyor. Sert boyu karnıma baskı yapıyor ve nefesim kesiliyor. "Tabii başka planların yoksa?"

"Hayır. Yatak kulağa mükemmel geliyor." Elini tutup geriye, yatak odama doğru yürüyorum. "Yine de uyarayım, çarşaflarda muhtemelen köpek tüyü vardır."

O da beni takip ediyor, gözleri yanıyor ve benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Ve yatağın altında bir kedi saklanıyor olabilir." "Willow," diyor sahte bir kızgınlıkla, "sen beni seninle yatmaktan vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

Ona sırtıtıyorum. "Sadece gerçekçi beklentiler belirliyorum."

"İşte beklediğim şey," diye mırıldanıyor, elleri çerçeveleniyor yatak odamın kapısına geldiğimizde yüzümü. "Önümüzdeki birkaç saati sana kendi adını unutturarak geçirmeyi umuyorum."

Başparmağı alt dudağımda geziniyor. "Vücudunun her santimini öpmeyi bekliyorum." Sesi alçalıyor. "Ve komşularının sana ne kadar iyi hissettirdiğimi duymalarını bekliyorum."

Oh, Tanrım. Gözlerindeki sıcaklık beni eritiyor ve ne kadar zekice bir karşılık vermiş olursam olayım dilimin ucunda eriyip gidiyor. Bunun yerine onu yatak odama çekip kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım.

Yastığımın üzerinde uzanmış olan Rufus, yataktan kalkıp dolabın içinde kaybolmadan önce bize kızgın bir bakış atıyor.

"Görünüşe göre burası bize kaldı," diyor Damien, gözleri dağınık ama rahat alanıma takılıyor. Yatağımın başucundaki lambanın ışığı, karşımda duran adam da dahil olmak üzere her şeyin üzerinde sıcak bir parıltı yaratıyor.

"Sonunda," diye nefes alıyorum ve gömleğinin düğmelerine uzanıyorum.

Hevesimden parmaklarım hafifçe titriyor.

"Bana bırak," diyor, ellerimi kendi elleriyle kapatarak. Birlikte her bir düğmeyi açıyoruz ve altındaki gergin, kaslı teni ortaya çıkarıyoruz. Gömlek açıldığında ellerimi göğsünde gezdirmekten kendimi alamıyorum, sert kaslarla yumuşak ten arasındaki kontrasta hayret ediyorum.

Köprücük kemiğine bir öpücük kondurarak, "Gülünç derecede güzelsin," diyorum. "Ve harika kokuyorsun."

"Muhtemelen Eau de Cheesy Louisey'dir," diyor sırtarak, bluzumu eteğimden çekiştirerek.

Gülüyorum, parmakları çıplak tenime değdiğinde ses yumuşak bir nefese dönüşüyor. "Billy hamburgerlerinin afrodizyak olduğunu bilseydi iki katını alırdı."

"Her kuruşuna değer," diye mırıldanıyor Damien, etkileyici bir maharetle düğmelerimi iliklerken. Kumaşı yavaşça sıyrırken gözleri ellerini takip ediyor, altındaki dantelli ama sade sütyenimi görünce bakışları kararıyor.

"Göğüslerini ne kadar sık düşündüğümü bilsen şok olurdun," diye itiraf ediyor, bir parmağıyla dantelin kenarını izleyerek.

"Gerçekten mi?" Gülümsüyorum, dokunuşuna hafifçe eğildiğimde nefesinin hızlanmasının tadını çıkarıyorum. "Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hayatımda gördüğüm en mükemmel göğüslere sahip olduğunu." Arkama uzanıp sütyenimi çözüyor. "Ve ellerime o kadar mükemmel oturuyorlar ki."

İç çamaşırı düşüyor ve başparmaklarını meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor, dokunuşuyla sertleşmelerini bariz bir memnuniyetle izliyor. "Hiçbir kadın bana senin gibi karşılık vermedi," diyor gizlemediği bir gururla. "Vücuduna nasıl şarkı söyleteceğimi çok iyi biliyorum."

"Çok mütevazı," diye takılıyorum, o beni okşamaya devam ederken nefesim kesiliyor.

"Aynı fikirde olmadığını duymuyorum," diye yanıtlıyor.

"Hayır, duymuyorsun," diye inliyorum başparmakları meme uçlarımın üzerinde gezinirken. Sonra başını eğerek hassas bir tepe noktasını dudaklarının arasına alıyor.

Bu his doğrudan merkezime ulaşıyor ve parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime doğru çekiyorum. Diğer göğsüme de aynı ilgiyi göstermek için hareket etmeden önce dili meme ucumda dolaşıyor. Elleri aşağıya, eteğimin bel bandının altına doğru inerken dizlerimin bağı çözülüyor. Eteğimi yavaşça indiriyor ve kumaşın ayaklarımın dibinde göllenmesine izin veriyor.

Ben onun için için yanan bakışlarına bakarken gözleri beni esir alıyor. "Şu anda aklımdaki en son şey mütevazılık," diyor parmaklarını külotumun bel bandına geçirerek.

"Aklında ne var?" Önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde nefes nefese soruyorum, külotum eteğimi takip ederek yere düşüyor.

Gözleri vücudumda geziniyor, sıcak bakışları altında tenimde yükselen tüylerim dışında artık çıplakım. "Seni tatmak," diyor basitçe. "Seni düzgünce becermeden önce ağzımla boşalmanı sağlamak."

Genelde zarif olan dudaklarından dökülen bu iğrenç sözcükler içimde bir arzu sarsıntısı yaratıyor. "Tanrım, Damien..."

"Amaç da bu zaten," diyor hınzır bir gülümsemeyle ve bacaklarım yatağın kenarına değene kadar beni geriye doğru yönlendiriyor. "Benim için arkana yaslan Willow."

Dediğini yapıyorum, o kalçalarımın arasına yerleşirken ben de yatağa yerleşiyorum. Elleri bacaklarımdan yukarı kayıyor ve onları nazikçe daha geniş açıyor. Yüzündeki hem saygılı hem de aç ifadeyle bana bakarken, beklentim neredeyse dayanılmaz bir hal alıyor.

"Hatırladığımdan bile daha seksisin," diye mırıldanıyor, kalçamın iç kısmına öpücükler konduruyor, acı verici bir yavaşlıkla yukarı doğru ilerliyor. "Daha da tatlısın."

"Damien," diye fısıldıyorum, kalçalarımı hafifçe kaldırarak, "lütfen benimle alay etme."

"Ama bundan çok zevk alıyorum," diye cevap veriyor, nefesi en hassas bedenime karşı ılık. Sonra, nihayet, başını eğiyor ve bana arzuladığım şeyi veriyor.

Dilinin ilk darbesiyle boğazımdan bir nefes kopuyor. Yataktan doğruluyorum, ellerim başına doğru uçuyor, parmaklarım siyah saçlarına dolanıyor. Bana karşı inliyor, beni yıkıcı bir hassasiyetle keşfederken titreşim hissi artırıyor.

İlk birlikteliğimiz gibi değil. O zamanlar her şey keşif ve çılgınca bir ihtiyaçtı. Şimdi, bana nasıl dokunulmasından hoşlandığımı tam olarak biliyor - nereye daha sert bastıracağını, ne zaman gevşeyeceğini, ben sınırda titreyene kadar gerilimi nasıl artıracığını.

İki parmağını içimde kaydırıp mükemmel noktayı bulmak için kıvırdığında, adını haykırıyorum. Beni acımasız bir beceriyle çalıştırıyor, parmakları içimde hareket ederken ağzı klitorisimden hiç ayrılmıyor. Bu çifte his, başım bir o yana bir bu yana savrulup çarşafalara tutununcaya kadar beni daha da yükseğe itiyor.

"Bırak beni Willow," diye ısrar ediyor, sesi bedenime karşı alçak bir gümbürtü gibi çıkıyor. "Dilime karşı boşaldığını hissetmek istiyorum."

Onun sözleri ihtiyacım olan son itici güç. Orgazmım dalgalar halinde üzerime çöküyor, zevk dışı doğru yayılırken bedenim parmaklarının etrafında kenetleniyor. Ben inleyene, aşırı duyarlı ve kemiksiz olana kadar doruk noktamı çekerek bırakmıyor.

Ancak o zaman geri çekiliyor, ayağa kalkmadan önce iç uyluğuma son bir öpücük konduruyor. Yarı kapalı gözlerle kalan giysilerini çıkarışını, ereksiyonunun serbest kalışını izliyorum. Onu tamamen uyarılmış ve muhteşem bir şekilde görmek, kısa süre önce serbest bırakılmama rağmen içimde yeni bir arzu dalgası yaratıyor.

"Buraya gel," diyorum kısık sesle, kollarımı uzatarak.

Yatağa sürünüyor, bedenimi kendi bedeniyle kaplıyor, ağırlığı beni lezzetli bir şekilde topraklıyor. Ağzı benimkini buluyor ve dudaklarında kendi tadımı alıyorum, bunun samimiyeti kalbimi hızlandırıyor.

"İçinde olmak istiyorum," diye inliyor, kalçaları uyluklarımın arasına yerleşiyor. Aleti girişime doğru bastırıyor ve ben de bacaklarımı kaldırıp beline sarılıyorum.

"Evet," diye nefes alıyorum, onu eve yönlendirmek için aramıza uzanıyorum. "Lütfen, Damien."

İçime yavaşça giriyor, büyüklüğüne alışmam için bana zaman tanıyor. Gerginlik ve dolgunluk enfes, birlikte ilk seferimizden bile daha iyi. Tamamen oturduğunda hareketsiz kalıyor, alnı benimkine bastırıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"İnanılmaz hissediyorsun," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Çok mükemmel."

Ellerimi sırtında gezdiriyorum, parmaklarımın altındaki kasların esnediğini hissediyorum. "Sen de öyle."

Hareket etmeye başlıyor, her hamlesi kasıtlı ve derin. Onunla yarı yolda buluşuyorum, kalçalarım ritmine uymak için yükseliyor. Aramızdaki bağ fiziksel zevkten çok daha fazlasını hissettiriyor. Gözlerinde alev alev yanan yoğun bir şey var, bana dokunuşunda daha derin bir ihtiyaçtan bahseden bir şey var.

Hızımız artıyor, oda ihtiyacımızın ve zevkimizin sesleriyle doluyor. Hafifçe kayıyor, görüşümü bulanıklaştıran içimdeki o noktaya vurmak için açığı değiştiriyor. Gerilim bir kez daha artarken tırnaklarım omuzlarına batıyor.

"Damien," diye soluyorum, kendimi onun etrafında sıkışmış hissediyorum. "Kahretsin... Çok yaklaştım."

"Biliyorum," diyor, sesi yaklaşan kendi boşalmasıyla gerilmiş. Eli aramızda kayıyor, klitorisimi buluyor ve başparmağıyla daireler çiziyor. "Benim için tekrar boşal Willow. Kendini bıraktığını hissetmek istiyorum."

Eklenen uyarım beni uçurumun kenarına savuruyor. İkinci orgazmım ilkinden bile daha güçlü bir şekilde içimden geçerken onun adını haykırıyorum. O da hemen peşimden geliyor, kendi boşalmasını bulurken kalçaları benimkilere çarpıyor, adım dudaklarında saygılı bir fısıltıya dönüşüyor.

Birlikte yatağa yığılıyoruz, uzuvlarımız birbirine karışıyor ve nefesimiz kesiliyor. Yana doğru yuvarlanıyor, beni göğsüne doğru çekiyor, kalp atışları kulağımın dibinde gümbürdüyor. İkimiz de gecenin karanlığında sürüklenirken parmakları çıplak sırtımda boş izler bırakıyor.

"Bu..." Az önce aramızda olanlara uygun kelimeler bulmakta zorlanarak başlıyorum.

"İlk seferinden bile daha iyiydi," diye bitiriyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Ve bu da bir şey ifade ediyor."

Tenine karşı gülümsüyorum. "Pratik yapmak mükemmelleştirir mi?"

Alçak sesle kıkırdaması göğsünde yankılanıyor. "Bu her zaman inandığım bir slogandır."

Ona dokunmak için uzanıyorum ve onu yeniden dikleşmiş buluyorum. "Evet, çok sıkı bir şekilde, besbelli."

Derin, şehvetli bir hırıltıyla cevap veriyor. "Sanırım çok daha fazla pratiğe ihtiyacımız olabilir."

Ben cevap veremedim beni altına alıyor, yüzündeki şefkat ve yenilenmiş arzu karışımı ifade nefesimi kesiyor.

"Şimdi başlıyor," diye fısıldıyor, dudaklarımı bir kez daha istemek için başını eğiyor.

BÖLÜM 21

DAMIEN

I Willow'un alarmının sesiyle uyandım - benimkiyle değil, çünkü görünüşe göre her zamanki sabah 6'da uyandığım çağrı için ilk kez için bir on yıl. Bu küçük program aksaklığı konusunda en ufak bir panik yaşamadığımın farkına varmak beni muhtemelen olduğundan daha fazla endişelendirmeli.

Tanrım, ne geceydi ama. Willow'un altımda, etrafımda, sonsuza dek beynime kazınmış bir şekilde adımları haykırdığı anılar, hepsi geri geliyor. Harika sekslerden payıma düşeni almıştım ama böylesini hiç yaşamamıştım. İçim dışıma çıkmış ve yeniden bir araya getirilmiş gibi hissettiren hiçbir şey. Uyanıp her şeyi tekrar yapmak istememe neden olan hiçbir şey.

Willow yanımda uzanıyor ve vahşi kıvılcıklarının bir gecede nasıl yeni bir kaos seviyesine ulaştığına gülümsemekten kendimi alamıyorum. Fiziğe meydan okuyan yönleri doğru uzuyor. Dağınık haliyle bile hayatımda gördüğüm en güzel şey.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, göğsüme gömülerek.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, başının üst kısmına bir öpücük kondurarak.

Başını. Tam o sırada, pençelerin parke üzerinde çıkardığı ayırt edici sesi duyuyorum, ardından beklenti dolu bir viyaklama geliyor.

Willow "Bu Tiny'nin dışarı çıkması gerektiğini bize bildirmesi olmalı," diye açıklıyor, hareket etmiyor. "Ve muhtemelen diğerleri

kahvaltı talep ediyor."

Saate bir göz attım. Yedi buçuk. Saat ona kadar toplantı yok. En son ne zaman böyle rahat bir sabah geçirmiştım?

En son ne zaman rahat bir sabah istemiştım? Bu düşünce beni bir yük treni gibi çarptı. On yılın büyük bir bölümünü her günün her dakikasını doldurarak geçirdim ve birden tek istediğim bu yatakta bu kadınla daha fazla zaman geçirmek oldu.

"Sen köpekleri dışarı çıkarırken ben kahvaltıyı halletsem nasıl olur?" Teklifin bu kadar doğal olması beni şaşırtıyor.

Dirseğinin üzerinde yükseliyor ve bana şüpheyle bakıyor. "Yemek yapmayı biliyor musun?"

Tanrım. Bu hareket çarşafın kaymasına neden oluyor, omzunun kıvrımını ve bir göğsünün kabarıklığını ortaya çıkarıyor. Tadının nasıl olduğunu, ellerimin ve dudaklarımın altında nasıl hissettirdiğini tam olarak hatırladığımda ağzım kuruyor.

"Burayı yakmadan yumurta ve kızarmış ekmeği idare edebilirim," diyorum sahte bir öfkeyle, sesim amaçladığımdan daha sert çıksa da. "Şefimiz gençken bana birkaç şey öğretti. Kızları etkilemekle ilgili bir şeyler."

"Oh, bu o mu?" diye alay ediyor, yataktan kayarak. "Etkileyici kahvaltı becerileri mi?"

Atletini ve yoga pantolonunu giymesini izliyorum, kumaşın kıvrımlarına yapışması beni büyölüyor. Şimdi bile, gecenin çoğunu vücudunun her santimini keşfederek geçirdikten sonra, onu tekrar istiyorum. Onu bu kadar çok istemem neredeyse utanç verici.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye cevap veriyorum, yoga pantolonunu çekişini izlerken. En gündelik kıyafetlerinin içinde bile çarpıcı. Çarpıcıdan da öte. Bağımlılık yapıyor.

"Yirmi dakika içinde döneceğim," diye söz veriyor, Tiny ve Spike'ı bağıyor. "Adil uyarı- kahve makinesi

huysuzdur. Onunla biraz tatlı dille konuşmanız gerekiyor."

Onlar gittikten sonra bir süre daha orada yatıp tavana bakıyorum. *Bana neler oluyor böyle?* Hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Koruyucu. Sahiplenici. Tamamen aşık.

Mutfağını keşfediyorum. Küçük ama iyi düzenlenmiş, kancalardan sarkan uyumsuz kupalar ve fotoğraflarla ve barınak evlat edinme duyurularıyla kaplı bir buzdolabı koleksiyonu var. Kahvaltı için ihtiyacım olanı buluyorum, ancak kahve makinesini sonunda işbirliği yapmadan önce birkaç denemede ikna etmem gerekiyor.

Ben yumurtaları çırparken, Rufus tezgahın üzerinde belirliyor ve her hareketimi ilgiyle izliyor.

"Senin için değil," diyorum ve onu yavaşça yere bırakıyorum. Hemen tekrar ayağa fırlıyor. "Anlaşılan pazarlık yapmamız gerekecek."

Willow döndüğünde, Rufus pastırmanın tadına planladığımdan daha fazla bakmış olsa da, iki düzgün omlet hazırlamayı başarmıştım.

"Harika kokuyor," diyor ve köpekleri serbest bırakıyor. Tiny hemen bacaklarımı araştırırken Spike doğruca su kabına yöneliyor. "Gerçekten yemek yaptığına inanamıyorum."

Az önce küçük bir mucize gerçekleştirmişim gibi bana bakışı göğsüme bir şey yapıyor. Daha önce hiçbir kadın bu kadar basit bir şeyi takdir etmemişti.

"O kadar şaşırmış görünme," diye gülerek ona bir tabak uzatıyorum. "Yine de seni uyarmalıyım, Rufus pastırmanın nasıl ortaya çıktığı konusunda bazı çelişkili bilgilere sahip olabilir."

Bir elinde yemek tabağı, çarpık çekmecelerden birinden ikimiz için de çatal bıçak takımı alıyor. "Tadına bakmasına izin mi verdin?"

Bana bir çatal uzatırken parmaklarının benimkilere sürtünmesi koluma elektrik gönderiyor. Tanrım, ergen gibiyim. Onunla bir gece geçirdim ve her sıradan dokunuşa tepki veriyorum.

"Bu daha çok onun tek taraflı bir kararıydı," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde. "Onunla pazarlık yapmanın kavga etmekten daha kolay olduğunu öğrendim."

Bir parça pastırma çalarak sırtıyor. "Gördün mü? Evcil hayvanlarla yaşamaya adapte olmaya başladın bile. Kısa sürede bir ya da bir düzine evcil hayvana sahip olmaya hazır olacaksın."

Bu fikre çok güldüm. "Sanırım seninkini ziyaret edip bu konuyu kapatmayı tercih ederim."

Yine de düzenli olarak ziyaret etme fikri -her sabah burada olmak için bir nedene sahip olmak- kulağa olması gerektiği gibi bir kabus gibi gelmiyor.

Bunu düzenli bir şey haline getirme - *bizi* düzenli bir şey haline getirme - fikrinin zihnimde nasıl veya ne zaman kök saldığından emin değilim, ama işte orada. Aslında bundan daha kötüsü de var. Çünkü bu fikir sadece zihnimde değil, aynı zamanda kalbimde de var.

Ben ne zaman ilişkiler hakkında düşünen bir adam oldum? Ama Willow'a bakarken, pitbull'una bir parça domuz pastırması yedirirken gülüşünü izlerken, cevabı biliyorum. Her şey o lanet kedi yavrusu için benden yardım istediği an başladı.

Ocakta işimi bitiriyorum ve sonra onun kanepesine yerleşiyoruz - ki bariz yaşına ve kumaşındaki birkaç yırtığa rağmen şaşırtıcı derecede rahat. Omletimi yerken, üniversite öğrencileri gibi yediğimizi fark ediyorum, tabaklar kucaklarımızda dengede, düzgün bir masa düzeni yok. Çatalımın şüpheli bir şekilde eğilmiş bir ucu var ve uyumsuz bıçak zaman zaman tornavida olarak kullanılmış gibi görünüyor. Eski ben tüm bu durumu gülünç bulurdu.

Yeni ben de öyle, ama olmak istediğim başka bir yer düşünemiyorum. "Bu... güzel."

"Evet," diyor ve kendi çatalını dudaklarına götürürken bana gülümsüyor.

Tanrım, yemek yeme şekli bile seksi. Kanepede kayıyorum, görmezden gelmeye çalışıyorum bedenim bedenim yanıt veriyor

ağzının hareketini izlemek kadar basit bir şey.

"Gece kondulaşmak o kadar da kötü değil, değil mi?"

Dairesine bakıyorum - eklektik mobilya karışımına, etrafa saçılmış evcil hayvan oyuncaklarına, temizlenmesi gereken pencerelerden süzülen sabah güneşine. Benim tertemiz şehir evime hiç benzemiyor ama yine de bir şekilde benim evimden daha çok ev gibi hissettiriyor.

"Senin evini gecekondu olarak görmüyorum, Willow. Burada seninle kahvaltı etmek alıştığımdan çok farklı."

"Nasıl farklı?"

"Öncelikle, kahvaltımı genellikle sabahki e-postalarımı gözden geçirirken yaparım. Ve kesinlikle tabağımdan pastırma çalmaya çalışan bir pitbull karışımım yok."

Gülüyor ve Tiny'nin kulaklarının arkasını kaşıyor. "Kulağa yalnız geliyor," diye gözlemliyor, sesi nazik.

"Öyle," diye itiraf ediyorum, kelimelerin bu kadar kolay çıkmasına şaşıracak. "Sadece daha önce hiç fark etmemiştim."

Senden önce. Beni güldüren, işimi, programımı ve onunla olmanın ne kadar iyi hissettirdiğı dışında her şeyi unutmamı sağlayan birinin yanında uyanmanın nasıl bir his olduğunu bilmeden önce.

Willow tabağını bırakıyor ve bana daha iyi bakabilmek için kayarak bir bacağını altına alıyor. Bu hareket kolsuz bluzunun kaymasına neden oluyor ve dün gece öpmek için çok zaman harcadığım tenine bir göz atıyorum. Ellerim ona uzanma isteğıyle seğıriyor.

"Biliyor musun, seni bir kez olsun gülümserken görmek gerçekten güzel." "Ne demek istiyorsun?" Kızmış gibi yaparak soruyorum. "Ben gülümserim bol miktarda."

"Ne zaman? İlk tanıştığımızda Manhattan'ın yarısını kovmaya gidiyormuş gibi görünüyordun. Pixie'ye yardım ederken bile kaşların sürekli çatıktı." Kaşlarını çatarak ve dudaklarını abartılı bir yüz ifadesiyle büzerek gösteriyor.

Gölmekten kendimi alamıyorum. "Ben öyle görünmüyordum."
"Kesinlikle öyleydin. Belki de sadece yüzündür diye düşünüm."

"Yüzüm mü?"

"Dinlenen huysuz yüzün." Sırıttıyor. "Hani bazı insanların dinlenen sirtük suratı vardır ya? Senin de dinlenen CEO suratın var."

Şimdi gerçekten gülüyorum. "Dinlenen CEO suratı mı?"

"Çok korkutucu. Sert ve yargılayıcı. Sanki sürekli herkesin üç aylık performansını değeriendiriymişsun gibi."

Başımı sallıyorum, hâlâ kıkırdıyorum. "Saçmalıyorsun."

"Belki de. Ama yanıılıyor muyum?" Bir parça daha çalışıyor Pastırma. "En son ne zaman gerçekten gevşedin ve güldün, Damien? Yani ben gelip o değeri programını bozmadan önce."

Bu soru beni biraz ayılttı. "Eskiden daha çok gülerdim. Tüm bunlardan önce." Hayatımı kapsayan belli belirsiz bir işaret yapıyorum. "Babam ölmeden önce."

Alaycı ifadesi yumuşuyor. "Bu senin ve ailenin geri kalanı için gerçekten zor olmuş olmalı. O nasıl biriydi?"

"Zekiydi. Talepkâr. Bir şey mükemmel olmadıkça asla tatmin olmazdı." Durup düşünüyorum. "Ama adil de. Aile şirketine katılma konusunda bana tam olarak bir seçenek sunmadı ama buna hazır olduğumdan emin oldu. Beni en iyi okullara gönderdi, doğru insanlarla tanıştırdı."

"Yani Langley Enterprises'ın CEO'su olacağını hep biliyor muydun?"

"Daha çok... anlaşılmış gibiydi. Sanırım doğduğum günden beri bu beklenti vardı." Kanepeye yaslanıyorum. "Langley Girişimcilik'i Langley'ler yönetiyor. İşler böyle yürür."

"Bu çok büyük bir baskı, özellikle de bir çocuk için."

"Bunun için yetiştirildim. Hazırlık okulu, Ivy League, her yaz şirkette staj." Omuz silkiyorum. "Bu

Şikayet ettiğimden değil. İnanılmayacak kadar ayrıcalıklıydım. Sadece... bazen, ne bileyim, deniz biyoloğu falan olmak isteseydim ne olurdu diye merak ediyorum."

"Deniz biyoloğu mu?" Gülüyor. "Gerçekten mi?"

"Okyanus belgesellerini severdim," diye itiraf ediyorum utanarak.

"Eminim dünyanın en düzenli deniz biyoloğu olurdun. Renk kodlu mercan örnekleri, her dalış için dakikası dakikasına sıkı bir program..."

"Hey, organizasyon her alanda çok önemlidir," diye itiraz ediyorum ama sırtıyorum.

"Organizasyondan bahsetmişken," diyor tabaklarımızı toplamak için ayağa kalkarak, "çatal bıçak çekmecemi fark ettin mi? Lastik bant ve umutla bir arada tutuluyor."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, hareket ederken kalçalarının sallanışını izliyorum. Tanrım, onu tekrar istiyorum. Hemen şimdi. Bu tezgâhta, şu duvarın karşısında, onu elde etmeme izin verdiği her yerde.

"Bütün dairen lastik bantlar ve umutla bir arada tutuluyor."

Gülüyor. "Ve koli bandı. Koli bandını unutma. Ama burası evim." Yüzünü bana dönüyor, tezgâha yaslanıyor. "Hizmetçiler ve kristal avizelerle dolu çocukluk evinden çok farklı, değil mi?"

Sabah ışığı saçlarını yakalıyor, ateş gibi parlatıyor. Elimi uzatıp dokunmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum.

"Bir aşçı, bir kahya, bir uşak, bir şoförden bahsetmiyorum bile. Sayılamayacak kadar çok insan var," diye itiraf ediyorum. Bir an sessiz kaldı ve şimdi göz temasından kaçındığını fark ediyorum. "Peki ya sen Willow? Nerede büyüdün?"

"Burada ve orada," diyor, lavaboya dönerek. "Çocukken çok yer değiştirdim."

"Sadece sen mi?"

İfadesinde tekinsiz bir şey titreşiyor, ben onu çözmeden orada ve yok oluyor. "Ailem... mücadele etti

çok. Biz altı çocuktuk."

"Altı mı?" Tekrarlıyorum, gerçekten şaşırmıştım. "Ciddi misin?" "Summer, Maya, Hannah, Harper ve Cole," diye sıralıyor.

Bir şekilde hüzünlü bir sesle.

İki kez baktım. "Bekle-Harper Harper?"

Sonunda dönüyor ve bana temkinli bir gülümseme veriyor. "Sanırım beşinci çocuğumuz geldiğinde ailem pek yaratıcı hissetmiyordu. Cole ve ben ortanca çocuklarız, yani en azından normal isimlerimiz var."

"Tanrım. Altı çocuk," diye tekrarlıyorum, hayal etmeye çalışarak. "Bu şey olmalı..."

"Kaotik," diye bitiriyor. "Gerçekten kaotik. Akşam yemeğinde tek kelime bile edemezsiniz. Tabii yemek almak için masaya zamanında gelebildiyseniz."

Bu yüzden mi başkalarına karşı bu kadar cömert? Yokluk çekmenin nasıl bir şey olduğunu bildiği için mi? Bu düşünce göğsümü daraltıyor.

Sesinde onu daha dikkatli incelememi sağlayan bir şey var. "Kulağa yoğun geliyor."

"Yoğun, bunun için iyi bir kelime." Lavaboya dönüp gereksiz işlerle meşgul oluyor. "Ama uyum sağlamayı öğreniyorsun. Elindekiyle yetinmeyi."

Yine göz temasından kaçındığını fark ediyorum. "Willow..."

"Peki," diyor, hızla dönerek, "uyum sağlamaktan bahsetmişken,

"Benim kaosumdaki ilk yatıya kalmanla nasıl başa çıkıyorsun? Program takıntılı beynin anevrizma mı geçiriyor?"

Saptırmanın ne olduğunu anlıyorum ama peşini bırakmaya karar veriyorum. Şimdilik. "Komik olan ne biliyor musun? Dün olsa duvarlara tırmanırdım. Ama şimdi? Olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyorum."

Tekrar bana dönüp yüz ifademi inceliyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Yine de en azından bir noktada e-postalarımı kontrol etmeliyim. Pazar günü ofiste olmadığım için Alfred muhtemelen felç geçiriyordur."

"Ah, o. Korkunç Alfred. Sana zor anlar yaşatan yönetim kurulu üyesi."

"Aynen öyle." Daha fazla direnemeyerek yaklaştım. Onu tezgâha yasarken kokusunu içime çekiyorum; çilek ve ona özgü bir şey. "Ama şu anda Alfred'i düşünmüyorum."

"Öyle mi? Ne düşünüyorsun?"

"Bu güzel Pazar gününün geri kalanını nasıl geçireceğimizi" diye mırıldanıyorum, ellerim kalçalarını buluyor. "Ve bu kadar çok kıyafet giymek için fazla cazip görünüyorsun."

Gülüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Damien Langley, beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

"Belki," diyor ama gözleri şimdiden kararıyor. "Yine de seni uyarmalıyım, kanepe daha fazla heyecana dayanamayabilir."

"Peki ya yatak?"

"Yatak zaten dün gece çok hareket gördü. Buna alışık değil. Bu sabah hâlâ ayakta olmasına şaşırdım." "Hâlâ ayakta duran tek şey o değil," diye cevap veriyorum, eğilip boynunu öperek. "Belki de yatağın sağlamlığını test etmeliyiz. yapısal bütünlük."

"Doyumsuzsun," diye gülüyor ama bana karşı erimeye başladı bile.

Bedenimi onunkine bastırıyorum, onu ne kadar istediğimi hissetmesine izin veriyorum. "İçimdeki en kötüyü ortaya çıkarıyorsun," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

"En kötüsü mü? Bence senin içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyorum. Nasıl eğleneceğini bilen yanını."

"Belki de haklısın," diye itiraf ediyorum, bir elimle yüzünü kavrarken diğer elimle kalçasını tutuyorum. "Belki de tam ihtiyacım olan şey sensin."

"Karmakarışık bir hayvan barınağı yöneticisi, uyumsuz gümüş takımları ve mahkûm bir kanepe mi?"

"Mükemmel, başka bir deyişle," diyorum gözlerinin içine bakarak. Sonra onu yavaş ve derin bir şekilde öpüyorum.

temas halinde söyle. Tadı kahve, pastırma ve daha tatlı bir şey gibi ve ben doyamıyorum.

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de zor nefes alıyorduk. Ellerim onun atletinin altına girmiş, onunkiler de saçlarıma dolanmıştı.

"Belki de yatak konusunda haklısındır," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bir kez daha test etmeliyiz."

"Sadece bir kez mi?" Cevap veriyorum, şimdiden ona adımı tekrar nasıl haykırtacağımı planlıyorum.

Elimi tutup beni yatak odasına doğru çekerken, bu arzu ve şefkat kombinasyonunu daha önce hiç hissetmediğimi fark ediyorum. Bu sadece seksle ilgili değil - Tanrı biliyor ki bu inanılmaz. Onunla ilgili. Her sabah onun kaosuyla uyanmak ve duyduğum son şey onun kahkahasıyla uykuya dalmak istememle ilgili.

Hay sikeyim. Başım çok büyük belada.

Ama omzunun üzerinden bana gülümserken, gözleri arzuyla ve daha yumuşak bir şeyle doluyken, başka türlüünü istemeyeceğimi biliyorum.

BÖLÜM 22

WILLOW

"*S*ix *bin* mi?" Kokteylin fiyatını anlamaya çalışarak tereddüt ediyorum. elbise I gördüm içinde ve pencere . Bella'nın

Butik.

"El yapımı," diyor satıcı kadın, gülümsemesinin kenarları biraz gergin.

Bana karşı genellikle sabırlı ve kibar olmasına rağmen -özellikle de Damien Langley'nin beni bu dükkâna yönlendirdiğini söyledikten sonra- bu durum boyumu aştığı gerçeğini değiştirmiyor. Bütçemin çok ötesinde olduğumdan bahsetmiyorum bile.

"Belki de bunun yerine geçen sezonun bazı seçimlerini düşünmek istersiniz? Sanırım elimizde hala birkaç güzel şey var-"

"Sorun değil." Başımı salladım. "Biraz programım var ve gerçekten sadece bugün bakıyorum."

"Oh. Çok iyi o zaman." Gülümsemesi hiç değişmiyor. "Size yardımcı olabileceğim başka bir şey olursa lütfen bana bildirin."

"Teşekkürler." Kapıdan gizlice çıkmadan önce bir iki dakika daha butiği inceliyormuş gibi yapıyorum.

Başımı iki yana sallayıp yürümeye başlıyorum, hâlâ tek bir elbisenin kiramdan daha pahalı olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyorum. Kendimi Langley Binası'nın dışında bulduğumda, bilinçsizce buraya doğru gittiğimi fark ediyorum. Belki de

Damien'la toplantılar arasında hızlıca bir kahve içmek için buluştum, zaten son dakika bağış toplama detaylarıyla ilgili onu bilgilendirmem gerekiyordu.

Lobiye giriyorum ve güvenlik masasına yaklaşıyorum. Görevliye "Damien Langley'i görmeye geldim," diyorum.

"Adın?" diye soruyor, hafif bir şüphecilikle dökümlü eteğime bakarak.

"Willow Harper."

"Randevunuz var mı?"

"Hayır, ama sadece bir dakikalığına uğradım. Asistanına burada olduğumu söyler misiniz?"

Görevli bir telefon eder ve birkaç dakika sonra zarif, yaşlı bir kadın yaklaşır. "Ben Rhonda, Bay Langley'nin asistanıyım," dedi sıcak bir sesle. "Siz Willow olmalısınız. Bay Langley'nin Gümüş Kalpler'le ilgili yaptığı çalışmaları basından takip ediyordum."

Hafifçe kızardım. "Alzheimer yardım gecesindeki fotoğraflar mı?"

"Öyle ve söylemeliyim ki onu hiç bu kadar enerjik görmemiştim. Organizasyonunuzdan bahsederken gerçekten gülümsüyor." Göz kırıyor. "Şu anda çok önemli bir toplantıda, en büyük müşterimiz. Ama eminim boş kalır kalmaz sizi görmek isteyecektir."

"Oh, bölmek istemem. Başka bir zaman gelebilirim."

"Saçmalama. Neden yukarı gelmiyorsun? Ofisimde bekleyebilirsin." Bana asansöre kadar rehberlik etti. "Aramızda kalsın, bütün hafta bu toplantı yüzünden gerginlik yaşadı. Guardian Productions... özeldir."

Midem sıkışıyor. Guardian Productions - Alfred Rothchild'in sabote etmeye çalıştığı müşteri, Damien'in CEO'luk pozisyonunu değiştirebilecek ya da bozabilecek anlaşma. Bana bunun ne kadar önemli olduğunu, Rothchild'in yönetim kurulunu Damien'in bu işin altından kalkamayacağına nasıl ikna etmeye çalıştığını anlattı.

Yönetim katından çıkarken koridorun sonundan yükselen sesler duyuyorum.

Rhonda iç çekerek, "İşte şimdi onlar," diyor. "Bir saattir uğraşıyorlar. Bu sabah onlar için ev yapımı kurabiyeler getirdim ama korkarım her an mermi olarak kullanılabilirler. Bir şeye ihtiyaçları olursa diye geri dönsem iyi olacak."

"Elbette," diyorum, Damien ve tehlikeye giren anlaşması için endişelenerek. "Ben burada bekleyeceğim."

"Rahatına bak. Su ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa mutfak köşede."

Rhonda aceleyle uzaklaştıktan sonra mutfağa doğru ilerliyorum ama köşeden biri fırlayıp bana çarpınca duraklıyorum.

İkimiz de tökezlerken "Oh!" diye nefes nefese kaldım.

Telefonu takırdayarak yere düşüyor ve ikimiz de aynı anda telefona uzanıyoruz. Oraya ilk ben varıyorum ve telefonu alıp ona geri veriyorum. Ekran aydınlanıyor ve kilit ekranı olarak sevimli bir golden retriever yavru köpeğin fotoğrafını gösteriyor.

"Sevimli köpek," diye yorum yaparak ona geri veriyorum.

"Teşekkürler. Kızımın yeni yavru köpeği." Fotoğrafa bakarken yüz ifadesi yumuşuyor. "Bugün bana yaklaşık elli fotoğraf gönderdi. Ona önemli toplantılarda olduğumu söyledim ama umurunda değil."

"Bu hissi bilirim," diye gülerek kendi telefonumu çıkarıyorum. "Benim de dört tane kurtarılmış hayvanım var. Herhalde günde elli fotoğraflarını çekiyordumdur, hiçbir şey yapmıyorlar."

"Dört mü?" diyor, kaşlarını kaldırarak. "Bu etkileyici." "Ya da delilik, kime sorduğunuza bağlı," diye cevap veriyorum.

"İki kediler, iki köpek. Sanki hiç büyümeyen sürekli küçük çocuklarınız varmış gibi."

"Kızımınki de aynı şekilde," diyor kıkırdayarak. "Gerçi dürüst olmak gerekirse, ben de aynı derecede kötü olmaya başladım. Dün kendimi Starbucks'taki baristaya onun getirmeyi öğrendiği bir videoyu gösterirken yakaladım."

"Gördün mü? Bulaşıcı," diye sırtıyorum. "Sen daha ne olduğunu anlamadan yönetici ile masanda golden retriever olacaksın."

ekran koruyucu."

"Muhtemelen çoktan yolu yarılamışımıdır," diye itiraf ediyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Steven Walt," diyor aniden, elini uzatarak. "Çarpışma için özür dilerim. Konferans odasından çıkmaya o kadar odaklanmıştım ki..."

İsim beni bir yük treni gibi çarptı. *Steven Walt. Guardian Productions. Steven Walt.* Damien'in işinde kalıp kalmayacağını, Alfred'in yok etmeye çalıştığı anlaşmanın gerçekten gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini belirleyebilecek CEO. Kalp atışlarım hızlanıyor ama elini sakince sıkmayı başarıyorum.

"Willow Harper," diye cevap veriyorum. "Aslında buraya Damien Langley'i görmeye geldim."

"Ah, burada mı çalışıyorsun?" Steven sordu.

"Hayır, sadece ziyarete geldim. Silver Hearts için bir bağış kampanyasında birlikte çalışıyoruz."

"Gümüş Kalpler mi?"

"Yaşlı insanların bağımsız kalmalarına ve evlerinde kalmalarına yardımcı oluyoruz," diye açıklıyorum. "Damien inanılmaz biri - sadece yaklaşan bağış kampanyasında değil, aslında gönüllü olarak çalışıyor. Bingo oynatıyor, yemek dağıtıyor, tamirat işlerine yardım ediyor..."

Steven'in kaşları kalktı. "Damien Langley bingo oynayıp yaşlılara yemek mi dağıtıyor?"

"Ve ufak tefek ev onarımları yapıyor," diye bilgilendiriyorum onu, yüzündeki şüpheli ifadeyi izleyerek. "Geçen hafta Bayan Baumgartner'ın ocağını tamir etti, böylece yeniden kendi yemeğini pişirebilecekti."

"Bu... benim tanıdığım Damien Langley değil," diye itiraf ediyor Steven. "Yönetim kurulu toplantılarında gördüğüm adam tamamen iş adamı. Sadece rakamlar ve programlar."

"Mesele de bu," diyorum konuya ısınarak. "Evet, düzenli ve profesyonel ama işine gerçekten önem veriyor. Bağış toplama etkinliğimizin

mükemmel ya da Bayan Horowitz'in köpeğinin günlük programımız sırasında rahat bir yerde beklemesini sağlamak." Durup yüzünü inceliyorum. "Yaptığı her işe aynı özveriyi gösteriyor."

Steven bir an sessiz kaldı. "Buna gerçekten inanıyorsun."

"Gördüm," diyorum basitçe. "Bugünkü toplantının önemli olmalı-"

"Çok önemli," diye araya giriyor. "Ve pek iyi gitmiyor. Aslında, bazı... yaratıcı farklılıklar yaşıyoruz."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Damien işinize çok saygı duyuyor. Guardian Productions için her şeyi tam olarak doğru yapmanın ne kadar önemli olduğundan bahsetti."

"Öyle mi?" Steven düşünceli görünüyor. "Biliyor musun, Ben -amcam- Langley'nin kâr hanesi dışında hiçbir şeyi önemseddiğini düşünmüyor. Yaratıcı kaygıları dinlemediğini söylüyor."

"Bu benim tanıdığım Damien'a hiç benzemiyor," diyorum dürüstçe. "Son sınıf öğrencilerimizin ihtiyaçları, korkuları ve hayalleri hakkında konuşmalarını dinlemek için saatler harcıyor. Eğer rakamlara odaklanmış görünüyorsa, bunun nedeni muhtemelen her şeyin sürdürülebilir ve mükemmel olduğundan emin olmak istemesidir."

Steven uzun bir süre daha beni inceliyor. "Az önce bana anlattıklarını amcama da anlatmak ister misin?"

Amcasıyla konuşmak mı? Bu düşünce içimde küçük bir endişe dalgası yaratıyor. "Onunla Damien hakkında konuşmamı mı istiyorsun?"

"Gerçekte kim olduğu hakkında. Ben bu projenin bestecisi ve o... şey, şu anda sesinin duyulmadığını hissediyor." Steven konferans odasına doğru bakıyor. "Belki Damien'ı onunla gerçekten çalışmış birinden dinlemek yardımcı olabilir."

Damien'ı, bu anlaşmanın onun için ne kadar önemli olduğunu, Alfred Rothchild'in onun başarısız olmasını beklediğini düşünüyorum. Toplantıda kimseyi ikna edebileceğimi sanmıyorum -ve Damien'ın ödüllü müşterisine müdahale etmemi hoş karşılayacağından ciddi olarak şüpheliyim- ama Steven Walt'ın

talep etmek işleri daha da kötüleştirecektir. "Elbette," diyorum. "Elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım."

Steven kararlı bir şekilde başını salladı. "Benimle gel. Sanırım amcamın gerçek Damien Langley ile tanışma vakti geldi."

Konferans odasına yaklaştığımızda, kapıdan boğuk sesler duyuyorum. Steven durakladı, eli kapı kolundaydı.

"Seni uyarmalıyım," diyor sessizce. "Bu biraz... gergin olabilir. Ben sinirli ve sinirlendiğinde kendini kapatma eğiliminde. Geri kalanımız onun yaratıcı vizyonuna saygı duymakla bütçeyi yönetmek arasında sıkışıp kalıyoruz."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum, Silver Hearts'ta farklı kişilikler arasında kaç kez arabuluculuk yaptığımı düşünerek. "Bazen insanlar sadece duyulduklarını hissetmek isterler."

Steven kapıyı açıyor ve tüm konuşmalar kesiliyor. Konferans odası etkileyici - şehrin silüetine bakan büyük pencereler, devasa bir masa ve mimari planları gösteren ekranlar. Damien masanın başında oturuyor, duruşu sert, etrafı Walt ailesi üyeleri ve yöneticiler olarak tanıdığım birkaç kişiyle çevrili.

Beni görünce Damien'ın gözleri irileşiyor ve şüpheyi karışık şaşkınlığını görebiliyorum.

"Millet," diye anons ediyor Steven, "bu Willow Harper. Bana Bay Langley'nin kendi kuruluşuyla yaptığı gönüllü çalışmalardan bahsediyordu ve bunu duymak isteyebileceğinizi düşündüm. Özellikle de senin, Ben Amca."

Gümüş rengi saçları olan yaşlı bir beyefendi sandalyesinde yığıldığı yerden başını kaldırdı. "Gönüllü çalışma mı?"

"Damien Silver Hearts ile çalışıyor," diye başlıyorum, herkesin ilgisinin ağırlığını hissederek. "Yerel yaşlı topluluklarımıza hizmet veren kâr amacı gütmeyen bir kuruluşuz. Damien... şey, o inanılmaz biri."

Damien'ın gözlerinin hafifçe açıldığını fark ediyorum, sanki burada, konferans odasında, gönüllü çalışmaları hakkında konuştuğuma inanamıyormuş gibi.

"Nasıl yani?" Ben soruyor, sesi şüpheci bir ton taşıyor.

"Yemek dağıtımına yardım ediyorsun," diyorum gülümseyerek. Damien masaya bakıyor ve yemin ederim yanaklarında bir miktar renk artışı görüyorum. Ama ben caymayacağım. Artık buradayım ve odanın tüm dikkati benim üzerimde. "Geçen hafta, Bayan Baumgartner'ın ocağını tamir etmek için bir saatini harcadı, böylece teslimat hizmetlerine güvenmek yerine kendi yemeğini pişirebilecekti. Yaşlılarımız için tombala oynatıyor; onu yaşlılarımızla birlikte görmelisiniz. Sabırlı ve nazık biri. İnsanları gerçekten dinliyor."

"Damien Langley soba tamir edebiliyor mu?" diye yankılanıyor birisi, inanamaz bir ifadeyle.

"Bay Langley insanların fark ettiğinden çok daha fazlasını yapıyor," diye devam ediyorum ritmimi bularak. "Müşterilerimizin endişelerini dinlemek için saatler harcadığını, küçük görünen ama onlar için her şey demek olan sorunları çözmeye yardımcı olduğunu gördüm. Gümüş Kalpler'e de tüm projelerine gösterdiği özeni gösterdiğinden eminim."

Oda tamamen sessizliğe gömüldü. Damien gurur ve utanç arasında kalmış gibi görünüyor.

Ben sandalyesinde doğruldu. "Yani gerçekten dinliyor mu?"

"Ne kadar sürerse sürsün," diye onaylıyorum. "Bay Fitzgerald artriti için belirli bir sandalye yerleşiminin neden önemli olduğunu açıklarken onunla oturduğunu gördüm. Damien notlar aldı, oda düzenini ayarladı, sonra da işe yaradığından emin olmak için ertesi hafta tekrar kontrol etti."

Damien'in ifadesi utançtan tam olarak okuyamadığım bir şeye dönüşüyor - belki de bu ayrıntıları fark ettiğim için şaşkınlıkla karışık bir gurur.

"Bu... beklediğim bir şey değildi," diye itiraf ediyor Ben sessizce.

"Burada ne üzerinde çalıştığınızı sorabilir miyim?" Girişimde bulunuyorum. "Damien Guardian Productions'tan bahsetti ama haddimi aşmak istemiyorum."

"Ses stüdyosu akustiği," diye yanıtlıyor Ben. "Müziklerimizin çoğunu ben besteliyorum, ama mevcut tasarımı üretmeyecek."

kaliteye ihtiyacımız var. Açıklamaya çalışıyorum ama..." Çaresizce ekranları işaret ediyor.

"Bana gösterebilir misiniz?" diye sordum. Damien'in hafifçe öne eğildiğini görüyorum, Ben'in bana olumlu yanıt vermesini izlerken işle ilgili içgüdüleri devreye giriyor. "Teknik yönlerini anlamayabilirim," diyorum ona, "ama senin bakış açını duymak isterim."

Ben'in yüzü aydınlanıyor - bu onda gördüğüm ilk gerçek ifade. Ayağa kalkıp ekrana doğru ilerliyor ve akustik zorlukları anlatırken çeşitli unsurları işaret ediyor. Dikkatle dinliyorum, teknik detaylar hakkında değil ama vizyonu, hedefleri ve endişeleri hakkında sorular soruyorum.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Ben sorunları açıkladıktan sonra şöyle diyor. "Yankılanma modelleri orkestra kaydı için uygun değil."

Başımı salladım, sonra Damien'a döndüm. "Siz ne düşünüyorsunuz? Proje parametreleri içinde kalarak tasarımı Bay Walt'un ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde ayarlamamanın bir yolu var mı?"

Damien sandalyesinde doğruldu ve bir an için sorunu düşünürken CEO maskesinin tekrar yerine oturduğunu gördüm. İşlem yapıyor, parçaları bir araya getiriyor. "Aslında," diyor yavaşça, "eğer duvar işlemlerini burada ve burada değiştirirsek..." Ayağa kalkıyor ve ekranı işaret etmeye başlıyor. "Bu bahsettiğiniz yankılanma sorununa yardımcı olur mu?"

Ben ekranı inceliyor, sonra gülümsüyor - bugün ondan ilk kez görüyorum. "Bu işe yarayabilir. Ve eğer bu akustik panel konfigürasyonunu ayarlarsak..."

İkisi birlikte çalışmaya başladığında odadaki enerji değişir. Diğer yöneticiler de soru ve önerileriyle katılır. Fred Walt, Rhonda'nın daha önce getirdiği kurabiye tabağına uzanıyor.

"Bunlar inanılmaz," der ve bir ısırık alır. "Ev yapımı mı?"

Damien gülümseyerek, "Onları Rhonda yaptı," diye ekliyor. Ve eğer bu nadir, inanılmaz gülümseme kendi

bir sihir markası.

"Asistanınız toplantımız için kurabiye mi yaptı?" Darlene Walt şaşkın ve sevinçli bir ifadeyle soruyor.

"Rhonda en iyisidir," diyor Damien, Ben'le derin bir tartışmaya dalmış oldukları ekrandan başını kaldırarak. "Babam şirketi kurduğundan beri şirkette çalışıyor."

Steven aile üyelerine anlamlı anlamlı bakarak, "Böyle bir sadakat nadir görülür," diyor. "Bir şirket hakkında olduğu kadar orada çalışan insanlar hakkında da bir şeyler söyler."

Masadakiler başlarını sallayıp içlerini ısıtan ifadeler takınırken Damien gözüne takılıyor ve bakışlarını üzerinde tutuyor. Dikkatini elindeki işe vermeden önce dudaklarında sessizce "Teşekkür ederim" kelimesi beliriyor.

Darlene Walt beni boş sandalyelerden birine davet ediyor ve kurabiye tepsisini bana doğru itiyor. Toplantının bir saat daha devam etmesini izlerken kendimi tutamıyorum. Başladıklarında odadaki ruh hali ne olursa olsun, şimdi atmosfer tamamen değişmiş durumda.

Ben ve Damien akustik zorluklar üzerinde birlikte çalışarak hem teknik gereklilikleri hem de bütçe kısıtlamalarını karşılayan yaratıcı çözümler buluyorlar. Steven ve Darlene ara sıra fikir ve önerilerini dile getiriyor ve bunlar Damien'ın sabırlı dikkatini ve düşünceli değerlendirmesini alıyor. Herkes ayrılmaya hazırlandığında, el sıkışmalar sıcak ve içtendir.

Walt ailesi gitmeye hazırlanırken Ben beni kenara çekti. "Willow," diyor usulca, "teşekkür ederim. Yıllardır profesyonel bir ortamda dinlendiğimi hissetmemiştim."

"Söyleyecek önemli şeyleriniz var," diye cevap veriyorum. "Görüşlerinize değer verildiğini görebilmenize sevindim."

Gülümsüyor ve sonra bana sarılarak beni şaşırtıyor. "Eğer Langley bu işi seninle yürütemezse, onu bana gönder. Ona ne kadar aptalca davrandığını söylerim."

Kızardım. "Öyle bir şey değil... Yani, biz sadece-"

"Yapma," diye nazikçe araya giriyor. "Bu toplantı sırasında sana bakışını izledim. Ve daha da önemlisi, son haftalarda nasıl değiştiğini görebiliyorum - daha iyiye doğru. Bunda senin de payının olduğundan şüpheleniyorum. Eğer akıllıysa, sana tutunacaktır."

Damien'a doğru bakıyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Teşekkür ederim Bay Walt."

"Lütfen bana Ben deyin." Bana babacan bir gülümseme sunuyor. "Bugün seninle konuşmak bir zevkti, Willow."

Yöneticiler dışarı çıkarken Steven geride kalır. "Teşekkür ederim," diyor basitçe. "Bu toplantıyı kurtardın."

"Toplantıyı Damien kurtardı," diye düzeltiyorum. "Ben sadece herkesin en başta neden birlikte çalıştığınızı hatırlamasına yardımcı oldum."

Steven düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Bunu unutmayacağım." Damien'a bakıyor. "Bunu berbat etme Langley. O bir kaleci."

Yalnız kaldığımızda Damien gözlerini kapatıyor ve yavaşça nefes veriyor. "Az önce olanlara inanamıyorum."

"Ben'le birlikte herkesi mutlu edecek bir çözüm bulduğunuz kısmı mı kastediyorsun?"

"Birdenbire ortaya çıktığın ve bir şekilde tam bir felaketi..." Çaresizce eliyle işaret ediyor. "Bu."

Ona yaklaşıyorum. "Teknik çözümleri bilen sendin. Ben sadece iletişim için alan yaratılmasına yardımcı oldum."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen inanılmazsın. Bunu biliyor musun?"

"Bence biraz önyargılı olabilirsin," diye takılıyorum.

"Belki," diye itiraf ediyor, eğilip beni usulca öpüyor. "Ama aynı zamanda haklıyım da."

Ayrıldığımızda kollarını bana doluyor. "Burada ne yapıyordun ki? Lütfen bana bunun ayrıntılı bir plan olmadığını söyle."

Güldüm. "Elbise alışverişı yapıyordum. Bella'daki fiyatları gördün mü? Bağış gecemize kot pantolonla katılmak zorunda kalabilirim."

"Kesinlikle hayır," diyor kararlılıkla. "Bir yolunu buluruz." Duraksıyor. "Bekle, buraya gerçekten kazara mı geldin?"

"Tamamen kaza," diye onaylıyorum. "Yine de Bayan Baumgartner'ın kaderle ilgili teorisinde bir şeyler olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Ne teorisi?"

"Bazı şeylerin olması gerektiği."

Damien beni öpmek için kendine çekerken yüz ifadesi yumuşuyor. "Belki de bir şeyler bulmuştur."

BÖLÜM 23

DAMIEN

I Willow'u öğle yemeği için Ambrosia'ya götürdüm, Billy's Burgers'da karar kılmadan önce onu en başta götürmek istediğim restorandı. Yine de, itiraf etmeliyim ki, çok iyi burgerlerdi.

Rezervasyonumuz olmadan restorana girdiğimizde şef garsona "Cam kenarında oturmak istiyoruz" dedim.

Adam kafasını kaldırdı. Rezervasyonum olup olmadığını sormak için dilinin ucuna geldiğini söyleyebilirim, sonra tanıdık geliyor ve başını sallıyor. "Bir dakika sürecek, mösyö, madam." Elini kulaklık taktığı kulağına götürüyor ve hattın diğer ucundaki kişiyle hızlı bir Fransızca ile konuşmaya başlıyor.

"Bu sefer rezervasyon yaptırdınız mı?" Willow bana bilmiş bilmiş sırtarak soruyor.

"Yaptırmadım," diye itiraf ediyorum, ben de gülümseyerek karşılık veriyorum. Onun kolumda olması güzel bir his.

Sert ve profesyonel tavırlı bir garson kısa sürede ortaya çıkıyor ve bize masamıza kadar eşlik ediyor. "Benim adım Jacques. Bu öğleden sonra size ben hizmet edeceğim. Yemeğin yanında şarap alacak mısınız, mösyö?" diye soruyor.

"Evet, alacağız" diyorum.

Başını salladı. "Sommelier birazdan sizinle ilgilenecek. Bu arada sizi menümüze göz atmaya davet ediyorum. Herhangi bir sorunuz olursa lütfen bana bildirin."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

Jacques uzaklaşırken, Wyatt Reed ve şık sarışın bir kadının yakınlarda durduğunu fark ediyorum, görünüşe göre yemeklerini yeni bitirmişler. Wyatt'ı gözden kaçırmak zor - kendinden emin duruşu, kusursuz takım elbisesi ve hem yöneticileri hem de süper modelleri büyüleyen alametifarikası gülümsemesiyle. Şef garsonla sohbet ediyorlardı ama Wyatt başını kaldırıp beni gördü.

"Vay, vay," diyor, yolunu yumuşak bir şekilde masamıza doğru çevirerek. "Damien Langley. Kaşlarını çatmadan seni zor tanıdım."

Bir iç çekişi bastırarak onu selamlamak için ayağa kalktım. "Wyatt. Seni gördüğüme sevindim."

Wyatt'ın arkadaşı bir adım geriden geliyor, yüz ifadesi kibarca sıkılmış. O da Wyatt'ın tüm sevgilileri gibi çekici; cilalı, pahalı ve nihayetinde birbirinin yerine geçebilecek türden.

"Yemeğinizi bölmemize izin vermeyin," diyor Wyatt, ama tam da bunu yaptığı belli. Gözleri Willow'a kayıyor ve bir şekilde hem hayranlık hem de saygı dolu olmayı başaran tek bir takdir dolu bakışla onu süzüyor. "Peki bu kim?"

"Willow Harper," diyorum, belki biraz fazla sahiplenici bir tavırla. "Willow, bu Wyatt Reed. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz."

Wyatt elini Willow'a uzatıyor ve sıkıca tokalaşiyor. "Meşhur Willow Harper. Son zamanlarda Damien'in zamanını kimin tekeline aldığını merak ediyordum."

"Birlikte bir bağış kampanyası üzerinde çalışıyoruz," diye açıklayan Willow, onun bu yakınlığı karşısında biraz şaşırılmış görünüyor.

"Ben de öyle duydum. Gümüş Kalpler, değil mi?" Wyatt o milyon dolarlık gülümsemesini takındı. "Damien bunun üzerinde çalışmak için haftalık buluşmamızı kaçırdı. Bu neredeyse hiç duyulmamış bir şey."

Boğazımı temizliyorum. "Wyatt ve ben haftada bir poker oynarız.

Başka arkadaşlarla."

Wyatt sanki aniden orada olduğunu hatırlamış gibi sevgilisine döner. "Oh, bu Jennifer."

"Jenna," diye düzeltiyor kadın sıkı bir gülümsemeyle.

Wyatt hiç istifini bozmadan, "Doğru, elbette," diyor. "Biz de tam çıkıyorduk. Jenna'nın bu öğleden sonra randevuları var."

Kadın -Jenna- üstünkörü bir şekilde başını sallar. "Tanıştığımıza memnun oldum." Ses tonundan öyle olmadığı anlaşılıyor.

Bu alışverişi ilgiyle izliyorum. Aralarındaki dinamikte belirgin bir geçicilik, Wyatt'ın ondan biraz ayrı durmasında, çekiciliğinin otomatik pilotta çalışıyor gibi görünmesinde ince bir mesafe var.

Jenna telefonuna bakarak, "Seni yemeğinle baş başa bırakmalıyız," dedi.

"Bir dakika hayatım," diyor Wyatt, sevecenlik ifadesi dilinden kolayca kayıyor. Bana döndü. "Bu hafta sonu bağış gecesi var. The Plaza'da olduğunu duydum?"

"Evet," diye onaylıyorum, bilmesine şaşıracak. "Siyah kravatlı bir davet mi?" diye devam etti.

"Evet," diye cevaplıyor Willow. "Ev yardımı programımız için yeterli parayı toplamayı umuyoruz."

Wyatt düşünceli bir şekilde başını sallar. "Peki, orada olacağım." Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazıyor, sonra gülümseyerek yerine koyuyor. "Ve diğer çocuklar da gelecek. Onlara mesaj attım."

"Çocuklar mı?" Willow aramıza bakarak soruyor.

"Poker grubumuz," diye açıklıyorum. "Toplam altı kişiyiz."

"Mason gemiyi terk etmeden önce yedi kişiydik," diye ekliyor Wyatt teatral bir iç çekişle.

"Mason mı?" Willow soruyor.

"Kısa süre önce evlenip tropik bir adaya taşınan başka bir arkadaş," diyorum ona. "Uzun hikâye."

Wyatt, "Kısa versiyonu, Mason aşık oldu ve şimdi günlerini bebek yaparak ve gün batımını izleyerek geçiriyor," diyor. "Parlak bir iş zekasının trajik bir israfı."

Willow, "Kulağa harika geliyor, trajik değil," diye karşı çıkıyor. Wyatt güler. "Lucy de öyle diyor. Mason'ın karısı," Willow'un yararlanması için ekliyor. "Alınan küçük şey. Sen de

onu."

Tam Wyatt'ı kovmak üzereydim ki gözlerinde hiç hoşlanmadığım hesapçı bir bakış beliriyor. "Ee Willow," diyor sohbet eder gibi, "nerelisin? Pek şehirli gibi görünmüyorsun."

"Hayır, yok. Şehir dışında, Catskills bölgesinde büyüdüm. Ailemin çiftliği orada" diye cevap veriyor, hala bana gülümseyerek. Sonra gözlerini kırıştırdı ve bu bilgiyi paylaşmak istemediği izlenimine kapıldım.

"Gerçekten mi? Bir çiftlik evi. Hem de Catskills'de. Eminim Damien senin büyüdüğün yeri görmeyi çok isterdi," diyor ve planına çekiçle vuruyor.

Orospu çocuğu. "Eminim Willow'un beni götürecekt vakti yoktur-"

"Arada sırada ailesini ziyaret etmeli. Değil mi Willow?" Wyatt'ın kahverengi gözleri, Willow'un yanıt vermesini sağlar.

Yutkunuyor. "Aslında bağış kampanyasından sonraki hafta sonu tatil için oraya gidiyorum..."

"Gördün mü? Haklıymışım." Gülümsemesi genişler. "Damien, hiç şehir dışına çıktın mı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Peki, daha iyi bir zaman olabilir mi? Willow'u da götürmelisin, böylece tüm aileyle tanışabilirsin. Bu hoşuna giderdi, değil mi Damien?"

Willow bana döndü. "Hoşuna gider miydi?"

Bu noktada hayır diyemem. "Elbette. Kulağa hoş geliyor." Zayıf bir gülümsemeyle geçiştiriyorum.

Bir an kafası karışmış gibi görünüyor, sonra omuz silkiyor. "Pekala, detayları sana bildiririm ve benimle gelebilirsin. Güzel bir ülke."

"Öyle görünüyor," diye daha samimi bir şekilde cevap veriyorum.

Wyatt'ın sevgilisi saatine bakarak sesli bir şekilde iç geçiriyor. "Wyatt."

"Doğru, elbette." Kolunu hafifçe sıkıyor - sevecen bir jesti bu bir şekilde hala kişiliksiz hissettiriyor.

"Seni ögle yemeğinden alıkoymamalıyız." Sonra bana daha alçak bir sesle ekliyor: "Gerçi bu gidişle dostum, o bahsi kazanamayacaksın."

"Ne bahsi?" Willow merakla sordu.

Wyatt gülümsüyor ama tüm eğlencesi bana odaklanmış durumda. Kucağıma neredeyse bir el bombası fırlattığı için duyduğum rahatsızlığa. "Poker grubu arasında dostça bir bahis sadece," diyor yumuşak bir sesle. "Önemli bir şey değil."

"Ah," diyor Willow, sesi ikna olmamış gibi çıkıyor ama daha fazla ısrar etmiyor.

Jenna'ya dönüyor. "Gidelim mi?"

Onlar uzaklaşırken, Wyatt'ın elinin Jenna'nın sırtının küçük kısmına nasıl zar zor dokunduğunu fark ediyorum - mükemmel derecede doğru ama bir şekilde gerçek bir bağlantıdan yoksun bir jest. Kapıda kısa, göstermelik bir öpücük veriyorlar ve sonra Jenna bekleyen arabaya doğru yürürken, Wyatt çoktan telefonunu kontrol ederek ters yöne doğru gidiyor.

Willow bunu anlayışlı gözlerle izler. Willow, "Kızın adını bile hatırlayamadı," diye gözlemledikten sonra düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor. "Poker grubunuzdaki tüm erkekler ilişkilere bu şekilde mi yaklaşıyor?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Konuyu saptırmayı düşünüyorum ama bunu yapmak istemediğimi fark ediyorum.

"Hayır," diye sessizce itiraf ediyorum. "Hepimiz değil."

Yemeğimize yerleşiyoruz, sohbet aramızda kolayca akıp gidiyor. Yemekler mükemmel, ama kendimi yemekten çok Willow'u izlerken buluyorum - özellikle güzel bir şey tattığında gözlerini kısa süreliğine kapatması, bir şey hakkında heyecanlandığında el kol hareketleri yapması.

Tatlı alev alev yandığında, sevinçten nefesi kesiliyor. "Oh, bu çok güzel!"

"Denemelisin," diyorum, ona doğru kaydırarak.

Bir ısırık alıyor ve içimden geçen küçük bir zevk sesi çıkarıyor. "Bu inanılmaz."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, onun keyfini çıkarmasını izlemekten memnunum. Bu benim özlediğim şey, fark ettim ki bu basit

Başkasının mutluluğunu izlemenin keyfi.

"Büyük gece birazdan burada olacak," diyor çatalını bırakarak. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım," diye cevap veriyorum. "Peki ya sen?" "Gerginim," diye itiraf ediyor. "Ya kimse gelmezse? Ya kimse gelmezse?"

eğer açık arttırma ürünleri satılmazsa? Ya-"

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Her şey mükemmel olacak. Güven bana."

Parmaklarımı sıkıyor. "Sana güveniyorum. Şaşırtıcı olan da bu."

Bakışlarının yoğunluğu göğsümde bir şeylerin kaymasına neden oluyor.

Güven. O bana güveniyor. Bu kelime zihnimde yankılanıyor ve olması gerekenden daha fazla ağırlık taşıyor. En son ne zaman biri bana para kazanmak ya da anlaşmalar yapmak dışında bir konuda güvenmişti?

"Güzel," diyorum, boğazım aniden düğümleniyor. Zaman kazanmak için su bardağıma uzanarak temizliyorum. "Bağış kampanyasından bahsetmişken, Bella'da şansın yaver gitmediği için üzgünüm. Elbise için ne yapacağını biliyor musun?"

"Ben bir şeyler bulurum," diyor ve el sallıyor. "Belki şu büyük mağazalardan birine bakarım. Ya da mahallemde bir vintage butiği var-"

"Kesinlikle olmaz." Kelimeler niyet ettiğimden daha güçlü çıktı. Ses tonumu yumuşatıyorum. "The Plaza'daki siyah kravatlı bir galaya ikinci el bir dükkândan alınmış vintage bir elbiseyle gelmeyeceksin."

Bir kaşını kaldırıyor. "Vintage'da yanlış bir şey yok."

"Günlük giyim için değil, hayır. Ama bu farklı." Hesabı işaret ediyorum. "Gel hadi. Tam yerini biliyorum. Bu benim ikramım o l a c a k ."

"Damien, gerçekten, başa çıkabilirim-"

"Yapabileceğini biliyorum." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Ama sen tek başına Guardian hesabını bugün kurtardın."

Bağış toplama etkinliğinde giymen için sana güzel bir şey almak en azından yapabileceğim bir şey."

Küçük bir iç çekişle elimi tutuyor. "Hayır cevabını kabul etmeyeceksin, değil mi?"

"İstediğim bir şeyden vazgeçtiğimi hiç gördün mü?"

"Yeterince adil," diyor bana sırtarak.

Yirmi dakika sonra, Maison Delacroix'nın önünde duruyoruz, o kadar özel bir butik ki tabelası bile yok - sadece işaretlenmemiş bir kapının yanında gizli bir pirinç plaket.

"Burası..." Willow duraksıyor, doğru kelimeyi arıyor. "Göz korkutucu."

Tereddütünü anlasam da, "Burası sadece bir elbise dükkânı," diye onu temin ediyorum. Tek bir elbisenin sergilendiği, ustalıkla aydınlatılmış tek pencere, tertemiz siyah dış cephe, bu düzeyde bir lükse alışkın olmayan herkesin gözünü korkuturdu.

Zile basıyorum ve birkaç dakika sonra içeri alınıyoruz. İçerisi bembeyaz mermer ve yumuşak bir aydınlatmayla kaplı; sergilenen elbiselerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor, her biri birer sanat eseri.

"Mösyö Langley!" Kusursuz giyimli bir kadın bize doğru süzülüyor. "Sizi görmek ne büyük bir zevk. Ve Mademoiselle-"

"Willow Harper," diyor Willow, ben onu tanıtmaya fırsat bulamadan. Herkesin ona anında aşık olmasını sağlayan o doğal sıcaklığıyla elini uzatıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Francine Moreau," diye yanıtlıyor kadın, belli ki büyülenmiş. "O zevk bana ait. Bugün size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Bayan Harper'ın bu Cumartesi The Plaza'da düzenlenecek bir etkinlik için elbiseye ihtiyacı var. Kendisi Silver Hearts'ın yöneticisi ve organizasyon için bir bağış gecesi düzenliyoruz."

Francine'in gözleri parladı. "Ah, evet! Sosyete sayfalarında bu etkinlikle ilgili haberleri okuyordum. Yaşlılarla ne kadar harika işler yapıyorsunuz, Bayan Harper."

Willow alçakgönüllülikle kızardı. "Teşekkür ederim. Yine de itiraf etmeliyim ki, burada biraz yabancıyım. Butiğiniz muhteşem."

"Çok nazıksınız." Francine, Willow'u profesyonel bir gözle inceliyor. "Sizin için mükemmel olabilecek birkaç parçam var. Şampanya ile başlayalım mı? Ya da o güzel gözlerini tamamlaması için zümrüt rengi?"

Francine Willow'u giyinme bölümüne götürürken, pelüş kadife koltuklardan birine yerleşiyorum ve kendimi yanlışıklıkla bir oyuncak bebek evine girmiş bir defans oyuncusu gibi hissediyorum. Buradaki her şey narin, kadınsı ve bembeyaz. Kollarımı kanepenin arkalığına yayıyorum, daha az yer kaplamaya çalışıyorum ama bir şekilde daha fazla yer kaplamayı başarıyorum.

Birkaç dakika içinde Willow, üzerinde o kadar harika duran ve bana kendi adımı unutturan şampanya rengi ipek bir elbiseyle çıkageliyor.

Aman Tanrım.

Elbise her kıvrımına yapışıyor, ipek o yürürken sıvı gibi hareket ediyor. Ağzım tamamen kuruyor ve koltuktaki pozisyonumu değiştirmek zorunda kalıyorum çünkü mükemmel bir şekilde dikilmiş pantolonum aniden rahatsız edici derecede dar geliyor.

"Ne düşünüyorsun?" Bir şekilde kararsız görünüyor, sonra küçük bir dönüş yapıyor ve ben bir iniltiyi ısııyorum. Elbisenin arkası alçalıyor, omurgasının dibinde umutsuzca dokunmak istediğim kremsi bir teni ortaya çıkarıyor. Sadece ellerimle değil, dudaklarımla, dilimle. *Hay sikeyim.*

"Güzel," diyorum, kaçmak isteyen mağara adamı homurtusu yerine gerçek bir kelime oluşturduğum için kendimle gurur duyarak.

"Evet," diyor Francine çoğunlukla kendi kendine, "ama tam olarak doğru değil."

Tam olarak doğru değil mi? Bu kadın kör mü? Parmaklarını nazıkçe şıklatıyor ve başını sallıyor. "Bu renk senin için çok soluk," diyor Willow'a. "Narin ten rengini solduruyor. Zümrüt rengini deneyelim."

Willow omuz silkiyor ve soyunma odasına geri dönüyor. Bayanlar gider gitmez, kendimi gizlice ayarlama fırsatını değerlendiriyorum. *Kendine gel, Langley. Sen ergen değilsin.*

Bir sonraki elbise beni neredeyse öldürüyordu.

Koyu yeşil, Willow'un gözlerini parlatıyor ve kremi tenini ışıltatıyor. Yakası daha mütevazı, bu da şu anki çıkmazıma yardımcı olmalı, ancak şu anda tek düşünebildiğim daha sonra yavaşça fermuarını açmak. Kumaş vücudunu öyle bir sarıyor ki ellerim de aynı yolu izlemek için kaşınıyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyor, kumaşı kalçalarının üzerinde yumuşatırken onay için bana bakıyor.

Kalçalarına bakma. O kalçaları ya da o uzun bacakların bana sarıldığında nasıl hissettirdiğini düşünme. Hesap tablolarını düşün. Üç aylık raporları. Alfred'in saçını.

"Ah, evet. Çok daha iyi." Sesim daha sert çıkıyor ve boğazımı temizliyorum.

Francine düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor. "Katılıyorum, ama siluet tam olarak mükemmel değil. Arkada bir şey var.

-Yeni gelen. Bir dakika."

Francine uzaklaşırken, Willow aynada gözüme çarpıyor. "Bundan emin misiniz? Bu elbiseler pahalı olmalı-"

"Bunu düşünme," diye araya giriyorum, kısmen güven verici olmak için kısmen de bana böyle bakmaya devam ederse bu çok uygun butikte son derece uygunsuz bir şey yapacağım için. "Sadece sevdiğin bir şeyi bulmaya odaklan."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Çok tatlısın, biliyor musun?"

Tatlı. Doğru. Şu anda hissettiğim kesinlikle bu. Kanepede tekrar kayıyorum.

Ben daha cevap veremeden Francine kolunda bir elbiseyle geri dönüyor. "İşte bu," diyor sessiz bir güvenle, "aradığım bu."

Willow elbiseye bakarken gözleri parlıyor. "Göz kamaştırıcı."

Francine gülümser. "Sadece deneyene kadar bekle."

Willow gece mavisini elbisenin içinde belirlediğinde, aslında istemeden de olsa ayağa kalkıyorum - kısmen hayranlıkla, kısmen de oturmak gerçekten rahatsız edici olmaya başladığı için.

Ruhani görünüyor. Elbise sanki onun için yapılmış gibi üzerine oturuyor, zarafetini korurken her kıvrımı vurguluyor. Boncuklar ışığı yakalıyor, dikkatimi korsajın göğüslerini nasıl şekillendirdiğine, eteğin vücudunun üzerinden ve bacaklarından aşağıya nasıl indiğine çekiyor.

Beyzbolu düşünün. Vergi hukukunu düşün. Bunun dışında her şeyi düşün-

"Ohh," diye nefes alıyor Francine. "Evet. İşte bu."

Willow yavaşça dönüp üçlü aynada kendini inceliyor ve ben ayakta durabilmek için dizlerimi kilitlemek zorunda kalıyorum. Her açıdan harap edici görünüyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyor, sonra fiyat etiketini görüyor. Gözleri irileşiyor. "Aman Tanrım, Damien, hayır. Bu-"

"Doğru elbise," diye bitiriyorum kararlılıkla, sesim hafifçe boğuklaşarak. "Francine, onu alacağız. Ve ona uygun ayakkabı ve aksesuarlara ihtiyacımız olacak."

"Mükemmel seçim. Bende tam da bunlar var."

Sonraki bir saat tam bir işkenceydi. Willow çeşitli ayakkabılarla geçit töreni yapıyor, her çift bacaklarını daha da uzun ve biçimli gösteriyor. Topuklu ayakkabılar onun güçlü yanı olmasa da, Willow'un tasarım sandaletlerle attığı birkaç adım onun için kolaylaşıyor gibi görünüyor. Ayakkabısının narin kayışlarından birini açmak için öne doğru eğildiğinde, elbisenin yakası hafifçe açılıyor ve bana göğüs dekoltesinin nefis bir görüntüsünü veriyor. I

Kanepeden dekoratif bir yastık alıp can simidi gibi kucağımda tutuyorum.

Willow, beni yavaş yavaş öldürdüğüünün tamamen farkında olmadan, "Sanırım bu şeylerin içinde yürümeye alışıyorum," diyor.

Francine'i ve kat asistanını etkiliyor, onları küçük şeylere güldürüyor ve ailelerini soruyor. Bu arada ben de burada vurulmuş bir aptal gibi oturmuş, onu bu elbiseyle tekrar göreceğim geceyi düşünmemeye çalışıyorum. Ona dokunabileceğim, onunla dans edebileceğim, umarım üzerindeki her güzel parçayı soyabileceğim zamanı...

"Damien?" Willow'un sesi beni giderek uygunsuzlaşan düşüncelerimden çekip alıyor. "İyi misin? Biraz kızarmış görünüyorsun."

"İyiyim," diye yalan söyledim, yastık hâlâ stratejik olarak yerleştirilmiş halde dikkatle duruyordum. "Sadece... burası sıcak."

Francine endişeli görünüyor. "Sıcaklığı ayarlayayım mı?"

"Hayır, hayır." Kasaya doğru ilerliyorum, yere koymadan önce yastığı kullanarak el kol hareketi yapıyorum. "Hadi i ş i m i z i bitirelim."

Francine aldıklarımızı sayarken, Willow yanımda duruyor ve az önce elbisesi ve ayakkabıları için harcadığım küçük servet karşısında dudağını ısıırıyor. Para umurumda değil. Banka hesabımın büyüklüğünü düşünürsek, bu hiçbir şey. Onu bu öğleden sonra olduğu gibi gülümserken görmek için sahip olduğum her şeyi seve seve harcayabilirim.

Tabii o zaman gerçekler bir kova buzlu su gibi yüzüme çarpıyor. Bağış kampanyası bittikten sonra, anlaşmamız da bitecek. Bu -onun güzel elbiseler içinde dönmesini izlemek, bana sanki ona ayı vermişim gibi gülümsemesini görmek- tüm bunlar sona erecek.

Lanet olsun. Tekrar normal hayatıma nasıl dönebilirim? Onu içermeyen bir hayata?

"Damien?" Willow koluma dokundu. "Tereddütlerin mi var?"

"Ne hakkında?"

Şimdi elinde tuttuğu çantayı işaret ediyor. "Bu konuda. Elbise, ayakkabılar... Çok fazla."

"Hayır, değil." Yanağına dokunuyorum. "Ve çok fazla değil. Senin için değil."

Gözleri rahatlama ve başka bir şeyle ısınıyor. Daha derin bir şey, onu tam burada, butiğin ortasında kollarıma alıp öpmek istememe neden olan bir şey. "Teşekkür ederim," diyor usulca. "Bunun için. Her şey için."

"Benim için zevkti." Kelimeler yetersiz kalıyor. Gerçekten söylemek istediğim şey: Gitme. Benimle kal. Sırf gülümsemeni görmek için sana her gün güzel elbiseler almama izin ver.

Ama demiyorum. Bunun yerine, Willow Francine'e her şeyin ne kadar mükemmel olduğunu ve yardımını ne kadar takdir ettiğini bir kez daha anlatırken büyük çantayı ondan alıyorum.

Maison Delacroix'dan ayrılırken, Willow yanımda heyecandan neredeyse zıplarken, göğsümde büyüyen korkuyu bastırıyorum. Bu hafta sonu yapılacak bağış kampanyası bir zafer olmalıydı; haftalar süren planlamanın doruk noktası, Alfred ve yönetim kuruluna karşı potansiyel bir zafer.

Onun yerine tek düşünebildiğim, Willow artık hayatımda olmadığına hayatımın ne kadar boş olacağı.

BÖLÜM 24

WILLOW

S Perşembe günü sabah 6'da telefonumun kızgın bir eşek arısı gibi vızıldamasıyla uyandım ki bu asla iyiye işaret değildir. Ekranda Abby'nin adını gördüğümde midem bulanıyor.

"Sorun nedir?" Yatağa benimle birlikte yığılmış dört hayvandan kendimi kurtarıyorum ve köleleri rahatsız etmemek için dikkatlice yatağın kenarına doğru ilerliyorum.

"Panik yapmayın," diyor Abby, ki bu tam da birinin kesinlikle panik yapması gerektiğinde söylenecek bir şey. "Ama Bayan Hollingsworth bu akşamki masa yerleşimiyle ilgili bir sorun yaşıyor."

Başımı ellerimin arasına alarak inliyorum. "Ne tür bir sorun?"

"Harold Pemberton'ın yanına oturmak zorunda kalırsa bağışını çekeceğini söylüyor."

"Ama ikisi de Platin sponsor! Ana masada oturmak zorundalar." Bayan Hollingsworth'un Harold Pemberton'dan neden nefret ettiğini hatırlamaya çalışarak tavana bakıyorum. 1987'deki bir yat kulübü olayıyla ilgili bir şey mi? "Sadece-"

"Zaten her şeyi denedim. Çok kararlı Willow. Bağışı da elli bin dolar."

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Hemen ayağa fırladım. "Yirmi dakika içinde orada olacağım."

Duşumu aceleyle alırken, Damien'ın bunu nasıl halledeceğini düşünmeden edemiyorum. Muhtemelen bir hesap tablosu ve mükemmel bir mantıkla. Şu anda panik içinde saç kremiyle şampuanlanan benim aksime. *Kahretsin!*

Bu hafta son hazırlıklarla dolu bir bulanıklık içinde geçti. Damien son dakika detaylarına yardım etmek için ara sıra ofise uğruyordu. Hatta şirketinde geçirdiği uzun günlerin ardından kravatını gevşetmiş ve gömleğinin kollarını seksi kollarının üzerine sıvamış bir şekilde geliyor. Altın teninin altındaki damarların beni bu kadar ateşlendirmesi utanç verici ama ne yapabilirim ki? Adamla ilgili her şey beni tahrik ediyor.

En önemlisi de Gümüş Kalpler bağış kampanyasına ne kadar içtenlikle bağlı olduğu. Kendi yoğun programına rağmen yardım etmeye kararlı. Ofisimin zemininde oturup sponsorluk paketlerini düzenlerken ve bir yandan da mola vermem için ısrar ederken bu kadar iyi görünmesi tehlikeli.

Tanrım, ona çok fena aşık oluyorum. Bunu birkaç gece önce ofisimizin aylardır sıkışan etiket yazıcısını tamir ettiğinde anladım. Damien'ın yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı, dili dişlerinin arasındaydı ve makine nihayet çalıştığında sanki milyar dolarlık bir anlaşma yapmış gibi bana sırıttı. Kim ofis ekipmanlarının tamirinden heyecan duyar ki? Görünüşe göre ben.

Evet. Bunu inkar etmeye çalışmanın bir anlamı yok. Damien Langley'e aşık oluyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, çoktan aşık oldum bile.

Ofise vardığımda üç kriz daha ortaya çıkmıştı. Berkshire sanatçılarının açık arttırma ürünleri bir kamyonun bozulması nedeniyle yolda kalmış. Fotoğrafçı dün gece bir barda elini kırdı. Ve The Plaza'dan biri izinlerimizle ilgili arıyor.

Abby bana kahve uzatarak, "Derin nefes al," dedi. "Bunu düzeltebiliriz."

"Tamam. Bunu düzelt. Kesinlikle." Bir yudum alıyorum ve hemen dilimi yakıyorum. "Neden her şey ters gidiyor?"

Abby yüzünü buruşturuyor. "Merkür geriliyor mu? Murphy Kanunu mu?"

Gerçi ben bunu evrenin bizi sınaması olarak düşünmeyi tercih ediyorum." "Evrenin yeni bir hobi bulması gerekiyor." Ben de telefonum tekrar çalıyor. "Gümüş Kalpler, ben Willow."

"Bayan Harper? Ben Artistic Arrangements'dan Janet. Korkarım orta süsü teslimatınızda bir kaza olmuş."

Bu gerçekleşiyor olamaz. Kalbim parçalandı. Bu süslemeler son sınıf öğrencilerimizin el yapımı ürünlerinden oluşuyor: Bayan Inoue'nin origami turnaları, Bay Rodriguez'in minyatür tabloları, Betty'nin tığ işi çiçekleri. Burnumun kenarını sıkıyor ve ağlamamaya çalışıyorum. "Ne tür bir kazadan bahsediyoruz?"

"Teslimat kamyonu bir çukura çarptı. Birkaç kutu hasar görmüş. Kurtarabildiğimiz kadarını kurtarmaya çalışıyoruz ama-

"Hemen geliyorum." Telefonu kapattım ve Abby'ye baktım. "Bayan Hollingsworth'u halletmeni istiyorum. Ona tatlı masasını Harold'la arasına koyacağımızı söyle. Bir tampon bölge oluştur."

"Tamamdır." Abby aramaya başladı bile. "Peki ya fotoğrafçı?"

"Ben... bir şeyler ayarlarım." Telefonum başka bir mesajla çalıyor. Doğru ya. Plaza'nın izinlerimizi görmesi gerekiyor. Çünkü tabii ki istiyorlar.

Çiçekçiye giderken aklım yine Damien'a kayıyor. Sakinleşmeye ya da her şeyin yoluna gireceğine dair bir güvenceye ihtiyaç duyduğumda dikkatimin giderek daha fazla ona yöneldiğini görüyorum. Her nasılsa, o benim duygusal çapam, güvenli limanım haline geldi. Damien Langley, sürekli surat asan ve programı taşta kazınmış kadar katı olan gergin huysuz.

Ama o eskiden böyleydi. Şimdi ona baktığımda gördüğüm kişi o değil.

Ve onun bana bakışı.

Bakışlarının beni tutuş şekli, bu hafta başında o butikte beni izlerken hissettiklerim, sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi. Daha önce hiçbir erkek bana bu şekilde bakmamıştı. Sanki onun için önemliymişim gibi, gerçekten önemliymişim gibi. Sanki onun için bir şey ifade ediyormuşum gibi.

Bunu sadece hayal mi ediyorum? Gerçek olmasını dilediğim bir şeyi mi hissediyorum?

Damien'ın bana aldığı gece mavisi elbise dolabımda asılı duruyor ve tüm hafta boyunca cevaplamaktan korktuğum sorularla benimle alay ediyor. Bu gece bağış gecesi var. Ondan sonra anlaşmamız resmen sona erecek. Guardian Productions'la ve genel olarak halkla ilişkiler sorunu çözüldü. Silver Hearts'a ve bana olan yükümlülüğü bu gece sona eriyor.

Ya Damien normal hayatına geri dönüp çılgın Willow Harper'ı ve onun kurtarma hayvanları ve bozuk yaşlılar merkezi tuvaletlerinden oluşan kaotik dünyasını tamamen unutursa? Sonuçta anlaşma buydu. Aramızdaki diğer her şey, bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu.

Bu geceden sonra onu bir daha asla göremeyebilecekken gidip ona aşık oldum.

Hayır. Kes şunu. Her seferinde bir kriz. Şu anda kırık kalbimin olasılığından daha büyük endişelerim var.

Ne yazık ki, orta süsü durumu hayal ettiğimden de kötü. Aranjmanların yarısı ezilmiş, narin origami turnalar tanınmayacak şekilde buruşmuş. Bayan Inoue o turnalar için haftalarını harcadı.

Janet zayıf bir sesle, "Bazılarını yeniden yapabiliriz," diyor. "Ama her şeyi yenilemek için yeterli zamanımız yok."

Kurtarılabilecek parçaların yanına diz çöküp, mucizevi bir şekilde bozulmamış minyatür bir tabloyu dikkatle çıkarıyorum. "İşe yaramasını sağlayacağız. Hasarlı parçaları taze çiçeklerle karıştırın. Buna... yıkılmış sanat diyelim."

"Böyle bir şey var mı?"

"Artık öyle." Gülmeyi başarıyorum çünkü ağlamanın eşiğindeyim. Enkazı karıştırmaya başladım. "Bebek nefesi var mı? Ona çok ihtiyacımız olacak. Hayatta kalan parçalar için bulut benzeri ortamlar yaratacağız."

Telefonum tekrar çaldı. Bu sefer Plaza'dan Samuel. "Bayan Harper, sessiz müzayede düzeninizi konuşmamız gerekiyor. İtfaiye müdürünün serginin yerleştirilmesiyle ilgili endişeleri var."

"Tüm izinleri aldım-"

"Evet, ancak yeni düzeni yansıtacak şekilde güncellenmeleri gerekiyor. Gelebilir misiniz?"

Saate bakıyorum. Daha sabah 9 bile değil ama şimdiden maraton koşmuş gibi hissediyorum. "Elbette. 10'da orada olurum."

Janet ve ben sonraki bir saatimizi orta süsleri yeniden inşa ederek geçirdik. Planladığımdan farklılar, ama belki de daha iyiler - daha organik, daha gerçek. Silver Hearts'la ilgili her şey gibi.

Nihayet Plaza'ya vardığımda Samuel beni bir tablet ve endişeli bir ifadeyle karşılıyor. "İyi haber şu ki, planınızı küçük değişikliklerle onaylayabiliriz. Kötü haber ise, saat 14:00'e kadar üç imzaya daha ihtiyacınız var."

"Elbette var." Gülümsemeyi başarıyorum. "Bu imzaları nereden bulabilirim?"

Bana bir liste uzattı. Üç farklı şehir ofisi. Çünkü doğal olarak hepsi aynı binada olamazdı.

Şehri koşarak geçerken telefonum çaldı. Mount Sinai'den Dr. Martinez. "Willow? Korkarım Bay Fitzgerald bu sabah düştü. Durumu stabil ama bu geceye katılamayacak."

Kalbim sıkışıyor. Bay Fitzgerald'ın müşterimize Gümüş Kalpler'in karısı öldükten sonra bağımsız kalmasına nasıl yardımcı olduğunu anlatan bir konuşma yapması gerekiyordu. "O iyi mi?"

"Kaburgaları zedelenmiş, daha çok gururu incinmiş. Etkinliği kaçırdığı için yıkılmış durumda."

"Ona endişelenmemesini söyleyin. İyileşmeye odaklanmalı." Telefonu kapattım ve hemen Abby'yi aradım. "Yeni bir müşteri konuşmacısına ihtiyacımız var. Bayan Patterson'dan ne haber?"

"Florida'da kızını ziyaret ediyor. Bayan Young?" "Dün katarakt ameliyatı oldu." Parmaklarımı direksiyon. "Peki ya Juana?" "Var, ama İngilizcesi-"

"Bir şey hakkında tutkulu olduğunda mükemmeldir," diye ısrar ediyorum. "Ara onu. Hemen şimdi. Bu gece onun hikâyesine ihtiyacımız olduğunu söyle."

Ruhsat ofisleri kendilerine özgü bir cehennem. Gerekli imzaları alıp kaçtığımda saat öğleyi geçmişti ve arabamda bulduğum yarım Pop-Tart dışında bir şey yememiştim.

Telefonumda yedi cevapsız arama ve yarısı kadar da mesaj var. Önce Abby'yi aradım.

"Panik yapma," diye yeniden başlıyor.

"Abby, yemin ederim bunu her söylediğinde-"

"Berkshires teslimatı tekrar başladı. Müzayede ürünleri saat 3'e kadar gelecek. Ve Bayan Hollingsworth tatlı tamponunu kabul etti. Ayrıca Juana evet dedi ama biraz gergin."

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifliyor. "Tamam. Güzel.

Peki ya fotoğrafçı?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum. Ama orkestrayı, yemek şirketini ve gönüllüleri onayladım."

"Hayatımı kurtardın." Trafiğe karışıp ofise geri dönüyorum. "Hâlâ ihtiyacım var-"

"Duş al, yemek ye ve hazırlan?" Abby araya giriyor. "Takviminde saat 16:00'dan sonrasını işaretlemişsin bile. Bu geceki evcil hayvanlar ne olacak?"

"Tanrım, unutmuşum-"

"Sorun değil. Evcil hayvan bakıcılığı yaparım. Zaten buna ihtiyacın olabileceğini düşünmüştüm."

"Abby, seni öpebilirim."

"Bunu Damien'a sakla," diye takılıyor. "Lafı açılmışken..."

"Başlama yine." Ama kendime rağmen gülümsüyorum. "Bu gecenin resmen birbirimize karşı son yükümlülüğümüz olduğunu düşünmeden bile gerginim."

"Ama?"

"Ama ben umutsuzum." Arabayı ofisin otoparkına çekiyorum. "Ona tamamen aşık oldum, Abby. Bayan Baumgartner'ın sobasını tamir etmesi ve bingo gecesi boyunca acı çekmesi arasında bir yerde, fena halde aşık oldum."

"Sence o da aynı şeyi hissetmiyor mu?"

Motoru kapatıyorum, ani sessizlikte oturuyorum. "Bence Damien Langley bu şehirde ya da başka bir yerde istediği her kadına sahip olabilir. Neden hayatı koli bandı ve iyi niyetle bir arada tutulan birini istesin ki?"

"Çünkü," diyor Abby kararlı bir şekilde, "belki de ihtiyacı olan şey tam olarak budur. Gerçek birine. Onu gülümseten birine."

"Artık daha çok gülümsüyor," diye itiraf ediyorum. "Onu butikte görmeliydin. Ne zaman bir elbise denesem fiziksel olarak acı çekiyor gibiydi."

"İyi anlamda mı?"

"Çok iyi anlamda." Hatırladıkça sırıtıyorum. "Takdirini gizlemek için bir yastık kullandı."

Abby kıkırdıyor. "Ve sen bu adamın senin için deli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Benden etkilendiğini biliyorum. Ama bu gecedен sonra..."

"Dur." Abby'nin sesi sertti. "Bu gece mükemmel olacak. Sana aldığı o muhteşem mavi elbiseyi ve Louboutin'leri giyecek, Silver Hearts'ı mali felaketten kurtaracak ve Damien Langley'nin aklını başından alacaksın. Yarınki sorunlar yarına kadar bekleyebilir."

Haklı. Tabii ki haklı. "Tamam. Seni anlıyorum. Her şey sırayla."

"Aynen öyle. Şimdi sen Sindirella'ya dönüşmeden önce söndürmemiz gereken üç yangın daha var."

Arabamdan çıkıp küçük ofisimize girerken gülüyorum. Öğleden sonra bir sorun çözme kasırgası içinde uçup gidiyor.

Müzayede ürünleri söz verildiği gibi geldi. Portfolyo parçalarına ihtiyaç duyan bir fotoğrafçılık öğrencisi bulduk ve ücret karşılığında etkinliği çekmeyi kabul etti. Juana konuşmasını benimle birlikte prova ediyor, sözleri gözlerimi yaşartıyor.

Saat dörtte yorgun ama garip bir şekilde neşeliydim. Her şey bir araya geliyor. Mükemmel değil, plana göre değil, ama kaosun büyüye dönüştüğü o eşsiz Gümüş Kalpler tarzında.

"Git," diye emrediyor Abby, neredeyse beni kapıdan dışarı iterek. "Gerisini ben hallederim. Dairenin anahtarları?"

Onları uzattım. "Tiny'nin seni ekstra ikramlar için suçlamasına izin verme. Diyet yapıyor."

"Tabii ki öyle." Abby göz kırpmıyor. "Şimdi git kendini muhteşem yap. Fazla yardıma ihtiyacın olduğundan değil."

Duş alıp üzerimi değiştirmek için eve giderken telefonum Damien'dan gelen bir mesajla çalıyor.

Damien: Burada yoğun bir gün. Orada her şey kontrol altında mı?

Ben: "Kontrol "ü tanımla

Erken gelmemi ister misin?

Kalbim sıkışıyor. Kendi hazırlıklarına rağmen beni düşünüyor.

Ben: Ben hallettim. 7'de görüşür müyüz?

Bunu kaçırmazdım.

Bu üç kelimeye gereğinden uzun süre bakıyorum. Bu gece bir son olabilir, ama belki -sadece belki- bir başlangıç da olabilir.

Endişelenmeyi bırakıp hazırlanmaya başlamanın zamanı geldi. Ne de olsa göz kamaştırmam gereken bir milyarder, kutlamam gereken yaşlılar ve ev sahipliği yapmam gereken bir bağış gecesi var.

BÖLÜM 25

DAMIEN

Willow'un dairesinin kapısı ben daha kapıyı çalamadan açılıyor ve aklımdaki tüm tutarlı düşünceler buharlaşıp uçuyor. Aldığım gece mavisi elbise

Üzerine boyanmış gibi oturuyor, ellerimle ve ağzımla ezberlediğim her kıvrımı kucaklıyor. Yabani kızıl saçları, muhtemelen onun bir saatini alan ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde yok etmem beş saniyemi alacak zarif bir kıvrımla toplanmış.

Eğer istediğim gibi olursa.

"Görünüyorsun..." Başlıyorum ama onun ne kadar çarpıcı olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum. Aynı anda hem sofistike hem de tamamen kendisi olmayı nasıl başarıyor.

"Sanki Plaza'ya aitmişim gibi mi?" Elleriyle elbisesini gergin bir şekilde düzeltiyor. "Gerçekten ben olduğumdan emin olmak için aynayı kontrol edip duruyorum."

"Olmak istediğin her yere aitmişsin gibi görünüyorsun." Henüz ona dokunmamaya dikkat ederek içeri giriyorum. Eğer şimdi başlarsam, bağış toplantısına asla yetişemeyiz. "Komite başkanları hayal kırıklığına uğrayacak."

"Neden?" Kaşları endişeyle çatılıyor ve bu çok sevimli.

Uzanıp hafifçe yanağına dokunuyorum. "Çünkü her bağışçı sana bakmakla meşgul olacak ve herhangi bir şeye teklif veremeyecek."

Gülüyor ve o parlak sesin günümün vazgeçilmezi haline geldiğini fark ediyorum. Avucunu göğsüme hafifçe vurarak "Tatlı dilli," diyor. "Bahse girerim bunu tüm gergin kâr amacı gütmeyen yöneticilere söylüyorsundur."

"Hayır. Sadece bir tanesine." Ceketimin cebinden Tiffany kutusunu çıkarıyorum. "Lafı açılmışken, senin için bir şeyim var."

Mavi kutuyu gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılır. "Damien, bana zaten bu elbiseyi ve kiramdan daha pahalı olan bu ayakkabıları aldın-"

"Bu farklı." Kutuyu açıyorum ve bugün üç saatimi harcayarak seçtiğim inci ve elmas kolye ortaya çıkıyor. Karar veremediğim için değil, her birinin onun muhteşem teninde nasıl görüneceğini hayal edip durduğum için. "Bunlar bu gece için, ama aynı zamanda... senin için. Yaptığın her şey için."

Önce kolyeye, sonra da bana baktı. "Yapamam-"

"Yapabilirsin." Parıldayan mücevherlerle arkasına geçiyorum. Kolye boğazına mükemmel bir şekilde yerleşiyor, inciler teninde ışıltıyor. Parmaklarımın boynunun kadifemsi ensesinde oyalanmasına izin vererek tokayı sıkıyorum. "Seninle ilgili beni en çok şaşırtan şey ne biliyor musun?"

"Bu elbiseye evcil hayvan tüyü bulaştırmama yeteneğim mi?" Bunaldığında yaptığı gibi mizahla konuyu saptırıyor.

"Kendini adamışlığın." Ellerimi omuzlarında tutarak onu nazikçe yüzüme çeviriyorum. "Bayan Baumgartner'ın doktor randevularına gitmesi için saatler harcadığını gördüm. Bay Callahan'ın merhum eşi hakkında konuşacak birine ihtiyacı olduğu için geç saatlere kadar çalıştığını gördüm. Geçen hafta Bayan Steinburg'un oğlu Kevin için Medicare formlarını doldurmasına yardım etmek için öğle tatilinden vazgeçtin."

"Bu sadece işimi yapmak-"

"Hayır." Yüzünü kavrayıp onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum. "İşte sen busun Willow. Başkalarının görmezden geldiği insanları görüyorsun. Herkese değerli olduğunu hissettiriyorsun. Bunun ne kadar nadir olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Gözleri parlıyor. "Beni ağlatacaksın ve düzeltmek için yirmi dakika uğraştığım rimelimi mahvedeceksin." "Buna izin veremem." Başparmaklarımı gözlerinin altına sürüyorum. gözyaşları o yapmadım düşmüş henüz. "Yine de sen

Her şekilde güzel."

Tiny o anı seçerek bacaklarıma çarptı ve neredeyse beni deviriyordu. Ağzında Willow'un ayakkabılarından birine benzeyen bir şey var.

"Tiny, hayır!" Willow ona doğru hamle yapıyor ama o kaçıyor, kuyruğunu öfkeyle sallıyor. "Bu benim yedek çiftim! Gülme, bu bir kriz!"

Ama köpeği kanepeye sıkıştırırken ben gülüyorum. "Bırak onu," diye emrediyorum en iyi toplantı sesimle.

Şaşkınlık içinde bıraktı. Omzumun üzerinden Willow'a şok olmuş bir bakış fırlatıyorum. "Sanırım bu evcil hayvan olayına alışıyorum."

"Kahramanım benim." Willow hafif nemli pompayı geri alıyor. "Yemin ederim ayakkabı fetişi var."

"En azından iyi bir zevki var." Tiny'nin kulaklarının arkasını kaşıyorum ve karşılığında coşkulu bir yüz yalaması alıyorum. Altı hafta önce böyle bir şey olsa el dezenfektanına koşardım. Şimdi ise Willow'un yörüngesinde olmanın bir parçası.

Willow son bir ayna kontrolü yaparken ben de ip oyuncaklarından birini kullanarak onunla hızlı bir halat çekme oyunu oynuyorum. Spike da ilgi çekmek için paytak paytak yürüyor ve kendimi onun kanepesinde otururken buluyorum, iki köpek de kulak tırmalamak için yarışıyor. Ne olduğunu anlamadan Mingo ve Rufus da bize katıldı, kedilerden biri kanepenin arkasında başımın arkasında geziniyor, diğeri ise Tiny ve Spike'ın arasından kucağıma çıkmaya zorluyor.

Willow banyodan çıkıyor ve bir kahkaha patlatıyor. "Damien Langley'nin ikinci el kanepemde oturup benim küçük vahşi hayvan sürümü mutlu etmek için smokinini riske attığına inanamıyorum."

"O sadece bir smokin." Hepsini son bir kez okşuyorum ve ayağa kalkıp en kötü tüyleri fırçalıyorum. "Ayrıca, bazı çevrelerde köpek tüyünün bir moda aksesuarı olduğu söylenir."

Bana kaşlarını çattı. "Bu hangi çevreler olabilir?" "Bir parçası olmaya değer olanlar." Ona kolumu uzatıyorum.
"Hazır mısın?"

Kolumu tutuyor, topuklu ayakkabılarının üzerinde biraz bile sallanmıyor. "Olabileceğim kadar hazırım. Teşekkür ederim, Damien. Kolye için, her şey için. Geçtiğimiz haftalarda hayatının bir parçası olmama izin verdiğin için."

Kelimeler garip bir şekilde çarptı. Hayatıma girmesine izin verdiğim için bana teşekkür mü ediyor? Tamamen yanlış anlamış. "Benimkini tamamen altüst ettiğin için teşekkür ederim," diyorum ve bunu en büyük iltifat olarak algılıyorum.

Binanın merdivenlerinden dikkatlice inerken gülümsüyor, eli denge için kolumu hafifçe kavlıyor. Arabama yerleşip trafiğe çıktığımızda uzun bir nefes alıyor.

"Her şey yolunda mı?" Elini tutmak için uzanarak sordum.

"Sadece bu gece ters gidebilecek her şeyi düşünüyorum." Titrek bir şekilde gülüyor. "Sadece bugün yaklaşık on yedi felaket yaşadık."

"Bana onlardan bahset." Gerçekten bilmek istiyorum ve onu dinlemek sinirlerini yatıştırabilir.

Günün kaosunu anlatırken -hasarlı orta süsleri, izin sorunları, son dakika müşteri konuşmacısı değişikliği-felaketleri nasıl çözüme dönüştürdüğüne bir kez daha şaşıyorum. Bunun ne kadar olağanüstü olduğunun farkında bile değil.

"İnanılmazsın, bunu biliyor muydun?" Bitirdiğinde ona söyledim. "Çoğu insan pes ederdi."

"Mükemmel bir yardım aldım." Elini sıkıyor. "Bu arada Abby bu gece evcil hayvanlara bakacak. Geç saate kadar dışarıda olabileceğimi düşündüm."

"İyi düşünmüşsün." Bu ifadeden çok fazla anlam çıkarmamaya çalışıyorum ama yine de göğsümde umut alevleniyor.

"Annen nasıl?" Willow konuyu değiştirerek sorar. "Onu ziyaretimizden beri ondan hiç bahsetmedin."

geçen hafta."

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı, özellikle de bu gecenin Willow'un gecesi olduğunu düşünürsek. Çoğu insan onun durumunu kibarca görmezden gelirken o burada annemi düşünüyor. Normalde bu görmezden gelme için minnettarım ama Willow'un sorundan haberdar olması bazı açılardan beni rahatlatıyor. Onunlayken rol yapmama gerek yok. Toplum içinde takmaya alışık olduğum maskeyi takmama gerek yok.

"O... ilerliyor." Gözlerimi yoldan ayırmıyorum. "Bu hafta beni üç kez Carter diye aradı."

"Özür dilerim." Başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor. "Bu çok zor olmalı."

"Uzmanı Dr. Morrison, yakın zamanda tam zamanlı bakımı düşünmemiz gerektiğini düşünüyor. Kendisi için tehlikeli olmaya başladı. Geçen hafta yemek yapmaya çalıştı ve ocağı açtığını unuttu."

"Oh, Damien." Willow'un sesi anlayışla karışık yumuşaktı. "Sen ve kız kardeşin tesislere baktınız mı?"

"Erteliyordum." Bu itiraf başarısızlık gibi geliyor. "Daha fazla yardımcı tutarsam, ilaçlarını ayarlarsam, belki..."

"Belki iyileşir diye mi?" Willow sözlerini nazikçe bitirir. "Nasıl hissettiğini anlıyorum. Ama bazen en nazik şey yeni gerçekliği kabullenmektir."

Ona bakıyorum, her gün yaşlanma ve kayıplarla uğraşan bu kadına. "Bunu nasıl yapıyorsun? Değer verdiğiniz insanların çöküşünü izleyerek mi?"

"Kaybettiklerine değil, hâlâ yapabildiklerine odaklanarak." Yüzünü bana daha iyi dönmek için kayıyor. "Annen babanın ölümünü hatırlamıyor olabilir ama onu sevdiğini hatırlıyor. Bu hiçbir şey değil."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Tavsiye istersen mükemmel tesisler biliyorum. Hafıza bakımından anlayan, sakinlerine onurlu davranan yerler." Duraksıyor. "İstersen seninle birlikte onları ziyarete gidebilirim."

Bu teklif beni olması gerekenden daha fazla etkiledi. Benim dünyamda insanlar iş bağlantıları ya da yatırım fırsatları sunarlar. Kalp kırıklığınızda elinizi tutmayı teklif etmezler.

"Bunu yapar mıydın?"

"Elbette yaparım." Bunu sorgulamama bile şaşırmış gibiydi. "Ben bu işte iyiyim, Damien. Gerçekten, elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım. Yani, sonuçta biz... arkadaşız."

Arkadaş. Bu kelime göğsüme bir ağırlık gibi çöküyor, olması gerekenden daha ağır. İfademi nötr tutuyorum, zihnim koştururken önümdeki trafiğe odaklanıyorum. Onun için biz bu muyuz? Bu geceden sonra olmamızı istediği tek şey bu mu?

Bu kelimeyi o kadar kasıtlı, o kadar dikkatli kullanıyor ki. Sanki şimdiden çizgiler çiziyor, anlaşmamız resmen sona ermeden önce mesafe yaratıyor. Bu düşünce göğsümde bir şeylerin acıyla kıvrılmasına neden oluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, elini nazikçe sıkarak. "Bunun anlamı çok büyük. Anlayan biriyle bu konu hakkında konuşabilmek çok yardımcı oluyor."

"Her zaman," diyor usulca. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Senin için buradayım."

Elini dudaklarıma götürüyorum ve Plaza'ya doğru son dönemeci dönerken parmak eklemlerini öpüyorum. "Biliyorum," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Aynı şey senin için de geçerli."

Willow benim için bir arkadaştan daha fazlası. Hızla bundan çok daha derin bir şeye dönüştü. O... her şeyim. Ama daha bu gece bitmeden bizi arkadaş olarak konumlandırıp geri çekilmeye başladıysa, belki de tüm işaretleri yanlış okuyordum. Belki de bana sonsuz gibi gelen şey onun için geçicidir.

Plaza'nın parlak ışıkları görüldüğünde bu düşünce göğsümde ağırlaşıyor. Bu geceden sonra ne olursa olsun, Willow ne olmamızı isterse, kabul edeceğim. Olmak bile

A r k a d a ş ı n ı n izin vereceği tek şey bu, onu tamamen kaybetmekten iyidir.

Ama Tanrım, bundan çok daha fazlasını istiyorum.

BÖLÜM 26

WILLOW

T Plaza Hotel bir peri masalından fırlamış gibi tepemizde yükseliyor, kireçtaşı cephesi akşam ışığında altın renginde parlıyor. Bu binanın önünden geçtim bir Yüzlerce kez, ama hiç içeri girmemiştim. Şimdi, girişe yaklaşırken Damien'in kolunu tutarken, başka birinin hayatına adım atmak üzereymişim gibi hissediyorum.

"İyi misin?" Damien soruyor, eli kolunun üzerinde duran benimkini örtüyor.

"Sadece bir turist gibi aval aval bakmamaya çalışıyorum." Gülmeye çalışıyorum ama titrek bir ses çıkıyor. Devasa kapıların ardından, her biri Silver Hearts'ın yıllık bütçesinden daha pahalıya mal olması gereken mermer sütunları ve kristal avizeleri görebiliyorum.

"Bu sadece bir bina," diyor ama sesinde şefkatli bir şeyler var. Kapıcı bizim için kapıyı tutarken, Damien kulağıma yaklaşıyor. "Ve size söz veriyorum, Silver Hearts'ta etkinlikleriniz için her zaman böyle mekânlar olacak. Neye ihtiyacınız olursa olsun."

Sesindeki rahat kesinlik, sanki şimdiden gelecekteki bağış toplama etkinliklerini, kendisinin de dahil olacağı gelecekteki etkinlikleri planlıyormuş gibi, göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Damien, bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Beni içeri götürüyor ve zengin lobiye gördüğümde itirazım sona eriyor. Her şey mermer ve altın.

ve kristal, bir mücevher kutusunun içine adım atmak gibi. "Kuruluşunuz bunu hak ediyor."

Ona teşekkür etmeliyim. Ne kadar cömert olduğu, desteğinin ne kadar anlamlı olduğu hakkında bir şeyler söylemeliyim. Bunun yerine, ağzından çıkan şey: "Bize karşı çok iyisiniz. Benim için."

Yürümeyi bırakıyor, yavaşça yüzünü bana dönüyor. Bir an için önemli bir şey söyleyeceğini düşünüyorum - bizimle ilgili, bu geceden sonrasıyla ilgili bir şey. Gözleri uzun bir süre benimkileri arıyor, ben de ona bakıyorum ve ne söyleyeceğini beklerken nefesimi tutuyorum.

"Willow, ben-"

"Oh, Bay Langley! Bayan Harper!" Plaza üniformalı bir kadın parlak bir gülümsemeyle yaklaşıyor. "Gümüş Kalpler'i bu gece burada ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyoruz. Herkes bu etkinlik için çok heyecanlı. Şimdi, beni balo salonuna kadar takip eder misiniz?"

O an paramparça olur. Damien doğruldu, profesyonel maskesi yerine oturdu. "Elbette. Teşekkür ederim."

Süslü koridorlarda onu takip ederken, arabada Damien'la yaşadığımız özel bir anı düşünmeden edemiyorum. *Arkadaşlar*. Neden arkadaş dedim ki? Kelime bir savunma mekanizması gibi ağzımdan kolayca çıkıvermişti. Ve hemen geri çekildiğini hissetmiştim - açıkça değil, başka birinin fark edeceği şekilde değil, ama artık onu tanıyorum. Zihninde bir şeyi evirip çevirirken omuzlarındaki o ince kaymayı tanıyorum. O anda arabadaydı, sesindeki sıcaklığın yerini alan dikkatli tarafsızlıkla birlikte.

Benim için bir arkadaştan daha fazlasını ifade ettiğini biliyor olmalı. Öyle değil mi? Paylaştığımız onca şeyden sonra - y a t a ğ ı n d a k i geceler, karmakarışık evcil hayvanlarımla geçirdiğim sabahlar, annesinden bahsederken elimi tutuş-kesinlikle biliyor.

"İşte geldik, ana balo salonu," diye anons ediyor rehberimiz, devasa çift kapıyı açarak.

Gerçekten nefesim kesildi. Mekân hayal ettiğim her şeye ve daha fazlasına dönüşmüştü. Kristal avizeler, gümüş örtülerle kaplı yuvarlak masaların üzerine sıcak bir ışık saçıyor. Orta süsü

-Benim kurtarılmış, yıkılmış felaketlerim burada bir şekilde kasıtlı ve sanatsal görünüyor. Müzayede ürünleri müze parçaları gibi bir duvar boyunca masalarda sergileniyor.

"Çok mükemmel," diye nefes alıyorum.

"Şaşırmış gibisin." Damien'in eli sırtımın alt kısmını buluyor, hem resmi hem de samimi bir dokunuş. Sesini sadece benim kulaklarım için alçaltıyor. "Senin için daha azına izin vereceğimi mi düşündün?"

"Hayır, ben sadece..." Yavaş bir daire çizerek dönüyorum, her şeyi içime çekiyorum. "Uyanmayı bekliyorum. Sanki tüm bunlar gerçek olamayacak kadar güzelmiş gibi."

Gözlerinde bir şey parıltıyor - benimkiyle eşleşen bir belirsizlik parıltısı. Ama ikimiz de bunun peşine düşmeden insanlar gelmeye başlıyor.

"Hazır ya da değil, işte başlıyoruz," diye mırıldandım.

"Gösteri zamanı." "Biz hallederiz," diye cevap veriyor ama sözlerinde bir ağırlık var.

kelimeler. Sanki bağış toplayıcıdan daha fazlasını kastediyor.

Sonraki bir saat tanışma ve havadan öpüşme, bağışçı yönetimi ve açık artırma tanıtımından oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor. Damien ve ben odada birbirimizin adımlarını ezbere bilen dans partnerleri gibi hareket ediyoruz. Benim nefes almaya ihtiyacım olduğunda o konuşmaları yönlendiriyor; onun sabrı tükendiğinde ben zor bağışçıları etkiliyorum. Bunu itiraf etmekten korkmuyorum. Biz mükemmel bir takımız.

Bu da aramızdaki dikkatli mesafeyi daha da belirginleştiriyor.

Kıbarız. Profesyonel. Dokunuşlarımız uygun

-Kalabalıkta bana rehberlik etmesi için eli sırtımda, ilgisine ihtiyaç duyduğumda parmaklarım kolunda. Ama geliştirdiğimiz o kolay samimiyyetin hiçbiri yok. Saçma bağış istekleri üzerine ortak bakışlar yok, konuşmalar arasında fısıldanan şakalar yok.

Sanki ikimiz de normal davranmak için o kadar çok çabalıyoruz ki bizim için normalin ne olduğunu unutmuşuz.

"Weatherby'ler müzayede ürünlerini özel olarak gezmek istiyorlar," diye mırıldanıyor Damien serginin yanından geçerken. "Özellikle Hemingway'in imzalı ilk baskısıyla ilgileniyorlar."

"Ben hallederim." En parlak gülümsememi takınıyorum. "Hoş birine benziyor. Sen kocasının ihale prosedürleriyle ilgili sorularıyla ilgilenirken ben de onu gezdireyim."

"Bayan Weatherby nadir kitap koleksiyonu yapar. Kütüphanesi hakkında ağzınıza geleni söyleyecektir," diye hafif bir gülümsemeyle uyarıyor. "Çekleri yazan kişi kocası."

Başımı salladım. "Böl ve fethet. Akıllıca."

Neredeyse gülümseyecek -gerçek gülümseme, halk arasındaki yüzü değil- ama kendini tutuyor. Ve işte yine. O dikkatli mesafe.

O duygusal geri çekilme.

Yakasından tutup onu sarmak istiyorum. Bana ne düşündüğünü, bu geceden sonra ne olacağını, aramızdaki bu şeyin son açık artırma teklifi verildiğinde bitip bitmeyeceğini söylemesini talep etmek istiyorum. Ama cevabı istediğimden emin değilim. Ve bu büyülü geceyi gelecekle ilgili sorularla mahvetmek istediğimden de emin değilim.

Onun yerine, Bayan Weatherby'yi etkilemeye gidiyorum.

Yirmi dakika sonra, sınırları gerilmiş Juana'ya sahnede yapacağı kısa konuşmada başarılı olacağına dair güvence veriyorum. Damien dirseğimde belirlediğinde hala onu moral konuşmam ve bir kadeh şampanya ile sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Bayan Blackstone, sizi Silver Hearts'ın İcra Direktörü Bayan Willow Harper'la tanıştırmak istiyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Willow, Bayan Blackstone kurumsal sponsorluk fırsatlarıyla ilgileniyor."

"Oh! Sizinle tanışmak ne güzel Bayan Blackstone." Zarif kadına bakıyorum ve ortaklığın faydaları hakkında iyi çalışılmış sunumuma başlıyorum. Ama Damien'in bana

Yanımda - vücudunun ince sıcaklığı ve katılığı, dinliyormuş gibi görünürken bile odayı tarama şekli.

"Kulağa harika geliyor," diyor Bayan Blackstone. "Theodore ve ben çok memnun oluruz-oh, işte g e l d i . Theodore!" Odanın diğer ucuna el sallıyor. "İzninizle."

Aceleyle gidiyor ve Damien ile beni geldiğimizden beri ilk kez gerçekten yalnız bırakıyor. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor, söylemediğimiz her şeyle dolu.

"Tepkiler inanılmazdı," diye devam ediyorum sonunda. "Sanırım bağış toplama hedefimize ulaşabiliriz."

"Elbette ulaşacağız." Hâlâ kalabalığı tarıyor. "Tüm çalışmalarımızın karşılığını bu gece alıyoruz."

Biz. Bizim. Bu kelimeleri sanki biz bir takımmışız, bu ortaklık bu gecenin ötesine uzanıyormuş gibi kullanıyor. Ama bana bir saniyeden fazla bakmıyor. Mükemmel ev sahibi görüntüsünden bir an bile vazgeçmeyecek.

"Damien-"

"İşte Meclis Üyesi Harrison," diye araya giriyor. "Merhaba demeliyiz. Yaşlı programları için şehir fonlarından yararlanmak istiyorsak konuşmamız gereken kişi o."

Ve tekrar yola koyuluyoruz, odadaki fil her geçen dakika daha da büyürken rollerimizi kusursuzca oynuyoruz. Gülümsemekten yanaklarım acıyor, bu güzel ama kullanışsız topuklu ayakkabıların içinde ayaklarım ağrıyor ve Damien gözlerimi kaçırmadan önce neredeyse göz göze geldiğimiz her seferinde kalbim bir mengineye sıkıştırılıyormuş gibi hissediyorum.

Barın yanında durmuş, konuşmalarımız arasında nadiren nefes alıyorduk ki ondaki değişimi fark ettim. İnce bir değişim; çenesi geriliyor, eli belime gereğinden biraz daha fazla baskı yapıyor.

Bakışlarını odanın diğer ucuna kadar takip ediyorum ve Wyatt Reed'i hemen fark ediyorum. Kolay çekiciliği ve mükemmel siyah saçlarıyla onu gözden kaçırmak zor.

"Hey, bu-"

"Evet," diye yanıtlıyor Damien, derin sesi neredeyse bir hırıltı kadar alçak.

Wyatt'ın etrafı, milyarder yaşam tarzı kataloğundan fırlamış gibi görünen dört muhteşem adamla çevrilidir. Hepsi mükemmel dikilmiş smokinlerin içinde, hepsi gülünç derecede yakışıklı, hepsi de inceledikleri her şeye sahip olan insanların özgüveniyle odayı tarıyor.

Damien ve beni gören Wyatt sırtarak arkadaşlarına bir şeyler söylüyor. Hep birlikte, kalabalığın arasından geçerek bize doğru ilerlemeye başladılar.

BÖLÜM 27

DAMIEN

Tu anda ihtiyacım olan son şey poker arkadaşlarımın yeni bir av bulmuş iyi giyimli kurtlar gibi üzerimize çullanması. Ama işte geliyorlar, hepsi Beşi birden, sahip olamayacakları bir odayla hiç karşılaşmamış erkeklerin özgüveniyle kalabalığı yarıyorlardı.

Ya da etkileyemeyecekleri bir kadınla.

İçgüdüsel olarak kolumu Willow'un beline doladım. Bu sahiplenici bir hareket, ancak arkadaşlarımı tanıyorsam, iddiamı önceden ortaya koymam zorunludur.

Daha da iyisi, belki müzayede masalarına doğru hızlı bir sapma yapmak için hâlâ vaktimiz vardır-

Lanet olsun. Çok geç.

"Damien!" Finn Bardot'nun sesi balo salonunda gürlüyor. Altın sarısı saçları mükemmel bir şekilde karıştırılmış, uzun bacaklı adımları fiyakalı. "Bu güzel genç bayanı bütün gece bizden saklamayı mı planlıyorsun?"

Tek kelimeyle: *Evet*.

"Hepsi senin arkadaşın mı?" Willow soruyor ve ben de onları incelerken gözlerinin nasıl açıldığını kaçırmıyorum. Her biri diğerinden daha yakışıklı, mükemmel dikilmiş smokinleri içinde beş adam.

"Maalesef." Onlar yaklaşırken, bakışlarının hemen Willow'a kilitlendiğini fark etmemeye çalışarak sıkı bir gülümseme yapıyorum. Daha doğrusu, o günahkâr gece yarısındaki Willow'a.

Her kıvrımı saran mavi elbise, boğazına yerleştirdiğim ışıltılı Tiffany kolye ışığı yakalıyor.

Bize ilk Wyatt ulaştı, her zamanki rahat sırtışı yerindeydi. "Willow! Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun. Bu elbise-"

Benimki, diye düşünüyorum ama kolum onun beline daha sıkı dolanırken bunu söylemiyorum.

"Vay canına," diye bitiriyor Wyatt, belli ki gözleri kamaşmış. Neden olmasın ki? Willow onunla tanıştığı gün, uzun dökümlü eteklerinden birini giymiş ve renkli bir bluz giymiş olarak çok güzel görünüyordu ama bu gece muhteşemdi.

"Teşekkür ederim," diyor, o parlak gülümsemesi göğsümde ilkel bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyor. "Bu gece gelebildiğine çok sevindim Wyatt."

"Bunu kaçırmazdım." Diğerlerine eliyle işaret ediyor. "Ve takviye getirdim. Beyler, Gümüş Kalpler'in Genel Müdürü Willow Harper'la tanışın."

Hepsinin ona lazer odağı ve açık bir ilgiyle bakması göğsümde ilkel bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyor. Beş bekâr milyarder ve her biri onun cazibesini, sıcaklığını ve elbisesini görüyor. Lanet o l s u n , neden ona bu kadar güzel görünmesini sağlayan bir şey aldım ki? Çünkü o bunu hak etti, işte bu yüzden. Ve eğer The Retreat'teki arkadaşlarımdan biri benim randevuma -kadınıma- girebileceğini düşünüyorsa, beni geçmesi gerekecek.

Birincisi.

"Alec Beckett." Önce teknoloji kralı öne çıkıyor, keskin elmacık kemiklerinin altındaki gamzelerini ve hiçbir şeyi kaçırmayan yeşil gözlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle onun elini tutuyor. "Damien'ı evcilleştirmeyi başaran kadınla tanışmak bir zevk."

"Ben evcilleştirilmedim," diye homurdanıyorum, bu da hepsinin gülmesine neden oluyor.

"Doğru," diyor Brad Hayes, bir sonraki adımda. "Bu yüzden geçen hafta yaşlılara yemek dağıtmak için pokeri kaçırdın."

"Yemek mi dağıtıyorsun? Şahsen mi?" Gabriel Sinclair'in derin sesi şaşkınlıkla karışık. "Aslında bu daha ziyade-"

"Bunu burada yapmasak olmaz mı?" Sözümü kesiyorum ama Willow'un eli benimkini buluyor ve nazikçe sıkıyor.

"Bence Damien'in arkadaşlarının bu kadar destekleyici olması harika," diyor diplomatik bir şekilde. "Ve bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Finn sırtıyor. "Wyatt bize davadan bahsettiğinde karşı koyamadık. Ayrıca, açık artırmanıza yardımcı olabilecek tozlanmış bazı eşyalarımız vardı."

"Eşyalar mı?" Willow göz kırıyor. "Bu gece hepiniz bir şeyler mi bağışladınız?"

Yüzünün şaşkınlık ve minnettarlıkla aydınlanması göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Ama aynı zamanda arkadaşlarımın dikkatini daha da yoğun bir şekilde çekiyor ve aralarına girip görüşlerini engelleme dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum.

Alec umursamaz bir tavırla omuz silkerek, "Sadece ortalıkta duran bazı şeyler," diyor. "Akıllı bir ev paketi hazırladım. Tam güvenlik, çevresel kontroller, her şey var."

"Etrafta mı?" Homurdanıyorum. "Bu kendi tasarladığın yüz bin dolarlık bir sistem."

"Aslında bir yirmi," diye düzeltiyor. "Ama kim sayıyor ki?"

"Cayman Adaları'ndaki sahil evimde iki hafta," diye ekliyor Brad. "Zaten kullanmaya hiç vakit bulamadım."

"Çünkü şirket vampirleri bile güneşten kaçınır," diyorum alaycı bir ifadeyle.

Orta parmağıyla alnının üstünü kaşıyarak beni kayıtsızca tersliyor. "Havuzlar varken plajların ne anlamı var anlamıyorum."

"Yağmur ormanı macera paketi," diye söze girdi Finn. "Zip-liner, vahşi yaşam turları, lüks glamping."

"Adam şirketin sahibi," diyorum Willow'a. "Bear Grylls maceralarını anaokulu gezisi gibi gösteriyor."

"Ve bu da bir araba bağışladı," diyor Wyatt, Gabe'i göstererek.

Neredeyse içkimi yudumlarırken boğulacaktım. "Aston Martin mi?" Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Üç yıldır takıntı haline getirdiğin araba mı?"

Gabe omzunu kaldırıyor. "Uygun göründü."

"Senden almaya çalıştığım Vanquish bu," diye suçluyorum. "Satılık olmadığını söylemiştin."

"Satılık değil. Hayır işi için."

"Ve o Picasso'yu da attım," diye bitiriyor Wyatt. "Hamptons'daki fuayemden bir tane."

"O tablodan nefret ediyorsun," diye belirttim.

"Aynen öyle. Bir taşla iki kuş. Hayırseverlik ve yeniden dekore etme. Kazan-kazan."

Willow hepsinin arasına bakıyor, gözleri sevinç ve minnet dolu gözyaşlarıyla dans ediyor. "Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu inanılmaz bir şey."

"Damien'ı tanıyoruz," diyor Alec, analitik bakışları aramızda gezinirken. "Ve pek çok kusuruna rağmen-"

Homurdanıyorum. "Teşekkürler, pislik."

"-Genellikle önemli konularda haklıdır. Eğer bu davanın değerli olduğunu düşünüyorsa..." Zarifçe omuz silkiyor.

"Artı, vergi indirimleri," diye ekliyor Brad, çünkü kızıyla ilgili olmadığı sürece fiziksel olarak duygularını ifade edemiyor. "Benim büyükannemin de böyle bir bakıma ihtiyacı vardı," diye devam ederek kendi saptırmasını mahvediyor. "Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Willow yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Hepinize. Bu her şey demek."

Mutluluktan parlıyor ve arkadaşlarım bağış kampanyasının başarısını garantilediği için heyecanlanmalıyım. Bunun yerine, Alec'in onu çözmek istediği şifreli bir kod gibi nasıl incelediğini, Finn'in gözlerinde nasıl çizgi film kalpleri olduğunu, Gabe'in bile her zamankinden daha ilgili görüldüğünü fark ediyorum.

"Ee Willow," diyor Alec, genellikle şirkette kan dökülmesinden önce gelen o aldatıcı rahat ses tonuyla. "Arkadaşımızı ofisinden çıkarmayı tam olarak nasıl başardın? Rehine durumu mu? Şantaj mı?"

"Kibarca rica etti," diye araya giriyorum. "Senin için yeni bir konsept, biliyorum."

Willow sırtarak, "Aslında o gönüllü oldu," diye düzeltiyor. "Damien olmasaydı, bu gece mümkün olmazdı."

"Sen bunu başarırdın, hiç şüphem yok," diyorum ona ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. "Sen bir mucize işçisisin. Sadece Willow ofisime gelip halkla ilişkiler kabusumu tek bir konuşmayla düzeltebilirdi."

"Sadece gerçek seni görmeleri gerekiyordu," diyor, sanki diğer adamlar artık orada değilmiş gibi bana bakarak. "Şu anda tanıdığım adamı görmeleri gerekiyordu."

"Belki benim de onu görmeye ihtiyacım vardı," diye itiraf ediyorum.

"O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı Alec. "Damien Langley'nin gerçekten de ofis dışında bir hayatı var."

Sözlerinde Willow'un ona bakmasına neden olan bir ağırlık var. "İş her şey demek değildir."

"Öyle değil mi?" Alec'in yeşil gözleri, çok iyi bildiğim o analitik yoğunlukla bizi inceliyor. "Hedefe odaklanmayı her zaman daha... verimli bulmuştumdur. Daha az karmaşık."

"Karmaşık olmakta yanlış bir şey yok," diye karşı çıkıyor, nazikçe ama kararlı bir şekilde. "Hayattaki en iyi şeyler genellikle biraz dağınıktır."

"Çok derin," diyor Gabe sessizce. "Ayrıca biraz da safça."

Ona fikrini nereye sokacağını söyleyemeden, bağış gecesi görevlilerinden biri Willow'un dirseğinde beliriyor.

"Böldüğüm için üzgünüm Bayan Harper, ama konuşmaların başlama zamanı neredeyse geldi."

"Oh! Doğru." Willow arkadaşlarıma dönüyor. "Çok özür dilerim, yapmam gereken-"

"Git," diyorum ona, yüzünü avuçlayarak. "Harika olacaksın. Sen her zaman öylesin."

Bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Benden bir adım uzaklaşmaya başlıyor ve ben kendimi durduramadan bileğini kavrayıp kısa bir öpücük için onu kendime doğru çekiyorum. "Şans için," diyorum ona, o kadar büyük bir gururla sırtıyorum ki gömleğimin düğmelerinin kopmaması bir mucize. "Git ve parkın dışına vur."

Başını salladı, sonra görevliyle birlikte aceleyle uzaklaştı ve beni orada sırttan beş pislikle bıraktı.

Finn elinin içine öksürerek "Çırpılmış," diyor.

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Willow'un gece mavisi ipeğe sarılmış kızıl saçlı bir rüya gibi balo salonunda süzülüşünü izlemekle meşgulüm.

Brad, "Tanrım, gerçekten kötü durumdasın," diye gözlemliyor. "Mottosu her zaman 'ilişkiler verimsiz dikkat dağıtıcılarıdır' olan adama ne oldu?"

Omuz silkiyorum, şaşırmadan. "Bu, dikkatimi dağıtmaya degecek biriyle tanışmadan önceydi."

"Dikkatli ol," diye sessizce uyarıyor Alec. "Tehlikeli bir şekilde aşık bir adam gibi konuşmaya başlıyorsun."

Ona bakmaya cesaret edemiyorum, yoksa gözlerimdeki gerçeği görecek.

Zaten muhtemelen hepsi görüyor.

"Sadece dikkatli ol, Damien." Brad beni inceliyor, ifadesi ağırbaşlı. Aramızda evlenmiş olan tek kişi o ve onunki de felaketle sonuçlanmıştı. "Aşkın öncelikleri yeniden düzenleme eğilimi vardır. Akıllı adamları aptal yapar."

"Bunu bankaya götürebilirsin," diyor Wyatt. "Hayes tecrübelerine dayanarak konuşuyor."

"Ben önceliklerimin karıştırılmamış olmasını tercih ederim," diye cevap veriyor Alec yumuşak bir sesle.

"Sen kaybedersin," diyorum ona ve Willow'un mikrofonu alışını izlemek için arkamı dönüyorum. Orada ıslıl ıslıl parlıyor, zahmetsiz bir zarafet ve mizahla geniş salonun tüm dikkatini üzerinde topluyor.

Finn kollarını göğsünde kavuşturarak, "Şu iddiaya gelemim," diye söze başlıyor.

"Ne bahsi?" Dalgınca soruyorum, sahne ışıklarının Willow'un boğazındaki elmas ve incileri nasıl yakaladığına odaklanmış durumdayım.

"Bir milyon dolarlık-"

El sallıyorum. "Bahsi siktir et."

"Kabul mü ediyorsun?" Wyatt şaşırılmış görünüyor.

"Çenenin kapa ve konuşmasını dinlememe izin ver diyorum," diye açıklıyorum. "Yemin ederim, siz geveze pislikler yaşlılarla dolu bir bingo salonundan daha kötüsünüz."

Willow konuşmaya başladığında sessizliğe gömülüyorlar, Gümüş Kalpler'e olan tutkusu her kelimesinde belli oluyor. Orada muhteşem duruyor ve ben gözlerimi başka tarafa çeviremiyorum.

"Tamamen gitmiş," diye mırıldanıyor Gabe diğerlerine.

"Bana öyle geliyor," diye katılıyor Alec.

Ne onaylıyorum ne de reddediyorum, bunun yerine onları tamamen duymazdan geliyorum, özenle düzenlenmiş hayatımı tamamen altüst eden büyüleyici, kaotik güzelliği izlerken kayboluyorum.

Sadece içinde bulunarak dünyayı daha iyi hale getiren olağanüstü kadın.

Bırakalım bahis hakkında şaka yapsınlar. En iyi ödüle bakıyorum ve bu gece için o tamamen benim.

BÖLÜM 28

WILLOW

T Juana'nın sahneden inmesine yardım ederken alkışlar hala balo salonunda çınılıyordu, elleri hafifçe titriyordu - artık sinirden değil, ama

O anın duygusuyla.

"İnanılmazdın," diye fısıldıyorum, yıpranmış parmaklarını sıkarak. "Kesinlikle mükemmeldin."

"Umarım seni hayal kırıklığına uğratmamışımdır, Willow." Avucunun içine bastırdığım mendille gözlerini siliyor. "İngilizce kelimeleri unutacağım diye çok korktum."

Başımı sallayarak gülümsüyorum. "Tek bir tanesini bile unutmadın. Ve ne zaman sen konuştuk hakkında Roberto..." Benim kendi Ses yakalıyor. Yarım ve oda vardı olmuştur içinde gözyaşları ne zaman Kocasının kafa karışıklığını, bunamasına rağmen Gümüş Kalpler'in kendi evlerinde birlikte kalmalarına nasıl yardımcı olduğunu anlattı. "Şimdi git," dedi ve yanağımı okşadı, sanki ben de ondan biriymişim gibi.

Torunlar. "Parlama sırası sende."

Yüksek topuklu ayakkabılarla bile şaşırtıcı derecede sağlam hissettiren bacaklarımla basamakları tırmanmadan önce derin bir nefes alıyorum. Elimde ne notlar ne de hazırlanmış istatistikler var. Bu gece sadece ben, bir mikrofon ve gerçek bir fark yaratabilecek bir oda dolusu insan var. Söyleyeceğim her şey doğrudan kalbimden gelecek.

Damien bana burada ayağa kalkıp kadın ve erkeklerden oluşan bu dinleyici kitlesine konuşmam için güven verdi.

Eşit. Bana daha yeni fark etmeye başladığım şekillerde yardım etti.

"Herkes iyi akşamlar," diye başlıyorum, sesim balo salonuna net bir şekilde ulaşıyor. "Ben Willow Harper, Silver Hearts'ın İcra Direktörü ve bu gece burada olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum."

Yavaşça nefes alıyorum, devam etmeden önce kendimi merkeze alıyorum. "şehrimizde her gün yaşlılar çoğumuzun hayal bile edemeyeceği zorluklarla karşılaşıyor. Birçoğu sigortanın karşılamadığı tıbbi ekipmanlarla mücadele ediyor. Diğerleri izolasyonla savaşıyor, kolayca terk edemeyecekleri apartman dairelerinde yalnız yaşıyorlar. Bazıları ise sadece hak ettikleri yardımlara erişebilmek için bürokrasiyle mücadele ediyor. Ancak hepsinin ortak noktası, saygınlıklarını ve bağımsızlıklarını korumak, sevdikleri evlerde ve mahallelerde kalmak istemeleridir."

Salon sessiz, herkes dikkatle dinliyor. Damien'ı kalabalığın içinde, inanılmaz yakışıklı arkadaşlarıyla birlikte ayakta dururken buluyorum ve gülümsemesi bana ihtiyacım olan tüm cesareti veriyor.

"Silver Hearts'ın hizmet ettiği insanlar bunlar. Onlar istatistik değil, onlarca yılını şehrimize katkıda bulunarak geçirmiş toplum üyelerimiz. Genç beyinleri şekillendiren öğretmenler, hastalarla ilgilenen hemşireler, bu sokakları inşa eden işçiler. Onurlu bir şekilde yaşlanmayı, bağlantılarını sürdürmeyi ve kendilerini değerli hissetmeyi hak ediyorlar."

Sözlerin yankılanmasına izin vererek duraklıyorum. "Bu geceki cömertliğiniz yemek, ulaşım, ev onarımı, refakatçi - yaşlılarımızın ihtiyaç duydukları ile şu anda mevcut olanlar arasındaki uçurumu kapatmak için ne gerekiyorsa - sağlamamıza yardımcı oluyor. Basitçe söylemek gerekirse, desteğiniz hayatları dönüştürüyor."

Zengin giyimli bağışçılarla dolu balo salonuna bakıyorum ve her birinin yaşlanmanın getirdiği pek çok zorlukla mücadele eden bir ebeveyne veya sevilen birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini fark ediyorum. Ben sözlerime devam ederken yüzlerinde sempati ve anlayış vardı.

"Silver Hearts'taki misyonumuz basit ama hayati: hiçbir yaşlının unutulmuş ya da geride bırakılmış hissetmemesini sağlamak. Bunun için özveri, yaratıcılık ve bazen de esneklik gerekiyor." Gözlerim kalabalığın içindeki Damien'a dönüyor ve gülümsüyorum. "Yaptığımız işin nadiren öngörülebilir bir yol izlediğini öğrendim. Basit bir yemek teslimatı bir saatlik bir arkadaşlığa dönüşebilir. Planlanmış bir ev onarımı başka acil ihtiyaçları ortaya çıkarabilir."

Damien beni izliyor ve ben konuşurken başını sallayarak onaylıyor. "İki hafta önce olağanüstü bir şeye tanık oldum. Katı programlara ve kesin zaman çizelgelerine alışkın, çok meşgul bir adam öngörülemez dünyamıza adım attı. Uzun sürmeyeceğini tahmin etmiştim. Dürüst olmak gerekirse, umursamasını da beklemiyordum. Ama yanıldığımı kanıtladı. Geri dönmek yerine, içine gömüldü. Güzelce uyum sağladı. Bir kıdemlinin konuşmaya ihtiyacı olduğunda, geç kalmak anlamına gelse bile onu dinledi. Dikkatle planlanmış gününü bozsa bile beklenmedik sorunları çözmek için kaldı."

Ben konuşurken yüz ifadesinin yumuşadığını görüyorum.

"Beni etkileyen şey sadece cömertliği ya da iş uzmanlığı değildi, her ikisi de çok değerliydi. Beni etkileyen şey mevcut olma, hizmet verdiğimiz insanları gerçekten görme ve bazen en anlamlı bağlantıların planlanmamış anlarda gerçekleştiğini fark etme konusundaki istekliliği."

Doğrudan ona bakıyorum, ona duyduğum sevgiyi gizleyemiyorum. Sevgimi. "Damien Langley sadece Gümüş Kalpler'i desteklemekle kalmadı, misyonumuzu benimsedi ve gerçek ortaklığın nasıl bir şey olduğunu gösterdi. Damien, lütfen bana katılır mısın?"

Arkadaşları onu ileri doğru itti ve o da sahneye doğru ilerledi, bir şekilde hem kendinden emin hem de kararsız görünüyordu. Bana ulaştığında elini tutuyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum basitçe, mikrofona konuşarak ama ona bakarak. "Bize en iyi planların bazen gerçekten önemli olan şeyler için bir kenara bırakılması gerektiğini gösterdiğiniz için."

Mikrofonu yavaşça aldı ve boğazını temizledi. "Willow çok cömert davranıyor," diyor derin sesi odada yankılanarak. "Gerçek şu ki, bana neyin gerçekten önemli olduğunu öğreten kişi o. Başkalarının sorun gördüğü yerde o potansiyel görüyor. Kaos içinde çözümler bulur. Her engeli, birinin hayatını daha iyi hale getirmek için bir fırsata dönüştürüyor."

Devam ederken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Silver Hearts ile çalışmak sadece programımı değiştirmekle kalmadı, bakış açımı da değiştirdi. Ve bu tamamen, herkesin onurlu, bağımsız ve neşeli bir şekilde yaşlanmayı hak ettiğine inanan bu olağanüstü kadın sayesinde oldu. Onun misyonunun bir parçası olmaktan onur duyuyorum. Şimdi, eğer beni hoşgörürseniz, lütfen olağanüstü Bayan Harper'a hak ettiği alkışı verin."

Salonda alkış ve tezahürat sesleri yükselir. Mikrofonu geri verdi ama ben daha konuşmadan müzayedecinin sesi balo salonunda yankılanmaya başladı.

"Bayanlar ve baylar, konuşmacılarımız bize ilham verirken, açık artırma ekibimiz de sonuçları hesaplıyordu. Bu geceki sessiz açık artırmada şimdiden altı yüz bin doların üzerinde bağış toplandığını ve daha fazla teklifin gelmeye devam ettiğini duyurmaktan heyecan duyuyorum!"

Nefesim kesiliyor, boştaki elim boğazıma gidiyor, parmaklarım oradaki elmasları ve incileri okşuyor. Kalabalık alkışlarken Damien beni kendine doğru çekiyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Şimdiden hedefimizin iki katı oldu." "Ve tırmanıyor," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Şu teklife bak
çarşaf lar hâlâ dolaşıyor."

Konukların açık artırma kalemleri için birbirlerinden daha fazla teklif vermeye devam etmelerini hayretle izliyorum. Orkestra çalmaya ve çiftler dans etmeye başlayınca gece bir kutlama havasına bürünüyor. Garsonlar ellerinde şampanyalarla dolaşıyor ve ben bir kadehi minnetle kabul ediyorum, ancak tadına bile bakmıyorum. Başarı, olasılık ve yanımdaki Damien'ın katı sıcaklığıyla sarhoşum.

"Benimle dans et," diyor, kadehlerimizi bir kenara bırakıp beni dans pistine çekiyor.

Grup yavaş ve romantik bir şeyler çalıyor ve ben onun kollarında eriyorum. Birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyoruz, başım çenesinin hemen altında, eli belimde sıcacık.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı. "Sen olmasan bunların hiçbirini yapamazdım."

"Oh, bu doğru değil. Bir yolunu bulurdun." Başparmağı sırtımda küçük daireler çiziyor. "Sen hep yaparsın."

"Belki de. Ama bu kadar büyümlü olmazdı."

Beni nazikçe döndürüyor, sonra tekrar kendine çekiyor. "Büyümlü demişken, o elbisenin içinde bana ne yaptığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok Bay Langley." Sesim amaçladığımdan daha soluk çıkıyor.

"Bütün akşam konsantrasyonumu mahvettiniz." Eli aşağıya doğru kayıyor, sadece uygunsuz bir şekilde utangaç. "Her kımıldadığınızda, ışık boğazınızdaki o elmasları ve incileri her yakaladığında..."

"Senin oraya koydukların," diye hatırlatıyorum ona.

"Aynen öyle." Sesi göğsümdede hissettiğim bir gümbürtüye dönüşüyor. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Söyle bana."

"Seni eve götürmeyi. Üzerindeki elbiseyi yavaşça soymak. Ortaya çıkardığım yumuşak, sıcak tenin her santimini öpmek." Karnımda ısı birikiyor.

"Damien..."

"Sana hakkıyla tapmak istiyorum," diye devam ediyor, nefesi kulağıma değiyor. "Acele etmeyelim. Adımdan başka bir şey hatırlamayana kadar tekrar tekrar boşalmanı sağlayacağım."

Aman Tanrım. Dizlerim gerçekten titriyor. "İnsanların içindeyken böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden?" Bana bakacak kadar geri çekiliyor, gözleri vaatle kararmış. "Senden başka kimse duymaz."

"Çünkü seni şu anda buradan sürükleyerek çıkarmak üzereyim."

"Sözler, sözler." Ama beni sıkıca kavırıyor ve kalbinin avuçlarımin altında hızla çarptığını hissedebiliyorum. Başka bir parçasının da gitme fikrine karşı çıktığını hissedebiliyorum.

İki şarkı boyunca daha dans ediyoruz, vücudunun benimkine her dokunuşu ön sevişme gibi gelene kadar aramızdaki farkındalık artıyor. Etrafımızda parti sona eriyor. Daha yaşlı konuklar ayrılıyor ve hatta genç kalabalığın bir kısmı da seyrelmeye başlıyor.

Başka bir grup kapıya yönelirken, "Sanırım sonuna kadar kalmalıyım," diyorum pek ikna olmadan.

"Önemli herkesle konuştun. Müzayede kapandı. Konuşman mükemmeldi." Boynuma sokuluyor ve beni ürpertiyor. "Ve tek düşünebildiğim seni yalnız yakalamak."

"Damien..."

"Seni eve götürmeme izin ver Willow. Ellerimi üzerinde tutamamaya dayanamıyorum. Ve ağzımı."

Sesindeki çiğ ihtiyaç, onu reddetmeyi imkânsız kılıyor. "Evet."

Hızlıca vedalaşıyoruz - etkinlik koordinatörü gecenin geri kalanı için her şeyi hallettiğini söylüyor - ve sonra gizlice arabasına gidip Plaza'dan şehirdeki evine doğru kısa bir yolculuk yapıyoruz. Karşılıklı arzumuz aracın küçük alanında neredeyse dayanılmaz bir hal alıyor ama Damien sadece elimi tutuyor, başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor.

"Çok ölçülü davranıyorsun," diye gözlemliyorum.

"Evet ama sadece sana bir kez dokunmaya başladığımda duramayacağım için" diyor basitçe. "Ve bunu doğru yapmak istiyorum."

"Şimdiye kadar 'bunu' oldukça iyi yapmışsınız gibi görünüyor," diye kaşlarımı kaldırarak takılıyorum.

Kıkırdıyor ama bakışlarımı tutarken gözleri için için yanıyor. Özel garajına park ediyor, sonra beni zengin konutuna götürüyor. İçeride hiç vakit kaybetmeden beni

Loş ışıklı mekândan geçip üst kattaki yatak odasına çıkıyorum. İçeri girdiğinde elleriyle yüzümü çerçeveledi.

"Bu gece muhteşemdin," diyor usulca. "Seni sahnede izlemek, herkesin sana nasıl tepki verdiğini görmek... Seninle çok gurur duydum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bunu birlikte başardık."

"Yaptık." Beni usulca öpüyor, sonra daha derin öpüyor, ta ki denge için ceketini tutana kadar. "Şimdi izin ver seninle ilgileneyim."

Beni yatağının kenarına oturtuyor, sonra önümde diz çöküyor. Damien Langley'nin dizlerinin üzerindeki görüntüsü nefesimi kesiyor.

"Şunları çıkaralım," diyor ve ellerini baldırlarımdan ayak bileklerime doğru gezdiriyor. Her bir ayakkabının bağını dikkatlice çözüyor ve serbest bırakırken ayaklarıma masaj yapıyor. "Daha iyi misin?"

"Çok daha iyi." Ayak parmaklarımı kalçasına doğru oynatıyorum. "Gerçi topuklulara alışmaya başladım."

"Fark ettim. Bu gece balo salonundaki her erkek o topuklularla ve bu elbiseyle seni fark etti. Ama seni eve götürecek şanslı piç benim." Beni de yanına çekerek ayağa kalktı. "Arkanı dön, güzelim."

Yapıyorum ve parmaklarını elbisemin fermuarında hissediyorum. Yavaşça kıvrıla kıvrıla indiriyor, eğiliyor ve açığa çıkardığı her bir ten parçasına öpücükler konduruyor. Elbise ayaklarımdan dibine düştüğünde titriyorum.

"Muhteşem," diye nefes alıyor ve beni tekrar ona doğru çeviriyor. Elbise sütyene izin vermiyordu, bu yüzden siyah dantel külot, elmas ve inci kolyeden başka bir şeyim yoktu. "Tanrım, Willow, nefesimi kesiyorsun."

Bir parmağıyla kolyenin izini sürüyor. "Bunlar sende mükemmel duruyor. Teninde parıldamalarına bayılıyorum."

Boğazımın altındaki hassas çukuru okşarken ürperiyorum. "Muhtemelen onları çıkarmalıyım önce biz...?"

"Tabii ki hayır. Kolye üzerinde kalsın." Beni tekrar yatağa doğru itiyor. "Şimdi benim için uzan."

Koyu renk arşıaflarının üzerine uzanıp smokin ceketini ve papyonunu ıkarişını izliyorum. Damien'ı soyunurken izlemenin inanılmaz ateşli bir yanı var - her katmanı kendinden emin bir şekilde çıkarması, gözlerime kilitlenen gözlerindeki yoğunluk.

Gömleğinin düğmelerini yavaşça açıyor ve göğsünü yavaş yavaş ortaya çıkarıyor. Onu daha önce de çıplak görmüştüm ama geniş omuzlarını ve belirgin kaslarını görünce hâlâ ağzım kuruyor. Adam belli ki sabah 6'daki spor seanslarını iyi değeriendiriyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye soruyor beni bakarken yakalayarak.

"Tanrım, evet." Saklamaya bile alışmıyorum. Vücudum zaten tepki veriyor, meme uçlarım sıkılaşıyor, bacaklarımın arasında ısı oluşuyor.

Kemerini çözüp pantolonundan çıkarken elim göğsüme gidiyor, onu izlerken neredeyse bilinçsizce kendime dokunuyorum. Bu hareket hemen dikkatini çekiyor.

"Bu inanılmaz derecede dikkat dağıtıcı," diyor, sesi alçalarak.

"Güzeli." Tepkisini gördükçe daha cesur hissederek başparmağımle meme ucumun etrafında dönüyorum. Boxer külotu ne kadar sert olduğunu gizleyemiyor, kumaş gergin.

Başparmaklarını bel kemerine geçirip aşağı itiyor ve sonunda karşımda çırılçıplak duruyor. Kalın ve hazır ereksiyonunu görünce nefesim kesiliyor.

"Şimdi buraya gel," diyorum ona uzanarak. "Sadece bakmaktan yoruldum."

"ok talepkârsın," diyor sırtarak, ama beni daha fazla bekletmiyor. Yatakta bana katılıyor, yanıma yerleşirken teni benimkine karşı sıcak.

Ağzı benimkini kavurucu bir öpücükle buluyor, elleri tenimi keşfederken dili benimkine doğru kayıyor. Daha fazlasını arzulayarak dokunuşuna doğru eğildim.

"Bunların gitmesi gerek," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, parmakları külotuma takılıyor. Danteli bacaklarımdan aşağı işkence edercesine yavaşça indiriyor, dokunuşu ardında ateş bırakıyor. I

Öpüşmemizi kesip benden uzaklaştığında itiraz ederek inliyorum. Cevap gülümsemesi saf bir erkek kibri. "Merak etme, uzağa gitmiyorum."

Kalçalarımı aralıyor ve dudaklarında hınzır bir sırıtışla aralarına yerleşiyor. Onu izlemek için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. Damien'ın çıplak ve muhteşem bir şekilde bacaklarımın arasına yerleştiğini görünce içimde yeni bir ıslaklık dalgası oluşuyor.

"Bütün gece bunu düşündüm," diyor, nefesi iç uyluğuma sıcak bir şekilde değiyor. "Seni tekrar tatmak için ölüyorum."

Dilinin ilk darbesi beni çılgılık attırıyor. Şimdiye kadar tam olarak neyi sevdiğimi biliyor - mükemmel basınç, beni çılgına çeviren ritim. Elleri kalçalarımı kavırıyor, ağzıyla beni çalıştırırken beni yerimde tutuyor. Sinir uçlarım hızla dayanamayacağım kadar fazla hale gelen hislerle titreşiyor.

"Damien," diye soluyorum, bir elim saçlarına dolanıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Yanıt olarak inliyor, titreşim zevke zevk katıyor. İki parmağını içime sokup tam olarak doğru noktaya denk gelecek şekilde kıvırdığında sırtım yataktan kalkıyor.

"Oh, lanet olsun. Tam orası," diye inliyorum. "Durma."

Parmakları ve dili mükemmel bir senkronizasyon içinde çalışıyor, ta ki ben hızlı ve yükselen bir orgazmın kıyısında titreyene kadar. Sonra tamamen klitorisime odaklanıyor, parmakları amansız ritmine devam ederken nazıkçe emiyor. Yavaşlatmak istesem bile yapamıyorum. Ağız çok iyi hissettiriyor.

Keskin bir çılgılla boşalıyorum, zevk dalgaları içime çarparken vücudum parmaklarının etrafında kenetleniyor. O da benimle kalıyor, ben kemiksiz ve soluk soluğa kalana kadar beni rahatlatıyor.

"Buraya gel," diyorum tekrar konuşabildiğimde, omuzlarını çekiştirerek.

Vücudumda yukarı doğru ilerliyor, karnımı öpüyor, ağzıma ulaşmadan önce göğüslerime dikkat etmek için duraklıyor. Bir güven dalgasıyla göğsünü itiyorum. Bir kaşını kaldırıyor ama onu sırt üstü çevirmeme izin veriyor.

"Benim sıram," diyorum ona, vücudunda aşağı doğru ilerleyerek.

Acele etmeden, göğsünün üzerinde öpücükler bırakarak, dudaklarımın altında kaslarının zıpladığını hissediyorum. Bana verdiği kolye ben hareket ettikçe göğüslerimin arasında sallanıyor, ara sıra tenine değiyor.

Aletine ulaştığımda, elimi kalın tabanının etrafına sarıyorum ve avucumun içinde zonkladığını hissediyorum. Başımı kaldırdığımda beni izlediğini görüyorum, gözleri arzuyla kararmış.

"Ben de senin tadına bakmak istiyorum," diyorum onu ağzıma almadan önce.

Keskin nefes alışları derinden tatmin edici. Onu elim ve ağzımla birlikte çalıştırıyorum, uzun vuruşlar ve kafasına odaklanmış dikkat arasında gidip geliyorum. Eli saçlarımı buluyor, itmiyor, sadece bir çapaya ihtiyacı varmış gibi tutuyor.

"Siktir, Willow," diye inliyor. "Aynen böyle."

Etrafında mırıldanıyorum, onu daha derine götürüyorum, kalçalarının tepki olarak sarsılmasını seviyorum. Yaklaştığını anlayabiliyorum; nefes alış veriş değişiyor, saçlarımı sıkıca kavriyor, serbest elimin altında kasları geriliyor.

Aniden, nefes nefese kalarak beni geri çekiyor. "Henüz değil," diyor, sesi arzuyla boğuklaşıyor. "Başka bir fikrim var." Yatak başlığına yaslanıyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde üzerine oturmam için beni yönlendiriyor. Daha önce hiç olmadığı kadar sert uzunluğunun beni gerdiğini hissederek üzerine çöküyorum. "Evet, böyle," diye mırıldanıyor, sırtımı göğsüne yaslıyor.

Bu yeni bir şey - bu pozisyonu daha önce hiç yapmamıştık. Üstünde hareket edip onu içime alırken kendimi aniden savunmasız ama inanılmaz derecede samimi hissediyorum. Kolu kolumun etrafını sarıyor

Diğer eli vücudumu keşfederken beni sıkıca belime sarıyor.

Kulağıma "Bize bak," diye fısıldıyor ve şifonyerinin üzerindeki büyük aynaya baktığımızı fark ediyorum. Bizi görebiliyorum -ben boğazımda parıldayan elmaslarla, o arkamda, gözleri omzumun üzerinden beni izliyor. Bu görüntü şaşırtıcı derecede erotik.

"Boşaldığında yüzünü görmek istiyorum," diyor, gözleri yansımada benimkilerle buluşuyor. "Sana ne yaptığımı izlemek istiyorum."

Yüzüne dokunmak için geriye uzanıyorum, birlikte hareket etmeye başladığımızda omzumun üzerinden onu öpmek için başımı çeviriyorum. Açık inanılmaz, beni soluk soluğa bırakan noktalara çarpıyor. Ama daha yoğun olan şey aramızdaki bağ. Birbirimize bakamıyoruz, birbirimizle mükemmel bir tempo içinde hareket ederken yansımaya kilitleniyoruz.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Sadece vücudun değil, her şeyin, Willow..." Hareketleri yoğunlaştıkça sözleri kesiliyor, ama gözleri aynada benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Tüm bunların samimiyeti -sözleri, yansıyan bakışlarımız, bedenlerimizin birlikte hareket etme şekli- beni tekrar sınıra doğru itiyor. Parmakları klitorisimi bulduğunda, mükemmel bir basınçla daireler çiziyor, paramparça oluyorum, adını haykırıyorum. Ama bu sefer, bunun gerçekleşmesini izliyorum, zevkime tanıklık ederken yüzündeki huşu ifadesini görüyorum, gözlerimiz aynada kilitleniyor.

Ortak bakışlarımızın yoğunluğu onu da etkiliyor gibi görünüyor. Ritmi bozuluyor ve bana yüz yüze gelene kadar dönmemi söylüyor, bacaklarım beline sarılmış, alınlarımız birbirine bastırılmış. Bu yeni pozisyonda inanılmaz derecede yakınız, aynı havayı soluyoruz, birbirimizin gözlerinden başka bir yere bakamıyoruz.

"Seni görmeliyim, gerçekten görmeliyim," diye fısıldıyor, başparmağı yanağımı okşuyor. Sesindeki kırılganlık kalbimi sızlatıyor.

Şimdi birlikte daha yavaş hareket ediyoruz, bedenlerimiz nazik dalgalar halinde sallanıyor. Fiziksel zevk inanılmaz, ama beni tamamen çözmeye tehdidinde bulunan şey bana bakma şekli. Başka biri tarafından hiç bu kadar görüldüğümü, bilindiğimi hissetmemiştim.

"Benimle kal," diye mırıldanıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Tam burada, benimle."

Sadece bu andan daha fazlasını kastettiğini biliyorum ve bunun farkına varmak içimde yeni bir duygu dalgası yaratıyor. "Buradayım," diye söz veriyorum, sesim hafifçe kırılıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Hareketleri daha acil hale geliyor ve kendimi başka bir zirveye doğru yükselirken hissedebiliyorum. Bu sefer ben düştüğümde, o da hemen peşimden geliyor, kesintisiz göz temasını sürdürürken bedenlerimiz birlikte titreşiyor, fiziksel boşalmadan çok daha derin bir şeyi paylaşıyoruz.

Birbirimize doğru yığılıyoruz, zor nefes alıyoruz ama hala sıkı sıkıya tutunuyoruz. Beni kendine doğru çekiyor, başım omzunun üstünde dinleniyor.

"Bu..." Uygun kelimeleri bulamadığım için sözümü yarıda kesiyorum. Boğazımda aniden düğümlenen duyguları yutkunarak geçiştiriyorum. "Bütün bu akşam bir peri masalı gibiydi, Damien. Bağış gecesi, dans, bu... Kendimi balodaki Sindirella gibi hissettirdin."

"Bunu hak ediyorsun," diyor eli vücudumda aşağı doğru kayarken. "Ama henüz gece yarısı değil. Ve seninle işim bitmedi prenses."

Parmakları beni tekrar buluyor, şimdiden beni başka bir doruğa doğru inşa ediyor. Belki de peri masalları gerçektir. Kesin olan bir şey var. Beyaz Atlı Prens'in Damien Langley'den aşağı kalır yanı yok.

BÖLÜM 29

DAMIEN

Willow kollarımda uyukluyor, yumuşak ve düzgün nefes alıyor ama henüz tam olarak uyumadığını söyleyebilirim. Vücudu benimkine karşı sıcak, saçları gıdıklıyor.

çenemde, bir elim hafifçe göğsümde duruyor. Komodinimin üzerindeki dijital saat 2:17'yi gösteriyor. İkimiz de bağış toplantısından ve birkaç tur tatmin edici seksten sonra bitkin düşmüş olmalıyız ama ben uyuyamayacak kadar gerginim. Onun, bizim, tam olarak ifade edemediğim bir şekilde önemli hissettiren bu anın çok farkındayım.

Sırtındaki boş desenleri takip ediyorum, hassas bir noktaya vurduğumda ara sıra titremesinin tadını çıkarıyorum. Seni inanılmaz derecede yumuşak, taktığı tek şey olan boğazındaki elmas ve incilerle tam bir tezat oluşturuyor.

"Sıra dışısın," diye mırıldanıyorum, başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

Küçük bir ses çıkarıyor, yarı gülüyor, yarı reddediyor. "Sen de o kadar kötü değilsin. Senin dayanıklılığına nasıl ayak uyduracağımı bilmiyorum."

"Seksten bahsetmiyorum," diye açıklıyorum. "Gerçi o da olağanüstüydü. Ben senden bahsediyorum, Willow. Kim olduğundan."

Bir dirseğinin üzerinde doğruluyor, bana eğlence ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bakıyor. "Doğru. Sürekli olarak

Dağınık, çok fazla kurtarılmış hayvan, çoğu gün çoraplarımı eşleştiremiyorum. Sıra dışı kesinlikle doğru kelime."

Ses tonuna kaşlarımı çatıyorum. Bunu ilk kez fark etmiyorum - iltifatları saptırma, onları kendini küçümseyen şakalara dönüştürme şekli. Başkalarına yardım ederken böylesine özgüven saçan biri için, kendi değerini reddetmekte şaşırtıcı derecede hızlı.

"Bunu neden yapıyorsun?"

diye soruyorum. "Neyi yapıyorsun?"

"Kendini yok saymayı." Yabani kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Her yaşlının değerini kabul edebilirsin, en zor insanlarda bile değer görebilirsin, ama biri senin ne kadar olağanüstü olduğuna dikkat çektiği anda şaka yaparsın."

Gözlerini kırptırıyor, belli ki hazırlıksız yakalanmış. "Ben-"

"Biliyorsun." Sesimi nazik tutuyorum. "Az önce. Bağış gecesinde insanlar işinizi överken. Gümüş Kalpler hakkında konuşurken bile hep başkalarını övüyorsun."

Willow hafifçe kayıyor, bakışları elinin göğsümde durduğu yere düşüyor. "Sanırım buna alışkın değilim. İlgiye."

"Neden?"

Bunu uzun bir sessizlik izliyor ve acaba çok mu ileri gittim diye düşünüyorum. Sonra iç geçiriyor ve bana yaslanıyor. "Bu... karmaşık."

"Zamanım var," diyorum kolumu ona daha sıkı sararak.

Bir duraklama daha, sonra yavaşça nefes veriyor. "Ben fakir büyüdüm. 'İsim markalarını alamıyoruz' fakiri değil, 'bazen elektrikler kesiliyor' fakiri."

Devam etmesi için ona alan tanıyarak sessiz kalıyorum.

"Annemle babam ellerinden geleni yaptılar ama biz altı çocuktuk ve asla yeterli paramız olmadı." Bana bakmadan göğsümde soyut şekiller çiziyor. "Sekiz yaşımdayken çok kötü bir dönem geçirdim. Babam işini kaybetti, annem hastalandı ve

hepimize bakamazlardı. Bu yüzden kız kardeşim Harper ve ben büyükanne ve büyükbabamızın yanına gönderildik."

Büyükanne ve büyükbabasından bahsederken sesinde bir şeyler değişiyor, daha önce olmayan bir gerginlik.

"Sana iyi davranıyorlar mıydı?" Cevabından zaten şüphelendiğim halde soruyorum.

"Akmayan bir çatıları ve fazladan iki kişiyi doyuracak kadar yiyecekleri vardı, ki o zamanlar ailemin sunabileceğinden çok daha fazlasıydı." Omuz silkiyor ama zoraki. "Ama onlar... katıydılar. Çok katıydılar. Her şey mükemmel olmak zorundaydı. Yataklar hastane köşeleriyle yapılır, yerler günde üç kez süpürülür, bulaşıklar kullanıldıktan hemen sonra yıkanır. Tek bir toz zerresi bile kişisel bir başarısızlıktı."

Willow'un dairesini düşünüyorum -renkli bir kaos, her yerde evcil hayvanlar, bazen lavaboda yığılı bulaşıklar. Anlattıklarının tam tersi.

"En büyükleri bendim, bu yüzden örnek olmam gerekiyordu," diye devam ediyor. "Harper sadece altı yaşındaydı ve sürekli ağlıyordu. Anne ve babamızı özlüyordu ve büyükanne ve büyükbabamızın buna hiç tahammülü yoktu. Ona çocukça davranmayı bırakmasını söylerlerdi." Sesindeki ironi çok acı. "Altı yaşındaydı."

Çenem gerildi. "Sen ne yaptın?"

"Dikkat dağıtıcı oldum. Palyaço. Harper'ın üzülmeye başladığını gördüğümde aptalca bir şey yapardım. Büyükannemiz ders anlatırken arkasından surat yapardım. Harper'ı meşgul etmek için küçük oyunlar yaratırdım." Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Çok çabuk öğrendim ki, küçük kız kardeşimi güldürebilirim, işler kötü gitse bile, bu her şeyi daha katlanılabilir hale getiriyordu."

"Her şey burada başladı," diye fark ettim, düşüncelerimi yüksek sesle dile getirerek. "Sürekli neşeli olman."

Başını sallıyor. "İlk başta hayatta kalmaktı. Sonra sadece... ben oldum."

"Peki ya ailen? Ne kadar kötü olduğunu biliyorlar mıydı?"

"Tanrım, hayır. Bizi gönderdikleri için zaten yıkılmışlardı. İhtiyaçları olan son şey daha kötü hissetmekti. Ayrıca, istismar edilmiş de değildik. Sadece... hiçbir zaman yeterince iyi olamadık."

Kendi ayrıcalıklı çocukluğumu düşünüyorum - büyük bir aile mülkü, hizmetçilerden oluşan bir kadro, akla gelebilecek her fırsat. Yaşadığım en kötü duygusal travma, babamın hazırlık okulundaki kürek yarışmamı kaçırmasıydı.

"Orada ne kadar kaldın?"

"Üç yıl." Basitçe söylüyor, ama ben bunun ne anlama geldiğini zihnimde hesaplıyorum - sekizden on bire kadar, yetersiz hissederek geçirdiği, sadece kendisi için değil, küçük kız kardeşi için de sorumluluk taşıdığı biçimlendirici yıllar.

"Geri döndüğünde ne oldu?"

"Her şey daha iyiye gitti. Babam düzenli bir iş buldu, annem iyileşti. Ama endişelenmeleri gereken dört çocukları daha vardı ve Harper'la ben kendi başımızın çaresine bakmayı öğrenmiştik." Bana doğru kayıyor, parmakları hâlâ tenimde desenler çiziyor. "Dürüst olmak gerekirse, o zamana kadar herkesi mutlu etmeye alışmıştım. İyi olduğum şey buydu."

"Ve kimse kendin dışında herkesle ilgilendiğini fark etmedi mi?" Sesimdeki gerginliği engelleyemiyorum.

Willow şaşırması bir halde başını kaldırdı. "Öyle değildi. Yardım etmeyi severdim. Hâlâ da seviyorum. Bu beni mutlu ediyor."

"Ama seninle kim ilgileniyor, Willow?"

Soru aramızda asılı kaldı. Bu soru onu gerçekten şaşırtmış gibi görünüyor.

"Ben kendime gayet iyi bakıyorum," diyor sonunda. "Gerçi Abby bazen yardımcı oluyor sanırım. Ve şimdi sen, elbise, bağış kampanyası ve-"

"Lojistikten bahsetmiyorum," diye araya giriyorum. "Willow Harper'ın kendini değerli hissetmesini kimin sağlayacağından bahsediyorum. Takdir edilmesinden. Başkaları için yaptıkları için değil, kendisi olduğu için."

Bana bakıyor, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim bir şekilde savunmasız. O zaman anladım - belki de hiç kimse anlamamıştı.

"Büyükannen ve büyükbaban yanıliyordu," diyorum yüzünü avuçlayarak. "Kendini küçültmek başkalarını büyütmez. Ve başkalarıyla ilgilenmek, senin de daha az ilgiyi hak ettiğin anlamına gelmez."

Gözleri aniden yaşlarla parlıyor. "Buna ihtiyacın yok-"

"Asil davranmıyorum," diye araya girdim, ne söyleyeceğini tahmin ederek. "Bencilce davranıyorum. Ne kadar olağanüstü olduğunu anlamanı istiyorum çünkü gerçek bu ve seninle birlikte olabiliyorum ve bu da beni Manhattan'daki en şanslı piç yapıyor."

Bir damla gözyaşı dökülüyor ve başparmağımla yakalıyorum. "Sokak kedileri için trafiği durduran, benim gibi pisliklerle gözünü kırpmadan tartışan, bir düzine krizi çözerken neredeyse bir milyon dolar toplayan bağış kampanyaları düzenleyen tanıştığım kadın sadece 'iyi' değil. O inanılmaz biri."

Willow gözlerini kaçırmaya çalışıyor ama ben bakışlarını tutuyorum. "Seninle ilk tanıştığımda dağınık olduğunu düşünmüştüm. Dağınık. Belki biraz da saf. Çok yanılmışım. Dağınık değilsin, uyum sağlayabiliyorsun. Dağınık değilsin, sana ihtiyaç duyulan her yerde varsın. Ve saflıktan başka bir şey değilsin. Dünyanın ne kadar zor olabileceğini bilmene rağmen umutlusun."

Şimdi tamamen ağlıyor, kalbimi kıran ve bir şekilde ona daha da çok aşık olmamı sağlayan sessiz gözyaşları.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, gözlerini silmek için uzanıyor. "Genelde-"

"Özür dileme." Onu daha yakına çekip alnına bir öpücük konduruyorum. "Bunun için değil."

Bir süre sessizce yatıyoruz, başı göğsümde, parmaklarım saçlarını tarıyor. Gerginliğin bedenini terk ettiği, kendine izin verdiği o anı hissedebiliyorum.

Gözyaşları için kendimi daha iyi hissetmemi sağlama ihtiyacı hissetmeden sarılmak.

"Seni ilk gördüğümde ne düşündüm biliyor musun?" diye soruyor sonunda, sesi daha kararlı.

"Kıçına program sıkıştırmış kalpsiz bir şirket canavarı olduğumu mu?"

Yumuşakça gülüyor. "Yorgun görüldüğünü. Ve üzgün. Ve muhtemelen seni güldürecek birine ihtiyacın vardı."

"Zekice bir gözlem."

"Yanılmamışım."

"Hayır, yanılmadın." Onu düzgünce öpmek için çenesini yukarı kaldırdım. "Gerçi sen gelene kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"O gün zavallı Pixie'yi sokağın ortasında ölüme terk edeceğimi sanıyordum," diye takılıyor.

"Bunu düşünüyordum," diye itiraf ediyorum. "Ama sonra trafikte duran, mantığından çok merhameti olan bu muhteşem kıızıl saçlıyı gördüm ve birden kenara çektim."

"Akıldan çok merhamet mi? O yavru kedinin hayatını kurtardım!" " riske atarak kendi içinde ortasında bir meşgul kavşak."

Göğsüme vuruyor. "Her şey kontrolüm altındaydı."

"Senin hiçbir şeyin kontrol altında değildi. Eteğin bisiklet zincirine takılmak üzereydi, saçların kasırgaya dönmüştü ve bana yardım etme konusunda nutuk çekerken bir yandan da bir kedi yavrusunu dengede tutmaya çalışıyordun."

"İtiraf et, büyülenmiştin," diyor şüpheli bir güvenle.

"Tamamen," diye katılıyorum. "Gerçi o zaman fark etmemiştim. Sadece küçük bir anevrizma geçirdiğimi sanıyordum."

Gülüyor, sesi göğsümde titreşiyor. "Ben de sadece bana kızdığını sanıyordum."

"Kesinlikle sinirlenmiştim. Ve bağlandım." Omuz silkiyorum, ona sırtıyıyorum. "Daha çok bağlandığım için kızgındım."

Bu onu daha çok güldürüyor ve gözyaşlarından neşeye ne kadar çabuk geçebildiğine hayret ediyorum. Çünkü o

Acısını sakladığı için değil, zor anlarda bile gerçekten mutluluğu bulduğu için.

"Teşekkür ederim," diyor aniden, ayağa kalkıp bana bakarak. "Sorduğun için. Dinlediğin için. Büyükanne ve büyükbabam pislik oldukları için kırıldığımı düşünmediğin için."

"Sen tanıdığım en az kırılmış insansın," diyorum ona dürüstçe. "Yine de bu büyükanne ve büyükbabayı bulup konuşmam gerekebilir-"

"İkisi de öldü," diyor. "Ve bu muhtemelen en iyisi. Onlar kötü değildi, Damien. Sadece kendi yetiştirilme tarzlarının ürünleriydiler."

"Yine de."

"Yine de," diye kabul ediyor.

Onu başka bir öpücük için aşağı çekiyorum, bu seferki daha yavaş, daha derin, söylemeye hazır olmadığım ama yine de hissettiğim vaatlerle dolu. Ayrıldığımızda, günün yorgunluğu ve duygusal konuşmamızın etkisiyle gözleri ağırlaşmıştı.

"Uyu," dedim ona. "Yarın daha fazla konuşabiliriz." "Mmm." bana sokuluyor, vücudu uyuyor mükemmel bir şekilde benimkinin yanında. "İyi geceler, Damien." "İyi geceler, Willow."

Nefes alış veriş yavaşlarken ona sarılıyorum, uyku onu ele geçirirken vücudu benimkine karşı ağırlaşıyor. Ama ben uyanık kalıyorum, tavana bakıyorum, paylaştığı her şeyi özömsüyorum.

Bu çok şeyi açıklıyor - kaos içinde neşe bulma yeteneğini, başkalarına karşı sonsuz sabrını, kendisi dışında herkesle ilgilenme alışkanlığını. İlk gün tanıştığım Willow rastgele neşeli bir can sıkıcı değildi; mutluluğun beklediğiniz değil, yarattığınız bir şey olduğunu erkenden öğrenmiş bir kadındı.

Uyuyan formuna bakarken, nefesimi kesecek kadar derin bir kesinliğe kapılıyorum: Bir daha asla korkmamasını, yalnız hissetmemesini ya da değersiz hissetmemesini sağlayan adam olmak istiyorum. Ona bunu hak ettiğini göstermek istiyorum.

onun verdiği kadar özen göstermek istiyorum. Onun değeri verdiği kadar değeri görecekđi bir hayat kurmak istiyorum.

Ben ona aşışım. Willow Harper'a tamamen, geri dönölmez bir şekilde aşışım.

Bunun farkına varmak şok edici değil - bazı açılardan, sanırım onu sokağın ortasında o lanet kedi yavrusuyla ilk gördüğömden beri biliyordum. Korkutucu olan, dünyalarımızı nasıl birleştirecekđimizi bulmak. Benim düzenli, öngörölabilir hayatımda onun güzel kaosa nasıl yer açacakđım. Benim dünyama uyum sağlamak için daha az olması gerektiğini asla hissetmemesini nasıl sağlayacakđım.

Ama sonunda uykuya dalarken, onun sıcak bedeni güvenle benimkine sarılmışken, kesin olarak bildiğim bir şey var: Bunu çözecekđim. Çünkü Willow Harper'sız bir hayat artık istediğim bir hayat değil.

BÖLÜM 30

WILLOW

I uyanmak için ve tanıdık olmayan
duyum . İPEK çarşaf
çıplak tenime değıyor ve sıcak, altın rengi güneş ışığı
aracılığıyla tabandan tavana Pencereler.
İçin Şaşırtıcı bir an, nerede olduğumu
unutuyorum. Sonra güçlü bir kol belimi sıkıyor ve her şey
geri geliyor -Damien, bağış kampanyası, dans, inanılmaz
takip eden gece.

Saatler süren inanılmaz seks. Ve bana sadece hayatımın
gecesini yaşatmakla kalmayıp, sonrasında tüm hüznü
çocukluğumu ona dökmemi dinleyen adamın şefkati. Beni
koruduğunu ve dinlediğini hissettiren adam. Hatta el üstünde
tutulduğumu.

Hâlâ uyuyor, yüzü hiç görmediğim kadar yumuşak. Çatık
kaşlar yok, hesapçı bir ifade yok, sadece Damien. Kendime
sadece ona bakmak, gözlerimle çenesinin güçlü çizgisini takip
etmek, mürekkep gibi koyu kirpiklerini sessizce kıskanmak için
bir an izin veriyorum. Yatakta buruşmuş saçları ve sabah kirli
sakallarıyla bile yıkıcı derecede yakışıklı. Belki de özellikle o
zaman.

Gün ışığında evini keşfetme merakıyla kendimi dikkatlice
onun kucağından kurtarıyorum. Boynumda bir şeyin serin
ağırlığını hissettiğimde duraksıyorum; elmas ve inci kolye. Onu
hâlâ taktığımı tamamen unutmuşum.

Yataktan kalkıp mücevherleri komodinin üzerine koymak için dikkatlice çözdüğümde Damien kıpırdandı. "Nereye gidiyorsun?" Sesi uykudan dolayı lezzetli bir şekilde pürüzlü.

"Sadece etrafa bakıyorum," diye fısıldıyorum. "Uyumaya devam et."

Onun yerine bir dirseğinin üzerinde yükseliyor, gözleri çıplak bedenimde takdirle geziniyor. "Daha iyi bir fikrim var. Benimle duş al."

İtiraf etmeliyim ki, güzel ve sıcak bir duş fikri kulağa cennet gibi geliyor. Bana katılırsa çok daha iyi olur.

Banyosu evdeki yatak odamın tamamından daha büyük, pırıl pırıl mermer ve cam. Farklı yüksekliklerde konumlandırılmış birden fazla duş başlığı ile sadece duş dört kişiyi rahatça sığdırabilir.

Damien suyun sıcaklığını ayarlarken "Bu çok saçma," diye gülüyorum. "Burada partiler düzenleyebilirsin."

Sırıttıyor ve gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum. "Aynı anda kaç kişi daha vardı burada sizinle?"

"Sadece bir kişi, sen," diye cevap veriyor ve beni de kendisiyle birlikte spreyn altına çekiyor, elleri hemen belimi buluyor.

O beni yavaşça ve derinlemesine öperken sıcak su üzerimizden akıyor. Vücudu benimkine karşı sert, sabahın arzusunda hiçbir azalma getirmediğini açıkça gösteriyor. Elleri ıslak tenimin üzerinde kayıyor ve suyun sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan ısı izleri bırakıyor.

"Arkanı dön," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Uyuyorum ve saçlarımı şampuanlamaya başlıyor, maharetli parmaklarıyla kafa derime ben mırıldanana kadar masaj yapıyor. Şok edici derecede samimi, bu sıradan eylem onun dokunuşuyla şehvetli hale geldi. Göğüslerime ve kalçalarımın arasına özel bir ilgi göstererek vücudumu sabunlamaya geçtiğinde, duştan çıkma umudum hızla buharlaşıyor.

Ben de sabunlu ellerimle vücudunu keşfetme, pürüzsüz kaslarının dokunuşlarımda altında gerildiğini hissetme fırsatının tadını çıkararak bu iyiliğe karşılık veriyorum. Sonunda banyodan çıktığımızda

Duş, ikimiz de temiziz, biraz nefes nefese kaldık ve kesinlikle programın gerisinde kaldık.

Damien devasa gömme dolabını karıştırırken, "Sana tam olarak uyacak bir şeyim yok," diyor. "Ama bunlar şimdilik iş görür."

Bana bir çift koyu gri, lüks marka, beli ipli eşofman altı ve manşetleri monogramlı beyaz bir gömlek uzatıyor. Pantolon komik derecede büyük, ama bel bandını kıvrıp büzme ipini sıkıca baēladığımda idare edilebilir. Gömlek beni boēuyor ama onun gibi kokuyor, bu yüzden şikayet etmiyorum.

"Hizmetçim Eliza elbisen için bir giysi çantası sağlayabilir," diyor yatak odasının kapısına doēru başını sallayarak. "Senin için paketlemeyle o ilgilenir."

"Teşekkür ederim." Ayaklarıma bakıyorum. "Sanırım Louboutin'lerimi evde giymem gerekecek."

Sırıttıyor. "şikâyet ettiēimi duymayacaksın."

"Belki duymam ama komşularım merak edebilir," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Kahvaltı gerçeküstü bir deneyim. Yemek odası rahatlıkla yirmi kişilik olabilir, tepesinde muhtemelen dairemın bir yıllık kirasından daha pahalı bir avize var. Gıcır gıcır üniformalı orta yaşlı bir kadın -sanırım kahyası- bize taze meyveler, hamur işleri ve narin porselen fincanlarda kahve servis ediyor.

"Her sabah böyle mi yiyorsunuz?" şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha iyi olan kahveden bir yudum alarak soruyorum.

"Aslında genelde ofisten bir şeyler alırım." Damien kendi resmi yemek odasında, koyu renk kot pantolonu ve hafif örgü kazağıyla garip bir şekilde yersiz görünüyor. "Eliza'dan sadece senin için tam servis hazırlamasını istedim."

"Çok güzel." Elinde daha fazla kahveyle dönen hizmetçiye gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, Eliza."

Kendisine doğrudan hitap edilmesine şaşırmış görünüyor ama gülümsememe küçük bir baş sallamasıyla karşılık verip ortadan kayboluyor

mutfağa geri döndüm.

Telefonum yanımdaki masanın üzerinde vızıldıyor ve beni Damien ile yaptığım kahvaltıdan isteksizce uzaklaştırıyor. Ekranı kontrol ettim: Gümüş Kalpler. Taptığım adamla keyifli bir sabah geçiriyorum diye gerçek hayat beklemez.

Damien'a özür dileyerek "Bunu almalıyım," diyorum.

Devam etmemi işaret ediyor, dikkati zaten kendi telefonunda.

"Willow Harper," diye cevap veriyorum, profesyonel moda geçerek.

"Willow, ben Jane." Ofisteki iş arkadaşımın sesi heyecanla köpürüyor. "Bu sabah gelen bağışları gördün mü? Dün geceki etkinlik bittiğinden beri yüz bin daha artmış!"

"Ne?" Neredeyse narin kahve fincanımı düşürüyordum. "Bu inanılmaz!"

"Etkinlikle ilgili söylentiler yayılıyor. *Times* küçük bir haber yayınladı ve görünüşe göre birkaç konuk sosyal medyada bizden bahsediyor." Duraksıyor. "Ayrıca, Damien'ın dün gece oldukça... destekleyici olduğunu duydum."

Ses tonundaki ima yüzümü kızartıyor. Jane Damien'ı artık benimle dalga geçecek kadar iyi tanıyor. Sesimi nötr tutmaya çalışarak, "Tüm bu süreç boyunca inanılmazdı," diyorum.

Ses tonunda bir kıkırdama var. "Eminim öyledir."

Buna cevap veremeden telefonum başka bir aramayla bip sesi çıkarıyor. "Jane, buna bakmam gerek. Sonra konuşur muyuz?"

Cevabını beklemeden aramayı değiştiriyorum. "Willow Harper."

"Willow, Tanrı'ya şükür!" Arayan Miguel, gönüllü koordinatörlerimizden biri. "Bayan Reynolds bu sabah postalarını almaya çalışırken düşmüş. Ambulans onu Mount Sinai'ye götürdü. Kızı şehir dışında ve seni soruyor."

Kalbim sıkıştı. Bayan Reynolds en eski müşterilerimizden biridir, inatçı ve bağımsızdır. "Elimden geldiğince çabuk oraya gideceğim. Durumunun ne kadar kötü olduğunu söylediler mi?"

"Muhtemel kalça kırığı. Onun yaşında bunun ne demek olduğunu bilirsiniz."

Lanet olsun. Ben biliyorum. Bu onun bağımsızlığının sonunun başlangıcı olabilir. "Ona geldiğimi söyle. Ve Miguel, ofisimden Jane'i arayıp ona neler olduğunu anlatır mısın lütfen?"

"Tabii, sorun değil."

İç çekerek aramayı sonlandırıyorum ve Damien'ın beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum, ifadesi okunmuyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Son sınıf öğrencilerimizden biri düştü. Eve gidip üstümü değiştirmem gerekiyor, böylece hastaneye koşabilirim." Masadan geriye doğru itiyorum. "Sabahımızı kısa kestğim için çok üzgünüm."

Başını iki yana sallıyor. "Özür dileme. Bu çok önemli."

Sanki bir işaretmiş gibi, kendi telefonu gelen bir mesajla çalıyor. Mesaja bakar ve çenesi gerilir. "Alfred," diye mırıldanıyor, bir yanıt yazarken parmakları ekranın üzerinde uçuşuyor.

Bu an her nasılsa ironik geliyor-ikimiz de ayrı sorumluluklarımıza, ayrı dünyalarımıza geri çekiliyoruz. Dün gece aniden uzak görünüyor, sanki yeni uyandığım bir rüya gibi.

"Bu Kùlkedisi'nin balkabağına dönme vakti geldi sanırım," diyorum hafif bir kahkaha atarak.

Damien telefonundan sertçe başını kaldırıyor. "Pardon, ne dedin?" "Hiçbir şey." Tam olarak hissetmediğim bir gülümseme sunuyorum. "Sadece... gerçek hayat geri dönüyor."

Telefonunu bırakıp masanın öbür ucuna uzanarak elimi tutuyor. "Willow, dün gece-"

Telefonu yüksek sesle çalar ve sözünü keser. Ekranı bakar ve kaşlarını çatır. "Arayan Guardian Productions. Dün gece onlardan gelen birkaç sesli mesajı cevapsız bıraktım."

"Aramaya cevap vermelisin," diyorum ona. "Önemli bir şeye benziyor."

Tereddüt etti, sonra telefonu açtı. "Langley konuşuyor."

Louboutin'lerimi bulmak için müsaade isteyip onu araması için yalnız bırakıyorum. Elimde çantamla geri döndüğümde, yemek odasının enine boyuna volta atıyor, yüz ifadesi ilk günlerimizden tanıdığım odaklanmış, profesyonel maskeye dönüşüyor.

"Evet, aciliyeti anlıyorum," diyor. "Otuz dakika içinde orada olabilirim." Duraklıyor, dinliyor. "Hayır, bu işe yaramaz. Mimarların değişiklikleri imzalamadan önce... Tamam. Ben hallederim. Ben hallederim."

İç çekerek görüşmeyi sonlandırıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Bunun için üzgünüm."

"Üzülme. Anlıyorum." Ben de anlıyorum. Bu onun dünyası - acil aramalar, milyonlarca dolarlık kararlar, onun sözünü bekleyen insanlar. "Yine de gitmeliyim. Bayan Reynolds bekletilmekten hoşlanmaz, özellikle de hastane yatağında yatan kendisiyse."

"Ofise giderken seni dairene bırakırım," diye teklif etti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Bir taksi tutabilirim."

"Yolumun üzerinde," diye ısrar ediyor, ancak hastanenin ofisinin tam tersi yönde olduğundan oldukça eminim. "Arabayı bize getirmesi için şoförümü arayacağım."

İtiraz etmiyorum. Bir yanım birlikte geçireceğimiz zamanı uzatmak istiyor, sabah trafiğinde bir araba yolculuğu olsa bile. Kendimi aniden kararsız hissediyorum, dün gecenin büyüğü ile bugünün gerçekliği arasında asılı kalmış gibiyim. Damien da aynı derecede uzak görünüyor, aklı çoktan Guardian Productions'da ve Alfred'in yarattığı krizde.

Asansörle garaja kadar sessizce iniyoruz. Bizi bekleyen araba onun Mercedes'i değil, direksiyonunda bir şoför olan şık siyah bir şehir arabası.

"Heinrich'te adresiniz var," diye açıklıyor Damien. "Yolda bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor."

Başımı sallıyorum, giysi çantamı sıkıca kavriyorum, kendimi garip bir şekilde kibarca gönderilmiş tek gecelik bir ilişki gibi hissediyorum. Bu çok saçma - artık her şey farklı. Birbirimizi haftalardır tanıyoruz, seksten çok daha samimi sohbetler ettik. Yine de bu sabah bir şeyler değişti ve ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Arka koltuğa geçerken, Damien hemen dizüstü bilgisayarını açıyor, ancak boştaki elini özür diler gibi bir hareketle dizime koyuyor. Beklentilerimi yeniden ayarlamaya çalışarak pencerenin önünden geçen şehri izliyorum. Dün gece olağanüstüydü, evet, ama aynı zamanda profesyonel anlaşmamızın doruk noktasıydı - uğruna çalıştığımız bağış toplama etkinliğiydi.

Şimdi ne olacak?

Telefonum yine çalıyor. Gümüş Kalpler'den başka bir arama, halledilmesi gereken başka bir acil durum. Damien yanımda kendi işiyle uğraşırken ben telefonu açıp ilaç programlarını ve ulaşım ayarlamalarını konuşuyorum. Omuzlarımız birbirine değiyor ama her birimiz kendi dünyalarımızda, farklı dillerde konuşuyoruz.

Mahalleme ulaştığımızda ben üç telefon görüşmesi yapmış, Damien ise en az bir düzine e-postaya yanıt vermiş oluyor. Aramızdaki mesafe her blokta biraz daha açılıyor.

Damien dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve sonunda tüm dikkatini bana veriyor. "Sana eşlik edeyim."

"Gerek yok. Gitmen gereken toplantılar var." Eşyalarımı topluyorum, aniden arabanın sınırlarından kaçmak, muhtaç evcil hayvanlarım ve uyumsuz mobilyalarımın kaotik daireme geri dönmek için can atıyorum. Kim olduğumu bildiğim yere.

Hafifçe kaşlarını çatı. "En azından kapını açmama izin ver."

Ben itiraz edemedim arabadan indi ve yanıma geldi. Kapıyı açtı, elini uzattı

bana yardım etmek için. Bu jest, ödünç aldığım eşofmanlarım ve buruşuk görüntümle çelişen bir kibarlıktı.

"Teşekkür ederim," diyorum, daha iyi bir şey bulamadığım için. "Her şey için. Dün gece-"

"Mükemmel," diye bitiriyor. Bana bakarken gözleri yumuşuyor ve bir anlığına dün geceki Damien'ı yeniden görüyorum. Yanağımı okşuyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Seni sonra arayacağım, tamam mı?"

"Tamam." Ona inandığımdan emin değilim ama inanmak istiyorum.

Bana veda öpücüğü veriyor, hem samimi hem de tuhaf bir şekilde resmi hissettiren nazik bir dudak teması. Sonra arabaya geri dönüyor, kapı arkasından kapanıyor, son bir kez gülümseyebilmek için camı indiriyor.

"Sonra," diye tekrar söz veriyor.

Başımı sallıyorum, araba kaldırımdan uzaklaşıp caddeye çıkarken geri çekiliyorum. Elbise çantamı kendime doğru tutarak, Damien'ın aracı köşede kaybolana kadar izliyorum.

Peri masalı bitmiş olabilir, ama şimdi hangi hikayenin içinde olduğumuzdan emin değilim. Binama girmek için döndüğümde, telefonum başka bir Silver Hearts acil durumuyla çalmaya başlamışken tek bildiğim, iki dünya arasında sıkışıp kaldığım - her zaman bildiğim ve dün gece Damien'ın kollarında gördüğüm dünya.

Ve gerçekten buluşup buluşamayacakları konusunda hiçbir fikrim yok.

BÖLÜM 3 1

DAMIEN

I Ekranımda Steven Walt'un e-postasına bakıyor, bugün erken saatlerde yaptığımız video toplantısından notlarını üçüncü kez okuyor ve tek kelimesini bile anlamıyorum.
The Guardian

Prodüksiyon CEO'su akustik özelliklerle ilgili acil girdilerimi gerektiren birkaç önemli soru gönderdi ama aklım sürekli Willow'un görüntülerine kayıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bütün gün başka pek az şey düşündüm - yastığımın üzerine yayılmış ateşli saçları, altımda hareket eden çıplak vücudu, parmaklarımla, dudaklarımla ve dilimle her santimini keşfederken çıkardığı seksi küçük sesler. Şimdi bile, saatler sonra, teninin hayali sıcaklığını avuçlarımda hissedebiliyorum. Takım elbise pantolonumun içindeki uygunsuz sertleşmeye uyum sağlamaya çalışarak masa sandalyemde kayıyorum.

"Bay Langley?"

Rhonda'yı elinde bir dosyayla kapımda dikilirken bulup gözlerimi kırıştırıyorum. "Evet?"

"Talep ettiğiniz üç aylık projeksiyonlar." Onları masama koyuyor, endişe ve eğlence karışımı bir bakışla beni süzüyor. "Ve Bay Rothchild yarın sabah için özel bir yönetim komitesi toplantısı talep etti."

Kaşlarımlı çattım. "Yarın bir toplantı mı? Ne için?"

Rhonda bana gergin bir bakış attı. "Temel işlere bağlılık' hakkında bir not dağıtıyor ve

kurulun son zamanlardaki zaman ve kaynak tahsisini gözden geçirmesi gerekiyor."

Sert bir küfür savurdum. "Son zamanlarda a y ı r d ı ğ ı m zaman ve kaynakların gözden geçirilmesi mi?"

Tabii ki öyle. Kamuoyundaki imajımı sabote etme planı ve Guardian Productions anlaşması geri teptikten sonra Alfred dur durak bilmeden harcamalarımı sorguluyor, odağımı kaybettiğimi öne sürüyor, hatta hangi kararların yönetim kurulu onayı gerektirdiğini yeniden tanımlamaya çalışıyor.

Son hamlesi, şirket için yarattığı olumlu halkla ilişkilere rağmen, Silver Hearts ile geçirdiğim zaman için beni cezalandırmaya yönelik üstü kapalı bir girişim. Silver Hearts ile herhangi bir iş yapmamın sebebinin kendisi olduğunu düşünürsek bu ironik bir durum.

İşbirlikçi orospu çocuğu.

Dikkatimi Steven Walt'un e-postasına vererek, "Dolaşıma soktuğu notu bana ilet," diyorum. Guardian CEO'su ve ailesinin geri kalanı, Willow istemeden de olsa geçen haftaki toplantımızı kurtarmamıza yardım ettiğinden beri son derece misafirperverler. "Ve yönetim komitesinin yetkileriyle ilgili tüzüğü gözden geçirmek için hukuk departmanı ile bir görüşme ayarla."

"Çoktan yapıldı, efendim." Rhonda'nın ifadesi bilmişliğe dönüştü. "Ayrıca, Silver Hearts'a gönderdiğiniz çiçekler teslim edildi. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Teşekkür ederim, Rhonda." Çiçekleri ani bir kararla almıştım, Willow'u bugün gülümseteceğini umduğum küçük bir şeydi. Çiçekleri bizzat teslim etmeyi tercih ederdim ama bu sabah oturduğum ofis koltuğumdan kalkacak vaktim bile olmadı.

"Başka bir şey var mı?" Rhonda kapının yanında oyalanarak soruyor.

"Hayır, hepsi bu kadar."

Başını sallıyor ama hemen gitmiyor. "İzin verirsiniz, bugün... farklı görünüyorsunuz."

"Nasıl farklı?"

"Merkezlenmiş. Bir şekilde huzurlu." Küçük bir gülümseme sunuyor. "Sana çok yakışmış."

Bunu bir yanıtla onurlandırmıyorum, ama giderken bana attığı bilmiş bakış, profesyonellik girişiminin istediğim kadar ikna edici olmadığını gösteriyor. Yalnız kaldığımda ofisimin kapısını kapatıyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Willow'un numarasını çevirmeden önce bir an tereddüt ediyorum. İş gününün ortasında sırf sesini duymak istediğim için bir kadını aramak yeni bir durum. Ama dün gecedен sonra, paylaştığımız her şeyden sonra, olağan kurallar geçerli değil gibi görünüyor.

Dördüncü çalışta cevap veriyor, tam da sesli mesaja hazırlanırken.

"Damien?" Sesi şaşırmış ama memnun. "Merhaba."

"Merhaba." Sesini duymak bile göğsümde bir şeyleri gevşetiyor. "Kötü bir zaman mı?"

"Hayır, bu-" Arka planda bir takırtı duyulur ve ardından boğuk sesler gelir. "Şey, sayılır. Bayan Reynolds'la birlikte hastanedeyim. Bütün gün buradaydım. Görünüşe göre kalçasını kırmış ve onu ameliyata hazırlıyorlar."

Sandalyemde doğruldum. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Teklifiniz çok hoş ama biz hallederiz. Kızı Connecticut'tan yeni geldi, ben de aslında ofise dönmek üzereydim." Duraksıyor. "Araman çok hoş. Emin değildim..."

Sözünü bitirmedi ama anlıyorum. Bu sabahki aceleci vedalaşmamızdan sonra nerede durduğumuzdan emin değildi.

"Arayacağımı söylemiştim," diyorum basitçe.

"Söyledin." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Günün nasıl geçiyor? Guardian Productions meselesi çözüldü mü?"

"Devam ediyor. Alfred bugün hayatımı zorlaştırmaya özellikle kararlıydı."

"Ah, meşhur Alfred. Zor demişken, Jane bağış kampanyasının son bağış rakamları için beni arayıp duruyordu. Görünüşe göre hala bağış yağmaya devam ediyor. Bir milyon dolar sınırını aştık."

İçimde bir gurur kabarıyor. "Bu harika, Willow. Çok gurur duymalısın."

"Gurur duymalıyız," diye düzeltiyor. "İyi bir takım olduk."

Kelimeler göğsüme sıcak bir şekilde yerleşiyor. "Evet, öyleyiz."

Onun tarafında bir kargaşa daha oluyor ve birinin ona seslendiğini duyuyorum.

"Üzgünüm, gitmem gerek," diyor çabucak. "Hemşire gitmeden önce bazı evrakları imzalamamı istiyor."

"Elbette." Tereddüt ediyorum, görüşmeyi sonlandırmak istemiyorum ama zamanlamanın ikimiz için de kötü olduğunu fark ediyorum. "Bu hafta öğle yemeği yiyelim."

"Çok isterim. Çarşamba?"

Takvimimi kontrol ettim ve homurdandım. "Öğle yemeğine kadar sürecektir bir müşteri toplantım var. Perşembe mi?"

"Perşembe günü bütün gün Queens'te yemek dağıtacağım." İç geçiriyor. "Peki ya Cuma?"

"Kahretsin. Yönetim kurulu toplantısı. Bütün gün." Basit bir öğle yemeği randevusu ayarlamakta bu kadar zorlanmaya alışık olmadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Bakalım bir şeyler ayarlayabilecek miyim?"

"Merak etme," diyor hemen. "İkimiz de meşgulüz. Olur böyle şeyler."

Ama hafif tonunun altındaki hayal kırıklığını duyabiliyorum ve bu benim kendi hayal kırıklığımı yansıtıyor. Willow'dan önce programım kutsaldı, değişmezdi. Şimdi kendimi her zaman güvendiğim yapıya kızarken buluyorum.

"Bu hafta sonu bunu başaracağız," diyorum kararlı bir şekilde. "Takvimimi temizleyeceğim. Cumartesi günü bütün günü birlikte geçirebiliriz. Ne yapmak istersen."

"Bu hafta sonu mu?" Bir duraksama oldu. "Ama unutma, bu hafta sonu ailemi ziyaret etmek için Catskills'e gidiyorum."

Kahretsin. Tamamen unutmuşum.

"Sadece iki gece için," diye devam ediyor, belli ki teklifi geri çekmemi bekliyor. "Yeğenimin doğum günü için yukarı çıkacağıma söz verdim. Ama Pazar akşamı döndüğümde bir şeyler yapabiliriz, belki akşam yemeği?"

Bir fikir oluşuyor, şaşırtıcı bir netlikle kristalleşiyor. Dün gece bana anlattıklarını düşünüyorum - altı kardeş, maddi sıkıntılar, ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan ama bunu her zaman başaramayan ebeveynler. Kendisini "palyaço" olarak tanımladığını, küçük kız kardeşini korumak için dikkatleri başka yöne çeken kişi olduğunu düşünüyorum.

Wyatt'ın geçen hafta Ambrosia'da aile ziyaretinde ona katılmamla ilgili yaptığı şakayı düşünüyorum. O zaman bunu söylediğinde, Willow'un anne babasının ve kardeşlerinin önünde geçit töreni yapma fikrinden tiksiniştim - ki arkadaşımın önerisinin asıl amacı da buydu. Ama şimdi gerçekten düşünüyorum.

Hayır, düşünmüyorum. Karar veriyorum.

"Neden ben de seninle gelmiyorum?" Teklif ediyorum, kelimeler hissettiğimden daha güvenle ortaya çıkıyor. Bu benim için keşfedilmemiş bir bölge, daha önce hiç bir kadının ailesiyle tanışmamıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse hiç istemedim. Ama Willow'un hayatının bu kısmını bilmek, onu şekillendiren insanları anlamak istiyorum.

Ardından gelen sessizlik o kadar derin ki, kısa bir süre için telefonun kesilip kesilmediğini merak ediyorum. "Willow?"

"Sen... gerçekten benimle Catskills'e gelmek istiyor musun?" diye soruyor sonunda, sesi her zamankinden daha tiz. "Ailemle tanışmak için mi?"

"Tabii gelmememi tercih etmezsen," diyorum, birdenbire bunun çok hızlı ilerlediğinin farkına vararak.

"Hayır! Yani, evet, gelmeni çok isterim." Heyecanı aşıkâr. "Sadece düşünmemiştim... Yani, burası tam olarak Plaza Otel değil. Ailemin evi oldukça sade."

"Daha önce de rustik konaklama yerlerinde kaldım." Bu teknik olarak doğrudur, ancak benim tanımım "rustik" olabilir.

onunkinden önemli ölçüde farklı. "Benim için endişelenme. Eğer istersen seve seve gelirim."

"Vay canına. Tamam." Gülüyor, sesi hem sevinçli hem de kuşkulu. "Yani... bunu yapıyor muyuz? Ailemle tanışmaya mı geliyorsun?"

"Geliyorum." İlişkimize kattığı karmaşıklığı kabul etsem bile bu karar doğru geliyor. "Bana detayları mesaj at, ben bizi götürürüm."

"Emin misiniz? Yaklaşık üç saatlik bir yol ve-" "Eminim, Willow."

"Tamam." Onun ses yumuşar. "Ben gerçekten Memnun oldum, Damien. Seni sevecekler."

Sevecekler mi? Merak ediyorum. Bir şirket CEO'su, dünyası onlarınkinden daha farklı olamayacak bir adam görecekler mi? Yoksa Willow'un bir şekilde bende gördüğü şeyi mi görecekler?

"Bayan Reynolds'a geri dönmeliyim," diyor. "Ama aradığınız için teşekkür ederim. Ve... şey, ailemle tanışmak istediğiniz için. Bunun anlamı çok büyük."

"Cumartesi sabahı görüşürüz o zaman."

"Cumartesi sabahı," diye onaylıyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Sabırsızlanıyorum."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre oturup az önce neye söz verdiğimi düşünüyorum. Catskills'de bir hafta sonu, Willow'un geniş ailesiyle tanışmak. Bu önemli bir adım, daha önce kimseyle atmadığım bir adım.

Ama bilgisayarıma dönüp Alfred'in iletilen notunu açmaya hazırlanırken, uzaklaşmayı dört gözle beklediğimi fark ediyorum. Sadece Willow'la vakit geçirmek için değil, hayatının diğer kısmını da görmek için. Oluşturduğum her savunmayı aşmayı başaran bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek için.

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor. Arayan Willow'du, hafta sonu detaylarını göndermişti bile. Her zamanki kaosuyla çelişen verimliliğine gülümsemekten kendimi alamıyorum. Mesajının sonunda tek bir kalp emojisi var.

Bir an için ona bakıyorum ve içime alışılmadık bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. Kısa bir tereddütten sonra, telefonumu bir kenara bırakıp beni bekleyen iş taleplerine yeniden odaklanmadan önce bir tane geri gönderiyorum.

Hafta sonu yeterince erken gelemez.

BÖLÜM 32

WILLOW

"N "Rufus, o senin yeni yatağın *değil*." Kediye üçüncü kez haftalık çantamdan çıkarırken

Aynı anda Tiny'nin ağzından sütyenimi almak için yatağa doğru atıldım. "Ve sen de onu geri ver!"

Tiny ödülüyle dans ederek uzaklaşıyor, sanki dünyanın en eğlenceli uzak tutma oyununu oynuyormuşuz gibi kuyruğunu sallıyor. Minik beyaz papatyalardan oluşan sarı güneş elbisemi giydim bile -dolabımda boho etek ya da kot pantolon ve tişört olmayan en güzel şey- ama hafta sonu için güzel sütyenimi yanıma almayı gerçekten çok istiyorum.

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun," diyorum Tiny'ye, o da ben ilerledikçe daha sert sallanarak karşılık veriyor. Bu arada Mingo saç fırçamın mükemmel bir oyuncak olduğuna karar vermiş, onu şifonyerin üzerinde savuruyor ve bu sırada parfüm şişemi deviriyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor. *Kapının önünde. Ellerin dolu. Beni içeri al!*

Kedi ve sütyen bulma çabalarımı bir kenara bırakıp, küçük köpeklere özgü esrarengiz bir yetenekle doğrudan yoluma çıkan Spike'ın etrafından dikkatle dolanarak kapıya doğru aceleyle ilerliyorum. Kapıyı açtığımda Abby, içinde iki büyük kahve ve mis gibi taze simit kokan bir kâğıt torba bulunan karton bir tepsiyi dengede tutarak karşımda duruyor.

"Hayatımı kurtardın," diyorum ona, içeri girebilmesi için kahve tepsisini alırken.

"Hayvanat bahçenizle uğraşmaktan kahvaltı edemeyeceğinizi düşünmüştüm." Abby mutfak masamın üzerindeki çiçeklere bakıyor. "Hâlâ harika görünüyorlar. Milyarderler biz ölümlülerden daha iyi çiçekçilerden alışveriş yapıyor olmalı."

Çiçek aranjmanı hâlâ küçük mutfak masama hükmediyor. -Ağır kristal bir vazoda ayçiçekleri, gerbera papatyaları ve cennet kuşu çiçeklerinden oluşan bir patlama. Damien bu çiçekleri hafta başında Gümüş Kalpler ofisine göndermişti; onlara her baktığımda beni gülümseten bir sürprizdi bu.

"Değil mi? Çok güzeller." Kahveyi çiçeklerin yanına bıraktım. "Daha önce hiç böyle bir şey almamıştım."

"Aylık kahve bütçemden daha pahalı olduklarını tahmin ediyorum," diyor Abby kuru bir sesle, simitleri paketinden çıkarırken. Krem peynir sürülmüş bir tanesini bana uzatıyor. "Al. Ye. Çekici prensini ailenle geçireceğin bir hafta sonu için gücüne ihtiyacın olacak."

Simitten bir ısırık alıp düşünceli düşünceli çiğniyorum. "Sence bu çok mu fazla? Onu bu kadar erken herkesle tanıştırmak?"

"Tatlım, gelmeyi teklif eden oydu," diye hatırlatıyor Abby kahvesini yudumlarken. "Ayrıca, o bağış toplantısından sonra, gözleri olan herkes ikinizin birbiriniz için deli olduğunuzu görebilir."

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Damien'la birlikte olmak, onun tüm o kurumsal yoğunluğunun altında var olan şefkatli yanını görmek bazen hâlâ gerçeküstü geliyor.

"Umarım ailem onu korkutup kaçırmaz." Simitten bir ısırık daha alıyorum. "Kardeşim Cole kesinlikle ona üçüncü dereceden ceza verecek ve yeğenlerim her yerde olacaklar."

"Lütfen. Adam milyar dolarlık bir şirketi yönetiyor. Bence birkaç meraklı kardeşle ve doğum günü pastasıyla kafayı bulmuş birkaç çocukla başa çıkabilir." Abby duraksıyor, bana şüpheyile bakıyor. "Bu yeni bir elbise mi?"

"Belki." Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Ve yeni iç çamaşırı da almış olabilirim."

"Willow Harper!" Abby'nin gözleri sahte bir skandalla açıldı. "Ailenin evinde milyarderini baştan çıkarmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır! Ben sadece..." Utanarak sözümü kesiyorum. "Ona güzel görünmek istiyorum."

Abby'nin ifadesi yumuşuyor. "Eşofman altı ve ısrarla sakladığın o eski püskü Silver Hearts tişörtlerinden biriyle çok güzel görüldüğünü düşünür."

Spike simidimi çalmaya kalkışınca cevap vermekten kurtuluyorum, küçük bir itiş kakışa yol açıyor ve sonunda teselli ödülü olarak küçük bir parça alıyor. Saate baktım, 9:15. Damien kırk beş dakika içinde burada olacaktı.

"Eşyalarımı toplamayı bitirmeliyim," diyorum ve Abby arkamdan gelirken yatak odama dönüyorum.

"Ailenin evindeki uyku düzeni nasıl?" diye soruyor yatağımın kenarına tüneyerek.

Tuvalet çantamı çıkarıyorum. "Misafir odası. Küçük ama çift kişilik yatağı var." Diş fırçamı içine atıyorum, sonra duraklıyorum. "Tanrım, ya yaylar gıcırdarsa? Duvarlar kağıt inceliğinde..."

"O yüzden çok ama çok sessiz olman gerekecek," diye takılıyor Abby, sonra da yüzümdeki dehşet ifadesine gülüyor. "Sakin ol! Şaka yapıyorum. Çoğunlukla."

"Sen en kötüsüsün," diyorum ona, ama saç fırçamı çantaya eklerken ben de gülüyorum.

"Yine evcil hayvan bakıcılığı yaptığıma inanamıyorum. Bana borçlusun." Abby uzanıp Tiny'nin kulaklarının arkasını kaşıyor. "Ailene onun hakkında ne söyledin?"

"Sadece özel birini getirdiğimi." Durup düşünüyorum. "Ki bu doğru hissettiriyor, biliyor musun? O özel biri."

"Şu haline bak, Manhattan'ın Buz Kralı'na bakıp bakıp duruyorsun." Abby'nin ses tonu alaycı, ama gülümsemesi

hakiki. "İtiraf etmeliyim ki, Silver Hearts'a ilk geldiğinde bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Ben de." İki farklı sandaleti elime alıp sessizce fikrini soruyorum. O daha güzel olanları işaret ediyor, ben de başımla onaylıyorum. "Ama o artık farklı. Ya da belki de hep farklıydı ve ben bunu göremiyordum."

"Her iki durumda da senin adına sevindim." Abby kahvesinden bir yudum alıyor. "Cumartesi gecemi senin hayvanat bahçene bakıcılık yapmak için feda ediyor olsam bile."

"Sana kahve getirdim ve pizza parasının tezgâha bırakılmasını ayarladım. Ayrıca buzdolabına sevdiğin o süslü kombucha'dan koydum." Sandaletleri çantama atıyorum, sonra Mingo'nun hâlâ özenle katlanmış kıyafetlerimin üzerine kıvrılmış olduğunu fark edince kaşlarımı çatıyorum.

"Mingo, seni canavar," diye iç geçirerek onu çantadan kovuyorum. Kıyafetlerimi yeniden katlamaya başladığımda komodinin üzerindeki telefonum çalıyor. Ekranda Damien'in adı beliriyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

"Oooh, bu aşık çocuk," diye takılıyor Abby. "Seni biraz yalnız bırakayım." Oturma odasına çekiliyor ve yatak odasının kapısını arkasından kapatıyor.

Damien'la görüntülü konuşmaya başladığımızdan beri edindiğim bir alışkanlıkla aynaya hızlıca bakıyorum. Saçlarım gevşek dalgalar halinde ve uyguladığım minimal makyaj taze görünüyor. Tatmin olmuş bir şekilde, sesimde bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

"Hey sen. Dışarıda mısın?"

Diğer uçta kısa bir duraklama oluyor. "Willow." Adımı söyleme şekli bile -ağır, ciddi- bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor.

Gülümsemem kayboluyor. "Ne oldu?"

Yavaşça nefes verdiğini duyuyorum. "Bugün yolculuğa çıkamayacağım."

Bu sözler bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor ama sesimi sabit tutuyorum. "Oh. Tamam. Ne oldu?"

"Guardian Productions." Sesi sinirli geliyor ve onu ofisinde volta atarken, stresli olduğu zamanlarda yaptığı gibi elini saçlarında gezdirirken hayal edebiliyorum. "Bir rakibimiz anlaşmamızı baltalamak için son anda bir teklifte bulundu. Az önce Steven aradı, kardeşleri teklifi değerlendirmek için bastırıyor. Bunu kurtarmak için hemen Florida'ya uçmam gerekiyor."

"Anlıyorum." Yatağımın kenarına oturup, ruh halimin değiştiğini hissederek yanıma gelen Rufus'u dalgın dalgın okşuyorum.

"Özür dilerim Willow. Bu hafta sonunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Sesindeki gerçek pişmanlık, acının bir kısmını hafifletmeye yardımcı oluyor. "Ailenle tanışmak istiyordum. Hâlâ da istiyorum."

"Sorun değil," diyorum otomatik olarak. "İş hayatında acil durumlar olur."

"Daha kötü bir zamanda olamazdı." Arka planda kâğıtların karıştığını duyuyorum. "şimdi havaalanına gidiyorum. Yönetim kurulu, Langley'nin bağlılığını bizzat orada bulunarak göstermem gerektiğini düşünüyor."

Tabii ki istiyorlar. Boğazımda yükselen hayal kırıklığına karşı yutkunuyorum. "Anlıyorum."

"Sizi götürmesi için Heinrich'i gönderebilirim," diye teklif ediyor. "O bölgeyi iyi bilir."

"Hayır, buna gerek yok. Ben her zaman giderim." İsteyeceğim son şey Damien'in şoförüyle bir arabada üç saat geçirmek, hayal kırıklığımı sanal bir yabancıya göstermek. "İyi olacağım."

Bir duraklama daha oldu. "Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum."

"Telafi edeceğini biliyorum." Ne kadar sönük hissettiğimi duymasını istemediğim için sesime parlaklık katmaya zorluyorum. "Git anlaşmanı kurtar. Ailem başka bir zaman yine orada olacak."

"Anlayışınız için teşekkür ederim." Rahatladığı hissediliyor. "Oraya sağ salim vardığında beni arar mısınız?"

"Tabii ki."

"Willow, ben-" Kendini durduruyor, sonra daha profesyonelce devam ediyor. "Mümkünse seni bu gece arayacağım."

Telefonu kapattıktan sonra yatağında hareketsiz oturuyorum, telefon hâlâ elimde. Rufus başını koluma vurarak ilgi bekliyor, ben de dalgınca tüylerini okşuyorum.

Kapım yumuşak bir sesle çalınıyor. "Willow? Her şey yolunda mı?" Abby soruyor.

"O gelmiyor," diyorum içeri girerken. "Guardian Productions acil durumu."

Yüzü düştü. "Olamaz. Çok özür dilerim."

"Sorun değil." Ayağa kalkıyorum, kendimi hareket etmeye zorluyorum. "Olur böyle şeyler."

"Tatlım," diyor Abby nazikçe, "hayal kırıklığına uğraman normal."

"Ben-" Ama yüzündeki sempatik ifade cesur yüz ifademi kırıyor. "Tamam, öyleyim. Onun herkesle tanışmasını çok istiyordum."

"Biliyorum." Bana çabucak sarıldı. "Ama başka şanslar da olacak."

"Olacak mı peki?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçıyor. "Ya bu sadece bir başlangıçsa? Ya ne zaman plan yapsak 'daha önemli' bir şey ç ı k ı y o r s a ?"

Abby yanıma oturuyor. "Onun gibi biriyle çıkmanın gerçekliği bu, değil mi? Onun dünyasının bizimkinden farklı talepleri var."

Başımı sallıyorum, bacağıma yaslanmış mırıldanan Rufus'u dalgınca okşuyorum. "Bunu biliyordum. Sadece böyle hissetmeyi beklemiyordum..." Doğru kelimeyi arıyorum. "Değiştirilebilir."

"Senin yerin doldurulamaz," diyor Abby kararlılıkla. "Bana anlattığına göre, adam senin için deli oluyor. Bu bir iş, kişisel değil."

"Ama mesele de bu. Onun işi her zaman önce gelir. Her zaman." Yarısı dolu çantama bakıyorum; sadece onun için özenle seçtiğim sundress'e. "Belki de bu işi yürütebileceğimizi düşünerek saflık yapıyorum."

"Ya da belki de iptal edilen bir plandan sonra felaket tellallığı yapıyorsundur." Abby kendi omzuyla omzuma vurdu. "Tüm ilişkiyi bitirmeden önce ona kendini affettirmesi için bir şans ver."

Haklı tabii ki. Bu sadece bir hayal kırıklığı, bir düzen değil. En azından henüz değil.

"Hâlâ ailene gidiyorsun, değil mi?" Abby soruyor.

"Tabii ki gideceğim. Eğer gitmezsem yeğenim beni asla affetmez." Toparlanmaya daha az hevesle ama kararlı bir pratiklikle devam ediyorum.

"Seninle gelmemi ister misin? Yarın otobüsle dönebilirim."

Teklif minnetle gülümsüyorum ama başımı sallıyorum. "Hayır, bakıcılık yapmayı zaten kabul ettin. Ayrıca, tek başıma yolculuk etmek bana düşünmek için zaman kazandırır."

Otuz dakika sonra çantam toplanmış, onları bıraktığım için duyduğum suçluluk duygusunu yatıştırmak için evcil hayvanlara ekstra ilgi gösterilmişti ve ben gitmeye hazırdım. Abby beni kapıya kadar geçirirken mutfak masamın üzerindeki çiçeklere bakıyorum.

"Şuradaki çiçek suikast timine göz kulak ol," diyorum evcil hayvanlarıma doğru başımı sallayarak. "Tiny her şeyi yer, Mingo ise çiçek aranjmanlarının süslü kedi oyuncakları olduğunu düşünüyor."

"Buketini hayatım pahasına koruyacağım," diye söz veriyor, sahte bir koruma pozu vererek. "Ya da en azından bir spreyci şişesiyle."

Gülümsemeye zorluyorum. "Teşekkürler, Abby."

Ayağımın altındaki halı çekilmiş gibi hissetmemeye çalışarak arabama doğru ilerliyorum. Damien resme dahil olmadan çok önce, haftalardır ailemle bu ziyareti dört gözle bekliyordum. Onla ya da onsuz herkesi görmek için hâlâ sabırsızlanıyorum. Onunla birlikte bu yolculuğa çıkmak bizim için, ilişkimiz için bir dönüm noktasıydı.

Hâlâ da bir dönüm noktası. O sadece farklı bir yol seçti. Onu değil ben suçluyorum ; onun işi yerleri önemli

zamanını talep ediyor. Bunu bilmiyor ya da saygı duymuyor değilim. Saygı duyuyorum. Sadece hayal kırıklığına uğradım. Ve evet, incindim.

Hafta sonu önümde uzanıyor - hala aile ve kutlamalarla dolu, ama dünyama tanıtmak için çok heyecanlandığım adam olmadan.

Arabama bindim ve caddeye çıktım. Sonra kafamın içindeki sessiz sesi bastırmak için biraz müzik açıyorum ve Damien'la olan geleceğim hep böyle mi olacak diye merak ediyorum: güzel çiçekler, içten özürler ve onun olması gereken yerde boş alanlar.

BÖLÜM 33

DAMIEN

I Yirmi dakika içinde beşinci kez telefonumu kontrol ettim. Willow'dan haber yok. Sağ salım ailesinin evine Catskills'e vardığını bildiren bir mesaj yok. Hayır Cevapsız arama. Hiçbir şey.

Buna şaşırırmamalıyım. Son konuşmamız saatler önce hafta sonu planlarımızı son dakikada iptal etmemle sona ermişti. Ama içimi kemiren endişeye engel olamıyorum, sağ salım gelip gelmediğini merak ediyorum.

"Bay Langley? Bizimle misiniz?"

Dikkatimi tekrar Steven Walt, kız kardeşi Darlene ve amcaları Ben'in beklentiyle beni izledikleri konferans salonuna veriyorum. Arkalarındaki geniş pencereler Florida'nın palmye ağaçlarını ve mavi gökyüzünü çerçeveleyiyor, içerideki gergin atmosferle sarsıcı bir tezat oluşturuyor.

"Elbette." Kendimi masanın üzerine yayılmış şemalara odaklanmaya zorluyorum. "Elbette. İnşaat zaman çizelgesi seçeneklerini mi tartışıyordunuz?"

Sağında oturan Alfred Rothchild bana zehirli bir bakış fırlattı. Bu sabah Langley özel jetine bindiğimizden beri bunu yapıyor - dramatik bir şekilde iç çekiyor, nefesinin altında küçümseyici yorumlar yapıyor, kendini gerçek karar verici olarak konumlandırmaya çalışıyor. Adam normal şartlar altında çekilmez biri. Bugün, gerçekten kendini aşıyor.

"Zaman çizelgesi seçeneklerini tartışmıyorduk," diyor Ben Walt, ifadesi soğuyarak. "Stüdyonun temel çalışmaları için rekabetçi maliyet analizi hakkında konuşuyorduk."

Doğru ya. Rakip. Willow'la birlikte Catskills'e gitmek yerine Guardian Productions'ın Florida'daki merkezinde oturmamın tek nedeni. Güya, rakip bir geliştirme firması teklifimizi yüzde on beş oranında düşürmüş ve aynı kalite standartlarında daha hızlı tamamlama süreleri vaat etmiş.

"Tekliflerinden haberdarım," diyorum yumuşak bir sesle, sanki zihnim başka bir yerde değilmiş gibi. "Ve bu mümkün değil. Hiçbir saygın firma, bu özellikleri bu fiyata, işin kolayına kaçmadan sunamaz."

"Yine de aksini gösteren ikna edici belgeler sundular," diye karşı çıkıyor Steven, beni dikkatle inceleyerek. "Cumartesi günü buraya kadar uçmanıza rağmen geldiğinizden beri neredeyse hiç bakmadığınız belgeler."

Alfred kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi öne eğildi. "Bay Langley'nin demek istediği, Langley Enterprises'ın ilk değerlendirmemizin arkasında durduğu. Kaliteden ödün vermeden tüm olası verimlilikleri hesaba kattık."

Sanki Alfred Rothchild'in benim için tercüme etmesine ihtiyacım varmış gibi. Ona soğuk bir bakış fırlattım. "Kendi adıma konuşabileceğime inanıyorum."

Odaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

Guardian'ın CFO'su ve Steven'in kız kardeşi Darlene Walt boğazını temizliyor. "Belki de kısa bir ara vermeliyiz. Uzun bir sabah oldu."

Mükemmel. Mesajlarımı tekrar kontrol edebilirim. Belki Willow'u ararım. Tabii sağ salim geldiğinden emin olmak için.

Herkes yerinden kalkarken Steven gözüme çarpıyor. "Damien, biraz bana katılabilir misin? Sana ofisimde bir şey göstermek istiyorum."

Guardian Productions'ın en başarılı çocuk filmlerinin çerçeveli posterleriyle kaplı bir koridorda onu takip ediyorum.

Ofisi onun gibi bir CEO için şaşırtıcı derecede mütevazı; rahat ama gösterişli değil, ailesinin fotoğrafları belirgin bir şekilde sergileniyor.

Steven kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Pekâlâ, neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Zaten bildiğimden şüphelendiğim halde soruyorum.

"Her beş dakikada bir telefonunu kontrol ediyorsun. Belli ki dikkatin başka yerde." Masasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. "Geçen hafta lazer gibi bu anlaşmaya odaklanmıştın. Bugün ise sanki buradan başka bir yerde olmayı tercih eder gibisin."

Nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Eski Damien konuyu saptırır, işe döner, ne pahasına olursa olsun profesyonel yüzünü korurdu. Ama Steven'in doğrudan yaklaşımındaki bir şey beni silahsızlandırıyor.

"Bu hafta sonu planlarım vardı," derken buluyorum kendimi. "Önemli planlar."

"Ve seni onlardan uzaklaştırdık." Steven anlayışla başını sallar. "Bunun için üzgünüm. Ama bu anlaşma her iki şirketimiz için de yüz milyonlarca doları temsil ediyor. Bunun diğer tüm konulardan öncelikli olacağını düşünmüştüm."

"Öyle olmalı," diye katılıyorum. "Ben hep buna inandım. Önce iş. Diğer her şey ikinci." "Peki ya şimdi?"

Tereddüt ediyorum, ne kadarını açıklayacağımdan emin değilim. Steven Walt her şeyden önce bir iş ortağı. Bir müşteri. Ama aynı zamanda Willow'un üzerimdeki etkisini ilk elden gören birkaç kişiden biri, o kritik toplantıya beklenmedik bir şekilde katılıp dinamiği tamamen değiştirdiğinde.

"Şimdi o kadar emin değilim," diye itiraf ediyorum.

Steven uzun bir süre beni inceliyor. "Bu Bayan Harper'la ilgili, değil mi? Gümüş Kalpler'deki sevimli genç bayan."

Başımı sallıyorum, onun anlayışına şaşıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor küçük bir gülümsemeyle. "O gün ofisinde ona nasıl baktığını gördüm. Ona vurulmuş olduğun çok belliydi."

Öyle miydi? Bu kadar şeffaf mıydım?

"Bu hafta sonu ailesiyle tanışmam gerekiyordu," diyorum, kelimeler ağzımda tuhaf bir his uyandırıyor. "Catskills'de. Bu sabah beni evinde bekliyordu ama ben arayıp iptal etmek zorunda kaldım."

Steven kaşlarını kaldırıyor. "Aileyle tanışmak mı? Bu çok önemli."

"Bunu ilk kez yapıyor olacağım," diye onaylıyorum. "Herhangi biriyle."

"Ama onun yerine burada bizimle birliktesin. Ve Alfred'le." Rothchild'ın adını duyunca yüzünü buruşturdu.

"Olmam gereken yerdeyim," diyorum otomatik olarak, işimi her şeyin üstünde tuttuğum yıllardan kalma bir yanıt. Ama kendi kulaklarıma bile bu sözlerin içi boş geliyor.

Steven'in ifadesi yumuşuyor. "İstenmeyen bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Bu noktada, neden olmasın?"

"Guardian Productions özünde bir aile şirkettir," diyor. "Evet, birçok açıdan bunun ötesine geçtik ama temel değerlerimiz değişmedi. Kız kardeşim ve ben önemli olan şeylere zaman ayırıyoruz. İş önemlidir ama günün sonunda bu sadece iştir."

Sözlerini değerlendiriyorum. "Ben böyle yetiştirilmedim. Babam bana şirketin her zaman önce geldiğini öğretti."

"Peki bu onun için nasıl sonuçlandı?" Steven nazikçe soruyor. "Mutlu muydu?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Babam mutlu muydu? Bunu düşünmek için hiç durdum mu emin değilim. Başarılıydı, saygı görüyordu, bazı çevrelerde korkulan biriydi. Ama mutlu muydu? Carter Langley'e uygulandığında bu kelime yabancı geliyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Peki ya sen Damien? Sen mutlu musun?"

Kapının sertçe çalınmasıyla cevap vermekten kurtuluyorum. Alfred yanıt beklemeden içeri girdi, saçları Florida'nın neminde özellikle talihsiz bir şekilde taranmıştı.

"Geri kalanımız toplantıya devam etmek için bekliyor," diye anons ediyor ve Steven ile bana şüpheyile bakıyor. "Siz ikiniz burada ne tartışıyorsunuz?"

"Gelecek," diyor Steven şifreli bir şekilde. "Hadi, işimize dönelim."

Konferans odasına döndüğümüzde kendimi Steven'in sorusunu düşünürken buluyorum. Mutlu muyum? Zenginlik, güç, profesyonel saygı gibi her türlü nesnel ölçütle başarılı oldum. Ama mutluluk? Bu sadece son zamanlarda Willow'la geçirdiğim anlarda gördüğüm bir şey - onun kahkahası, sıcaklığı, özenle inşa ettiğim dış görünüşümün ötesini görme şekli.

Ve şu anda o muhtemelen incinmiş ve hayal kırıklığına uğramış bir halde Catskills'e gitti, ben ise Florida'da inşaat zaman çizelgelerini ve rakiplerin bütçe tahminlerini tartışıyorum.

Konferans odasına döndüğümde tartışma devam ediyor ama benim dikkatim giderek dağılıyor. Telefonum bir mesajla titrediğinde, herkesin fark etmesini umursamadan hemen kontrol ediyorum.

Mesaj Willow'dan: *Bizimkilerin evindeyim. Şu anda yeğenlerim tarafından kuşatılmış durumdayım. Umarım toplantının iyi geçer.*

Hayır x'ler veya O's. Hayır kalp emoji.

Sadece a Kibar, Uzak mesaj.

"Acil bir şey mi var Bay Langley?" Alfred soruyor, ses tonundan küçümseme akıyor.

Tüm gözlerin üzerimde olduğunu görmek için başımı kaldırdım.

"Aslında, evet."

Alfred sırtıttı. "Peki, şu anki tartışmamızla ilgiliyse belki grupla paylaşabilirsiniz."

"İlgisi yok." Telefonumu yere bıraktım. "Ama bir karara varmama yardımcı oldu."

Steven öne eğildi, gözlerinde bilmiş bir bakış vardı. "Neymiş o karar?"

"Willow Harper'a aşığım."

Kelimeler havada asılı kaldı ve odadaki herkes kadar beni de şaşırttı. Onları söylemeyi planlamamıştım - hatta bu ana kadar gerçek olduklarını kendime bile tam olarak kabul etmemiştim. Ama şimdi ortaya çıktıklarına göre, mutlak kesinliklerinin farkındayım.

Alfred suyunu yudumlarken boğuldu. "Affedersiniz?"

"Ona aşığım," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha kararlı bir şekilde. "Ve şu anda burada oturmak yerine ailesiyle tanışıyor olmam gerekiyordu."

Alfred, "Ciddi olamazsın," diye homurdandı. "Kritik bir müzakerenin ortasındayız!"

"Son derece ciddiym," diye cevap veriyorum, günlerdir hissetmediğim kadar hafif hissederek. "Willow'u seviyorum ve şu anda ona aitim."

Darlene Walt'ın ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Bu beklenmedik bir şey. Aferin sana, Damien."

"Anlayamadım?" Alfred odaya bakar, belli ki Walts'ın da kendisi kadar öfkeli olmasını beklemektedir.

Ben ellerini bir kez çırpıyor. "Neden hâlâ burada oturuyorsunuz? Catskills'e doğru yola çıkmış olmalıydınız."

Cevabın şaşkınlığıyla Walts'a bakıyorum. "Peki ya rakibin teklifi? Sözleşme?"

Steven umursamaz bir tavırla el sallıyor. "Şahsen ben bunu hiçbir zaman ciddi olarak düşünmedim. Sadece bizim için doğru ortak olduğunuzu teyit etmemiz gerekiyordu. Ve doğruladınız da."

"Ne?" Alfred resmen küplere binmiş durumda.

"Guardian Productions neyin gerçekten önemli olduğunu anlayan insanlara değer verir," diye açıklıyor Darlene. "Gümüş Kalpler hayır işiyle nasıl başa çıktığınızı izliyorduk. Bizi etkiledi."

Onlara bakakalıyorum. "Ama bu toplantı-"

"Çoğunlukla formaliteydi," diye bitiriyor Ben. "Ve önceliklerinizi nasıl belirlediğinizi görmek için bir fırsattı. Sanırım bunu uygun bir şekilde gösterdiğini söylersem hepimiz adına konuşabilirim."

Alfred'in yüzü kırmızının endişe verici bir tonuna dönüştü. "Bu hiç profesyonelce değil! Bugün benim de yapmam gereken önemli işler vardı!"

"Bay Rothchild," dedi Steven, sesi aniden daha soğuk bir tonda, "bugünkü katılımınızı takdir etmekle birlikte, sanırım bu tartışmaya Bay Langley ile yalnız devam etmeyi tercih ederiz."

"Ama ben Langley Girişimcilik yönetim kurulunun bir üyesiyim!" Alfred itiraz ediyor.

Darlene ayağa kalkarak, "Bunun başka bir yerde çok etkileyici olduğuna eminim," dedi. "Ben Amca, lütfen Bay Rothchild'e bekleme salonunu gösterir misin?"

Ben ayağa kalkarak kapıyı işaret eder. "Bu taraftan, Al."

"Ben Alfred." Destek için bana baktı ama destek bulamadı. "Bu çok çirkin!"

"Hayır Alfred," diyorum sakince. "Çirkin olan şey, özel hayatımla iş başarımlar arasında bir seçim yapmam gerektiğine inanmam için beni çok uzun süre manipüle etmene izin vermem. Yönetim kuruluna -benim yönetim kuruluma- çocukça müdahalelerine katlandım. Bu bugün sona eriyor."

Ben Walt öfkeli Alfred'i odadan çıkarırken Steven gülümseyerek bana döndü. "Sanırım katılman gereken bir aile toplantısı var?"

"Var," diyorum, çoktan telefonuma uzanmıştım bile. "Ama ne hakkında-"

Darlene, "Sözleşme senin, Damien," diye beni temin ediyor. "Detayları gelecek hafta kesinleştireceğiz."

"Ama şimdilik," diye ekliyor Steven, "git kızını al."

İkinci kez söylememe gerek yok. Birkaç dakika içinde pilotumla telefonda konuşuyor ve ona şirket jetini derhal kalkışa hazırlaması talimatını veriyorum. New York'a değil, Catskills'deki bölgesel bir havaalanına.

Eşyalarımı toplarken Alfred'in resepsiyon alanında oyalandığını, öfkeyle telefonunu tıkladığını görüyorum. Muhtemelen

profesyonel olmayan davranışlarımı dinleyen herkese şikayet ediyorum.

"Alfred," diye sesleniyorum, "New York'a dönüş yolunu kendin bulman gerekecek. Rhonda'yı ara. Ona sana ticari bir uçuş ayarlamasını söylediğimi söyle. Ekonomi sınıfında."

Kafasını kaldırdı, yüzünde korku belirdi. "Ticari mi? Koç! Ama kesinlikle-"

"Hafta sonunuzun tadını çıkarın." O tutarsızca saçmalamaya devam ederken ben hoş bir şekilde gülümsüyorum. Asansör kapıları kapanırken gördüğüm son şey Alfred'in balık gibi ağzının açık kaldığı ve Walts'ın onun arkasında durduğu, üçünün de zorlukla bastırdıkları kahkahaları.

Hayatımda ilk kez bir şeyi, birini işime *tercih* ettim. Ve garip bir şekilde, bu şimdiye kadar verdiğim en sorumlu karar gibi geliyor.

BÖLÜM 34

WILLOW

"A Willow! Bunu izleyin!"

Karıştırdığım patates salatasından başımı kaldırıp Yedi yaşındaki yeğenim Lizzy, ailemin arka bahçesindeki yamalı çimlerin üzerinde sallantılı bir takla atıyor. Küçük kız kardeşi Emma da hemen onu taklit etmeye çalışıyor ve sonuçta düzgün bir takladan çok yana doğru bir takla atıyor.

"İnanılmaz!" Alkışlamak için tahta kaşığı yere bırakarak tezahürat yapıyorum. "Olimpiyat jimnastikçileri eğitimde!"

Kızlar, nesillerdir arka bahçede duran kadim meşe ağacının etrafında kaotik bir kovalamaca oyununa girişen kuzenlerinin yanına koşmadan önce gururla ışıldıyorlar. Çocukların ciyaklamaları ve kahkahaları havayı dolduruyor; Harper aile toplantısının müziği, babamın ızgarada cızırdayan hamburgerlerinin kokusu kadar tanıdık.

Arka bahçeye göz gezdirip manzarayı seyrediyorum. Babam çok sevdiği kömür ızgarasının başında duruyor, bir elinde spatula, diğer elinde bira, kardeşim Cole ile derin bir sohbeta dalmış. Kız kardeşlerim Summer ve Maya, kendimi bildim bileli aile toplantılarımıza hizmet eden katlanır masalar ve çim sandalyelerden oluşan uyumsuz koleksiyonu kuruyorlar. Harper -evet, Harper Harper- düzenliyor

bir yandan da yürümeye başlayan oğlunun peçeteleri yemesini engellemeye çalışıyor.

Kaotik, gürültülü ve mükemmel. Neredeyse.

Telefonumu cebimden çıkarıp bu öğleden sonra yirminci kez kontrol ediyorum. Damien'in saatler önceki kısa cevabından beri yeni mesaj yok: *Sağ salim vardığını haber verdiğin için teşekkürler. Şimdi toplantıdayım. Sonra konuşuruz.*

Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum. Çalışıyor. Bir sorunu çözüyor.

Kriz. Onun pozisyonundaki birinin yapması gerekeni yapıyor. Bunu anlıyorum, gerçekten. Ama anlamak göğsümdeki boşluk hissini durdurmuyor.

"Bay Kodaman'dan hâlâ bir haber yok mu?"

Başımı kaldırdığımda kız kardeşim Summer'ın yüzünde bilmiş bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. Otuz altı yaşında, kardeşlerimizin en büyüğü ve her zaman aklımı okuma konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip olmuştur.

"Meşgul," diyorum telefonumu bir kenara koyarak. "Önemli bir iş aciliyeti."

"Hı-hı." Summer bana bir yığın peçete uzatıyor. "Bu yüzden geldiğinden beri üzgün köpek yavrusu gözleri takınıyorsun."

"Benim üzgün köpek yavrusu gözlerim yok," diye itiraz ediyorum.

"Kesinlikle var." Kendi omzuyla omzuma vuruyor. "Hayal kırıklığına uğraman normal, biliyorsun. Onu buraya getireceğin için heyecanlıydın."

İçimi çekiyorum, eski ahşap tutucuya daha fazla kağıt peçete ekliyorum çünkü ellerimle yapacak bir şeyim oluyor. "Sadece hepinizin onunla tanışmasını istedim. Onun da sizinle tanışmasını. Düşündüm ki bu... Bilmiyorum. Önemli."

"Olabilirdi," diye onaylıyor Summer. "Ama başka şanslar da olacak. Tabii..." Yüzümü inceliyor. "Olmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Ben durduramadan itiraf ağzımdan kaçıyor. "Damien'in dünyası benimkinden çok farklı. Bundan." Etrafımızdaki mütevazı topluluğu işaret ediyorum.

Ailemizin evi pek bir şey değil - daha iyi günler görmüş, eskimiş, uyumsuz mobilyalar ve her şeyden çok babamın kararlılığıyla bir arada tutulan aletlerle yıpranmış iki katlı bir çiftlik evi. Arka bahçe geniş ama sade, yabancı ahududu çalıları ve annemin can çekişen sebze bahçesiyle çevrili. Damien'ın Park Avenue'deki pırıl pırıl yüzeyle ve tasarım ürünü her şeye sahip konağından dünyalar kadar uzak.

Summer, "Farklı olmak uyumsuz olmak anlamına gelmez," diye belirtiyor.

Ben daha cevap veremedim, annemiz bir tepsi dolusu çeşniyle arka kapıdan  ıkageliyor. "Willow, tatlım, gidip dolaptan yeşil salatayı getirir misin? Baban hamburgerleri servis etmeye başlamak üzere."

"Tabii anne." Pe eteleri bırakıp içeri giriyorum, bu görev için minnettarım.

Mutfak sıcak ve taze pişmiş kurabiye kokuyor. Yıllar boyunca sayısız yemek ve sohbet için toplandığımız, ailemin evinin kalbi. Boyalı dolaplar eskimiş, altın rengi Formica tezgahlar yıpranmış ama burada hiçbir lüks dairenin sahip olamayacağı bir konfor var.

Eski buzdolabını açıyorum ve büyük bir kase salata alıyorum. Dışarı çıkmak için döndüğümde, bakışlarım duvarda asılı çerçeveli bir fotoğrafa takılıyor; altımız birden oturma odasındaki kanepeye yığılmış, çoktan unutulmuş bir şeye gülüyoruz. Büyürken fakirdik ve zorlandığımız çok zaman oldu ama mutlu günlerimiz de çoktu. Ailem bundan emin oldu.

Damien'ın tüm bunlardan ne çıkaracağını merak ediyorum. Kaotik aile toplantılarımızdaki güzelliği görür m yd , yoksa k ğit tabaklar ve plastik çatallar arasında kendini yersiz mi hissedirdi?

Dışarıda,  akıllı yolda ilerleyen bir aracın sesi açık pencerelerden içeri süzülerek dikkatimi çekiyor. Muhtemelen en k  k kardeşim Cole'un yeni kız arkadaşı.

Sabahtan beri mesajlaştığı biri. Salatayı tezgâha koyup mutfak penceresinden dışarı bakıyorum, neye benzediğini merak ediyorum.

Onun yerine, şık siyah bir şehir arabasının uzun araba yolumuza girdiğini görüyorum.

Kalbim duruyor, sonra iki kat hızla yeniden atmaya başlıyor.

Bu olamaz.

Ama sonra araç duruyor, arka kapı açılıyor ve Damien dışarı çıkıyor.

Takım elbise giyiyor ve bu mesafeden bile kırsaldaki çiftliğimizin fonunda ne kadar yersiz görüldüğünü görebiliyorum. Şoföre bir şeyler söylüyor, sonra omuzlarını dikleştiriyor ve eve doğru yürümeye başlıyor.

Dışarı çıkmak için acele ederken neredeyse bir mutfak sandalyesini deviriyordum.

Paravan kapıyı ittiğimde ailem de ziyaretçimizi fark etmişti. Konuşmalar kesiliyor, kafalar dönüyor ve herkes yakışıklı, siyah saçlı Damien Langley'nin yaklaşmasını izliyor. Arka verandada donup kalıyorum, gerçekten burada olduğuna inanamıyorum.

Beni görünce duruyor ve bir an için avlunun karşısında birbirimize bakıyoruz.

"Bu o mu?" diye fısıldıyor annem sağ tarafımda bir yerden yüksek sesle.

Cevap veremiyorum. Damien'in yürümeye devam etmesini, verandanın basamaklarının dibinde durup bana bakana kadar hızlanmasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Willow," diyor, ismim hem bir ifade hem de bir soru.

"Burada ne işin var?" Sormayı başarıyorum. "Florida'da halletmen gereken bir kriz var sanıyordum."

"Vardı." Yüz yüze gelene kadar basamakları tırmanıyor. "Ve sonra yanlış bir krizle uğraştığımı fark ettim."

Gözümün ucuyla tüm ailemin hevesli bir ilgiyle izlediğini görebiliyorum. Babam evini terk etmişti.

Spatula hâlâ elimde, annemin yanında durmak için ızgara yapıyorum. Kardeşlerimin hepsi işlerinin ortasında donup kalmışlardı ve çocuklar bile oyunlarına ara verip bana bakıyorlardı.

"Ama Guardian Productions-" diye başlıyorum.

"Bekleyebilir," diye bitiriyor. Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Bazı şeyler daha önemlidir."

Sesindeki samimiyet kalbimi hoplatıyor. "Damien-"

"Daha önce hiç sözümünden dönmedim," diye araya giriyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Hayatım boyunca bir kez bile. Sözüm her zaman arkasında durabileceğim bir şey olmuştur. Ta ki bugüne kadar, burada seninle olacağıma söz verdiğimde, işimin öncelik kazanmasına izin verdim."

Sertçe yutkundum. "Sorun değil. Anlıyorum."

"Sorun değil." Ellerimi ellerinin arasına aldı, görünüşe göre izleyicilerimizden habersizdi. "Ve anlamamı istemiyorum. Daha fazlasını beklemeni istiyorum. Daha fazlasını talep etmek için."

"Damien, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Evet, biliyorum." Derin sesi kararlılıkla sertleşti. "Seni seviyorum, Willow."

Kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor. Arkamda annemin keskin nefes alışını duyuyorum.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor, bu sefer daha kararlı bir şekilde. "Sanırım trafiğin ortasında o lanet kedi yavrusu için beni durdurduğundan beri seviyorum. Ve bu beni korkutuyor çünkü seni sevmek, mükemmel düzene sahip hayatımda hayati bir şeyin eksik olduğunu kabul etmek anlamına geliyor. Tüm başarı, para ve güç, eğer bunları önemli biriyle paylaşmıyorsam hiçbir şey ifade etmiyor. Seninle."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. "Damien, ben-"

"Ajandamı atacağım," diye ciddiyetle devam ediyor. "Programlama uygulamamı sileceğim. Takvimimi yakarım. Sana her şeyden önce geldiğini kanıtlamak için ne gerekiyorsa yaparım. Her zaman önce sen geleceksin."

Gözyaşlarımdan bir kahkaha yükseliyor. "Sakın buna cüret etme." Gözlerini kırıştırıyor, yüzünü bir şaşkınlık kaplıyor. "Ne?"

"Ajandanı atma," diye açıklıyorum ellerini sıkarak. "Uygulamanızı silmeyin ya da takviminizi yakmayın. Kim olduğunu değiştirmeni istemiyorum."

"İstemiyor musun?"

"Hayır, Damien. Seni olduğun gibi seviyorum."

Sanki bunu söylememi beklemiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Onu affetmemi. "Bu sabah telefonu kapatır kapatmaz seni özledim. Florida'daki o toplantıda olduğum süre boyunca olmak istediğim tek yer burasıydı, senin yanıdaydım."

Gözyaşları boğazımı yakıyor ve göğsüme öyle büyük bir sevinç doluyor ki, ayaklarımın hâlâ yere basıyor olmasına şaşıyorum. "Ve şimdi, işte buradasın. Geri döndün."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Senin için, Willow. Bizim için."

Omzumun üzerinden, bu alışverişi şoktan sevince değişen ifadelerle izleyen aileme bakıyorum. "Sanırım sizi tanıştırmalıyım..."

"Bir dakika içinde," diyor beni daha yakına çekerek. "Önce şunu yapmam gerek."

Ayak parmaklarımın sandaletlerimin içinde kıvrılmasına neden olan bir öpücükle ağzı benimkini buluyor. Aynı anda hem şefkatli hem de tutkulu, bir söz ve bir beyan. Sonunda ayrıldığımızda nefesim kesiliyor.

"Willow," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, "her şeyi mahvettiğimden korkuyordum. Özür dilemek için çok geç kalacağımdan, bugün seni hayal kırıklığına uğratmayı düşündüğüm için kendimi affettirmeye çalışacağımdan korktum."

"Asla," diye fısıldıyorum. "Uyanmandan ve senin dünyana uymadığımı fark etmenden korkuyordum."

"Sen benim dünyamsın." Elleri yüzümü kavırıyor. "Ya da en azından en önemli kısmı."

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Şimdi mi?" Gülümsüyor, değer verdiğim o nadir, gerçek gülümseme. "Şimdi bunu birlikte çözeceğiz. Gün be gün."

"Bu kulağa şüpheli bir şekilde plansız geliyor," diye takılıyorum. "Esnek olmayı öğreniyorum," diye göz kırparak yanıtlıyor.

Arkamızdan bir boğaz gürültüsü geliyor. Döndüğümüzde babamın kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu görüyoruz.

"Demek," diyor babam Damien'a bakarak, "sen büyük şehirdeki erkek arkadaş olmalısın."

Damien doğruluyor ve elini uzatıyor, CEO duruşuna geri dönüyor, ancak bir kolunu sıkıca belime doluyor. "Damien Langley, efendim. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Hmm." Babam uzun bir süre onu inceledikten sonra gülümseyerek elini uzatıyor. "Damien Langley, umarım hamburgerlerini orta pişmiş seviyordsundur, çünkü ızgaramdan öyle çıkıyorlar."

"Orta boy mükemmel, efendim."

"Bana Jack de," diyor babam, ızgaraya doğru dönerek. "Ve soğutucudan bir bira kap. İyi bir gün geçirmişsin gibi görünüyor."

Bir anda büyü bozuldu. Annem kendini tanıtmak için telaşla öne atılıyor, ardından kardeşlerim, yeğenlerim aynı anda konuşmaya başlıyor. Damien'ın ailem tarafından sarıp sarmalanmasını, şaşırtıcı bir rahatlıkla soruları yanıtlamasını ve tokalaşmasını izliyorum.

"Görünüşe göre haklıymışım," diyor Summer yanıma sokulup omzuma çarparak. "Sanırım farklı olmak uyumsuz olmak anlamına gelmiyor."

En küçük yeğenimin utangaç bir tavırla Damien'a hafifçe ezilmiş bir karahindiba uzatmasını ve Damien'ın da bunu bir madalya takdim edilmişçesine büyük bir ciddiyetle kabul etmesini izleyerek gülümsüyorum. "Hayır," diye katılıyorum kız kardeşime. "Sanırım öyle değil."

Damien sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve avlunun öbür ucunda göz göze geliyoruz. İfadesindeki sevgi o kadar net, o kadar inkar edilemez ki nefesimi kesiyor.

Farklı dünyalar belki. Ama aynı kalp. Ve sonunda, önemli olan tek şey bu.

EPİLOG

DAMIEN

T Ertesi hafta, Willow'u şehirde şık bir akşam yemeği için dışarı çıkardıktan sonra, her zamanki rotamdan saparak şehirdeki evime doğru yola çıktım ve The Retreat'in önünde. Yolcu koltuğundan bana bakıyor, siyah kokteyl elbisesi ve üzerinde görmekten asla bıkmadığım elmas ve inci kolyesiyle göz kamaştırıcı görünüyor.

"Bu da ne?" Mercedes'imın pencerelerinden, kireçtaşı cephesiyle etkileyici eski bina akşam gökyüzüne karşı aydınlanıyor, klasik mimarisi içinde yoğunlaşan zenginlik ve güce işaret ediyor. "Burası eskiden arkadaşlarınla poker gecelerinde ortadan kaybolduğun yer mi?"

Onaylarcasına gülümsemekle yetiniyorum. "Bir borcumu ödemek için kısa bir mola vermem gerekiyor."

"Borç mu?" Kaşlarını çatıyor ve başını meraklı bir şekilde bana doğru eğiyor. "Bunun Wyatt'ın Gümüş Kalpler bağış gecesinde seninle dalga geçtiği bahisle bir ilgisi var mı?"

"Akıllı kız," diye cevap veriyorum, içimden kıkırdayarak. "Senden hiçbir şey kaçmayacağını unutmamalıyım."

Narin bir kaşını kaldırıyor. "Denemesen iyi edersin."

Arabanın içine doğru eğilerek elimi ensesine doluyorum ve bir öpücük için onu kendime doğru çekiyorum. "Asla."

Onu öpmeye devam edebilirdim ama üniformalı kapıcı bir adım öne çıkınca geri çekiliyorum. "İçeri girelim mi?"

"Eğer burada olmamın sorun olmayacağını düşünüyorsan," diye şaka yapıyor. "The Retreat'teki poker gecesi kutsal bir şeye benziyor. Kızların oraya girmesine izin verildiğinden emin misin?"

"Sen herhangi bir kız değilsin. Sen *benim kızısın*"

Gülümsüyor, gözleri şefkatle parlıyor. "Bu kulağa hoş geliyor."

Arabadan iniyoruz ve anahtarlığımı vale için kapıcıya uzatıyorum. Kibarca başını sallayarak aldı. "Bay Langley. İyi akşamlar."

"Bernie, bu Willow Harper."

Beni bir kadınla gördüğüne şaşırdıysa bile bunu iyi gizliyor. "Memnun oldum, Bayan Harper. Beyler çoktan kart odasında toplandılar."

Koyu renkli ahşap panelleri, oryantal halıları ve başka bir çağdan kalma sert yüzlü adamların yağlı boya tablolarıyla The Retreat'in sessiz şıklığına adım atıyoruz. Aydınlatma kasıtlı olarak düşük, atmosfer eski para ve dikkatle korunan geleneklerden biri.

Birkaç yaşlı üyenin deri koltuklarda gazete okuduğu ana salonun önünden geçerken Willow, "Fısıldamam gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor.

"Merak etme. Zaten çoğu sağlar," diye fısıldıyorum ve onu kulübün arka tarafındaki özel kart odasına doğru yönlendiriyorum.

Kapalı kapının önünde duruyorum, elim kapının kolunda. İç cebimdeki kasa çekinin ağırlığı, beklemediğim bir şekilde önemli hissettiriyor. Mesele para değil. Bu gece eski hayatımın kapısını yeni bir hayat lehine kapatıyor olmamla ilgili. En yakın arkadaşlarım olarak gördüğüm erkeklerle görüşmeye devam edeceğimi biliyorum, hatta muhtemelen The Retreat'teki poker gecelerinde bile. Fakat

Bu geceden itibaren onları geride bırakıyorum.

"Tereddüt mü ediyorsun?" Willow tereddüt ettiğimi fark ederek soruyor.

"Hiç de değil," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sadece onlar dayanılmaz böbürlenmelerine başlamadan önceki son huzur anımızın tadını çıkarıyorum."

Elini tutuyorum ve aslanın inine birlikte adım atıyoruz. Biz girerken beş kafa dönüyor, konuşmalar cümlelerin ortasında kesiliyor.

"Vay, vay, vay," diyor Wyatt Reed barın yanındaki pozisyonundan. "Bakın kim sonunda bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş."

"Ve takviye kuvvet getirmiş," diye ekliyor Brad Hayes, kadehini Willow'a doğru kaldırarak. "Merhaba, Willow."

"Merhaba," diyor Willow, tüm arkadaşlarımı selamlamak için başını sallıyor.

Alec Beckett, masada her zaman oturduğu sandalyeye yayılmış, eğlendiğini pek de gizlemeyen hesapçı bir ifadeyle bize bakıyor. "Damien. Biz de senin yumuşadığını ve Mason gibi tropik bir adaya çekildiğini düşünmeye başlamıştık."

"Henüz değil," diye yanıtlıyorum Willow'u odanın içine doğru yönlendirirken. "Yine de Catskills'de çok keyifli bir hafta sonu geçirdim. Şiddetle tavsiye ederim."

Willow'a tam zamanında bakıp yanaklarına yayılan hafif kızarıklığı yakalıyorum.

Grubumuzun en genci olan Finn Bardot geniş bir sırtışıyla ayağa kalkıyor. "Willow, seni tekrar görmek ne güzel. Sana bir içki getireyim mi? Damien'ın ne isteyeceğini zaten biliyorum."

"Viski lütfen. Neat," diye tereddüt etmeden cevap veriyor. "A

kadın sonra benim kendi kalp," Gabe

Sinclair takdirle söylüyor itibaren onun yer at ve

Masa, neredeyöntemli bir şekilde poker fişlerini sıralıyor.

"Damien, Manhattan'da poker fişi sipariş etmeyen tek kadını bulmuş olabilirsin.

votka soda ya da pembe bir iğrençlik."

Willow gülümseyerek, "Sürprizlerle doluyum," diyor ve Finn'in uzattığı bardağı kabul ediyor. Aynı kadehi benim için de doldurdu, ben de başımı sallayarak teşekkür ettim.

Willow'u masadaki boş bir yere yönlendiriyorum, kendi koltuğuma oturmadan önce ona bir sandalye çekiyorum. Cebimden katlanmış bir belge çıkarıp yeşil keçe yüzeyin üzerine bir kasiyer çekiyle birlikte koyuyorum.

"Nedir bu?" Alec öne doğru eğilerek soruyor.

Çeki masanın ortasına doğru iterek, "Bahisten resmi olarak çekildiğimi bildiriyorum," diyorum. "Anlaştığımız gibi bir milyon dolar."

Arkadaşlarım karşılıklı bakışırken odaya gergin bir sessizlik çöküyor.

"Kahretsin," diyor Brad sonunda. "Bunu gerçekten yapıyor."

Boğazımı temizliyorum ve açıklamak için Willow'a bakıyorum. "Arkadaşımız Mason Steele'in Lucy Pembroke'la kaçtığını açıkladığı gece, onunla yeni tanışmış olmasına rağmen aşık olduğu kadın, hepimiz bir bahse girdik. Ayakta kalan son adam -ya da daha doğrusu, aşık olan son adam- potu alır. Altı milyon dolar."

Gözleri hafifçe açıldı ama hemen toparlandı. "Ve sen... çekiliyor musun?"

"Çekiliyorum." Arkadaşlarımın bizi şaşkınlıkla izlediğinin farkında olarak bakışlarını sabit bir şekilde karşılıyorum. "Çünkü neredeyse seninle tanıştığım günden beri bu bahsi kaybedeceğimi biliyordum. Ve bunu seve seve yapacağım."

Yanaklarındaki kızarıklık geri dönüyor ama bakışlarımı kaçırmıyor. Wyatt kıkırdarak, "Kahretsin Langley," diye mırıldandı. "Sen kötü anladım, dostum."

Willow'dan gözümü ayırmadan, "Kötünün de kötüsü," diyorum. "Terminal diyebilirim."

Alec çeke uzandı ve abartılı bir dikkatle inceledi. "Eh, bir adam gitti, beş adam kaldı. Son düşen ben olduğumda bana daha fazla kalıyor."

Bu övünme, ben de dahil olmak üzere masadaki diğer adamlardan kıkırdamalar ve taşak patlatmalarla karşılanıyor.

Bir süre sonra Brad kadehini bana doğru kaldırıyor. "Damien'a o zaman. Ayakta Kalan Son Milyarder'in ilk resmi zayıatı."

"Damien'a," diye yankılanıyor diğerleri, içkilerini kaldırarak. Başımı sallıyorum ve yanımda oturan kadına dönüyorum. "Willow'a."

"Willow'a," diye hep bir ağızdan onaylıyorlar.

Kokteyllerimizi yudumluyoruz, sonra Willow benimle diğer adamların arasına bakıyor. "Aşık olmanın cezası bir milyon dolar mı? Bu ödenecek büyük bir bedel."

"Sadece para," diye cevap veriyorum, gerçekten ciddi olduğumu fark edince şaşıyorum.

"Sen kimsin ve Damien Langley'e ne yaptın?" diye fısıldıyor, gözleri parlayarak.

"Sanırım bu özel dönüşümden siz sorumlusunuz." Bir an için seyircilerimizi unutarak saçının bir tutamını yüzünden çekiyorum.

"Tanrım, siz ikiniz. Bir oda bulun artık," diye yüksek sesle yakınıyor Alec.

Kahkahalar ortamı bozuyor ve kolumu Willow'un sandalyesine rahatça dolayarak arkadaşlarımla yüzleşmek için geri dönüyorum.

"Senin imparatorluk nasıl gidiyor Beckett?" Ben de karşılık veriyorum. "Hâlâ elektronik tablolarınla mı yatıyorsun?"

Alec sandalyesine yaslanmış, kendini beğenmiş bir güven tablosu çiziyor. "İmparatorluğum beni fazlasıyla tatmin ediyor, çok teşekkür ederim. Bazılarımızın ilişki dramasının dikkatini dağıtmasına ihtiyacı yok."

"Ben öyle miyim?" Willow masumca sordu. "Dikkat dağıtıcı mı?"

"En iyisi," diye mırıldanıyorum ve Alec'in gözlerini devirmesine neden oluyorum. "Benim iş benim en iyi kızım," o devam ediyor. "Güvenilir, ödüllendiriyor ve bana duygularımı sormuyor."

Willow düşünceli bir şekilde onu inceler. "Gerçekten de ilişkilerin o kadar kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Beckett Technologies'i sıfırdan kurup bugünkü haline getirmek için yıllarımı harcadım. Neden böyle öngörülemez bir şey için bunu riske atayım ki..." Willow ve benim aramda belli belirsiz bir işaret yaptı.

"Aşk mı?" Finn yardımcı oluyor.

"Duygular," diyor Alec küçümseyerek. "İşleri karmaşıktırıyorlar."

"Duygular her şeydir. Ve hayat, seni gerçekten önemseyen biriyle paylaşabildiğinde daha güzeldir," diye karşı çıkıyor Willow hem tatlı hem de bir şekilde meydan okuyan bir gülümsemeyle. "Ama bunu zaten bildiğinden şüpheleniyorum, derinlerde bir yerde."

Alec'in gözleri hafifçe kısılr. "Önceliklerimi biliyorum."

Homurdanıyorum. "Ben de bildiğimi sanıyordum," diye araya giriyorum. "Programlara ya da beş yıllık planlara saygısı olmayan güzel bir kadın onları buldozerle ezip geçene kadar. Doğruca kalbime girdi."

Finn Willow'a, "Alec için endişelenme," diyor. "Doğru kadın onun da kışına tekmeyi vurduğunda anlayacaktır."

"İşte o gün gelecek," diye alay eder. "Senin kaybın benim kazancım. Gerçek anlamda. Sen ve Mason'ın dışarıda kalmasıyla, geri kalanımız için şansımız arttı."

"Göreceğiz bakalım." Masanın karşısından ona sırtıyıyorum. "Ama en iyi planlar hakkında ne dediklerini unutma."

"Ben plan yapmam," diye cevap veriyor Alec kendinden emin bir şekilde. "Ben strateji yaparım. Çok daha etkilidir."

Aynı kesinliği paylaştığım zamanları hatırlayarak gülüyorum. "Kendine bunu söylemeye devam et Beckett."

İçkilerimizi bitiriyor ve arkadaşlarımı oyunlarına devam etmeleri için yalnız bırakmak üzere kalkıyoruz. Willow vedalaşırken, Finn ve Wyatt'ın sarılmalarını, Gabe ve Brad'in el sıkışmalarını ve Alec'in saygılı bir baş sallamasını kabul ederken, bu kadar kısa sürede ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünmeden edemiyorum. Sadece birkaç hafta önce aynı masada oturuyordum ve tam da bu duruma karşı savunmasızlığımdan emindim.

Şimdi hayatımı sonsuz derecede daha iyi hale getiren kadınla bir gelecek için sabırsızlanıyorum. Beni de daha iyi yaptı.

"Gitmeye hazır mısın?" Willow yanımda belirip elini benimkinin içine sokarak soruyor.

"Neredeyse." Arkadaşlarıma hitap etmek için dönüyorum. "Beyler, bu gece size yenilmek benim için bir zevkti. Şimdi Willow'u eve götürmek ve sözde kayıplarımın tadını çıkarmak istiyorum."

Brad ciddiyetle, "Senin anına içeceğiz," diye söz veriyor.

Finn sırtıyor. "Ve Ayakta Kalan Son Milyarder unvanını alma zamanım geldiğinde, milyonunuzu akıllıca harcayacağıma söz veriyorum."

Gabe, "'Akıllıca' derken 'gülünç derecede hızlı ya da hayatını tehlikeye atacak ve sonunda yaptığı seçimlerden pişmanlık duymasına neden olacak bir şey için' demek istiyor," diye açıklıyor.

"Gelenek olduğu üzere," diye onaylıyor Wyatt, kadehini kaldırarak. "Damien ve Willow'a."

"Damien ve Willow'a," diye yankılanıyor diğerleri.

Ayrılmak için döndüğümüzde, Alec "Langley" diye sesleniyor.

Durup arkama bakıyorum, iyi huylu bir iğneleme daha bekliyorum.

"Sen..." doğru kelimeyi arıyor, "mutlu görünüyorsun." Sanki tuhaf bir durumu teşhis ediyormuş gibi söylüyor bunu.

"Öyleyim," diye basitçe onaylıyorum.

Her zamanki alaycı mesafeli maskesi geri dönmeden önce yüzünde merak gibi bir şey titreşiyor. "Birinin bu bahsi kazanması gerekiyor. Bu ben de olabilirim."

Willow gizemli bir gülümsemeyle, "Göreceğiz," diyor. "Hiç beklemediğin bir anda doğru kadınla karşılaşabilirsin."

Alec kendinden emin bir şekilde, "Hiç şansım yok," diye cevap veriyor. "Bazılarımızın bağıışıklığı var."

Dışarı çıkarken Willow'un kulağına fısıldıyorum, "Ben de tam olarak böyle derdim."

* * *

Kitabımı okuduğunuz için TEŞEKKÜRLER! Eğer bu hikâneyi beğendiyseniz, bir arkadaşınıza anlatmanız ya da BookBub, Goodreads veya kitabı satın aldığınız perakendeciye kısa bir yorum bırakmanız beni gerçekten çok mutlu edecektir.

Desteyiniz, yeni yazarların (benim gibi!) dünyaya daha hafif yürekli aşk hikayeleri getirmeye devam etmesine yardımcı oluyor. 

Bir dahaki sefere kadar,

Kenzie xo

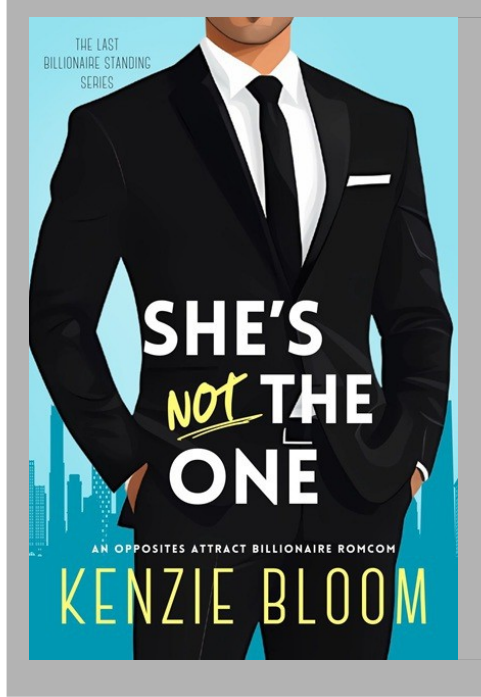
p.s. Damien ve Willow için özel bir **Bonus Epilog** yazdım!
Şimdi okumak için [buraya tıklayın](#).

KENZIE'DEN BİR NOT

C Yakında geliyor! O DEĞİL.

Doktoru işkolik milyarder Alec Beckett'e tatile çıkmasını söylediğinde, tropik lüks süitini piyango kazanan bir garsonla paylaşmak zorunda kalacağını asla tahmin edemez ona öğreten cennet sadece değil bir yer değil, birlikte olduğunuz kişidir.

Bu kitap yayınlandığında haberdar olmak için lütfen KenzieBloom.com adresinden bültenime kaydolun!

ABOUT THE AUTHOR

Kenzie Bloom, milyarder kahramanlar, akıllı kadın kahramanlar ve Kindle'ınızı eritmeye yetecek kadar yavaş yanan gerilim içeren buharlı romantik komediler yazıyor. Büyük duygulara, esprili şakalara ve ateşli mutlu sonlara inanıyor. Yazmadığı zamanlarda, muhtemelen çok fazla buzlu kahve içiyor, kafasında gizlice kurgusal çiftleri eşleştiriyor veya bir sonraki kitap erkek arkadaşı için bayılıyor.

Onu KenzieBloom.com adresinde ziyaret edin

ALSO BY KENZIE BLOOM

Bu Aşk Olmamalı (Dizi Öncesinden)

Sadece Senin Olmadığın Gibi

O Aradığınız Kişi Değil (Çok Yakında)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

